Sophie

KINSELLA

POLIROM

La cumpărături pentru vedete

Sophie

KINSELLA

La cumpărături pentru vedete

Traducere din limba engleză și note
de Vali Florescu

POLIROM
2015

Sophie Kinsella, *Shopaholic to the Stars*

Copyright © Sophie Kinsella 2014
All rights reserved

2015 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-5564-9
ISBN PDF: 978-973-46-5565-6
ISBN print: 978-973-46-5421-5

Coperta: Radu Răileanu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

SOPHIE KINSELLA s-a născut în 1969, la Londra. A studiat ştiinţele politice, filosofia şi economia la Oxford. A lucrat o vreme ca ziaristă specializată în domeniul financiar, însă succesul romanului ei de debut a convins-o să se dedice în exclusivitate scrisului. La Editura Polirom au mai apărut: *Mă dau în vînt după cumpărături* (2004), *La cumpărături în rochie de mireasă* (2005), *Goana după cumpărături la New York* (2005), *Poţi să ţii un secret?* (2006), *La cumpărături cu sora mea* (2006), *Supermenajera* (2007), *La cumpărături cu bebe* (2008), *Îţi aminteşti de mine?* (2008), *Fata fantomă* (2009), *La cumpărături cu Minnie* (2010), *Am numărul tău* (2012), *Noaptea nunţii* (2013).

La cumpărături pentru vedete (2014) o readuce în prim-plan pe mult îndrăgita Becky Brandon (Bloomwood, înainte de căsătorie), de această dată în spaţiul fabulos al Hollywoodului. Se plimbă printre vedete, sau cel puţin aşa te-ai aştepta, fiindcă soţul ei a obţinut un contract prin care o reprezintă pe faimoasa actriţă Sage Seymour. Cum fiica ei, Minnie, e la vîrsta cînd trebuie înscrisă la grădiniţă, asta îi dă noi bătăi de cap lui Becky, care se gîndeşte foarte serios să-şi clădească o carieră de stilistă pentru celebrităţi. Din fericire, cea mai bună prietenă, Suze, sosind şi ea la Hollywood, o susţine. Totuşi lucrurile nu merg aşa cum au sperat amîndouă. Şansa cea mare pentru Becky se iveşte în cele din urmă, dar sacrificiile pe care trebuie să le facă sînt nebănuite. Se va dovedi oare mirajul celebrităţii îndeajuns de puternic?

Lui Patrick Plonkington-Smythe,
cel mai bun director de bancă din lume

CUNNINGHAM'S

Rosewood Center ◆ W 3rd St. ◆ Los Angeles, CA 90048

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumim pentru scrisoare. Mă bucur că v-a făcut plăcere vizita recentă la magazinul nostru.

Din păcate, nu pot comenta dacă femeia care se afla marţi la tejgheaua firmei de cosmetice MAC era „Uma Thurman cu o perucă brunetă lungă". Prin urmare, nu vă pot spune „ce ruj anume a cumpărat", nici „dacă e la fel de drăguţă şi în viaţa reală", nici nu pot să fac să-i parvină bileţelul dumneavoastră „pentru că sigur are nevoie de o prietenă cu care să iasă în oraş şi cred că ne-am înţelege de minune".

Vă doresc numai bine cu ocazia apropiatei mutări la Los Angeles. Însă, drept răspuns la cealaltă solicitare a dumneavoastră, trebuie să precizez că nu oferim reduceri la prima achiziţie noilor rezidenţi în LA „pentru a-i face să se simtă bine-veniţi".

Vă mulţumim pentru interes.

Mary Eglantine

Departamentul Relaţii cu clienţii

INNER SANCTUM LIFESTYLE SPA
6540 HOLLOWAY DR. • WEST HOLLYWOOD, CA 90069

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumim pentru scrisoare – mă bucur că v-a făcut plăcere recenta vizită la spa-ul nostru.

Din păcate, nu pot comenta dacă femeia din primul rînd de la cursul de yoga era Gwyneth Paltrow. Îmi pare rău că a fost dificil să vă daţi seama „pentru că era mereu cu capul în jos".

Prin urmare, nu îi pot transmite întrebările dumneavoastră despre cum reuşeşte „să stea atît de bine în cap" sau dacă are „nişte greutăţi în tricou" – şi nici invitaţia la un ceai organic şi prăjituri cu frunze de varză.

Mă bucur că v-a plăcut magazinul nostru de cadouri. Drept răspuns la următoarea întrebare, în cazul în care mă voi întîlni cu soţul dumneavoastră pe stradă, staţi liniştită, nu-i voi spune despre „micul acces de shopping deşănţat de lenjerie intimă organică".

Vă mulţumim pentru interes.

Kyle Heiling,
Antrenor de dezvoltare personală (Arte orientale)

Beauty on the Boulevard

9500 BEVERLY BOULEVARD

BEVERLY HILLS, LOS ANGELES CA 90210

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumim pentru scrisoare.

Din păcate, nu pot confirma dacă femeia care se uita la produsele cosmetice de la standul La Mer era „Julie Andrews cu ochelari de soare negri şi batic".

Prin urmare, nu-i pot transmite comentariile dumneavoastră: „Cît de sexy era căpitanul Von Trapp în viaţa reală?" sau „Îmi cer scuze că am cîntat «The Lonely Goatherd»[1] cînd v-am văzut, eram foarte emoţionată". Nu-i pot transmite nici invitaţia „să treacă într-o seară, să cîntăm împreună şi să ne simţim bine, la un ştrudel cu mere".

Drept răspuns la următoarea dumneavoastră întrebare, precizez că nu organizăm petreceri de „Bun venit la LA", nici nu oferim cadouri gratuite noilor sosiţi, nici măcar kituri de albit dinţii, „pentru a-i ajuta să se acomodeze". Totuşi vă doresc mult succes cu apropiata mutare la LA.

Vă mulţumim pentru interes.

Sally E. SanSanto
Consultant Relaţii cu clienţii

1. În traducere, „Păstorul singuratic“ – melodie din musicalul *Sunetul muzicii*, celebră pentru iodlerele sale.

UNU

OK. Nu intra în panică. Nu intra *în panică*.

O să scap din chestia asta. Sigur c-o să scap. Doar nu sînt prinsă aici, în spaţiul ăsta strîmt şi oribil, fără cea mai mică şansă de scăpare, *pe vecie*… aşa-i?

Îmi analizez, cît pot de calm, situaţia. Am coastele atît de lipite, că abia dacă pot respira, şi braţul stîng ţintuit la spate. A ştiut el ce face ăla de-a creat „materialul ăsta care subţiază silueta“. Braţul drept

mi-e şi el înţepenit într-un unghi imposibil. Dacă încerc să întind mîinile în faţă, „materialul care subţiază silueta“ mă taie la încheieturi. Sînt înţepenită. Nu pot să fac nici o mişcare.

Îmi văd chipul livid în oglindă. Am ochii ieşiţi din orbite şi în ei mi se citeşte disperarea. Braţele îmi sînt încrucişate cu fîşii negre şi lucioase de material. Oare vreuna dintre ele ar trebui să fie o bretea? Şi oare chestia asta ca o chingă vine în jurul taliei?

O, Doamne! N-ar fi trebuit *niciodată* să încerc mărimea 36.

— Vă descurcaţi? strigă Mindy, vînzătoarea, de după perdeaua cabinei de probă.

Tresar, alarmată. Mindy e înaltă şi zveltă, cu muşchi atît de pronunţaţi, încît abia i se ating coapsele. Arată de zici că probabil urcă în fugă un munte în fiecare zi şi nici măcar *nu ştie* ce-i ăla KitKat.

M-a întrebat de trei ori dacă totul e în regulă şi de fiecare dată am strigat gîtuită: „E perfect, mulţumesc!“. Dar sînt în pragul disperării. Mă chinui de zece minute cu acest „costum modelator“. N-am s-o pot duce cu vorba la nesfîrşit.

— Un material incredibil, aşa-i? zice Mindy cu entuziasm. Comprimă de trei ori mai mult decît spandexul normal. Parcă aveţi o mărime mai puţin, aşa-i?

Poate că da, însă mi-am pierdut şi jumătate din capacitatea pulmonară.

— Vă descurcaţi cu bretelele? se aude vocea lui Mindy. Vreţi să intru în cabină şi să vă ajut să le potriviţi?

Să intre în cabină? Nici moartă n-am să las o losangelistă înaltă, bronzată şi sportivă să intre aici şi să-mi vadă celulita.

— Nu, e OK, mersi! strig.

— Aveţi nevoie de ajutor ca să-l daţi jos? insistă serviabilă. Unora dintre clientele noastre li s-a părut destul de complicat prima oară.

Am o viziune oribilă cu mine ţinîndu-mă strîns de tejghea şi cu Mindy căznindu-se să mă extragă din costumul modelator în timp ce amîndouă gîfîim şi transpirăm de efort, iar ea se gîndeşte: „*Ştiam eu* că toate englezoaicele sînt dolofane ca nişte juninci“.

Nici gînd. Nici într-o mie de ani. Mi-a rămas o singură soluţie. Trebuie să-l cumpăr. Oricît o fi costînd.

Trag cît pot de tare şi reuşesc să-mi fixez două dintre barete pe umeri. E mai bine aşa. Arăt ca un pui îndesat în lycra neagră, dar măcar îmi pot mişca braţele. Imediat ce ajung în camera de hotel, am să tai toată drăcovenia asta cu o forfecuţă de unghii şi am să arunc bucăţile într-o pubelă de pe stradă, ca Luke să nu le găsească şi să zică *Ce-i asta?* sau *Adică l-ai cumpărat deşi ştiai că nu-ţi vine?* sau altceva la fel de enervant.

Din cauza lui mă aflu într-un magazin de articole sportive din LA. Ne mutăm cît de curînd aici datorită muncii lui şi sîntem într-o excursie de găsit casă rapid. Asta am venit să căutăm: oferte imobiliare. Case. Grădini. Contracte de închiriere. Jur. Pe Rodeo Drive am făcut doar o incursiune rapidă, *foarte* rapidă, între două vizionări de case.

Bine, OK. Adevărul e că am anulat o vizionare ca să ajung pe Rodeo Drive. Dar a trebuit s-o fac. Am un motiv cît se poate de serios pentru care am nevoie urgentă de echipament de alergare, acela că mîine alerg într-o cursă. O cursă adevărată! Eu!

Pescuiesc din mers hainele, îmi înşfac geanta şi ies cu un mers puţin robotic din cabină, lîngă care o văd pe Mindy aşteptînd.

— Uau! Vocea îi e veselă, dar se vede că e şocată. Arătaţi… Tuşeşte. Fantastic. Nu e prea… strîmt?

— Nu, e perfect, zic încercînd să schiţez un zîmbet nonşalant. Îl iau.

— Super! Abia dacă reuşeşte să-şi ascundă mirarea. Păi, dacă vreţi să-l daţi jos să-l scanez…

— Sinceră să fiu, am să rămîn cu el pe mine. Mă străduiesc să-mi iau un ton cît mai normal. N-are rost să-l mai dau jos. Îmi puteţi pune hainele într-o sacoşă?

— Sigur, răspunde Mindy. Urmează o pauză lungă. Nu doriţi să încercaţi mărimea 38?

— Nu! Mărimea 36 e perfectă! *Chiar confortabilă!*

— OK, zice Mindy după o pauză. Într-adevăr. Costă 83 de dolari.

Scanează codul de bare de pe eticheta care-mi atîrnă la gît, în timp ce eu întind mîna după cartea de credit.

— Deci sînteţi pasionată de atletism?

— Sinceră să fiu, mîine după-masă alerg în Cursa de cincisprezece kilometri.

— Nu pot să cred!

Ridică ochii, impresionată, iar eu fac eforturi să-mi iau un aer nonşalant şi modest. Cursa de cincisprezece kilometri nu e o cursă ca oricare alta. E *cursa* curselor. Se ţine în fiecare an la Los Angeles, participă o groază de celebrităţi de prim rang şi se face mare tam-tam în legătură cu ea pe E!. Iar acum particip şi eu!

— Cum aţi făcut rost de un loc? întreabă Mindy cu invidie. Eu mă chinui de ani de zile.

— Păi… Fac o pauză de efect. Sînt în echipa lui Sage Seymour.

— Uau!

Îi pică faţa şi simt un val de încîntare. E adevărat! Eu, Becky Brandon (născută Bloomwood), alerg în echipa unei vedete de cinema de top! O să facem fandări împreună! O să purtăm şepci de baseball identice! O să apar în *Us Weekly*!

— Sînteţi englezoaică, aşa-i? îmi întrerupe Mindy gîndurile.

— Da, dar mă mut la LA în curînd. Am venit cu soţul meu, Luke, să căutăm o casă. El are o firmă de PR şi lucrează cu Sage Seymour, nu mă pot abţine să adaug.

Mindy pare tot mai impresionată.

— Şi sînteţi, cum ar fi, *prietenă* cu Sage Seymour?

Mă joc cu portofelul, întîrziind să răspund. Adevărul e că, în ciuda tuturor speranţelor mele, Sage Seymour şi cu mine nu sîntem tocmai prietene. De fapt, nici măcar nu ne-am întîlnit. Ceea ce e cumplit de nedrept. Luke lucrează cu ea de un secol, iar eu am mai fost o dată în LA la un interviu pentru un job şi acum sînt din nou aici, să caut casă şi grădiniţă pentru fiica noastră, Minnie… dar credeţi că am *zărit-o* măcar?

Cînd Luke a zis că o să lucreze cu Sage Seymour şi că ne mutăm la Hollywood, am crezut c-o să ne vedem în fiecare zi. Am crezut c-o să ne lăfăim pe marginea piscinei ei roz, cu ochelari de soare la fel, şi c-o să mergem împreună la manichiură. Dar se pare că nici măcar Luke n-o vede prea des, toată ziua are întîlniri cu manageri, agenţi şi producători. Spune că învaţă despre businessul de film şi că nu e chiar floare la ureche. Ceea ce e destul de corect, fiindcă pînă acum s-a ocupat doar de consultanţă pentru companii financiare şi alte corporaţii. Dar chiar trebuie să fie atît de indiferent la farmecul stelelor de cinema? Zilele trecute, văzîndu-mă un pic frustrată, mi-a zis: „Pentru numele lui Dumnezeu, Becky, n-am făcut mutarea asta uriaşă doar ca să cunoaştem *vedete*“. A zis *vedete* de parcă ar fi zis *urechelniţe*. Nu înţelege nimic.

Marele nostru noroc e că gîndim la fel în privinţa aproape oricărui lucru din viaţa asta şi de aceea sîntem atît de fericiţi în căsnicie. Dar avem şi noi cîteva, foarte mici, puncte asupra cărora nu sîntem de acord. Cum ar fi:

1. Cataloagele (Nu sînt „gunoi“. Sînt *folositoare*. Nu ştii niciodată cînd poţi să ai nevoie de o tablă personalizată de bucătărie cu o găletuşă haioasă pentru cretă. Plus că-mi place să le citesc la culcare.);
2. Pantofii (Nu-i deloc ridicol să-mi păstrez toţi pantofii în cutiile originale, e *rentabil*. Într-o zi o să fie din nou la modă şi atunci o să-i poată purta şi Minnie. Iar între timp ar fi bine să se uite pe unde merge.);
3. Elinor, mama lui (Poveste lungă, lungă.);
4. Vedetele.

Vreau să zic, sîntem în *LA*. Leagănul vedetelor. Sînt, cum ar veni, fenomenul natural local. Toată lumea ştie că vii la LA ca să vezi celebrităţi, cum te-ai duce în Sri Lanka să vezi elefanţi.

Dar lui Luke nu i s-a tăiat respiraţia cînd l-am văzut pe Tom Hanks în holul de la Beverly Wilshire. Nici n-a clipit cînd Halle Berry stătea la trei mese de noi la The Ivy (cred că era Halle Berry). Nu s-a ambalat nici cînd am văzut-o pe Reese Witherspoon peste drum. (Sînt sigură că era Reese Witherspoon. Avea părul exact la fel.)

Şi vorbeşte despre Sage ca şi cum ar fi o clientă oarecare. Ca şi cum ar fi Foreland Investments. Zice că asta şi apreciază la el: că *nu* face parte din circ. Iar pe urmă îmi spune că sînt exagerat de exaltată de publicitatea de la Hollywood. Ceea ce-i total fals. Nu sînt *exagerat* de exaltată. Sînt exaltată exact atît cît trebuie.

În adîncul sufletului, sînt dezamăgită şi de Sage. Adică, OK, nu ne cunoaştem personal, dar am vorbit la telefon cînd m-a ajutat cu o petrecere-surpriză pentru Luke. (Deşi acum are un alt număr şi el nu vrea să mi-l dea.) Credeam că o să ia ea legătura cu mine sau că o să mă invite să dorm peste noapte la ea sau ceva de genul ăsta.

Oricum, nu contează. Toate o să se rezolve mîine. Nu vreau să mă dau mare, dar e numai meritul minţii mele agere şi al vitezei mele de reacţie că particip la Cursa de cincisprezece kilometri. Ieri mă uitam peste umărul lui Luke la laptop, cînd a venit un e-mail adresat tuturor celor din baza de date de la Aran, managerul lui Sage. Cu titlul *Primul sosit, primul servit* şi următorul text:

> *Dragi prieteni,*
> *Din cauza unei retrageri provocate de o rănire, există în loc liber în echipa Cursei de cincisprezece kilometri – e cineva interesat să alerge şi s-o sprijine pe Sage?*

Nici n-am apucat să-mi dau seama ce fac, că mîinile mele se mişcau deja pe tastatură, apăsau pe *Reply* şi scriau: *Da, sigur! Mi-ar plăcea mult să alerg cu Sage! Cu cele mai bune gînduri, Becky Brandon.*

OK, poate c-ar fi trebuit să mă consult cu Luke înainte să-i dau *Send*. Dar scria *„primul sosit, primul servit“*. Trebuia să acţionez rapid!

Luke s-a uitat lung la mine şi a zis: „Ai înnebunit?“. După care-a început să mă bată la cap că e o cursă pentru atleţi şi cine-o să mă sponsorizeze, am măcar adidaşi? Pe bune, acum. Ar putea şi el să mă sprijine un pic, zău.

Deşi, sinceră să fiu, are dreptate cu adidaşii.

— Şi dumneavoastră lucraţi în industria filmului? mă întreabă Mindy întinzîndu-mi chitanţa.

— Nu, sînt consilieră de shopping.

— A, OK. La ce magazin?

— Ăă… dacă vrei să ştii, la… Dalawear.

— A! Mindy rămîne cu gura căscată. Adică magazinul pentru…

— Femei mai în vîrstă. Da. Ridic mîndră bărbia. E un magazin minunat. E extraordinar! Abia aştept!

Încerc să fiu superoptimistă în legătură cu slujba asta, deşi nu e *exact* visul meu. Dalawear vinde „haine comode“ pentru doamne care „preferă confortul stilului“. (Mă rog, asta scrie pe afiş. Poate îi conving să schimbe sloganul în „preferă *la fel de mult* confortul ca şi stilul“.) Cînd m-am dus la interviu, femeia aia a vorbit întruna despre talii elastice şi materiale uşor de spălat şi nici măcar o dată despre ultimele tendinţe în modă. Sau măcar despre modă.

Dar adevărul e că nu te prea poţi aştepta să apară în ultima clipă joburi de consilieră de shopping în LA pentru o englezoaică proaspăt sosită. Mai ales una care s-ar putea să rămînă în ţara asta numai trei luni. Dalawear era singurul magazin care avea un post vacant, datorită unui concediu de maternitate. Iar eu am strălucit la interviu, credeţi-mă pe cuvînt. Am lăudat cu atîta entuziasm „rochiile înflorate, cu bust cambrat, încheiate cu nasturi“, că aproape îmi venea să-mi iau şi eu una.

— Pot să cumpăr nişte adidaşi? schimb eu subiectul. Nu prea am cum să alerg în ăştia!

Arăt spre pantofii mei Marc Jacobs cu toculeţ şi rîd. (Adevărul e că am urcat odată un munte întreg în nişte pantofi exact ca ăştia. Dar ieri i-am pomenit episodul lui Luke, ca dovadă a capacităţilor mele atletice, iar el s-a cutremurat şi a zis că îşi şterse complet din memorie întregul incident.)

— Sigur, răspunde Mindy dînd din cap. Trebuie să mergeţi la magazinul nostru de profil, Pump!. E chiar peste drum. Acolo găsiţi orice fel de încălţăminte sport, echipamente, monitoare cardiace… v-aţi făcut o evaluare biomecanică în Anglia?

Mă uit la ea fără nici o expresie. Biocum?

— Vorbiţi cu cei de vizavi, o să vă dea tot ce vă trebuie. Îmi întinde sacoşa cu hainele mele. Cred că sînteţi într-o formă super. Am lucrat cu antrenoarea lui Sage Seymour. E o tipă ultradură. Şi am auzit despre regimul echipei ei. V-aţi dus în Arizona, sau aşa ceva, să vă antrenaţi?

Discuţia asta începe să mă cam enerveze. Ultradură? Regimul echipei? Oricum, nu trebuie să-mi pierd încrederea. Sînt într-o formă destul de bună ca să alerg într-o cursă, chiar dacă e în LA.

— Adevărul e că n-am urmat chiar un *regim strict*, recunosc. Dar evident că am propriul meu… ăă… program… stil cardio…

O să fie bine. E o simplă alergare. Cît de greu poate fi?

Cînd ies din nou pe Rodeo Drive, mă cuprinde un val de încîntare în clipa în care aerul cald al primăverii mă izbeşte. O să-mi placă mult să locuiesc în LA, ştiu sigur. Tot ce spune lumea despre oraşul ăsta e adevărat. Soarele străluceşte, oamenii au dinţi superalbi, iar casele arată ca nişte decoruri de film. Am vizitat cîteva case de închiriat şi *toate* au piscine. E ca şi cum piscina ar fi un lucru normal, ca un frigider.

Strada din jurul meu pur şi simplu radiază strălucire. E plină de magazine cu faţade scumpe şi sclipitoare, palmieri perfecţi şi şiruri de maşini luxoase. Maşinile sînt ceva cu totul diferit aici. Oamenii trec pe lîngă tine în decapotabilele lor viu colorate, cu un aer total relaxat şi prietenos, de parcă atunci cînd aşteaptă la stop ai putea să te duci să intri în vorbă cu ei. E cu totul invers decît în Marea Britanie, unde fiecare stă în carcasa lui de metal şi înjură ploaia.

Soarele se reflectă în toate vitrinele şi în ochelarii fumurii şi ceasurile de mînă scumpe. În faţă la Dolce & Gabbana, o femeie îndeasă o tonă de sacoşe într-o maşină şi arată exact ca Julia Roberts, doar că are părul un pic mai blond. Şi e un pic mai scundă. Dar, în afară de asta, e leită Julia Roberts! Pe Rodeo Drive!

În timp ce încerc să mă dau mai aproape ca să văd ce scrie pe sacoşe, îmi bîzîie telefonul şi, cînd îl scot, văd afişat pe ecran numele *Gayle*. E noua mea şefă de la Dalawear şi mîine-dimineaţă trebuie să mă văd cu ea.

— Bună, Gayle! zic pe un ton vesel, profesionist. Ai primit mesajul meu? Rămîne să ne vedem mîine?

— Bună, Rebecca. Da, totul e în regulă în privinţa asta… Face o pauză. Dar avem o mică problemă. Încă n-am primit recomandarea de la Danny Kovitz.

— Am înţeles.

Fir-ar. Danny e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei şi e un designer destul de celebru. Mi-a promis că-mi dă o recomandare pentru Dalawear, doar c-a trecut un secol de atunci şi n-a făcut nimic în sensul ăsta. Ieri i-am dat un SMS şi m-a asigurat că trimite un e-mail în maximum o oră. Nu pot să cred că n-a făcut-o.

Ba, sinceră să fiu, nu-i adevărat. Pot foarte bine să cred.

— Îl sun, îi promit. Scuze.

Adevărul e că n-ar fi trebuit să-i cer în veci o recomandare lui Danny. Dar mi s-a părut că ar suna beton să trec numele unui designer de top în CV. Şi sînt sigură c-a fost de folos. Nu mai încetau să mă

întrebe despre el la interviu.

— Rebecca… Gayle face o pauză, delicată. Îl cunoşti cu adevărat pe domnul Kovitz? L-ai întîlnit personal?

Ce-i asta? *Nu mă crede?*

— Sigur că-l cunosc! Uite, mă ocup imediat. Fac eu rost de recomandare. Îmi pare rău pentru întîrziere. Ne vedem mîine.

Închei convorbirea şi îl sun pe Danny folosind *speed-dial*, făcînd un efort să rămîn calmă. N-are rost să mă supăr pe Danny – o să dea din colţ în colţ şi o să înceapă să se văicărească.

— O, Doamne, Becky! Danny răspunde la telefon de parcă ne-am afla deja în toiul discuţiei. N-o să-ţi vină să crezi ce-mi trebuie pentru excursia asta. De pildă, ştiai că există lasagna congelată? Şi am *cel mai drăguţ* ceainic, trebuie *neapărat* să-ţi iei şi tu unul.

De-asta Danny e şi mai distrat decît de obicei. Urmează să înceapă antrenamentul pentru nu ştiu ce expediţie de caritate a celebrităţilor, în care vor traversa calota glaciară a Groenlandei. Toţi cei care-l cunosc pe Danny i-au spus că e nebun de legat, dar el e o ţine morţiş că se duce. Zice întruna că vrea „să dăruiască ceva în schimb“, însă cu toţii ştim că-i din cauză c-a făcut o pasiune pentru Damon, solistul de la Boyz About, care participă şi el.

Deşi n-am nici cea mai mică idee cum te poţi cupla cu cineva într-o expediţie în Groenlanda. Adică, poţi măcar să te săruţi? Nu ţi se lipesc buzele în aerul îngheţat? Oare eschimoşii cum reuşesc?

— Danny, zic sec, chinuindu-mă să scap de imaginea a doi echimoşi lipiţi unul de altul în ziua nunţii, care dau neputincioşi din braţe ca să se elibereze. Ce se-aude cu recomandarea mea?

— Sigur, spune el categoric. Mă ocup. Oare cîte schimburi de lenjerie termică ar trebui să-mi iau?

— Ba nu te ocupi deloc! Mi-ai promis că mi-o trimiţi ieri! Mîine am întîlnire cu ei şi nici măcar nu mă cred că te cunosc!

— Sigur că mă cunoşti, mă linişteşte el, de parcă aş fi o tîmpită.

— Ei nu ştiu asta! E singura mea şansă de-a obţine o slujbă în LA şi am nevoie de recomandare. Danny, dacă nu poţi, măcar spune-mi şi rog pe altcineva.

— *Pe altcineva?* Numai Danny e în stare să-şi ia un asemenea ton, de parcă l-aş fi jignit de moarte, atunci cînd e vinovat. De ce-ai ruga pe altcineva?

— Fiindcă poate chiar mi-o scrie! oftez, făcînd eforturi să nu-mi pierd răbdarea. Uite, tot ce trebuie să faci e să trimiţi un scurt e-mail. Ţi-l şi dictez, dacă vrei. „Dragă Gayle, o recomand cu căldură pe Rebecca Brandon pentru postul de consilieră de shopping. Semnat, Danny Kovitz.“

La celălalt capăt se lasă tăcerea şi mă întreb dacă cumva notează.

— Ai înţeles? Ai notat?

— Nu, n-am notat. Danny pare efectiv indignat. E cea mai stupidă recomandare pe care am auzit-o în viaţa mea. Atîta crezi tu că am de spus despre tine?

— Păi…

— Eu nu dau recomandări decît dacă chiar înseamnă ceva. O recomandare trebuie făcută cu măiestrie. O recomandare e o *formă de artă*.

— Dar…

— Vrei o recomandare, vin şi-ţi dau o recomandare.

— Ce vrei să spui? întreb buimacă.

— Eu nu scriu trei rînduri amărîte într-un e-mail. Vin în LA.

— Nu poţi să vii în LA doar ca să-mi dai mie o recomandare! spun printre chicote. Apropo, unde eşti? La New York?

De cînd a dat lovitura, e imposibil să ştii în ce punct de pe mapamond se află Danny. Doar anul ăsta a deschis trei showroomuri noi, printre care unul chiar în LA, în Beverly Center. Ai crede că asta o să-l ţină mai mult într-un loc, însă e într-o permanentă căutare de oraşe noi sau pe punctul de a pleca într-o

„călătorie inspiraţională de cercetare“ (vacanţă).

— La San Francisco. Dar oricum voiam să vin. Trebuie să-mi cumpăr din LA cremă de protecţie împotriva ultravioletelor. Trimite-mi detaliile prin SMS. O să fiu acolo.

— Dar…

— O să fie bine. Poţi să mă ajuţi să aleg un nume pentru husky-ul meu. Fiecare dintre noi sponsorizează cîte unul, dar poate că eu am să sponsorizez o echipă întreagă. O să fie, cum să zic, genul de experienţă care-ţi schimbă viaţa…

Odată ce Danny începe să-ţi vorbească despre „experienţe care-ţi schimbă viaţa“, e greu să-l opreşti. O să-l las să turuie vreo douăzeci de minute despre Groenlanda, mă hotărăsc. Poate douăzeci şi cinci. După care e *musai* să mă duc să-mi iau adidaşi.

DOI

OK, e oficial, am cei mai cool adidaşi din lume. Sînt argintii cu dungi portocalii, cu pernuţe de gel şi plasă, şi îmi vine să-i port toată ziua.

Iar magazinul ăsta sportiv e incredibil! Aici nu vii doar ca să-ţi cumperi nişte adidaşi. Nu ţi-i pui pur şi simplu în picioare, te plimbi un pic şi zici „îi iau“, după care mai arunci în coş şase perechi de şosete de sport, fiindcă sînt la reduceri. A, nu. Totul e foarte tehnic aici. Faci un test special de alergare

pe bandă, ei te filmează şi îţi spun ce fel de „mers“ ai, după care îţi găsesc soluţia perfectă pentru necesităţile tale atletice.

Oare de ce nu fac asta şi la Jimmy Choo? Ar trebui să aibă un mic podium de modă unde să te poţi plimba pe muzică mişto, poate şi cu o orgă de lumini, şi ei să te filmeze. Iar expertul să-ţi spună: „Sîntem de părere că pantofii albi cu negru, cu toc cui, se potrivesc perfect cu splendidul dumneavoastră mers de supermodel“. Iar tu să iei filmuleţul acasă şi să-l arăţi prietenilor. *Abia* aştept să le propun asta data viitoare cînd trec pe la ei.

— Iată şi monitorul cardiac despre care îţi vorbeam… Kai, vînzătorul, se întoarce cu o brăţărică din metal şi cauciuc. Cum am zis, e cel mai discret model al nostru, recent apărut pe piaţă. Abia aştept să aflu părerea ta.

— Super! îi răspund radioasă şi mi-l pun la încheietură.

Kai m-a întrebat dacă aş vrea să particip la un studiu care verifică părerea clienţilor despre acest nou monitor cardiac. De ce nu? Singurul moment mai ciudat a fost cînd m-a întrebat ce monitor folosesc în prezent şi mie nu mi-a venit să-i spun „nici unul“, aşa că i-am zis „The Curve“, după care mi-am dat seama că ăsta e noul BlackBerry al lui Luke.

— Mai vrei puţină apă organică din nucă-de-cocos, înainte de-a începe?

Iar mă ia cu apa din nucă-de-cocos. E tipic pentru LA. Totul în magazinul ăsta e tipic pentru LA. Kai însuşi e bronzat şi tonifiat şi are exact amestecul optim de barbă de cîteva zile şi ochi turcoaz strălucitori, care sigur sînt cu lentile. Seamănă atît de tare cu Jared Leto, că mă întreb dacă o fi fost la un chirurg plastician cu o poză ruptă din *Us Weekly* şi o fi zis: „Ca domnul, vă rog“.

A pomenit deja că: 1. A fost model pentru *Sports Illustrated*; 2. Lucrează la un scenariu despre un consultant de articole sportive care devine vedetă de cinema; 3. A cîştigat de trei ori la rînd premiul Regele Pectoralilor din Ohio şi şi-a făcut o asigurare specială pentru muşchii ăştia. În mai puţin de treizeci de secunde, m-a întrebat dacă lucrez în industria filmului şi, cînd i-am zis că nu, dar soţul meu lucrează, mi-a dat o carte de vizită şi mi-a zis: „Mi-ar plăcea să mă întîlnesc cu el şi să discutăm o afacere care s-ar putea să-l intereseze“. Vizualizînd scena cu Luke şi Kai stînd la o masă şi discutînd despre pectoralii lui, aproape că am vărsat pe mine apa din nucă-de-cocos.

— Dacă eşti drăguţă, te rog să vii aici. Kai îmi face semn să mă urc pe banda de alergare. O să-ţi înregistrez ritmul cardiac, aşa că o să-l creştem cu nişte exerciţii aerobice, apoi o să-l coborîm cu nişte momente de pauză. Hai pe bandă şi totul o să fie bine.

— Super!

În clipa în care mă urc pe bandă, văd cum un stativ uriaş pe roţi, cu haine de sport, e adus în magazin de două vînzătoare. Uau! Sînt dementiale – în toate nuanţele posibile de mov şi gri, cu logouri abstracte şi forme cît se poate de interesante.

— Ce sînt alea? îl întreb pe Kai în timp cebanda porneşte încet.

— A. Se uită plictisit într-acolo. Sînt solduri.

Solduri? Nu mi-a zis nimeni că există aşa ceva. De ce n-am fost anunţată despre solduri?

— Ciudat. Kai se uită la ecranul computerului său. Ţi-a crescut brusc pulsul şi nici n-am început încă activitatea intensă. Mă rog. Ridică din umeri. Hai să ne-apucăm de treabă.

Banda de alergare începe să se mişte mai repede şi accelerez ca să pot ţine pasul. Dar mă distrage stativul cu haine, fiindcă o vînzătoare pune etichete de reducere pe fiecare dintre ele! Zăresc un „90% reducere“ şi întind gîtul să văd pe ce e pus. Ce-i ăla, un tricou? Sau o rochie mini? Sau…

O, Doamne, *uită-te* la jacheta aia! Nu pot să nu oftez din rărunchi. E pur şi simplu fabuloasă. E lungă, pare din caşmir gri, cu un fermoar supradimensionat, roz-fluorescent, atît în faţă, cît şi în spate. E *pur şi simplu splendidă.*

— Aşa, acum ne odihnim o clipă… Kai se concentrează la ecran. Pînă acum te descurci foarte bine.

Banda încetineşte, dar abia dacă observ. Simt împunsături alarmante în inimă. Două fete care trec

pe-acolo zăresc stativul şi se năpustesc încîntate asupra lui. Le aud scoţînd strigăte de fericire, arătîndu-şi cîte o haină una alteia şi aruncîndu-le în coş. Cumpără *absolut tot*! Nu pot să cred. La zece metri de mine are loc reducerea secolului, iar eu sînt blocată pe banda asta idioată. Sper măcar să nu vadă jacheta. Le şoptesc în gînd: *Nu vă uitaţi la jachetă*…

— OK, se întîmplă ceva ciudat. Kai se încruntă din nou la ecran. Hai să ne oprim din test.

— Adevărul e că trebuie să plec, zic cu respiraţia tăiată, înşfăcînd geanta şi coşul de cumpărături. Mulţumesc. Dacă am nevoie de un monitor cardiac, sigur pe ăsta o să-l cumpăr, dar acum trebuie să plec…

— Rebecca, ai fost diagnosticată vreodată cu aritmie? Cu vreo problemă de inimă? Ceva de genul ăsta?

— Nu. Mă opresc unde sînt. De ce ? Ai văzut ceva?

Glumeşte? Nu. E cît se poate de serios. Nu glumeşte deloc. Îmi stă inima de spaimă. Oare ce-oi avea? O, Doamne! O să scrie despre mine în paginile de sănătate de la *Daily Mail*. *Am aflat despre boala mea de inimă, una la un milion, la un simplu exerciţiu într-un magazin sportiv. Cumpărăturile mi-au salvat viaţa, spune Rebecca Brandon…*

— Inima ta nu reacţionează normal. Ritmul cardiac a crescut, dar nu în momentele în care mă aşteptam. De exemplu, a crescut tocmai acum, cînd te odihneai.

— Ah, zic neliniştită. Şi e rău?

— Nu neapărat. Depinde de foarte multe lucruri. De starea ta generală de sănătate, de cît de antrenată îţi e inima…

În timp ce el vorbeşte, privirea îmi alunecă din nou la stativul cu solduri şi, spre groaza mea, văd că una dintre fete a ridicat jacheta. *Nu! Nuuuu! Pune-o jos!*

— S-a întîmplat iar! spune Kai, însufleţit brusc, şi arată spre ecran. Vezi? Pulsul tău a crescut enorm!

Mă uit la Kai, apoi la ecran, pe urmă la jacheta cu fermoar roz-fluorescent şi atunci îmi pică fisa. O, Doamne! *De-asta* mi-a crescut în aşa hal pulsul?

E aşa jenant. Inimă proastă ce eşti. Simt cum mă fac stacojie la faţă şi-mi feresc privirea de-a lui Kai.

— Mă rog! zic fîstîcită. N-am nici cea mai mică idee ce s-a întîmplat. Nici cea mai mică! Încă un mister pentru experţi. Misterele inimii! Ha-ha!

— Aaa… OK. Kai are expresia unui om care tocmai a avut o revelaţie. OK. Cred c-am înţeles. Am văzut asta de cîteva ori.

— Ce anume?

— Hm, e un pic jenant… Îmi aruncă un zîmbet perfect. Te simţi atrasă fizic de mine, aşa-i? Nu trebuie să te jenezi. E normal. De-asta am şi renunţat să fiu antrenor personal. Clientele se… nu ştiu cum să spun… „îndrăgosteau“ de mine? Aruncă o privire mulţumită în oglindă. Te-ai uitat la mine şi inima ţi-a luat-o razna. Am dreptate?

— Nu tocmai, îi spun sincer.

— Rebecca, oftează Kai. Ştiu că e jenant să recunoşti, dar, crede-mă, nu eşti singura doamnă care a fost atrasă de mine…

— Păi, nu la tine mă uitam, îi explic. Mă uitam la o jachetă.

— O jachetă? Kai îşi aranjează confuz tricoul. Nu port jachetă.

— Ştiu. E acolo. E la reduceri. I-o arăt. La *aia* mă uitam, nu la tine. Stai să ţi-o arăt.

Profit de ocazie ca să mă năpustesc şi să înşfac jacheta pe care, slavă Domnului, fata a pus-o la loc pe stativ. E supermoale la atingere, fermoarul e incredibil şi e redusă cu 70%! Sînt sigură că inima îmi bate iar nebuneşte, pentru simplul fapt că o ţin în mînă.

— Nu-i superbă? spun entuziastă, întorcîndu-mă spre Kai. Nu-i fabuloasă? Brusc, îmi dau seama că sînt cam lipsită de tact. Vreau să zic, şi *tu* arăţi foarte bine, adaug pe un ton încurajator. Sînt sigură că,

dacă nu era jacheta, aş fi fost categoric atrasă de tine.

Se lasă liniştea. Sinceră să fiu, Kai pare uşor debusolat. Pînă şi lentilele lui de contact turcoaz par să-şi fi pierdut un pic strălucirea.

— Ai fi fost atrasă de mine „dacă nu era jacheta“, repetă prosteşte în cele din urmă.

— Sigur că da! zic ca să-l liniştesc. Probabil că şi eu m-aş fi îndrăgostit de tine, exact ca clientele alea ale tale. Dacă n-ai fi fost în competiţie cu alte haine fabuloase, adaug cu toată sinceritatea. Cum ar fi, un taior Chanel cu 99% reducere. Nu cred că există vreun bărbat care să poată concura cu aşa ceva!

Chicotesc uşor, dar faţa lui Kai rămîne împietrită.

— N-am concurat în viaţa mea cu nişte haine, zice ca pentru sine. Nişte *haine*.

Observ că atmosfera nu e *chiar* la fel de relaxată şi de amuzantă ca înainte. Cred c-ar fi bine să mă duc să-mi plătesc adidaşii.

— Oricum, mersi pentru testul cardio! zic veselă şi-mi scot brăţara. Baftă cu pectoralii!

Pe bune, acum. Ce plin de el mai e şi Kai ăsta. Ştiu că are nişte ochi turcoaz incredibili şi un corp de nota zece, dar n-are fermoar roz-fluorescent, aşa-i? Mulţi bărbaţi au ochi albaştri incredibili, însă o singură jachetă are un fermoar supradimensionat, roz-fluorescent, atît de cool. Şi dacă crede că n-a concurat în viaţa lui cu nişte haine, atunci prietenele lui l-au minţit. Orice femeie din lume se gîndeşte uneori la pantofi în timpul unei partide de sex. E un fapt bine cunoscut.

Mă rog. Hai să nu mă mai gîndesc la idiotul ăsta de Kai. Partea bună e că am cei mai buni şi mai sclipicioşi adidaşi din lume. Şi OK, costă 400 de dolari, adică mult, dar va trebui să mă gîndesc la ei ca la o investiţie în cariera mea. În *viaţa* mea.

— Aşa, acum o să vi-i pun în cutie, spune vînzătorul, iar eu încuviinţez absentă.

Mă şi văd stînd la linia de start a cursei cu Sage, care coboară privirea spre picioarele mele şi zice: „Ce adidaşi mişto“. Eu am să-i zîmbesc amical şi am să-i răspund într-o doară: „Mersi“. La care ea o să spună: „Luke nu mi-a zis că eşti o atletă atît de serioasă, Becky“. Iar eu am să spun: „Glumeşti? Îmi place la nebunie să alerg“. (Ceea ce nu e încă sută la sută adevărat, dar sînt sigură că o să fie. De cum am să pornesc în cursă, corpul meu o să producă endorfinele de care vorbeşte toată lumea şi probabil o să devin dependentă.) După care Sage o să zică: „Hei, ar trebui să ne antrenăm împreună! Hai să ne întîlnim în fiecare dimineaţă“. Iar eu am să-i răspund foarte nonşalant: „Sigur“. Şi ea o să spună: „Eu mă antrenez cu nişte prietene, dar o să-ţi placă. Le cunoşti pe Kate Hudson şi Drew Barrymore şi Cameron Diaz şi…“

— Plătiţi cu cardul sau cash, doamnă?

Clipesc la vînzător şi scotocesc după card.

— A, da. Cu cardul.

— V-aţi ales şi sticla de apă? adaugă vînzătorul.

— Poftim?

— La fiecare pereche de pantofi cumpărată, primiţi o sticlă de apă gratuit.

Arată spre un afiş din apropiere.

Măi, măi. Or fi ei 400 de dolari, dar uite ce afacere bună am făcut.

— Mă uit imediat. Mersi!

Zîmbesc larg şi pornesc spre raftul cu sticle din apropiere. Poate că, dacă o să am la mine şi o sticlă de apă cool, Sage o s-o remarce şi pe asta! E un perete întreg cu sticle – crom, negru mat şi toate felurile de culori de silicon. Ridicînd privirea, zăresc o etichetă: *Ediţie limitată*. Mijesc ochii, încercînd să văd sticlele, dar se află pe al cincilea raft. Pe bune, acum. De ce-ar pune cineva sticlele în ediţie limitată pe al cincilea raft?

Zăresc pe-aproape o scăriţă, aşa că o trag lîngă raft şi urc pînă la ultima treaptă. Acum pot să văd sticlele cum trebuie şi sînt uluitoare: toate au etichete splendide, retro. Mi-e foarte greu să aleg, dar pînă la urmă reduc opţiunile la trei: una cu dungi roşii, una cu rotocoale portocalii şi una cu flori negre şi albe.

Mă hotărăsc să plătesc pentru celelalte două, fiindcă le pot da cîte una lui Minnie şi lui Suze ca suvenir.

Pun sticlele cu grijă pe ultima treapta a scării şi mă întorc să mă uit la magazin. De aici, de sus, totul se vede minunat. Văd culoarele, pe femeia de la casă, care are nevoie să-şi vopsească rădăcinile, şi văd…

Poftim?

Ia stai aşa.

Încremenesc, perplexă, şi mă uit mai atent. În colţul îndepărtat e o fată pe care n-am mai văzut-o pînă acum. E incredibil de slabă, are pe ea nişte blugi strîmţi, deschişi la culoare, o glugă cenuşie pe cap şi ochelari de soare negri, care îi ascund faţa. Şi nu-i de mirare că e îmbrăcată aşa, ca o hoaţă. Fiindcă fură.

Mă holbez şocată şi o văd cum bagă o pereche de şosete în geanta imensă (Balenciaga, din sezonul ăsta), apoi încă una. Şi o a treia. După care se uită în jur, se face mică şi porneşte rapid spre ieşire.

N-am mai văzut pînă acum un hoţ în acţiune şi, preţ de o clipă, rămîn blocată. Dar, un moment mai tîrziu, mă cuprinde un val de revoltă. Le-a luat! A furat! N-ar trebui să facă asta! Oamenii n-ar trebui *să facă* asta!

Cum ar fi dac-am face toţi aşa? Adică, pariez că tuturor ne-ar plăcea să avem şosete gratis, dar nu le luăm aşa, pur şi simplu, nu? Plătim. Chiar dacă, de fapt, nu ni le prea permitem, *plătim*.

Simt o agitaţie cumplită în stomac în timp ce o privesc cum pleacă. Sînt furioasă la culme. Nu e *drept*. Brusc, ştiu că nu pot s-o las să plece aşa. Trebuie să fac ceva. Nu ştiu precis ce – dar ceva.

Las baltă sticlele, sar de pe scară şi ies pe uşa magazinului. O văd pe hoaţă în faţa mea şi grăbesc pasul pînă cînd aproape alerg, făcînd slalom printre trecători. În timp ce mă apropii, inima îmi bubuie de spaimă. Ce fac dacă mă ameninţă? Dacă are un pistol? O, Doamne! *Sigur* că are un pistol. Sîntem în LA. Toată lumea are pistol.

Ei, asta e. Poate mă împuşcă, dar n-am cum să dau înapoi ca o laşă. Întind mîna şi o bat uşor pe umărul costeliv.

— Scuzaţi-mă.

Fata se întoarce spre mine şi mă încordez de frică, aşteptînd să scoată pistolul. Însă nu-l scoate. Ochelarii de soare sînt atît de mari, că abia dacă îi văd faţa, dar reuşesc să disting o bărbie îngustă şi palidă şi un gît subţire, aproape scheletic. Simt că mă roade vinovăţia. Poate că stă pe stradă. Poate că asta e singura ei sursă de venit. Poate că o să vîndă şosetele ca să cumpere mîncare pentru copilul ei dependent de droguri.

O parte din mine se gîndeşte: „Hai, Becky, întoarce-te. Las-o în pace“. Dar altă parte nu vrea să renunţe. Fiindcă, chiar dacă are un copil dependent de droguri, e greşit. E *greşit*.

— Te-am văzut, OK? îi zic. Te-am văzut cînd ai luat şosetele alea.

Fata înţepeneşte imediat şi dă să fugă, dar o apuc instinctiv de braţ.

— N-ar trebui să furi! o cert, făcînd eforturi să n-o las să-mi scape. Pur şi simplu n-ar trebui să faci asta! Probabil îţi zici: „Şi ce dacă? Nimeni n-a păţit nimic“. Dar, ştii, vînzătorii au probleme cînd clienţii fură. Uneori trebuie să plătească marfa din salariile lor. Ţi se pare corect?

Fata se chinuie disperată să scape, dar o ţin de braţ cu ambele mîini. Ca mamă a unui copil de doi ani, înveţi o groază de tehnici de imobilizare.

— Pe urmă toate preţurile cresc, adaug gîfîind. Şi toată lumea are de suferit! Ştiu că poate crezi că e singura ta soluţie, dar nu e. Poţi să-ţi schimbi viaţa. Sînt locuri unde te poţi duce ca să primeşti ajutor. Ai un peşte? întreb, încercînd să-mi iau un ton compătimitor. Ştiu că un individ ca ăsta îţi poate face viaţa un calvar. Dar te poţi duce la un centru de reabilitare. Am văzut un documentar despre asta şi mi s-a părut super. Cînd vreau să-i povestesc totul cu lux de amănunte, ochelarii de soare îi alunecă într-o parte şi-i zăresc chipul.

Brusc, mă ia cu leşin. Nu pot să respir. E…

Nu. Nu poate fi.

Ba e. Ba *e*.

E Lois Kellerton.

Toate gîndurile despre dependenţi de droguri şi centre de reabilitare mi se evaporă pe loc. E suprarealist. Nu se poate întîmpla aşa ceva. Trebuie să fie un vis. Eu, Becky Brandon, născută Bloomwood, o ţin strîns de braţ pe celebra actriţă hollywoodiană Lois Kellerton. În timp ce mă holbez la bărbia ei inconfundabilă, încep să-mi tremure picioarele. Vreau să zic, e *Lois Kellerton*. I-am văzut toate filmele, am admirat-o pe covorul roşu şi am…

Dar ce…

Adică, *ce* Dumnezeu…

Lois Kellerton a furat trei perechi de şosete? Sîntem la vreo emisiune gen *Camera ascunsă*?

Pentru un moment care pare fără sfîrşit, rămînem amîndouă nemişcate, uitîndu-ne una la alta. Mi-o amintesc în rolul lui Tess în extraordinara adaptare după *Tess of the d'Urbervilles*. Doamne, m-a făcut să plîng. Şi mai era şi filmul ăla SF în care naufragiază dinadins pe Marte ca să-şi salveze copiii pe jumătate extratereştri. Am plîns *în hohote*, şi Suze la fel.

Îmi dreg glasul, încercînd să-mi adun gîndurile.

— Ştiu… ştiu cine…

— Te rog, mă întrerupe cu vocea aia răguşită, familiară. Te rog. Îşi scoate ochelarii negri şi mă holbez la ea, mai şocată. Arată îngrozitor. Are marginile pleoapelor înroşite şi pielea descuamată toată. Te rog, spune pentru a treia oară. Îmi… îmi pare foarte rău. Îmi pare foarte rău. Lucrezi la magazin?

— Nu. Sînt clientă. Eram sus, pe o scară.

— M-au văzut?

— Nu ştiu. Nu cred.

Cu o mînă tremurătoare, pescuieşte cele trei perechi de şosete din geantă şi mi le întinde.

— Nu ştiu ce m-a apucat. N-am dormit de două nopţi. Cred că am luat-o puţin razna. N-am mai făcut în viaţa mea aşa ceva. Şi n-am să mai fac niciodată. Te rog, şopteşte din nou, chircindu-se în hanoracul ei. Ia şosetele. Du-le înapoi.

— *Eu?*

— Te rog. Are un glas disperat. În cele din urmă, stîngace, iau şosetele. Poftim. Scotoceşte prin geantă şi scoate o bancnotă de cincizeci de dolari. Dă-le asta angajaţilor.

— Pari cam… hm… stresată, mă aventurez. Eşti OK?

Lois Kellerton ridică uşor capul şi mă priveşte în ochi, iar eu îmi amintesc brusc de un leopard pe care l-am văzut odată la o grădină zoologică din Spania. Aceeaşi disperare am citit-o şi în ochii lui.

— O să le spui celor de la poliţie? zice cu răsuflarea tăiată, atît de încet că abia o aud. O să spui cuiva?

O, Doamne! O, *Doamne*! Ce să fac?

Pun şosetele în geantă, încercînd să cîştig timp. Ar trebui să le spun celor de la poliţie. Sigur că aşa ar trebui să fac. Ce contează că e vedetă de cinema? A furat şosetele, iar ăsta e un delict şi ar trebui s-o arestez imediat, ca o cetăţeană vigilentă ce sînt, şi s-o duc pe sus la poliţie.

Dar nu pot. Pur şi simplu *nu pot*. Pare atît de fragilă. Ca un fluture sau o floare de hîrtie. La urma urmei, le dă şosetele înapoi, ba mai face şi o donaţie, pare c-a avut şi ea un mic moment de nebunie…

Lois Kellerton îşi ţine capul plecat. Faţa îi e ascunsă în gluga cenuşie. Pare că aşteaptă o execuţie.

— N-o să spun nimănui, zic în sfîrşit. Îţi promit. O să înapoiez şosetele şi n-o să spun nimănui.

Cînd îi dau drumul la braţ, mîna ei subţire o strînge uşor pe a mea. Şi-a pus deja înapoi ochelarii negri. Arată ca o fată slabă oarecare, cu o glugă pe cap.

— Mulţumesc, îmi şopteşte. Mulţumesc. Cum te cheamă?

— Becky, îi răspund repede. Becky Bloomwood. Adică, Brandon. Mă chema Bloomwood, dar m-am măritat, aşa că mi-am schimbat numele… Of, lasă flecăreala. Ăăă, Becky, închei penibil. Mă cheamă

Becky.

— Mulţumesc, Becky.

Şi, înainte să apuc să mai zic ceva, se întoarce şi pleacă.

TREI

A doua zi dimineaţă, încă mai am momente cînd nu-mi vine să cred. Chiar s-a întîmplat asta? M-am întîlnit cu adevărat cu Lois Kellerton?

Cînd m-am întors la Pump!, cu şosetele în mînă, s-a dovedit că nici măcar nu remarcaseră lipsa lor. Un moment m-am gîndit cu groază că o să mă acuze *pe mine* că le-am furat. Dar, slavă Domnului, un vînzător s-a ocupat de incident, a sunat la cei cu camerele de supraveghere şi am vizionat cu toţii

înregistrarea cu o fată slabă, în hanorac gri, care a pus şosetele în geantă şi s-a strecurat afară. Urmărind-o, simţeam furnicături în tot corpul. O mică parte din mine voia să strige: „Voi nu vedeţi cine e? Nu *vedeţi*?“.

Dar sigur că n-am făcut-o. I-am promis ceva. Şi, în afară de-asta, cei de la magazin nu m-ar fi crezut în veci. Pe materialul video nu i se vede deloc faţa.

Apoi am urmărit filmuleţul cu mine fugind după ea afară din magazin. Tot ce pot să spun e că nu mai cumpăr în viaţa mea un „costum modelator“. Am crezut că *mor* cînd mi-am văzut fundul cum stă să explodeze în materialul lucios.

În fine. Pe de altă parte, toţi au fost cît se poate de impresionaţi de ce-am făcut, deşi erau mai interesaţi să se certe între ei dacă şosetele trebuiau sau nu să aibă etichete cu coduri de bare. Povestea mea a fost că „fata misterioasă“ a aruncat şosetele cînd am alergat după ea pe stradă şi că n-am putut s-o ajung din urmă. Nu ştiam ce să fac cu bancnota de cincizeci de dolari, aşa că am zis că am găsit-o pe jos în magazin şi le-am dat-o. Le-am lăsat numele meu, în caz că poliţia avea nevoie de declaraţia mea, după care m-am grăbit să ajung la hotel, unde *în sfîrşit* am tăiat oribilitatea aia de „costum modelator“ de pe mine. (În schimb, mi-am luat un şort şi un maiou de la Gap.)

Lois Kellerton. Măi, măi, *Lois Kellerton*. Lumea ar muri dac-ar şti! (Mă rog, Suze, de pildă.) Dar n-am spus nimănui. Cînd m-am întîlnit cu Luke pînă la urmă la cină aseară, s-a interesat de casele de închiriat pe care le văzusem şi n-am vrut să recunosc că am stat atîta pe Rodeo Drive… şi, pe deasupra, am făcut o promisiune. Am zis că păstrez secretul şi am făcut-o. Azi, întreaga poveste pare un mic vis ciudat.

Clipesc şi scutur din cap ca să-l alung. În dimineaţa asta am alte lucruri la care să mă gîndesc. Stau în faţa magazinului Dalawear, ce se află pe Beverly Boulevard şi are în vitrină un grup de manechine cu rochii şi costume cu pantaloni „comode“, care iau ceaiul pe o peluză artificială.

Mai sînt douăzeci de minute pînă mă întîlnesc cu Danny, dar am vrut să ajung mai devreme ca să-mi reamintesc magazinul şi dispunerea raioanelor. Cînd intru, în aer pluteşte un miros plăcut de trandafiri, iar din boxe se revarsă o melodie de Frank Sinatra. E un magazin foarte *plăcut* acest Dalawear, chiar dacă toate jachetele par să aibă acelaşi stil, doar nasturi diferiţi.

Am trecut prin raioanele de confecţii, pantofi şi lenjerie şi am ajuns la cel cu haine de seară. Majoritatea rochiilor sînt lungi şi au corsaje complicate, în culori vii, cum ar fi vioriu şi zmeuriu. O groază de trandafiri mari pe umăr sau în talie, mărgele, dantele, lenjerie modelatoare încorporată pentru a avantaja şi siluetele „mai plinuţe“. Numai uitîndu-mă la ele mă simt deja obosită, mai ales după experienţa cu „costumul modelator“. Unele haine pur şi simplu nu merită efortul de-a le pune şi a le scoate de pe tine. Dau să scotocesc după telefon şi să-i scriu un SMS lui Danny, cînd aud un foşnet şi din cabina de probă iese o fată de vreo cinşpe ani, ca să se uite în oglinda în mărime naturală. Nu e adolescenta cu cel mai îngrijit look din lume. Are părul roşu-închis, o tunsoare bob ciufulită, unghiile roase, iar sprîncenelor le-ar prinde bine un pensat. Dar, lucrul cel mai rău, poartă o rochie fără bretele, de culoarea jadului, care foşneşte şi-o înghite cu totul, completată cu o etolă absolut oribilă din şifon. Se priveşte dezamăgită şi-şi trage corsajul ceva mai sus, unde nu se potriveşte deloc. O, Doamne! Nu mai suport. Ce face aici? Magazinul ăsta nu e pentru adolescente.

— Bună! Mă apropii în grabă. Uau! Arăţi… ăă, foarte bine. E o rochie foarte… de gală.

— E pentru banchetul de sfîrşit de an, murmură fata.

— Aha. Fantastic! Las o pauză de cîteva secunde înainte să adaug: Să ştii că la Urban Outfitters au nişte rochiţe foarte drăguţe. Vreau să zic, Dalawear e o alegere nemaipomenită, desigur, dar pentru cineva de vîrsta ta…

— Trebuie s-o iau de-aici. Îmi aruncă o privire cît se poate de tristă. Mama avea nişte cupoane. Mi-a zis că pot să-mi iau rochie doar dacă n-o costă nimic.

— A, am înţeles.

— Doamna de la raion a zis că verdele o să-mi pună în valoare părul, adaugă fără pic de entuziasm. S-a dus să-mi caute nişte pantofi care să se potrivească.

— Verdele e… drăguţ. Îmi încrucişez degetele la spate. E un contrast reuşit.

— E OK, nu trebuie să mă minţi. Ştiu că arăt groaznic. Mă priveşte descurajată, cu umerii căzuţi.

— Nu! zic repede. Pur şi simplu… e un pic prea plină pentru tine… poate un pic prea pretenţioasă… Îndrept puţin straturile de şifon şi mă gîndesc ce le-aş mai aranja eu dacă aş avea o foarfecă. Vreau să zic, cînd ai cinşpe ani, nu vrei să fii înzorzonată ca o sorcovă. Vrei să fii îmbrăcată cu ceva simplu şi frumos, ca…

Şi atunci îmi pică fisa.

— Stai aici, zic şi dau fuga la raionul de lenjerie. Îmi ia cam douăzeci de secunde să înşfac mai multe furouri de mătase, de dantelă, „modelatoare“ şi un „furou din satin din lux, cu corsaj cu balene“, toate negre.

— Unde-ai găsit astea?

Privirea fetei se luminează cînd mă întorc la raionul cu rochii de seară.

— Erau în alt raion, zic în treacăt. Încearcă-le! Sînt mărimea S. Eu sînt Becky, apropo.

— Anita.

Îmi zîmbeşte, dînd la iveală aparatul dentar.

În timp ce ea foşneşte de zor în spatele perdelei, eu caut accesorii şi găsesc o centură neagră cu mărgele şi un plic roz-închis.

— Ce părere ai?

Anita iese timidă din cabina de probă, total transformată. E îmbrăcată într-un furou de dantelă cu bretele, care o face să pară cu trei numere mai slabă şi-i dezvăluie picioarele lungi. Pielea albă ca laptele arată incredibil lîngă dantela neagră, iar părul ei scurt şi ţepos pare că are şi el un sens.

— Incredibil! Lasă-mă să-ţi aranjez un pic părul… Pe tejghea se află un coş cu sticle cu apă pentru clienţi, aşa că deschid repede una şi-mi umezesc mîinile. Îi netezesc părul pînă cînd e drept de tot şi ştrengăresc, îi scot în evidenţă talia cu centura cu mărgele şi-i dau să ţină plicul. Poftim! zic mîndră. Arăţi splendid. Şi acum, să văd atitudine. Uită-te la tine. Nu-i aşa că arăţi super?

Cînd o să-şi pună şi nişte pantofi cu toc, o să arate de milioane. Oftez fericită văzînd că s-a relaxat şi i-a revenit sclipirea în ochi. Doamne, ce-mi mai place să îmbrac lumea.

— Aşa, am găsit şi pantofi mărimea ta…, se aude o voce volubilă în falset din spatele meu şi, cînd mă întorc, văd o femeie de şaizeci şi ceva de ani apropiindu-se de Anita. Am cunoscut-o cînd am venit la interviu şi o cheamă… Rhoda? Nu, Rhona. Scrie pe ecuson.

— Draga mea! Cînd o vede pe adolescentă, începe să rîdă şocată. Ce s-a întîmplat cu rochia?

Ochii fetei mă caută, neliniştiţi, şi intervin imediat.

— Bună, Rhona! zic. Sînt Becky, ne-am mai întîlnit, o să încep şi eu munca aici în curînd. O ajutam pe Anita să-şi compună un look. Nu-i aşa că furoul ăla arată super purtat ca rochie?

— Dumnezeule mare! Zîmbetul rigid al Rhonei rămîne perfect imobil, dar ochii ei îmi aruncă priviri ucigătoare. Cîtă imaginaţie! Anita, scumpa mea, aş vrea să te văd şi în rochia verde lungă.

— Nu, zice Anita încăpăţînată. Am s-o port pe asta. Îmi place.

Dispare în spatele perdelei şi eu fac un pas spre Rhona, coborînd glasul.

— E OK, zic. Nu e nevoie s-o mai vezi în rochia verde. Nu-i vine bine. E prea mare. Prea bătrînicioasă. Noroc că mi-a venit brusc ideea cu furourile şi… bingo!

— Nu despre asta-i vorba, zice Rhona, zbîrlită. Ştii cît e comisionul la rochia verde? Ştii cît e comisionul la un furou?

— Aşa, şi cui îi pasă? zic indignată. Ideea e că acum arată minunat!

— Sînt sigură că ar arăta minunat şi în rochia verde, ba mai mult de-atît. Auzi la ea, furou! Rhona mă priveşte dezaprobator. La un banchet. Un *furou*!

Îmi muşc buza. Nu pot să-i spun ce părere am cu adevărat.

— Uite ce e, o să lucrăm împreună, aşa că… ce-ai zice să cădem de acord că nu sîntem de aceeaşi părere? Îi întind mîna ca să facem pace, dar înainte ca Rhona să apuce să mi-o întindă pe a ei, din spatele meu se aude o exclamaţie şi două braţe îmi înlănţuie gîtul.

— Becky!

— Danny! Mă răsucesc pe călcîie şi-i văd ochii albastru-deschis strălucind, în ciuda tuşului de ochi. Uau! Arăţi foarte… hm… Neoromantic.

Danny nu se îngraşă niciodată şi arată la fel de tînăr ca întotdeauna, în ciuda faptului că duce cea mai nesănătoasă viaţă de pe planetă. Azi are părul vopsit brunet şi geluit într-un soi de zuluf care-i cade pe frunte; poartă un singur cercel cu pandantiv şi jeanşi strîmţi, băgaţi în nişte cizme cu vîrful ascuţit.

— Sînt gata, mă anunţă. Am recomandarea. Am învăţat-o în avion. Cui i-o spun? Dumneavoastră? Se întoarce spre Rhona şi face o mică plecăciune. Numele meu e Danny Kovitz – da, *acel* Danny Kovitz, mulţumesc – şi mă aflu azi aici pentru a o recomanda pe Rebecca Brandon, consilieră de shopping fără egal pe mapamond.

— Taci! zic, trandafirie la faţă de jenă. Nu ei trebuie să i-o spui. Hai s-o găsim pe Gayle, noua mea şefă.

— A! spune Danny, imperturbabil. OK.

Între timp, Anita a ieşit din cabina de probă şi se îndreaptă spre Rhona.

— OK, aş dori rochia neagră de dantelă. Şi plicul roz şi centura.

— Bine, draga mea, zice Rhona, cu acelaşi rictus agasat încremenit pe chip. Dacă eşti sigură. Ia spune, ce-ai zice de etola asta roz absolut splendidă? Ar pune foarte frumos în valoare dantela neagră.

Apucă o eşarfă lungă, din tul roz, împodobită cu paiete albe imense şi-o întinde pe tejghea. Anita îmi aruncă o privire şi eu clatin pe furiş din cap.

— Nu, mulţumesc, spune încrezătoare.

Rhona se răsuceşte pe călcîie bănuitoare, dar eu îi zîmbesc inocent.

— Hai s-o găsim pe Gayle, zic. Ne vedem mai tîrziu, Rhona! Distracţie plăcută la banchet, Anita!

Plec cu Danny şi nu mă pot abţine să-l cuprind cu braţul.

— Mulţumesc că ai venit. Eşti un băiat de zahăr.

— Ştiu, zice încîntat.

— O să-mi lipseşti cînd pleci în Groenlanda! Nu puteai şi tu să te duci undeva mai aproape?

— Ce voiai, o drumeţie în munţi? întrebă Danny impasibil. Să plec dimineaţa şi să mă întorc seara?

— De ce nu? Te-am fi sponsorizat şi în cazul ăsta…

— Becky, văd că nu pricepi. Danny mă fixează extrem de serios. E un lucru pe care trebuie să-l fac. Vreau să-mi forţez limitele. Am un antrenor nemaipomenit, Diederik, şi el a fost în expediţie în Groenlanda. Zice că e o experienţă mistică. *Mistică!*

— Am înţeles. Mistică.

Ridic din umeri.

— Cine *cumpără* hainele astea?

Danny pare că observă pentru prima oară stativele cu îmbrăcăminte.

— Păi… multă lume. Multă lume care vrea să fie la modă, elegantă, ăăă… lume şic.

— Şic? Mă priveşte cu o faţă îngrozită la modul comic. Şic?

— Şşş! Uite-o pe şefa mea!

Am ajuns la intrarea zonei de Shopping Personalizat, unde am stabilit să mă văd cu Gayle, şi iat-o şi pe ea, uitîndu-se neliniştită în jur. Poate a crezut că nu apar. E o femeie foarte drăguţă, de patruzeci şi ceva de ani – foarte frumoasă, doar că are părul prea lung, după părerea mea – şi abia aştept să lucrez cu ea.

— Bună! zic fluturînd din mînă ca să-i atrag atenţia.

— Rebecca. Gayle respiră adînc. Tocmai voiam să te sun. E foarte aiurea. Îmi pare rău, îmi pare atît de rău…

Tocmai vrea să spună că Danny încă n-a trimis recomandarea, aşa-i?

— Nu, e în regulă, adaug repede. E aici! Danny, ea e Gayle, şefa mea. Îi dau un ghiont. Poţi să începi.

— Poftim?

Gayle pare bulversată.

— El e Danny Kovitz, îi explic. A venit special ca să mă recomande! Hai, Danny!

Dau din cap încurajator, iar el inspiră adînc.

— Numele meu e Danny Kovitz – da, *acel* Danny Kovitz, mulţumesc – şi mă aflu azi aici pentru a o recomanda pe Rebecca Brandon, consilieră de shopping fără egal pe mapamond. În plin dezastru, ea reuşeşte să găsească un stil. Din nimic, ea reuşeşte să compună un nou look. Din… ăăă… Se opreşte, scoate o bucată de hîrtie din buzunarul jeanşilor şi o consultă. Da! Din tristeţe, ea reuşeşte să extragă bucurie. Nu doar bucurie a modei, ci bucurie totală. Face un pas către Gayle, care zici că e lovită de bombe. O *vreţi* pe Rebecca Brandon în magazinul dumneavoastră. Ultima persoană care a încercat s-o concedieze a trebuit să înfrunte furia clienţilor, am dreptate, Becky?

— Mă rog.

Ridic jenată din umeri, simţindu-mă copleşită. Habar n-am avut că Danny o să vorbească atît de frumos despre mine.

— Poate c-aţi auzit cine ştie ce zvonuri ciudate despre Rebecca. Danny a ajuns la a doua coală de hîrtie. Ei bine, da, o dată a imobilizat deliberat o clientă într-o rochie. Dar a avut un motiv bun. Bate teatral în foaie. Ei bine, da, e celebră pentru faptul că pe vremuri a camuflat nişte haine în cutii de produse sanitare. Dar nu făcea decît să-şi ajute clientele. Da, a organizat două nunţi pentru aceeaşi zi şi n-a spus nimănui, nici măcar logodnicului ei…

Se uită în foaie.

— Danny, taci! îi şoptesc.

De ce aduce vorba despre toate astea?

— N-am nici cea mai mică idee de ce a făcut asta, conchide Danny. Să uităm toate astea. Să ne concentrăm asupra faptului că Rebecca e un far călăuzitor în orice departament de shopping personalizat şi că orice magazin ar fi fericit s-o aibă ca angajată. Mulţumesc. Face o reverenţă, apoi ridică ochii spre Gayle. Acum sînt gata să răspund la orice întrebări, în afara celor despre viaţa mea personală, tabieturile mele cosmetice şi procesul cu fostul meu manager, care durează la infinit. Pentru aceste subiecte am deja pregătite cîteva foi cu întrebări şi răspunsuri. Scotoceşte în alt buzunar şi despătureşte trei foi de hîrtie verzi-gălbui, cu antetul *Povestea lui Danny Kovitz*, pe care i le întinde lui Gayle.

Acesta se holbează la ele într-o tăcere siderată, după care ridică ochii spre mine.

— Rebecca…

Pare că a rămas fără cuvinte.

— N-am *vrut* să organizez două nunţi, zic pe un ton defensiv. Sînt lucruri care se mai întîmplă.

— Nu, nu. Nu e vorba de asta. Ci de… Of, ce rău îmi pare. Închide ochii. Cît de rău îmi pare.

— De ce-ţi pare rău? întreb, cuprinsă brusc de o presimţire sumbră.

— Rebecca… În sfîrşit are curajul să mă privească în ochi. Nu avem nici un post pentru tine.

— Poftim? zic cu glas pierit.

— Tocmai m-a sunat directorul grupului din care facem parte. A făcut o evaluare a situaţiei şi trebuie să dăm nişte oameni afară. Se strîmbă. Se pare că e un lux prea mare pentru noi să angajăm pe altcineva în timp ce viitoarea mămică e în concediu de maternitate. Va trebui să ne mulţumim doar cu Rhona pentru moment. Mi-ar face mare plăcere să te angajez, crede-mă. Se uită de la mine la Danny. Dar în climatul ăsta economic… situaţia e foarte dificilă…

— E OK, zic, cu glasul tremurînd din cauza şocului. Înţeleg.

— Îmi pare rău. Sînt sigură că departamentul nostru ar fi avut doar de cîştigat prin venirea ta. Pare atît de tristă, că mi se strînge un pic inima pentru ea. Ce job oribil, să trebuiască să dai afară oameni.

— Asta-i viaţa, zic, încercînd să-mi iau un ton ceva mai vesel. Mulţumesc pentru şansă, oricum. Poate vin să lucrez aici cînd lucrurile o să meargă mai bine!

— Poate. Mulţumesc că eşti atît de înţelegătoare. Din păcate, trebuie să mai dau nişte veşti proaste azi. Îmi strînge mîna şi pleacă hotărîtă, lăsîndu-ne pe Danny şi pe mine să ne uităm prosteşte unul la altul.

— Nasol, zice Danny în cele din urmă.

— Ştiu, spun oftînd din rărunchi. Mersi pentru recomandare, oricum. Pot să te invit la prînz drept mulţumire?

Două ore mai tîrziu, cînd Danny pleacă spre aeroport, sîntem în delir. Am luat prînzul devreme, însoţit de cocktailuri, am fost să cumpărăm nişte cremă cu factor de protecţie mare şi am rîs atît de tare, că mă doare stomacul. Dar privind în urma maşinii care dispare pe Beverly Boulevard, mă copleşeşte dezamăgirea. Sînt şomeră. Contam pe slujba aia. Nu doar ca să fiu angajată, nu doar pentru bani – ci ca să am ceva de făcut. Era o cale de a-mi face prieteni.

În fine. E OK. Totul e în regulă. Sînt tone de magazine la LA, *trebuie* să existe şi alte oportunităţi, n-am decît să continui pur şi simplu să caut… să-mi ţin urechile ciulite şi ochii deschişi.

— Hei, cucoană! Fii atentă pe unde mergi!

Aoleu! Eram atît de ocupată să mă gîndesc să-mi ţin urechile ciulite şi ochii deschişi, că n-am văzut o chestie imensă, ca o macara, parcată fix în mijlocul trotuarului. Un tip cu căşti dirijează lumea în jurul ei şi, ceva mai departe pe stradă, e un soi de agitaţie. Cînd mă apropii să mă uit, văd sclipiri, reflectoare pe trepiede… Dumnezeule! E o echipă de filmare! Se filmează ceva!

Ştiu că trebuie să mă întorc la hotel şi să mă pregătesc pentru Cursa de cincisprezece kilometri, dar *nu pot* să plec pur şi simplu. Deşi am mai fost în LA, e prima echipă de filmare pe care o văd. Aşa că grăbesc pasul încîntată, îndreptîndu-mă către luminile intense. Trotuarul e închis cu nişte bariere metalice şi un tip în geacă de blugi, cu căşti la urechi roagă politicos lumea să treacă pe partea cealaltă. Mă conformez, fără prea mare tragere de inimă, cu ochii ţintă la ce se întîmplă. Doi tipi în jeanşi stau pe scaune de regizori, un ins solid reglează camera de filmat şi cîteva fete se agită prin jur, cu căşti la urechi şi un aer important. Simt că mă roade invidia rău de tot privindu-i. Vreau să zic, *cît de cool* e să iei parte la turnarea unui film. Singurele filmări pe care le-am făcut au fost pentru televiziune, dînd sfaturi oamenilor cum să-şi investească pensia. (Pe atunci eram jurnalist financiar. Toată ziua vorbeam doar despre conturi bancare. Uneori mai am cîte un coşmar în care mi-am reluat jobul de-atunci, sînt în direct la televizor şi nu ştiu nici măcar ce-i aia dobîndă bancară.)

Pe trotuar, singură, stă o femeie despre care bănuiesc că-i actriţă, pentru că e micuţă şi foarte dichisită. N-o recunosc, dar asta nu înseamnă nimic. Mă întreb dacă să-mi scot telefonul, să fac o poză şi să-i trimit un mesaj cu **Cine-i tipa?** celei mai bune prietene, Suze, cînd de ea se apropie o femeie mai în vîrstă, în blugi şi maiou negru. Are o şapcă cu cozoroc maro, codiţe împletite negre şi lungi şi cele mai mişto cizme cu toc înalt.

Toată lumea din mulţime, în afară de mine, arată spre actriţă, însă eu nu-mi pot lua ochii de la femeia cu codiţe. O cunosc. Am citit interviuri cu ea. E o stilistă pe nume Nenita Dietz.

Are un sac de plastic transparent, în care se zăreşte o haină în dungi, cu aer vintage, pe care o scoate cu grijă, ajutînd-o pe actriţă s-o îmbrace. Aceasta se uită cu ochi critic la haină, o aranjează, apoi adaugă un colier. Şi, urmărind-o, gîndurile mi-o iau într-o nouă direcţie. Cum ar fi să ai slujba asta? Să lucrezi la filme; să alegi ţinute pentru actori; să te ocupi de înfăţişarea şi vestimentaţia vedetelor… Dă-le încolo de magazine universale, ar trebui să am aspiraţii mai înalte! *Asta* e meseria pe care ar trebui s-o am. Adică, e perfectă. Îmi plac hainele, îmi plac filmele, mă mut în LA… de ce nu m-am gîndit la asta înainte?

Acum, Nenita Dietz o pune pe actriţă să încerce diferite perechi de ochelari de soare. Îi urmăresc fiecare mişcare, complet vrăjită. Nenita Dietz e incredibilă. Ea a fost în spatele tendinţei de-a purta rochiile de seară cu cizme. Şi acum a lansat o linie de lenjerie. Am visat mereu să-mi creez propria lenjerie.

Dar cum naiba aş putea să intru în branşă? Cum ajungi stilist de top la Hollywood? Sau măcar stilist mic-spre-mediu la Hollywood? De unde să încep oare? Nu cunosc pe nimeni aici, nu lucrez, n-am nici un fel de experienţă în domeniul filmului…

Acum, cei de peste drum strigă „Linişte în platou!“ şi „Motor!“ şi „LINIŞTE, VĂ RUGĂM!“. Mă uit fascinată la actriţă, care îşi încrucişează braţele şi priveşte spre cer.

— Stop!

Stop? *Asta* a fost tot?

Toţi membrii echipei se agită în jur şi eu casc cît pot de bine ochii, uitîndu-mă după Nenita Dietz, dar n-o văd. Lumea începe să mă împingă din spate. Aşa că mă smulg în cele din urmă din mulţime, cu mintea plină de visuri de viitor. O sală de cinema în întuneric. Numele meu apărînd pe ecran cu litere albe.

GARDEROBA DOMNIŞOAREI HATHAWAY A FOST SELECTATĂ PERSONAL DE REBECCA BRANDON

COSTUMELE DOMNULUI PITT AU FOST FURNIZATE DE REBECCA BRANDON

VESTIMENTAŢIA DOMNIŞOAREI SEYMOUR A FOST ALEASĂ DE REBECCA BRANDON

Moment în care, fireşte, îmi pică fisa. Sage Seymour e cheia. Sage Seymour e răspunsul. *Aşa* am să intru în branşă.

FRESH BEAN COFFEE SHOP

1764 Beverly Blvd

Los Angeles, CA 90210

• NOTE ŞI GÎNDURI •

Trenduri de modă pe care le-aş putea lansa:

- *Rochie de tartan cu accesorii fluorescente din PVC*
- *Haină de blană artificială cu trei centuri diferite (Da! Semnătura mea de designer!)*
- *Păr roz şi jachetă în dungi cu aspect uzat*
- *Cizme de cauciuc cu broşe din diamante artificiale ataşate*
- *Jeanşi tăiaţi, transformaţi în mitene*
- *Să porţi două poşete de designer odată (Da! Să încep imediat!)*
- *Fustă lungă din tul purtată peste jeanşi*
- *Pantofi desperecheaţi pentru un look excentric, extravagant. (Sau o să pară că suferi de demenţă?)*
- *Orhidee proaspete băgate în curea, ca un buchet de corsaj*
- *Brăţară făcută din orhidee proaspete*
- *NB: Să cumpăr orhidee proaspete*

PATRU

La ora trei după-masă, mă aflu într-o mulţime de alergători, făcîndu-mi un plan pentru noua mea carieră. Tot ce trebuie să fac e s-o întîlnesc pe Sage Seymour, să începem să pălăvrăgim despre haine, să mă ofer să-i aleg ţinuta pentru o apariţie media… şi-o să am deja intrarea asigurată. Tot ce contează e pe cine cunoşti, iar Sage Seymour e persoana perfectă pe care s-o cunoşti. Şi ăsta e evenimentul perfect la care s-o cunoşti! Vreau să zic, chiar fac parte din echipa ei! Am toate motivele să vorbesc cu ea şi pot

foarte uşor să ghidez conversaţia către trendurile de pe covorul roşu în timp ce alergăm alături. N-am văzut-o încă, dar sînt cu ochii în patru şi gata de acţiune în clipa în care o zăresc.

Sună un clopoţel şi toţi alergătorii încep să strîngă rîndurile la linia de start. Cocktailurile pe care le-am băut cu Danny mi se urcă deja la cap şi regret vag acel ultim Malibu Sunrise… dar nu contează. În curînd se vor produce endorfinele.

Cursa asta de cincisprezece kilometri e un adevărat spectacol. Începe la Dodger Stadium, o ia de-a lungul întregului Sunset, apoi pe Hollywood Boulevard. Conform pachetului promoţional de bun venit, ruta „străbate multe puncte de referinţă ale Hollywoodului“, ceea ce e super, fiindcă în timp ce alerg o să pot face şi turul oraşului! Mi-am bifat deja numele pe listă şi nu-mi vine să cred cîtă lume face asta. Oriunde mă uit, văd alergători care îşi fac încălzirea, aleargă încolo şi-ncoace şi-şi leagă mai bine şireturile. Din boxe răsună o melodie, soarele străluceşte slab printre nori şi în aer se simte miros de cremă pentru protecţie solară. Iar eu iau parte la toate astea! Stau în mijlocul Grupei Întîi, la vreo trei metri de o arcadă masivă din metal de la care începe cursa, cu un număr prins de piept (184) şi un cip special în adidas. Cel mai important, port splendida şapcă de baseball a echipei, care mă aştepta la recepţia hotelului. E turcoaz intens, cu ECHIPA SAGE scris cu litere albe. Parcă aş fi la Olimpiadă!

Cercetez din nou mulţimea, căutînd o altă şapcă de baseball turcoaz cu ECHIPA SAGE, însă alergătorii sînt mult prea strînşi unul în altul ca să pot vedea ceva. Trebuie să fie ea pe undeva. O s-o găsesc cînd începem să alergăm.

În timp ce fac o întindere, surprind privirea unei fete de culoare, foarte subţirică şi în formă, care se încălzeşte lîngă mine. Se uită la şapca mea şi face ochii mari.

— Eşti în echipa Sage Seymour?

— Da, zic străduindu-mă să-mi iau un ton normal. Aşa e. Sînt cu Sage. O să alergăm împreună şi-o să vorbim cîte-n lună şi-n stele şi… tot restul!

— Uau! Înseamnă că eşti foarte bună. Ia spune, ce timp speri să scoţi azi?

— Păi… Îmi dreg glasul. Mă aştept să scot cam… hm…

N-am nici cea mai mică idee. Cincisprezece kilometri. Cît de repede pot alerga cincisprezece kilometri? Habar n-am cît de repede alerg un kilometru.

— Sper doar să-mi îmbunătăţesc recordul personal, zic în cele din urmă.

— Şi eu la fel. Fata îşi întinde braţele deasupra capului. Ce strategie o să abordezi?

S-o întîlnesc pe Sage Seymour, să trăncănim despre haine şi să-i smulg o invitaţie la ea acasă, îmi trece rapid prin cap.

— Pur şi simplu… să alerg, zic ridicînd din umeri. Pînă la final. Ştii cum e. Cît de repede pot.

Se uită la mine cu o privire lipsită de expresie, apoi rîde.

— Eşti haioasă.

Alergătorii se strîng şi mai mult unii în alţii. Trebuie să fie cel puţin o mie de oameni, fiindcă mulţimea se întinde pînă hăt departe. Şi, în ciuda ameţelii pricinuite de diferenţa de fus orar, mă cuprinde un val subit de euforie în timp ce fac mici sărituri de încălzire în noii mei adidaşi hi-tech. Uite-mă! Alerg într-o cursă la cel mai înalt nivel, în LA! Asta nu face decît să dovedească ce poţi realiza cînd îţi pui în cap un lucru. Sînt pe punctul de a-mi face o poză şi a i-o trimite lui Suze, cînd sună telefonul – e mama. Mă sună în fiecare seară înainte să mă culc, doar ca să-mi spună că Minnie a adormit şi totul e OK.

— Bună! răspund încîntată la telefon. Ghici ce fac!

— Eşti pe covorul roşu! exclamă mama în extaz.

De fiecare dată cînd mă sună, mama mă întreabă dacă sînt pe covorul roşu. Adevărul e că nu doar că n-am păşit pe vreunul, nici măcar *n-am văzut* vreunul. Ba chiar mai rău: data trecută cînd am fost aici, Luke a primit o invitaţie la o premieră şi nu numai că nu s-a dus, dar nici măcar nu mi-a spus pînă n-a fost prea tîrziu. O premieră!

De-asta nu mă pot baza pe Luke să mă ia în calcul dacă apare ceva cool. Are despre LA o părere

total diferită decît mine. Nu-l interesează decît să participe la şedinţe şi să vorbească non-stop la BlackBerry – adică, să discute afaceri, ca de obicei. Spune că etica muncii în LA e un lucru foarte pe gustul lui. „Etica muncii“, auzi. Cine vine în LA pentru etica muncii?

— Nu, alerg într-o cursă de binefacere. Cu Sage!

Mamei i se taie respiraţia.

— Eşti cu Sage Seymour? Vai, Becky!

— Nu sînt cu ea chiar în clipa asta, recunosc. Dar o să mă întîlnesc cu ea în timpul cursei. Am o şapcă pe care scrie ECHIPA SAGE, adaug mîndră.

— Vai, draga mea!

— Ştiu! Am să fac o poză cu ea. Să i-o arăţi lui Minnie. E OK? Doarme dusă?

— E bine, foarte bine! zice mama repede. E în pat, doarme, totul e sub control. Ia zi, pe cine-ai mai cunoscut? Pe altcineva faimos?

Lois Kellerton, îmi trece rapid prin minte.

Nu. Nici măcar nu te gîndi la asta. O iubesc pe mama, dar dacă îi spui ceva, într-o nanosecundă ştie toată lumea din Oxshott.

— Sînt o tonă de vedete în cursa asta, bag şi eu din top. Cred că tocmai l-am văzut pe un tip din *Neveste disperate*.

Poate o fi fost el, poate altcineva, oricum mama n-are de unde să ştie.

Se aude un claxon. Oare începe cursa?

— Mamă, trebuie să închid, zic repede. Te sun mai tîrziu. Pa!

Aşa e, cursa a început. Pornim. Alergăm. Alerg şi eu! Sînt înconjurată de o mare de picioare şi de braţe în timp ce alergătorii se înghiontesc să prindă o poziţie mai bună şi încerc, cu respiraţia tăiată, să nu rămîn în urmă.

Doamne, ce repede aleargă!

Adică, e în regulă. Şi eu alerg repede. Ţin perfect pasul cu ei. Deja îmi arde pieptul, dar e OK, fiindcă endorfinele o să se producă din clipă-n clipă.

Lucrul cel mai important e: unde-i Sage?

Cînd mulţimea se răreşte, reuşesc să-mi văd mai bine colegii de alergare. Cercetez disperată capetele, căutînd o şapcă de baseball turcoaz… Trebuie să fie undeva… Sigur n-am ratat-o…

Uite-o! Mă străbate un val voios de adrenalină. E chiar acolo, în faţă, sigur că da. OK, e timpul să-mi fac mişcarea. O să sprintez ca din întîmplare pînă ajung lîngă ea, o să arăt spre şapcă şi o să zic: „Cred că sîntem în aceeaşi echipă“. Şi aşa va începe strînsa noastră prietenie.

Pînă acum nu m-am considerat cine ştie ce atletă, dar cînd mă avînt înainte e ca şi cum aş fi propulsată de o forţă invizibilă. O depăşesc pe negresa în formă! Am luat foc! Sînt în al nouălea cer! Dar şapca turcoaz tresaltă ritmic în faţa mea, aproape şi totuşi încă departe, aşa că bag viteză. Reuşesc, cumva, să ajung chiar lîngă ea. Îmi arde faţa şi inima îmi bate nebuneşte în piept, dar găsesc puterea să duc mîna la şapcă şi să-i zic, cu respiraţia tăiată:

— Cred că sîntem în aceeaşi echipă.

Şapca turcoaz se întoarce… şi nu e Sage Seymour. E o fată oarecare, cu nas ascuţit şi păr şaten, care-mi aruncă o privire indiferentă şi grăbeşte pasul. Iar pe şapca ei nici măcar nu scrie ECHIPA SAGE, e doar o şapcă turcoaz oarecare. Sînt atît de nedumerită, că încremesc în loc şi e cît pe ce să fiu călcată în picioare de-o hoardă de alergători.

— Iisuse!

— Dă-te din drum!

— O sută optzeci şi patru, *ce faci*?

Mă trag repede într-o parte şi încerc să-mi recapăt suflul. OK, deci aia nu era Sage. Dar nu contează. E pe-aici pe undeva. Trebuie doar să mă uit după turcoaz… turcoaz… Da! Acolo!

Cuprinsă de un nou val de adrenalină, mă avînt iar în cursă şi alerg după o altă şapcă turcoaz. Dar, apropiindu-mă, văd deja că nu e Sage. Nu e nici măcar fată. E un tip slăbuţ, cu faţă de italian.

Fir-ar. Gîfîind din greu, mă îndrept către un punct de hidratare şi iau o gură de apă, încă scanînd disperată mulţimea de alergători, refuzînd să mă dau bătută. Deci am confundat-o de două ori. Nu contează. Am s-o găsesc. În mod sigur. Ia stai, văd ceva turcoaz în faţă. *Precis* e ea…

O oră mai tîrziu, mă simt de parcă aş fi ajuns într-un univers paralel. Ce-i asta, „zona crepusculară“? Parc-aş fi mai degrabă în iad. Plămînii îmi pompează aer ca nişte pistoane, am faţa leoarcă de transpiraţie, băşici la ambele picioare, vreau să mor… şi totuşi continui să mă mişc. E ca şi cum o forţă magică m-ar împinge înainte. Zăresc întruna şepci de baseball turcoaz în mulţime. Le vînez una după alta. M-am apropiat de patru fete blonde pînă acum. Însă nici una dintre ele nu era Sage. Unde e? *Unde e?*

Şi unde sînt blestematele alea de endorfine? Alerg de un secol şi nu s-a produs nici un gram de endorfină. Numai minciuni. Şi n-am văzut nici măcar un singur punct de referinţă al Hollywoodului. Om fi trecut pe lîngă vreunul?

O, Doamne! *Trebuie neapărat* să beau nişte apă. Mă avînt spre cel mai apropiat punct de hidratare, decorat cu baloane cu heliu. Înşfac un pahar de carton şi-mi torn apă în cap, apoi iau cîte o înghiţitură pe secundă. Alături e o mulţime de majorete în costume roşii care-şi fac numărul şi le privesc cu invidie. De unde-or avea toată energia asta? Poate au ghete speciale pentru majorete, din alea cu arcuri. Poate că, dac-aş avea şi eu nişte pompoane sclipicioase din care să flutur, aş alerga mai repede.

— Becky! Aici! Eşti bine?

Mă îndrept de spate gîfîind şi privesc în jur ameţită. Atunci îl zăresc pe Luke de partea cealaltă a baricadei. Are în mînă un steag cu Cursa de cincisprezece kilometri şi mă priveşte alarmat.

— Eşti bine? repetă.

— Da. Am glasul răguşit. Totul e sub control.

— Am zis să vin să te susţin. Mă priveşte uluit în timp ce pornesc împleticindu-mă către el. Ai scos un timp incredibil de bun. Habar n-am avut că eşti atît de în formă!

— A! Îmi şterg sudoarea de pe faţă. Da.

Nici nu mi-am dat seama cît de repede am alergat. Pentru mine, cursa a fost doar o vînare înceţoşată de şepci de baseball turcoaz.

— Ai primit SMS-ul meu?

— Poftim?

— Cel în care îţi spuneam că Sage s-a retras?

Mă holbez la el prostită, sîngele încă pulsîndu-mi în urechi.

A zis cumva…

— Îşi cere scuze, adaugă el.

— Adică… nu participă la cursă? reuşesc să articulez. Deloc?

Am vînat toate şepcile alea turcoaz *degeaba*?

— Un prieten de-al ei a hotărît să invite nişte amici într-o excursie în Mexic, zice Luke. Chiar în clipa asta, ea şi întreaga ei echipă sînt în avion.

— S-a retras toată *echipa*? Mă căznesc să pricep ceva. Dar s-au antrenat! Au fost în Arizona!

— E adevărat. Dar aşa sînt ei, merg peste tot în grup, spune el sec. Dacă Sage zice „Hai să mergem în Mexic“, se duc în Mexic. Îmi pare rău, Becky. Cred că eşti foarte dezamăgită. Îmi atinge umărul. Ştiu că te-ai înscris în cursă doar ca s-o întîlneşti pe Sage.

Cuvintele lui înţelegătoare ating o coardă sensibilă. Aşa crede el? Adică, ştiu că ăsta e adevărul, dar n-ar trebui să *gîndească* aşa. În principiu, soţii ar trebui să aibă cea mai bună părere din lume despre nevestele lor.

— Nu m-am „înscris în cursă doar ca s-o întîlnesc pe Sage“! zic, stînd cît pot de dreaptă, cu o

expresie de om profund jignit. Am făcut-o pentru că îmi place să alerg şi am vrut să susţin această cauză caritabilă. Nici măcar *nu m-am gîndit* dacă Sage participă sau nu.

— Aha. În ochi i se iveşte o sclipire ciudată. Păi atunci, bravo! Nu mai e mult.

În clipa în care îmi dau seama, inima mi se ridică în gît. N-am ajuns la final. O, Doamne! Nu mai pot alerga nici un metru. Pur şi simplu nu mai pot.

— Mai sînt doar şase kilometri. Luke consultă o hartă a cursei. Îi dai gata cît ai clipi! adaugă vesel.

Şase kilometri? Şase kilometri întregi? Cum mă uit la drumul din faţa mea, simt că mi se înmoaie picioarele. Mă dor tălpile. Alergătorii continuă să treacă pe lîngă mine călcînd apăsat, însă gîndul de-a intra din nou în luptă mă umple de spaimă. Ün ins cu şapcă turcoaz trece vijelios pe lîngă mine şi mă încrunt la el. O să fiu fericită dacă n-am să mai văd nici o şapcă turcoaz în viaţa mea.

— Ar fi bine să mă încălzesc un pic înainte să încep iar, zic încercînd să trag de timp. Mi s-au răcit muşchii.

Ridic o gambă în spate şi o apuc cu o mînă. Număr încet pînă la treizeci, după care ridic celălalt picior. Apoi mă aplec şi-mi las capul să atîrne în dreptul genunchilor cîteva clipe. Mmm. Ce plăcut e! Poate mai stau aşa un timp.

— Becky? Glasul lui Luke mă aduce din nou la realitate. Scumpa mea, eşti OK?

— Fac nişte întinderi, îl informez. Ridic capul, îmi întind tricepşii, apoi încerc cîteva poziţii stil yoga pe care le-am văzut la Suze. Aşa, şi acum ar fi bine să mă hidratez, adaug. E foarte important.

Iau un pahar cu apă şi îl beau încet, după care umplu încă unul şi-l întind unui alergător care trece pe lîngă mine. Dacă tot sînt aici, aş putea să dau o mînă de ajutor. Mai umplu cîteva pahare cu apă, gata să fie întinse alergătorilor, şi aranjez o stivă de batoane energizante. Peste tot e plin de ambalaje aruncate, aşa că mă apuc să le strîng şi să le pun în coş. Apoi leg mai bine cîteva baloane care s-au cam desfăcut şi aranjez nişte fanioane. Să arate şi standul ăsta mai civilizat.

Deodată, observ că tipul din spatele tejghelei de la punctul de hidratare mă priveşte ca pe-o nebună.

— Ce faci? zice. N-ar trebui să alergi?

Tonul lui mă cam indignează. Îi dau o mînă de *ajutor*. Ar putea să fie mai recunoscător.

— Fac o pauză de relaxare, îi explic şi, cînd ridic privirea, îl văd pe Luke uitîndu-se la mine întrebător.

— Cred c-ai făcut destule întinderi, zice. Ai de gînd să intri din nou în cursă?

Pe bune, acum. Toată lumea te presează *să alergi* întruna.

— Trebuie doar să… Îmi împletesc degetele şi mi le întind. Mmm. Simt o tensiune cumplită acumulată aici.

— O să ratezi cursa, zice tipul de la punctul de hidratare. Arată spre şosea. E ultimul grup.

Aşa-i: alergătorii s-au rărit de tot. N-au mai rămas decît cîţiva rătăciţi. Spectatorii încep şi ei să plece. Atmosfera de întrecere se risipeşte treptat. Nu mai pot amîna.

— Aşa. Încerc să-mi iau un ton optimist. Păi atunci, o să alerg repede şi ultimii şase kilometri. N-ar trebui să-mi ia mult. Perfect. Inspir adînc. Păi, să pornesc.

— *Sau*…, zice Luke, iar eu ridic repede capul.

— Sau ce?

— Mă întrebam, Becky. Dacă nu te-ar deranja să încetineşti un pic ritmul, ce-ar fi să continuăm la pas? Împreună?

— Să mergem la pas?

Luke întinde o mînă peste barieră şi o apucă pe-a mea. La ora asta, sîntem practic singurii oameni din jur. În spatele nostru, muncitorii încep să demonteze barierele şi să adune gunoiul cu ţepuşe speciale.

— Nu prindem prea des ocazia să mergem la pas prin LA, adaugă. Şi avem toată strada doar pentru noi.

Îmi vine să răsuflu lung, uşurată.

— Păi, OK, zic după o pauză. Nu mă deranjează să merg la pas. Deşi e limpede că aş fi *preferat* să alerg.

— E limpede.

Îmi aruncă un zîmbet amuzat, pe care îl ignor.

— Pornim?

Mergem la pas, croindu-ne drum printre pahare de carton şi ambalaje de batoane energizante împrăştiate peste tot. Îl strîng de mînă şi el îmi răspunde la fel.

— Hai pe-aici. Luke mă trage spre dreapta, părăsind strada şi luînd-o pe trotuar sau pe „aleea pentru pietoni“[1], cum trebuie să-i spun de-acum. Ştii unde sîntem?

— La Hollywood? În Los Angeles? Mă uit la el bănuitoare. E o întrebare-capcană?

Luke nu răspunde, mulţumindu-se să arate cu bărbia spre „aleea pentru pietoni“. Şi, brusc, mă prind.

— Vaaai! Mă uit în jos, radioasă. O, Doamne!

— Ştiu.

Sub picioarele noastre sînt toate vedetele. Aleea celebrităţilor de la Hollywood, pe care am văzut-o de un milion de ori la televizor, dar niciodată în realitate. Mă simt ca şi cum Luke ar fi pus-o aici drept cadou pentru mine, trandafirie şi strălucitoare.

— Edward Arnold! exclam, citind un nume şi încercînd să par impresionată. Uau! Hm…

— N-am nici cea mai mică idee, zice Luke. Cineva faimos. Clar.

— Clar. Chicotesc. Şi Red Foley cine e?

— Bette Davis, zice Luke arătînd spre o altă stea. Asta îţi convine?

— Vaaai! Bette Davis! Lasă-mă să văd!

Un timp, nu fac altceva decît să mă avînt înainte şi înapoi, căutînd nume celebre. E cel mai hollywoodian lucru pe care l-am făcut pînă acum şi nu-mi pasă dacă ne purtăm ca nişte turişti penibili.

În cele din urmă pornim mai departe, citind din cînd în cînd cîte un nume faimos.

— Îmi pare rău pentru jobul tău. Luke îmi strînge mîna. Ai avut ghinion.

— Mersi. Ridic din umeri. Dar, ştii, m-am tot gîndit şi poate că e cel mai bine aşa. Bob Hope, adaug arătînd spre o stea.

— De acord! zice Luke repede. N-am vrut să-ţi spun pînă acum, dar eşti sigură că vrei să te angajezi dacă stăm aici atît de puţin? E un loc minunat ca să explorezi. Eu pur şi simplu m-aş bucura de stilul ăsta de viaţă sănătos, în aer liber, cu Minnie. M-aş duce în excursii pe dealurile astea superbe, m-aş juca pe plajă…

E atît de tipic pentru Luke. Mai întîi etica muncii, iar acum *stil de viaţă sănătos, în aer liber*? Ce vrea cu chestia asta? N-am venit la LA pentru „stilul de viaţă sănătos, în aer liber“. Am venit pentru stilul de viaţă „vedete-ochelari-de-soare-uriaşi-covor-roşu“.

— Nu, nu înţelegi. Am o idee şi mai bună. Am să devin stilistă la Hollywood!

Cînd ridic ochii să văd reacţia lui Luke, sînt de-a dreptul şocată. OK, poate că nu mă aşteptam să strige „Bravo, fată dragă!“, dar sigur nu mă aşteptam la *asta.* Are sprîncenele ridicate şi, între ele, cîteva cute de îngrjorare. Colţurile gurii i-au căzut în jos. Sînt măritată cu el de atîta timp, că-i cunosc expresiile pe dinafară, iar asta e numărul 3: *Cum să-i spun lui Becky că nu-mi place deloc ideea?* E exact aceeaşi expresie ca atunci cînd i-am propus să ne zugrăvim dormitorul în mov. (Eu tot mai sînt convinsă că ar fi fost foarte sexy.)

— Ce-i? îl întreb. Ce-i?

— E o idee foarte bună…, începe el precaut.

— Încetează, spun nerăbdătoare. Care e părerea ta sinceră?

— Becky, ştii că Sage m-a angajat doar pe termen scurt. Poate că, dacă toată aventura asta dă roade, Brandon Communications o să-şi deschidă o filială aici şi o să-mi împart timpul între Anglia şi State. Dar nu-mi imaginez că o să ne mutăm aici de tot.

— Şi?

— Şi ce faci dacă te lansezi într-o cu totul altă carieră aici?

— Habar n-am, zic nerăbdătoare. Văd eu.

E exact stilul lui Luke. Pune întotdeauna chestiile pragmatice înaintea inspiraţiei creatoare.

— O să fie o muncă titanică, zice acum, cu mult bătut pe la uşi, multe dezamăgiri…

— Crezi că nu pot s-o fac? întreb jignită.

— Draga mea, sînt convins că poţi să faci cam aproape orice îţi pui în cap, răspunde Luke. Totuşi cred că va fi o adevărată provocare să intri în lumea stiliştilor de la Hollywood în trei luni. Dar dacă tu vrei asta…

— Nu doar că vreau asta, chiar *am s-o fac*.

Luke oftează.

— Păi atunci, sigur că o să te ajut. O să cer în stînga şi-n dreapta nişte contacte, să văd ce reuşim…

— N-am nevoie de ajutorul tău! îi răspund.

— Becky, nu te prosti.

— Nu mă prostesc deloc, i-o întorc, furioasă la culme. Nu vreau să mă bazez pe soţul meu. Sînt o femeie independentă, dacă vrei să ştii.

— Dar…

— Ce, crezi că nu pot să pătrund la Hollywood de una singură? Stai să vezi. Katharine Hepburn, adaug.

Mergem o vreme în tăcere, fără să ne mai obosim să rostim numele peste care păşim, şi încet-încet mă liniştesc. De fapt, mi-ar fi prins bine ajutorul lui Luke. Chiar foarte bine. Dar acum e prea tîrziu, mi-a scăpat porumbelul. Va trebui să găsesc o cale s-o fac pe cont propriu şi să-i demonstrez că a greşit.

Mintea începe să-mi proceseze la greu. Sage e în continuare calea cea mai firească de acces. Urmează s-o întîlnesc curînd. Şi, între timp, pot să pun cap la cap nişte ţinute pentru ea. Poate chiar să şi cumpăr un accesoriu sau două, cum ar face o stilistă personală. Da. E o idee strălucită. Şi dacă nu-mi iese pasienţa cu Sage, am şi alte contacte, nu?

— Ştii, Luke, am şi eu resursele mele, zic cu aplomb. Am lucrat la Barneys, dacă-ţi aminteşti. Am şi eu contactele mele, dacă-ţi aminteşti. De fapt, cred c-o să descoperi că sînt chiar mai conectată decît tine.

Aşa şi e! Pe vremea cînd lucram la Barneys, am cunoscut o groază de tipe de la Hollywood. Cel puţin trei producătoare, o consultantă muzicală şi o directoare de casting. O să le contactez pe toate şi *cineva* o să-mi poată oferi şansa de-a intra în branşă, iar apoi…

Vaai, uite-o pe Lassie!

De la: Laird, Nick
Pentru: Brandon, Rebecca
Subiect: Re: Bună, Melanie, ce faci?!

Stimată doamnă Brandon,

Răspund la e-mailul dumneavoastră către Melanie Young. Sînt sigură că Melanie îşi aminteşte de şedinţele de shopping de la Barneys şi mă bucur că încă vă mai amintiţi „cît de fantastic arăta în fusta aia conică Moschino“.

Din păcate, Melanie a renunţat recent la producţia de film, s-a mutat într-o comunitate hippy din Arkansas şi, conform discursului său de adio, „nu vrea să mai audă în viaţa ei cuvîntul film“. Aşadar, nu vă va putea ajuta să vă lansaţi ca stilistă pentru vedete şi nici nu va putea să vă prezinte doamnei Sarah Jessica Parker.

Vă urez mult noroc în demersurile dumneavoastră la Hollywood.

Nick Laird
Director de dezvoltare
ABJ Pictures
De la: Quinn, Sandi

Pentru: Brandon, Rebecca
Subiect: Re: Bună, Rosaline, ce mai faci?!

Stimată doamnă Brandon,

Vă răspund la e-mail în numele doamnei Rosaline DuFoy, în calitate de consilieră a sa.

Rosaline îşi aminteşte într-adevăr de dumneavoastră şi de şedinţele de shopping de la Barneys şi n-a uitat de „incredibilul costum modelator cu pantalon“ pe care i l-aţi găsit pentru nunta surorii sale.

Din păcate, în timpul toastului de la acea nuntă, soţul ei a recunoscut că e gay. Rosaline a dat întotdeauna – în mod corect sau greşit – vina pentru această schimbare de tendinţă sexuală pe „hainele ei androgine“ şi în acest moment scrie o autobiografie intitulată *Bine-ar fi fost dacă aş fi purtat dra**lui o rochie*. Dat fiind că amintirile sînt încă proaspete şi dureroase, ar prefera să nu se întîlnească cu dumneavoastră.

Totuşi vă doresc mult succes la Hollywood.

Toate cele bune,

Sandi Quinn
Director al Clinicii Quinn pentru Terapie de cuplu

1. În original, *pavement* (termenul folosit în engleza britanică) versus *sidewalk* (termenul folosit în engleza americană).

CINCI

Cum pot oamenii ăştia de la Hollywood să fie atît de aiurea? Cum?

Imediat ce m-am întors în Anglia, mi-am căutat toate vechile contacte şi am trimis o tonă de e-mailuri. Dar nu m-am ales cu nimic: nici un prînz, nici o întîlnire, nici un număr de telefon. Se pare că absolut toate fostele mele cliente care lucrau în lumea filmului ori şi-a schimbat meseria, ori au avut o cădere nervoasă, ori ceva de genul ăsta. Singura care-mi mai rămăsese era Genna Douglas, care mi-a fost

clientă la Barneys şi avea cea mai vastă colecţie de rochii cu spatele gol. Însă după ce-am văzut că nu-mi răspunde, am căutat-o pe Google şi am aflat că acum un an şi-a părăsit slujba de la Universal şi şi-a deschis un salon de înfrumuseţare. A inventat nu ştiu ce tratament pe bază de curent electric şi miere şi a fost dată de două ori în judecată de pacienţi nemulţumiţi, dar „în prezent caută investitori". Hmm. Pe asta cred c-o las în pace.

Sînt atît de dezamăgită! Am crezut că o să *înot* în contacte. Am crezut că o să-mi aranjez prînzuri la Spago şi întîlniri cu producătoarele şi c-o să-i zic lui Luke în treacăt: „A, te duci în după-masa asta la studiourile Paramount? Ne vedem acolo".

În fine. Partea bună e că încă o am pe Sage. Un contact veritabil, solid, de top. Şi nu pot spune c-am pierdut timpul tăind frunză la cîini. M-am apucat să lucrez la nişte ţinute pentru ea şi chiar cred că încep să fiu în ton cu personalitatea ei. Cu *lumea* ei.

— Uite. Întind o haină bleu din brocart pe pat, să i-o arăt lui Suze. Nu-i superbă?

Suze e cea mai veche prietenă a mea şi stăm tolănite pe patul ei din Hampshire, tapetat cu reviste de cancan, exact cum făceam odată, pe vremea cînd împărţeam un apartament în Fulham. Doar că, pe vremea aia, ne lăfăiam pe o cuvertură indiană veche, plină de arsuri de ţigară şi mirosind a beţigaşe de tămîie parfumate. În timp ce azi stăm tolănite pe un pat vechi masiv, cu baldachin, draperii de mătase, tapiserie şi tăblii casetate în care se pare că şi-a scrijelit numele Carol I. Sau era Carol al II-lea? Unul dintre ei, oricum.

Suze e o aristocrată atît de autentică, încît mai că-ţi dau lacrimile. Locuieşte într-o casă somptuoasă şi, de cînd a murit bunicul soţului ei, i se spune lady Cleath-Stuart, ceea ce mi se pare îngrozitor de matur. *Lady Cleath-Stuart* sună a hoaşcă de nouăzeci de ani care flutură o biciuşcă şi urlă întruna „Ce? Ce?". Doar că n-am să-i spun niciodată asta lui Suze. Oricum, ea e chiar opusul. E înaltă, cu picioare lungi şi păr lung şi blond, pe care acum şi-l ronţăie absentă.

— Frumoasă! zice pipăind haina. E chiar superbă.

— E o haină uşoară supermişto, pe care Sage o poate lua peste blugi sau orice. O să fie perfectă pentru clima din LA. Şi o poate purta cu pantofi fără toc sau cu cizmele alea pe care ţi le-am arătat mai devreme…

— Incredibil gulerul. Atinge catifeaua gri-uzat.

— Ştiu, zic victorioasă. Am găsit-o într-un butic. E o firmă abia lansată. Daneză. Acum uită-te la fusta asta.

Scot o fustă mini de blugi, tivită cu panglică, dar Suze încă mai cercetează haina, cu fruntea încruntată.

— Deci ai cumpărat haina asta pentru Sage? Şi toate celelalte lucruri?

— Exact! Asta-i ideea cînd eşti stilistă. Am găsit fusta într-un magazin vintage din Santa Monica, adaug. Patroana personalizează ea însăşi toate hainele. Uită-te la nasturi!

Suze pare că nici măcar nu vede nasturii. Întinde mîna spre un tricou, care ar fi perfect pentru Sage cînd se întîlneşte la o cafenea cu Jennifer Garner sau cu altcineva.

— Dar, Bex, nu te costă o căruţă de bani tot shoppingul ăsta?

— Shoppingul? o îngîn uluită. Suze, ăsta nu e *shopping*. E o investiţie în jobul meu. Şi de obicei obţin un discount. Uneori reuşesc chiar să iau hainele gratis. E suficient să spun că le cumpăr pentru Sage Seymour şi bingo!

E incredibil cît de tare se ambalează patronii de magazine cînd le pomeneşti de Sage Seymour. Practic aruncă cu haine în tine!

— Dar tu nu cumperi pentru Sage Seymour, spune Suze sec.

— Ba da! Sigur că da! Chestiile astea nici măcar nu sînt mărimea mea!

— Dar nu te-a rugat ea să faci asta. Nici măcar nu ştie cine eşti.

Simt că mă cuprinde indignarea. Nu era nevoie să-mi amintească asta. Nu e vina mea că am cel mai

absurd soţ din lume, care refuză să mă prezinte clienţilor săi celebri.

— *O să ştie* cine sînt imediat ce Luke îmi face cunoştinţă cu ea, îi explic răbdătoare. Şi pe urmă o să începem să pălăvrăgim şi eu o să am toate ţinutele astea pregătite pentru ea şi o să devin stilista ei personală. Suze, mă lansez într-o nouă carieră!

Văd că Suze e pe cale să ridice o nouă obiecţie, aşa că mă grăbesc să continui.

— Şi oricum, o să împuşc doi iepuri dintr-o lovitură cu hainele astea, fiindcă tu ai să te îmbraci cu ele, iar eu o să te pozez şi o să-mi fac un portofoliu.

— Aaa… Suze se înviorează. Vrei să fiu modelul tău?

— Exact.

— Super!

Suze priveşte imediat lucrurile cu mai mult interes şi cercetează din nou haina.

— Hai să începem cu asta.

Îmbracă haina şi eu mă apuc să-i potrivesc gulerul. Suze e atît de frumoasă şi de suplă, că-i stă bine în orice şi simt un fior de încîntare la gîndul de a-mi face un catalog cu fotografii incredibile. M-a inspirat enorm ce-am citit despre Nenita Dietz pe internet. Cînd s-a mutat la Hollywood, acum douăzeci de ani, nu cunoştea pe nimeni. Dar a făcut ce-a făcut şi a ajuns pe platoul de filmare de la *Adierea dragostei*, a intrat hotărîtă în biroul şefului de la Departamentul de costume şi n-a plecat pînă cînd acesta nu s-a uitat la portofoliul ei. A fost atît de impresionat, că a angajat-o imediat. Şi apoi, vedeta filmului, Mary-Jane Cheney, a angajat-o ca stilistă personală şi lucrurile au evoluat rapid.

Şi eu pot să fac asta. Trebuie doar să pun cap la cap un portofoliu şi să fac cumva să ajung pe un platou de filmare.

Suze poartă acum haina de brocart, o beretă şi o pereche de ochelari de soare şi pozează în faţa oglinzii.

— Arăţi splendid, zic. Mîine îţi aranjez părul şi machiajul şi facem un shooting ca la carte.

Suze se aşază la loc pe pat şi se-apucă să cerceteze fustele dintr-o sacoşă.

— Şi astea sînt drăguţe. Ia o fustă şi o pune pe lîngă corp, apoi se uită la etichetă. A, sînt făcute de Danny.

— Am sunat la el la birou şi mi-au trimis o groază, îi explic. Sînt din noua colecţie. Ştii că asistenta lui Sarah Jessica Parker a cerut expres o previzionare? adaug. Chiar Danny mi-a spus.

— Oho, SJP! Suze înalţă capul. E în LA? Ai întîlnit-o?

— Nu, zic, şi Suze oftează.

— N-ai întîlnit pe *nimeni* faimos?

Asta mă întreabă toată lumea de cînd m-am întors. Mama, tata, vecinii noştri Janice şi Martin, *toţi*. Am obosit să tot spun: „Nu, n-am întîlnit pe nimeni faimos“. Şi adevărul e că am întîlnit pe cineva faimos, nu-i aşa? Vreau să spun, ştiu că am promis să păstrez secretul. Dar Suze e cea mai bună prietenă a mea. Cînd îi spui celei mai bune prietene nu se pune.

— Suze, zic coborînd glasul. Dacă-ţi spun ceva, nu poţi să sufli o vorbă nimănui. Nici lui Tarkie, nici altcuiva. Serios.

— Promit, zice ea făcînd ochii mari. Despre ce-i vorba?

— Am întîlnit-o pe Lois Kellerton.

— Lois *Kellerton*? Se îndreaptă de spate. O, Doamne! Nu mi-ai spus asta niciodată!

— Ţi-o spun acum! Însă nu doar că am întîlnit-o…

Suze e cea mai potrivită persoană căreia să-i împărtăşeşti ceva. Aşa că îi spun cum am prins-o pe Lois Kellerton furînd, cum am fugărit-o pe stradă. I se taie respiraţia, duce mîna la gură şi zice „Nu *se poate*“ de cîteva ori.

— Şi i-am promis că nu spun nimănui, închei.

— Păi, ştii că eu nu duc vorba, zice Suze imediat. Şi oricum, cui aş putea să-i spun? Copiilor?

Oilor? Lui Tarkie?

Începem amîndouă să rîdem. Probabil că Tarkie nici măcar nu ştie cine e Lois Kellerton.

— Dar e aşa ciudat, adaugă Suze, cu fruntea încreţită de gînduri. Nu-mi vine să cred. De ce-ar fura o vedetă de talia ei nişte şosete?

— Stai, că încă nu ţi-am spus tot, zic şi bag mîna în buzunar. Uite ce-am primit la hotel.

Nici acum nu-mi vine să cred că s-a întîmplat. Era în ultima zi a călătoriei noastre, cînd tocmai aveam o mică discuţie între patru ochi cu recepţionerul despre factura pentru minibar. (Nu ţineam deloc ca Luke să vadă cîte batoane Toblerone mîncasem.) Portarul m-a zărit şi a zis:

— A, doamnă Brandon, tocmai a sosit asta pentru dumneavoastră.

Era un pachet alb elegant, iar înăuntru am găsit o cutiuţă de argint pe care erau gravate trei cuvinte: *Îţi mulţumesc, Becky.* Nu exista nici un bilet. Dar am ştiut pe loc de la cine e. Probabil că dăduse de urma mea. Sau bănuiesc că angajaţii ei o făcuseră.

Acum i-o întind lui Suze, care o răsuceşte întrebătoare între degete.

— Uau! zice în sfîrşit. E frumoasă.

— Ştiu.

— Deci ce e asta, o şpagă?

Şpagă?

— Nu e o şpagă! zic jignită.

— Nu, se repliază Suze imediat. Scuze, n-am vrut să spun „şpagă“. Ci…

— E un gest de mulţumire, zic pe un ton defensiv. Uite. Scrie: „Îţi mulţumesc“.

— Exact! Asta am vrut să spun. Un gest de mulţumire.

Dă din cap de cîteva ori, dar acum cuvîntul *şpagă* mi se învîrte prin creier.

— Şi zi, cum era? întreabă Suze. Cum arăta în realitate? Ce-a zis?

— Sinceră să fiu, era foarte slabă. Şi arăta foarte stresată. Abia dac-am vorbit cu ea.

— Nu e într-o formă foarte bună, ştii, spune Suze. Se pare că ultimul ei film a avut numai probleme. A depăşit bugetul cu nu ştiu cîte milioane şi ce se-aude în legătură cu el nu pare să fie de bine. De data asta a ţinut morţiş să fie şi producătoare, dar se pare că a cam fost depăşită de situaţie.

— Serios?

— A, da. Suze dă din cap, cu o mutră atotştiutoare. Martori de pe platou susţin că, din cauza stilului ei arogant, şi-a cam făcut duşmani printre membrii echipei. Nu-i de mirare că e cu nervii la pămînt.

Mă uit mirată la Suze. Ce-a făcut, a memorat toate revistele de scandal?

— Suze, de unde *ştii* tu toate astea? Te-ai uitat iar la *Camberly* pe cablu? zic severă.

Camberly e cel mai fierbinte show din State la ora asta. Toată lumea zice că ea e noua Oprah, iar interviurile ei au parte de multe comentarii în presă în fiecare săptămînă şi sînt difuzate şi în Anglia, pe E4. Acum cîteva săptămîni, Suze şi-a luxat glezna şi a devenit total dependentă, mai ales de partea de cancanuri.

— Păi, trebuie să fac ceva cînd cea mai bună prietenă a mea e în LA! spune Suze, cu un ton brusc nefericit. Dacă nu mă pot duce şi eu acolo, măcar să mă uit la interviuri despre America. Oftează din rărunchi. Of, Bex, nu-mi vine să cred că o să pleci la Hollywood şi o să întîlneşti vedete toată ziua, iar eu o să fiu blocată aici. Sînt atît de invidioasă!

— *Invidioasă?* Mă holbez la ea. Cum poţi să fii invidioasă pe mine? Uite şi tu în ce palat locuieşti! E fantastic!

Tarquin, soţul lui Suze, are sînge şi mai albastru decît ea şi, la moartea bunicului său, au moştenit monstrul ăsta de casă, Letherby Hall. E ceva absolut uriaş. Au tururi cu ghid, peluză împrejmuită cu zid de protecţie ascuns şi tot restul. (Sinceră să fiu, încă nu sînt sigură care e zidul de protecţie ascuns. Poate una dintre chestiile alea ciudate de pe acoperiş?)

— Dar nu e soare, obiectează Suze. Şi nu sînt nici stele de cinema. Şi toată ziua nu facem decît să

ţinem şedinţe nesfîrşite despre cum să reparăm mulurile de secol optsprezece. Vreau să merg la Hollywood. Ştii, întotdeauna am vrut să mă fac actriţă. La cursul de teatru de la colegiu, am jucat-o pe Julieta. Oftează din nou. Am jucat-o pe Blanche Dubois. Şi acum uită-te la mine.

Întotdeauna sînt cît se poate de plină de tact cînd vine vorba despre „cursul de teatru“ al lui Suze. Vreau să zic, nu era chiar RADA[1]. Era genul de curs pentru care tatăl tău plăteşte taxe exorbitante, iar tu îţi petreci trimestrul de primăvară la şcoala de schi de la castelul din Elveţia şi nimeni nu joacă de fapt pe bune, fiindcă fiecare are de moştenit o afacere de familie sau altceva. Totuşi îmi pare rău pentru ea. Se plictiseşte de moarte în căsoaia asta în care nu prea are ce face.

— Păi, vino şi tu! zic entuziastă. Hai, Suze, vino la LA! Ia-ţi o mică vacanţă. O să ne distrăm de milioane.

— A… Pe chipul ei se citeşte o cumplită luptă interioară. Văd *exact* ce gîndeşte. (Adevărul e că tocmai de-asta ar fi o mare actriţă.)

— Poate să vină şi Tarkie, zic ca să-i înlătur obiecţiile. Şi copiii.

— Poate, răspunde ea şovăitor. Doar că anul ăsta ar trebui să ne concentrăm pe dezvoltarea afacerii. Ştii că am început să ne ocupăm de nunţi? Iar Tarkie vrea să construim un labirint. Şi renovăm saloanele de luat ceaiul…

— Dar tot poţi să-ţi iei o vacanţă!

— Nu ştiu. Pare îndoită. Ştii că el nu prea face faţă la stres.

Dau din cap înţelegătoare. Adevărul e că-mi pare destul de rău de bietul Tarkie. E ditamai povara să moşteneşti o casă-muzeu şi să ştii că toată familia stă întruna cu ochii pe tine ca să vadă dacă o administrezi cum trebuie. Se pare că fiecare lord Cleath-Stuart a adăugat cîte ceva special la Letherby Hall, generaţie după generaţie, o aripă de est sau o capelă, sau o grădină englezească.

De fapt, de-asta şi sîntem cu toţii aici azi. Tarkie îşi lansează prima adăugire majoră la casă. Se numeşte „The Surge“ şi e o fîntînă. O să fie cea mai înaltă fîntînă din comitat şi o mare atracţie turistică. Se pare că avea ideea de la zece ani, a desenat-o în cartea de latină şi n-a uitat-o niciodată. Iar acum a construit-o!

Sute de oameni vin să vadă cum va fi pornită, un post de televiziune local i-a luat interviu lui Tarkie şi toată lumea spune că asta ar putea fi salvarea conacului Letherby Hall. Suze spune că nu l-a văzut pe soţul ei atît de agitat de cînd a participat la concursul naţional de dresaj pentru juniori, cînd erau amîndoi copii. La vremea aia a ratat *half-pass*[2]-ul (ceea ce se pare că e de rău), iar taică-su, care trăieşte pentru cai, aproape că l-a dezmoştenit. Să sperăm că de data asta lucrurile o să meargă mai bine.

— Tarkie se descurcă. Suze sare din pat dînd din picioare. Hai, Bex. Să mergem.

Singurul dezavantaj cînd trăieşti într-o casă ca asta e că-ţi ia cam şase ore doar ca să ajungi din dormitor în grădină. Traversăm Galeria Lungă (o groază de portrete vechi) şi Salonul de Răsărit (o groază de armuri vechi) şi o tăiem prin Salonul Mare. Aici ne oprim şi tragem în piept aerul cu miros de lemn mucegăit. Suze poate să ardă oricîte lumînări Diptyque vrea, dar camera asta va mirosi mereu a Casă Veche.

— A fost incredibil, nu-i aşa? spune Suze citindu-mi gîndurile.

— Incredibil.

Oftez.

Vorbim despre petrecerea-surpriză pe care am dat-o pentru Luke chiar aici, parcă mai ieri. Fără să vrem, ridicăm amîndouă ochii spre micul balcon de la etaj unde Elinor, mama lui Luke, stătea ascunsă, urmărind totul. Luke n-a ştiut niciodată că era acolo, nici că practic ea a finanţat şi a aranjat toată povestea. Elinor m-a pus să jur că păstrez secretul, ceea ce mă face să-mi vină să urlu de frustrare. Dacă el *ar şti* că i-a plătit petrecerea! Dacă *ar şti* cîte a făcut pentru el!

Relaţia dintre Luke şi mama lui e mai mult decît una de genul „dragoste-ură“. Mai degrabă e o relaţie „adoraţie-detestare“. Sau „divinizare-dispreţ“. În clipa asta ne aflăm în faza „dispreţ“ şi nimic din

ce i-aş spune eu nu l-ar face să-şi schimbe părerea. În vreme ce eu m-am înţeles binişor cu ea, chiar dacă e cea mai snoabă femeie din lume.

— Ai văzut-o? mă întreabă Suze.

Clatin din cap.

— De atunci, nu.

Suze se uită în jur cu un aer trist.

— Şi dacă *i-ai spune*? zice brusc. Ştiu că Suze urăşte secretul ăsta la fel de tare ca mine, fiindcă – nu ştiu de unde pînă unde – Luke a rămas cu impresia că ea şi Tarkie au plătit petrecerea.

— Nu pot. I-am promis. Ştii că are ideea asta că nu vrea să-i cumpere dragostea.

— Dacă dai o petrecere pentru cineva nu înseamnă că vrei să-i cumperi dragostea, protestează Suze. Cred că se înşală cumplit. Cred că Luke ar fi mişcat de gestul ei. Ce prostie! zice, brusc vehementă. Ce risipă! Gîndeşte-te la tot timpul pe care l-aţi putea petrece împreună, cu Minnie…

— Lui Minnie îi e dor de ea, recunosc. Întreabă întruna: „Unde Doamna?“. Dar, dacă ar şti că ne-am văzut cu ea, Luke ar face o criză.

— *Familiile astea*. Suze clatină din cap. Sînt ceva de speriat. Bietul Tarkie e absolut înnebunit în legătură cu fîntîna, doar fiindcă e şi taică-su aici. I-am spus „Dacă taică-tu nu poate să spună nimic bun, ar fi trebuit să rămînă în Scoţia!“. E aşa pornită, că-mi vine să rîd. Trebuie să ne grăbim, adaugă uitîndu-se la ceas. Cred c-a început numărătoarea inversă!

„Grădina“ lui Suze e practic un parc uriaş. Există peluze imense şi hectare întregi de tufişuri ornamentale şi o groază de plante speciale pe care nici nu mi le mai amintesc. (Trebuie neapărat să fac un tur ca lumea într-o zi.)

Coborîm terasa cu pietriş şi descoperim că mulţimea a început deja să se strîngă pe peluză şi îşi instalează şezlonguri printre copaci. Din difuzoare se revarsă o melodie, chelneriţele se plimbă printre oaspeţi cu tăvi cu pahare de vin, iar pe un panou electronic uriaş pulsează ora: *16:43*. Chiar în faţa casei e un lac dreptunghiular, iar acolo se află The Surge. Pînă acum n-am văzut decît o schiţă a ei făcută de un artist, dar e chiar frumoasă. Aruncă jeturi pînă în înaltul cerului, care pe urmă cad arcuindu-se graţios. Apoi se leagănă înainte şi înapoi, iar la final împrăştie picături de apă în aer. E foarte ingenioasă – seara o să fie luminată în mai multe culori.

În timp ce ne apropiem, ajungem la o zonă cu cordon roşu rezervată VIP-urilor, unde mama şi tata s-au instalat în primul rînd, împreună cu vecinii noştri Janice şi Martin.

— Becky! exclamă mama. La ţanc!

— Becky! Ne-a fost dor de tine! Janice mă îmbrăţişează. Cum a fost în LA?

— Super, mulţumesc!

— Chiar aşa, draga mea? Janice ţîţîie din buze neîncrezătoare, de parcă mi-aş fi luat o expresie voioasă pentru a ascunde o tragedie personală. Cu oamenii ăia! Toate feţele alea de plastic şi buzele de balenă!

— De peşte[3], vrei să spui?

— Şi drogurile, se bagă şi Martin, greoi, în vorbă.

— Exact!

— Trebuie să ai mare grijă, Becky, adaugă el. Nu te lăsa influenţată de modul lor de gîndire.

— Cel mai nefericit oraş de pe planetă, e de acord Janice. Aşa scrie în ziar.

Mă privesc amîndoi îndureraţi, de parcă sînt pe punctul de-a fi deportată într-o colonie penitenciară de pe Marte.

— E un oraş nemaipomenit, le răspund sfidător. Şi abia aştept să ajungem acolo.

— Mă rog, poate vă întîlniţi cu Jess, spune Janice, de parcă asta ar fi unica rază de speranţă. Cît de departe e Chile de LA?

— Păi, e la… Încerc să-mi iau un ton atotştiutor. Nu-i departe. E în aceeaşi zonă geografică, practic.

Sora mea vitregă, Jess, e măritată cu Tom, fiul lui Janice şi al lui Martin, şi amîndoi sînt plecaţi în Chile, de unde au de gînd să adopte un băieţel. Biata Janice se străduieşte să aibă răbdare, dar se pare că s-ar putea să se întoarcă abia peste un an.

— Nu-i asculta, scumpa mea, mă îndeamnă vesel tata. LA e un oraş extraordinar. Îmi amintesc şi acum strălucirea Cadillacurilor. Şi valurile scăldînd plaja. Şi îngheţata cu fructe şi sirop. Asta trebuie să cauţi, Becky.

— Bine, spun dînd din cap răbdătoare. Îngheţata cu fructe şi sirop.

Înainte de-a se căsători, tata a petrecut o vară întreagă plimbîndu-se cu maşina prin California, aşa că versiunea lui despre LA datează practic din 1972. N-are nici un rost să-i spun: „Nimeni nu mai mănîncă îngheţată cu fructe şi sirop, acum toţi vor iaurt îngheţat cu diverse arome“.

— Sincer să fiu, Becky, adaugă tata, vreau să te rog ceva.

Mă trage într-o parte, departe de ceilalţi, şi ridic ochii spre el, curioasă.

Tata a îmbătrînit un pic în ultimul timp. Chipul i s-a înăsprit şi în zona gîtului i-au apărut smocuri de păr alb. Deşi încă mai poate sări peste un gard ca un atlet. Ştiu asta fiindcă i-o demonstra azi, mai devreme, lui Minnie pe unul dintre terenurile lui Suze, în timp ce mama striga: „Încetează, Graham! O să păţeşti ceva! O să-ţi rupi vreun metatarsian!“. (Mama a descoperit de curînd un nou show TV, *Chirurgie în direct*, fapt pentru care acum e convinsă că-i expertă în toate problemele medicale şi te trezeşti că aruncă în conversaţie cuvinte ca „trombocite“ şi „lipoproteine“ cînd tu vorbeşti despre ce vrei să mănînci la cină.)

— Ce e, tată?

— Păi, în primul rînd, asta.

Extrage din buzunarul de la piept o punguţă de hîrtie, din care scoate un vechi album de autografe cu poza unui Cadillac pe copertă şi *California* scris cu litere albe cu bucle.

— Mai ştii ăsta?

— Sigur că da!

Albumul de autografe al tatei e o tradiţie de familie. La fiecare Crăciun îl deschide şi noi ascultăm politicos ce ne spune despre toate semnăturile. În general, sînt autografe de vedete TV obscure, din seriale americane de care n-a auzit nimeni, dar tata crede că sînt faimoase, aşa că ăsta-i singurul lucru care contează.

— Ronald „Rocky“ Webster, spune acum, întorcînd paginile cu drag. Era mare vedetă pe-atunci. Şi Maria Pojes. Păcat că n-ai auzit-o cîntînd.

— Da, zic politicos, deşi am auzit numele astea de un milion de ori şi tot nu înseamnă nimic pentru mine.

— Prietenul meu Corey a zărit-o pe Maria Pojes, bînd în barul unui hotel, continuă tata. În prima noastră noapte la LA. M-a tîrît pînă acolo, s-a oferit să-i facă cinste cu o băutură… Rîde nostalgic. Ea n-a vrut să accepte, fireşte. Dar a fost foarte drăguţă. Ne-a semnat în albume.

— Uau! exclam eu. Fantastic!

— Şi iată că… Spre mirarea mea, tata îmi pune albumul cu autografe în mînă. A venit momentul să ţi-l înmînez, Becky. Dă-i o nouă viaţă.

— Poftim? Mă holbez la el. Nu-l pot lua, tată!

— Jumătate din el e gol. Îmi arată paginile albe. Te duci la Hollywood. Termină tu colecţia.

Privesc stresată albumul.

— Dar dacă îl pierd sau altceva?

— N-o să-l pierzi. Dar o să ai parte de aventuri. În ochii tatei se iveşte o sclipire ciudată. Vai, Becky, draga mea, sînt invidios. Niciodată n-am mai trăit aventuri care să se compare cu cele din California.

— Te referi la rodeo? întreb.

Am auzit povestea de un milion de ori.

— La el. Dă din cap. Şi la… altele. Mă bate uşor pe mînă, făcîndu-mi cu ochiul. Fă-mi rost de autograful lui John Travolta. Mi-ar plăcea să-l am.

— Şi cealaltă favoare? întreb, punînd cu grijă în geantă albumul de autografe.

— Nu e mare lucru. Bagă mîna în buzunar şi scoate o bucăţică de hîrtie. Caută-l pe vechiul meu amic Brent. Ştiu că locuia la Los Angeles. Asta e vechea lui adresă. Vezi dacă poţi să dai de el. Salută-l din partea mea.

— OK. Citesc numele: *Brent Lewis*. Alături sînt o adresă din Sherman Oaks şi un număr de telefon. De ce nu-l suni? sugerez. Sau nu-i trimiţi un SMS? Sau nu-l contactezi pe Skype! E uşor.

În clipa în care rostesc cuvîntul „Skype“ îl văd pe tata strîmbîndu-se. Am încercat odată să ne conectăm pe Skype cu Jess, aflată în Chile, şi n-a fost tocmai un succes răsunător. Imaginea se bloca întruna, aşa că am renunţat. Dar pe urmă sunetul a revenit brusc şi i-am auzit pe Jess şi pe Tom certîndu-se pe tema Janice în timp ce pregăteau cina. A fost un pic jenant.

— Nu, du-te tu şi salută-l, spune tata. Dacă vrea, mă caută el. Cum ţi-am zis, a trecut mult timp. Poate că nu-l interesează.

Nu-i înţeleg deloc pe cei din generaţia mai în vîrstă. Sînt atît de *reticenţi*. Dacă ar trebui să iau legătura cu un prieten atît de vechi, eu i-aş trimite imediat un SMS: **Bună! Doamne, a trecut un secol! Cum de s-a întîmplat AŞA CEVA?** Sau l-aş căuta pe Facebook. Dar tata şi mama pur şi simplu nu le au cu asta.

— Bine, zic băgînd şi bucăţica de hîrtie în geantă. Dar ceilalţi doi amici ai tăi?

— Corey şi Raymond? Clatină din cap. Ei stau prea departe. Corey în Las Vegas. Cred că Raymond e pe undeva prin Arizona. Cu ei am mai ţinut legătura… într-un fel, mă rog. Dar Brent pur şi simplu a dispărut.

— Păcat că n-aveaţi Facebook pe vremea aia.

— Într-adevăr, încuviinţează el.

— Vai, mulţumesc foarte mult! Sînt un cadou de la soţul meu.

Vocea mamei se ridică deasupra vacarmului general şi mă întorc într-acolo. O doamnă pe care n-o cunosc îi admiră perlele, iar mama radiază de încîntare.

— Da, foarte frumoase, aşa-i?

Îi zîmbesc tatei, care-mi face cu ochiul. Mama a fost extrem de încîntată de perlele ei. Sînt vintage, din 1895, cu o încheietoare de rubin încastrată în diamante. (Eram cu ea la cumpărături cînd şi le-a luat, aşa că ştiu toate detaliile.) PCM a tatei a fost şi mai mare ca de obicei anul ăsta, aşa că am luat-o cu toţii puţin razna. PCM e prescurtarea de la „Prima cea Mare“ pe care o folosim în familie. Tata a lucrat ani de zile în domeniul asigurărilor, dar acum s-a pensionat. Totuşi mai face muncă de consultanţă şi e incredibil de bine plătit. Se duce acolo de cîteva ori pe an în costum şi apoi, o dată pe an, primeşte drept bonus un cec şi de fiecare dată ne face cinste cu cîte un cadou barosan. Anul ăsta a fost chiar mare, fiindcă mama a primit perlele la care visa, eu – un colier Alexis Bittar, iar Minnie – o nouă casă pentru păpuşi. Pînă şi Luke a primit o pereche de butoni superbi.

Luke îmi spune mereu că tata are probabil o expertiză de nişă, care e foarte valoroasă, de vreme ce primeşte asemenea comisioane. Însă tata nu face mare caz pe tema asta. Aşa că n-am de unde să aflu.

— Soţul meu cel deştept. Mama îl sărută pe tata cu foc.

— Arăţi superb, draga mea! îi răspunde tata radios. Cu partea lui din PCM, şi-a cumpărat un sacou din tweed nou, care-i stă foarte bine. Ei, unde-i dom’le, fîntîna aia celebră?

La vreun metru de noi, Tarquin tocmai dă un interviu TV. Bietul Tarkie. Nu e făcut să fie vedetă media. Poartă o cămaşă cadrilată, care-i scoate şi mai tare în evidenţă gîtul lung şi osos, şi în timp ce vorbeşte îşi frînge întruna mîinile.

— Ăă…, repetă la nesfîrşit. Ăă…, am dorit să… ăă… punem în evidenţă casa…

— O idee al naibii de proastă, se aude o voce severă din spatele meu. O, Doamne! E tatăl lui Tarkie, conte de Naibaştiece, care se apropie cu paşi maiestuoşi de noi. (Nu-mi aduc niciodată aminte numele lui de familie. Scoţian, parcă.) E înalt şi slab, are părul cărunt şi rar şi poartă un pulover din lînă irlandeză[4], ca şi Tarkie. N-am schimbat niciodată cu el mai mult de cîteva cuvinte, dar de fiecare dată cînd îl văd, mă bagă în sperieţi. Acum se uită încruntat spre lac, arătînd cu un deget bătut de vreme.

— I-am zis băiatului: „Priveliştea asta a rămas neştirbită de trei sute de ani. De ce Dumnezeu vrei tu să strici totul?“

— Iarna o să organizeze focuri de artificii pe lac, zic vrînd să-i iau apărarea lui Tarkie. Cred că o să fie frumos!

Contele îmi aruncă o privire ucigătoare şi-şi îndreaptă atenţia spre o farfurie cu mini-antreuri care tocmai îi este întinsă.

— Ce-i asta?

— Sushi, domnule, spune chelneriţa.

— *Sushi?* Contele o priveşte furibund, cu ochii injectaţi. Ce anume?

— Orez şi somon crud, domnule. Mîncare japoneză.

— O idee foarte proastă.

Spre uşurarea mea, pleacă la fel de demn cum a venit şi eu tocmai vreau să iau o bucată de sushi cînd aud un glas familiar, care-ţi sfredeleşte timpanul.

— Te rog! Teee roooooog!

O, Doamne! E Minnie.

Multă vreme, cuvintele preferate ale fiicei mele au fost „al meu“. Acum, după antrenamente intensive, am reuşit să le înlocuim cu „te rog“. Ceea ce ai crede că e un progres.

Mă răsucesc repede pe călcîie şi o zăresc, în fine. Stă în picioare, într-un echilibru precar, pe o bancă de piatră şi se bate cu Wilfrid, fiul lui Suze, pentru un camion roşu de plastic.

— Teee rooog! ţipă supărată. Teeee roooog!

Acum, spre groaza mea, începe să-l lovească pe Wilfrid cu camionul, ţipînd la fiecare lovitură: „Te rog! Te rog! Te rog!“.

Problema e că Minnie încă n-a priceput cu adevărat *sensul* cuvintelor „te rog“.

— Minnie! strig îngrozită şi traversez peluza alergînd spre ea. Dă-i camionul lui Wilfie.

Luke se apropie şi el şi schimbăm o privire neliniştită.

— Te rog camion! Teee rooog! ţipă Minnie apucîndu-l şi mai bine.

Cîteva persoane adunate în jur încep să rîdă şi ea le zîmbeşte larg. Îi place atît de tare să facă show şi e atît de adorabilă, că e greu să te superi pe ea.

— Hei, Becky! zice o voce veselă din spatele meu şi, cînd mă întorc, o văd pe Ellie, care e bona lui Suze şi e absolut genială. (Mai e şi Bona, care a avut grijă de Tarkie cînd era mic şi a rămas aici. Dar ea doar se plimbă de colo-colo şi le spune tuturor să-şi pună o vestă.) Îi duc pe ceilalţi copii să privească de pe scările de-acolo. Vrea şi Minnie să vină?

— A, mersi, zic recunoscătoare. Minnie, dacă vrei să te duci pe scări cu ceilalţi, trebuie să-i dai camionul lui Wilfie.

— Scări?

Minnie se opreşte la auzul acestui nou cuvînt.

— Da! Scări! Nişte scări *fantastice*. Înşfac camionul şi i-l dau înapoi lui Wilfie. Du-te cu Ellie, draga mea. Hei, Tarquin! strig cînd îl văd trecînd în grabă pe lîngă mine. E nemaipomenit.

— Mda… Tarquin are o mină cam disperată. Sper. Avem o problemă cu presiunea apei. Toată zona e afectată. Un moment foarte nefericit.

— Vai, nu!

— Dă-o la *maximum*, zice Tarquin înnebunit în walkie-talkie. Orice-ar trebui să faci! N-avem nevoie de-o ţîşnitoare anemică, vrem spectacol! Ridică ochii spre noi, cu o grimasă. Se pare că fîntînile astea sînt nişte adevărate bătăi de cap.

— Sînt sigur c-o să iasă bine, spune Luke încurajator. E o idee minunată.

— Sper. Tarkie îşi şterge faţa, apoi se uită la ceasul care arată timpul rămas, şi anume *16:58*. Fir-ar să fie, trebuie să plec.

Mulţimea creşte şi acum sînt două echipe de la posturile de televiziune locale care intervievează lumea. Luke ia două pahare cu vin, îmi întinde unul şi dăm noroc. Cînd ne apropiem de zona rezervată VIP-urilor, împrejmuită cu cordon, o văd pe Suze vorbind plină de însufleţire cu managerul de business al lui Tarquin, Angus.

— Categoric, Tarkie are interese de afaceri în State, o aud zicînd. Sînt sigură că trebuie să facă o călătorie în America. Nu eşti de acord?

— Nu e neapărat necesar, lady Cleath-Stuart, răspunde Angus. Toate investiţiile din SUA sînt atent monitorizate.

— Avem investiţii în California? insistă Suze. Vreo livadă de portocali, ceva? Fiindcă sînt de părere că ar trebui să le vedem cu ochii noştri. Mă duc eu, dacă vrei.

Se uită spre mine şi-mi face cu ochiul, iar eu îi zîmbesc radioasă. Aşa, Suze!

Contele şi contesa îşi croiesc acum drum pînă în faţa mulţimii, cu bastoanele de vînătoare, şi se uită cu ochi critic la lac.

— Dacă ţinea morţiş să construiască ceva, spune contele, de ce n-a construit ceva, oricît de aiurea? Într-un loc unde să nu-l ştie nici naiba. Dar o fîntînă? Ce idee idioată!

Îl privesc furioasă. Cum îndrăzneşte să apară aici şi să se-apuce să critice totul?

— Nu sînt de acord, zic cu răceală. Cred că fîntîna asta o să fie un veritabil punct de atracţie turistică al ţinutului în secolele ce vor veni.

— Chiar aşa?

Mă ţintuieşte cu privirea lui încruntată, iar eu ridic bărbia. Nu mi-e mie teamă de un boşorog, fie el şi conte.

— Da! zic sfidătoare. Ziua de azi va fi de neuitat. O să vedeţi.

— Şaizeci! Cincizeci şi nouă!

Tipul a cărui voce se aude în difuzor începe să scandeze şi mă cuprinde un val subit de emoţie. În sfîrşit! Fîntîna lui Tarkie! O apuc pe Suze de mînă şi ea îmi răspunde cu un surîs fericit.

— Douăzeci şi trei… douăzeci şi doi…

Deja toată mulţimea scandează.

— Unde-i Tarkie? întreb încercînd să acopăr zgomotul. Ar trebui să fie aici, să se bucure!

Suze ridică din umeri.

— Cred că e cu tipii din echipa tehnică.

— Cinci… patru… trei… doi… unu. Doamnelor şi domnilor… The Surge!

Un val de ovaţii izbucneşte în clipa în care jeturile fîntînii ţîşnesc din mijlocul lacului şi ating înălţimea de…

A, OK. În fine, peste un metru cincizeci. Nu e *chiar aşa* de mult pentru o fîntînă numită The Surge. Dar poate că o să fie mai înalte?

Într-adevăr, se ridică încet pînă la aproape patru metri, iar mulţimea ovaţionează din nou, cu entuziasm sporit. Totuşi, cînd mă uit la Suze, pare îngrozită.

— S-a întîmplat ceva! exclamă. Trebuia să fie de cinci ori mai înaltă.

Apa atinge lacul. Apoi, ca şi cum ar face un efort uriaş, se ridică cu greu pînă la cinci metri. Cade în jeturi firave, apoi se ridică din nou.

— Asta-i tot? zice contele cu dispreţ. Mă descurcam mai bine cu un furtun. Ce ţi-am spus, Marjorie?

Acum, în mulţime se aud şi rîsete, şi ovaţii. De fiecare dată cînd jeturile cîştigă în altitudine, izbucneşte un val de ovaţii şi, de fiecare dată cînd scad, toată lumea face: „Aaaa!“.

— E presiunea apei, îi explic amintindu-mi brusc. Tarkie a zis că e o problemă cu ea.

— O să fie distrus. Ochii lui Suze s-au umplut de lacrimi. Nu-mi vine să cred. Adică, uită-te şi tu. E penibil!

— Ba nu e! zic repede. E splendid. E… subtil.

Adevărul e că-i o privelişte destul de penibilă. Dar imediat se aude un *Bang!* asurzitor şi în aer se ridică un şuvoi, după estimările mele, de vreo treizeci de metri.

— Poftim! strig şi o apuc pe Suze de mînă, entuziastă. Merge! E incredibil! E fantastic! E… aa…

Amuţesc, cu respiraţia tăiată.

Ceva a luat-o razna. Nu ştiu ce. Dar nu e în regulă.

Un torent ca un tun de apă cade în direcţia noastră. Îl privim cu toţii transfiguraţi, apoi apa se revarsă peste trei persoane aflate în spatele meu, care încep să ţipe. O clipă mai tîrziu, fîntîna lansează altă bombă cu apă în văzduh şi ridicăm cu toţii mîinile deasupra capetelor ca să ne apărăm. O clipă mai tîrziu, se aude un nou plescăit şi alte două persoane sînt udate pînă la piele.

— Minnie! strig îngrijorată, fluturîndu-mi braţele. Du-te de aici!

Dar Ellie îi mînă deja pe copii în sus pe scări.

— Salvaţi femeile şi copiii! strigă tunător contele. Părăsiţi corabia!

E balamucul de pe lume. Oamenii aleargă în toate părţile, încercînd să se ferească din calea jeturilor de apă. Reuşesc să urc dealul, îndepărtîndu-mă de malul alunecos, cînd îl văd brusc pe Tarkie, departe de mulţime, cu cămaşa leoarcă.

— Opriţi! *Opriţi!* strigă în walkie-talkie. Opriţi totul!

Bietul Tarkie. Pare de-a dreptul şocat. Zici că-i vine să plîngă. Mă gîndesc să mă duc şi să-l îmbrăţişez cînd Suze se apropie în fugă de el, cu ochii strălucind de compasiune.

— Lasă, Tarkie, nu contează. Îl cuprinde cu braţele. Toate marile invenţii au cîte o mică problemă la început.

El nu răspunde. Pare prea distrus ca să vorbească.

— Nu e sfîrşitul lumii, încearcă Suze din nou. E doar o fîntînă. Iar ideea e foarte bună, ştii asta.

— Foarte bună? Catastrofală, vrei să spui.

Contele se apropie sărind peste bălţoace.

— Risipă de timp şi bani. Cît te-a costat acest fiasco, Tarquin?

În timp ce vorbeşte, îşi flutură bastonul de vînătoare. Îmi vine să i-l smulg şi să-l bat cu el.

— Credeam că fîntîna ta ar trebui să încînte oamenii, nu să-i înece! Rîde scurt, sarcastic, însă nu i se alătură nimeni. Iar acum, că ne-ai băgat în faliment şi ne-ai făcut de rîsul curcilor, nu crezi că a venit în sfîrşit momentul să iei cîteva lecţii despre cum se administrează *cu adevărat* o casă istorică? Ce-i?

Mă uit la Tarquin şi mă crispez. E vînăt la faţă de ruşine şi îşi frînge nervos mîinile. Mi se pune o greutate în piept de indignare. Taică-su ăsta e chiar *oribil*. E un tiran. De fapt, tocmai inspir adînc şi mă pregătesc să i-o spun în faţă, cînd aud o voce intervenind prompt.

— Ei, haideţi, nu fiţi rău.

Tresar mirată: e tata, care îşi face drum prin mulţime, ştergîndu-şi apa de pe frunte.

— Lăsaţi băiatul în pace. Toate marile proiecte întîmpină piedici. Prima companie a lui Bill Gates a fost un eşec total – şi uite unde e acum!

Tata a ajuns lîngă Tarquin şi îl mîngîie cu afecţiune pe braţ.

— Ai avut o mică problemă tehnică. Nu e sfîrşitul lumii. Şi cred că putem cu toţii vedea că, atunci cînd toate detaliile o să fie puse la punct, va fi o privelişte extraordinară. Bravo, Tarquin, bravo întregii echipe.

Tata începe să aplaude hotărît şi, cîteva clipe mai tîrziu, mulţimea i se alătură. Se aud chiar şi cîteva

urale.

Tarquin îl priveşte pe tata cu o expresie vecină cu adoraţia.

Contele s-a retras cu o mină supărată, de om rămas pe dinafară, ceea ce nici nu e de mirare, pentru că toată lumea îl ignoră cu desăvîrşire. Dintr-un impuls subit, mă reped şi-l îmbrăţişez pe tata, aproape vărsîndu-mi vinul.

— Tată, eşti un scump, zic. Şi, Tarquin, apropo, fîntîna o să fie o minune. Sînt doar micile dificultăţi de început.

— Exact! îl asigură Suze. Sînt doar micile dificultăţi de început.

— Eşti foarte amabilă.

Tarquin oftează din rărunchi. Încă are un aer de om gata să se sinucidă, aşa că schimb priviri îngrijorate cu Suze. Bietul Tarkie. A muncit atît de mult, luni de zile. A trăit şi a respirat doar pentru fîntîna visurilor lui. Şi, orice-ar spune tata, e o umilinţă uriaşă. Văd ambele echipe de televiziune încă filmînd şi ştiu că ăsta o să fie materialul comic al ştirilor.

— Dragul meu, cred că avem nevoie de-o pauză, spune Suze în cele din urmă. Să ne limpezim mintea şi să ne odihnim.

— O pauză? Tarquin pare nedumerit. Ce fel de pauză?

— O vacanţă! Să plecăm o vreme departe de Letherby Hall, de fîntînă, de toată presiunea familiei… Suze aruncă o privire răzvrătită spre conte. Angus zice că trebuie să plecăm urgent în LA, ca să vedem în ce stadiu se află anumite investiţii. Ne recomandă o călătorie în California cît de curînd posibil. Cred că trebuie *neapărat* să plecăm.

1. Royal Academy of Dramatic Art – una dintre cele mai vechi instituţii de artă dramatică din Marea Britanie, fondată în 1904.
2. Mişcare în dresajul ecvestru, în care calul păşeşte în acelaşi timp în faţă şi lateral.
3. În original, *trout pouts* – expresie argotică pentru buzele injectate cu silicon, care aduc cu nişte buze de peşte.
4. În original, Aran – pulover tricotat cu model, alb-murdar, popular în ultimii ani ai secolului al IX-lea. Fiecare clan irlandez avea propriul model.

PLEASEGIVEGENEROUSLY.COM[1]

Dăruiţi lumii... împărtăşiţi cu lumea... faceţi lumea mai bună...

AŢI AJUNS PE PAGINA LUI:

DANNY KOVITZ

Mesaj personal de la Danny Kovitz

Dragi prieteni,

Mă simt inspirat scriindu-vă în acest an al meu de „dat înapoi", de „testare a propriilor limite", de „călătorit spre o destinaţie cu totul inedită".
În acest an voi trece printr-o serie de experienţe menite să-mi testeze limitele şi să strîngă fonduri pentru mai multe cauze meritorii. (Vezi secţiunea Actele de caritate ale lui Danny.)
Voi încerca să duc la bun sfîrşit toate provocările enumerate mai jos *în decursul unui an*. Ştiu! E o întreprindere extrem de temerară. Dar contează enorm pentru mine să duc acest lucru la bun sfîrşit. Vă rog să urmăriţi linkurile şi să închinaţi cu generozitate paharul în cinstea acestei iniţiative, dragi şi minunaţi prieteni.

Expediţie pe calota glaciară a Groenlandei
Triatlon IRONMAN (lacul Tahoe)
Triatlon IRONMAN (Florida)
Marathon des Sables (deşertul Sahara)
Yak Attack (cursă de ciclism montan în Himalaya)

Pînă acum, antrenamentul a decurs bine, iar antrenorul meu, Diederik, e EXTREM de încîntat de progres. (În caz că vă interesează, îl puteţi găsi pe Diederik pe site-ul lui, Diederiknyctrainer.com. Pozele cu el ridicînd halterele din poziţia culcat, în şort albastru strîmt, sînt absolut MORTALE...)
Vă ţin la curent cu călătoria mea. Următoarea oprire: Groenlanda!!!
Vă iubesc pe toţi.

Danny xxx

1. În traducere, Varugamdonaticugenerozitate.com.

ŞASE

Au trecut două săptămîni. Iar eu locuiesc la Hollywood. Eu, Becky Brandon, născută Bloomwood, trăiesc la Hollywood. *Locuiesc la Hollywood!* Mi-o repet întruna cu voce tare ca să văd dacă m-am mai obişnuit cu ideea. Dar tot am senzaţia că spun „Trăiesc într-un vis“.

Casa pe care am închiriat-o pe Hollywood Hills e făcută aproape în întregime din sticlă şi are atîtea băi, că nu sînt sigură ce-ar trebui să facem cu ele. Avem *şi* cameră pentru garderobă, *plus* o bucătărie

exterioară. Şi piscină! Şi un îngrijitor de piscină! (L-am primit la pachet cu casa şi, din păcate, are cincizeci şi trei de ani şi burtă.)

Lucrul cel mai incredibil e priveliştea. În fiecare seară stăm pe balcon şi ne uităm la luminiţele sclipitoare ale Hollywoodului şi mă simt ca într-un vis. E un loc ciudat LA-ul ăsta. Nu prea reuşesc să-l înţeleg. Nu e ca oraşele europene, unde te duci în centru şi îţi zici: A, da, *aici* sînt la Milano/Amsterdam/Roma. În LA conduci întruna pe şosele largi, nesfîrşite, uitîndu-te pe geam şi întrebîndu-te: „Oare am ajuns?“.

În plus, nu se prea poate spune că ai vecini. Nu *vezi* pe nimeni. Oamenii nu se uită peste gard şi nu se pun pe pălăvrăgit. Doar intră şi ies cu maşina pe porţile lor automate şi, pînă cînd strigi tu în urma lor, cu limba scoasă de atîta alergat, „Bună! Numele meu e Becky! Nu vreţi o ceaşcă de…“, au şi dispărut.

Ne-am întîlnit cu un vecin, care e chirurg plastician şi se numeşte Eli. Părea foarte prietenos şi am avut o discuţie plăcută despre preţurile chiriilor şi despre cum se specializează în „microliftinguri“. Însă tot timpul m-a cîntărit cu o privire critică. Sînt sigură că se gîndea ce mi-ar face dacă aş fi pe masa de operaţie. Şi, în afară de el, n-am întîlnit încă pe nimeni pe stradă.

În fine. Nu contează. *O să întîlnesc* oameni. În mod sigur.

Îmi pun o pereche de sandale ortopedice din rafie, îmi dau părul pe spate şi-mi cercetez imaginea în oglinda imensă din hol. E aşezată deasupra unui bufet sculptat uriaş, iar pe podeaua cu gresie mexicană stau, faţă-n faţă, două fotolii masive. În casa asta, totul e masiv: canapeaua moale, în formă de L, din living, pe care încap zece persoane; patul cu tăblii din dormitorul principal, în care eu şi Luke ne pierdem pur şi simplu; bucătăria uriaşă, separată, cu cele trei cuptoare ale ei şi tavan boltit din cărămidă. Pînă şi uşile sînt nişte chestii uriaşe, ghintuite, cu aer mediteraneean, făcute din lemn reciclat şi cu broaşte funcţionale. Am scos toate cheile, deşi sînt pitoreşti. (Minnie şi cheile nu fac deloc casă bună.). E o vilă splendidă, trebuie să recunosc.

Însă azi prioritatea mea nu e casa, ci ţinuta. O studiez cu atenţie, căutînd posibile hibe. Nu m-am simţit de secole atît de stresată în legătură cu lookul meu. OK, hai să trec totul rapid în revistă. Bluză: Alice + Olivia. Jeanşi: J Brand. Geantă cu ciucuraşi: Danny Kovitz. Păr prins cu o clamă cool: găsită la piaţa de accesorii vintage. Încerc cîteva poze, plimbîndu-mă încolo şi-ncoace. Cred că arăt bine, dar arăt *suficient de bine pentru LA*? Întind mîna după o pereche de ochelari Oakley şi mi-i pun. Apoi încerc o pereche de ochelari imenşi Tom Ford. Hmm. Nu sînt sigură. Declaraţie de stil… sau exagerare?

Stomacul mi s-a strîns ghem de emoţie, pentru că azi e o zi mare: o duc pe Minnie la grădiniţă. Se numeşte Grădiniţa Little Leaf şi sîntem foarte norocoşi că am găsit loc. Se pare că mai mulţi copii de celebrităţi merg acolo, aşa că *în mod sigur* mă ofer voluntară pentru Comitetul de părinţi şi profesori. Cum ar fi să fac parte din grupul celor aleşi? Cum ar fi să organizez serbarea şcolii împreună cu Courtney Cox sau cineva ca ea? E posibil, nu-i aşa? Iar pe urmă ea mi-ar face cunoştinţă cu toţi actorii din serialul *Prietenii tăi*… poate o să ne plimbăm cu barca sau o să facem ceva de-a dreptul incredibil…

— Becky?

Vocea lui Luke mă întrerupe din visare şi o clipă mai tîrziu el se apropie cu paşi mari pe hol.

— Tocmai mă uitam sub pat…

— A, bună, îl întrerup grăbită. Ce ochelari să-mi pun?

Luke mă priveşte fără nici o expresie în timp ce-i arăt cum îmi stă cu ochelarii Oakley, apoi cu cei Tom Ford şi pe urmă cu o pereche cu rame de baga de la Top Shop, care sînt absolut fenomenali şi costă doar 15 lire, aşa că mi-am luat trei perechi.

— Nu contează, zice. E doar un drum pînă la grădiniţă.

Clipesc uluită. Doar un drum pînă la grădiniţă? *Doar un drum pînă la grădiniţă?* El nu citeşte *Us Weekly*? Toată lumea ştie că drumul pînă la grădiniţă e marea chestie! E locul unde paparazzii le surprind pe celebrităţi purtîndu-se ca nişte părinţi normali. E locul unde oamenii fac paradă, etalîndu-şi ţinutele casual. Chiar şi la Londra, toate mamele se studiază atent şi-şi leagănă genţile pe braţ la modul teatral.

Aşa că mă întreb cîtă presiune trebuie să fie în LA, unde toţi au danturi şi abdomene perfecte, iar jumătate dintre oameni sînt vedete în toată regula?

Rămîn la ochelarii Oakley, mă hotărăsc şi mi-i pun. Minnie vine în hol alergînd şi o iau de mînă ca să văd în oglindă cum arătăm. E îmbrăcată cu o rochiţă galbenă drăguţă, de vară, are ochelari de soare albi şi părul, strîns în coadă de cal, prins cu un bondar adorabil. Cred că o să trecem cu bine inspecţia. Chiar *arătăm* ca o mamă şi o fiică din LA.

— Gata? îi zic lui Minnie. O să-ţi placă la nebunie la grădiniţă! O să te joci şi poate c-o să faci brioşe drăguţe cu bombonele colorate deasupra…

— Becky, îşi mai încearcă Luke norocul o dată. Tocmai mă uitam sub pat cînd am găsit ăsta. Ridică spre mine un portmantou. E al tău? Ce caută aici?

— A!

Îi aranjez codiţa lui Minnie, trăgînd de timp. Fir-ar să fie. Ce-a căutat sub pat? E un tip ocupat din LA, care face şi desface. Cum de are timp să se uite pe sub paturi?

— E pentru Sage, zic în cele din urmă.

— Pentru *Sage*? Ai cumpărat o haină lungă, de blană artificială pentru Sage?

Mă priveşte uluit. Sinceră să fiu, nici nu s-a uitat cum trebuie la ea. Nu e lungă, e pînă la jumătatea coapsei.

— Cred că o să-i vină bine, îi explic. Se potriveşte perfect cu culoarea părului ei. E un cu totul alt look.

El pare total bulversat.

— De ce îi cumperi haine? Nici măcar n-o cunoşti.

— N-o cunosc *încă*, îl corectez. Dar o să ne faci cunoştinţă, nu?

— Mă rog, da, la un moment dat.

— Păi, vezi! Ştii că vreau să mă fac stilistă, iar Sage ar fi clienta perfectă. Aşa că am pus cap la cap cîteva ţinute pentru ea. Asta-i tot.

— Ia stai aşa. Luke se schimbă la faţă. Mai erau şi alte sacoşe sub pat. Nu-mi spune…

Îmi înjur în gînd proasta inspiraţie. N-ar fi trebuit niciodată, niciodată, să pun ceva sub pat.

— Toate alea sînt cumpărături făcute pentru Sage?

Pare atît de şocat, că simt nevoia să mă apăr. Întîi Suze, acum Luke. Oare ei chiar nu înţeleg că trebuie să investeşti ca să te lansezi în afaceri? Chiar nu pricep că, dacă vrei să fii stilistă, ai nevoie de haine? Ce, dacă aş fi tenismenă, nu mi-ar trebui rachetă?

— Nu sînt „cumpărături“! Sînt cheltuieli necesare pentru noua mea afacere. E ca atunci cînd cumperi agrafe pentru coli. Sau xeroxuri. În orice caz, toate hainele alea le-am folosit şi ca să-mi fac un portofoliu, adaug apăsat. I-am făcut nişte poze de vis lui Suze. Aşa că, de fapt, am economisit bani.

Luke nu pare prea convins.

— Cît ai cheltuit? mă întreabă.

— Nu cred c-ar trebui să vorbim despre bani în faţa lui Minnie, zic repede şi o iau de mînă.

— Becky…

Luke îmi aruncă o privire lungă, ca un oftat. Are gura încreţită într-o parte şi sprîncenele unite într-un V. E o altă expresie a lui pe care o cunosc prea bine. Înseamnă: „Oare cum să-i spun asta lui Becky fără să sară în sus de trei metri?“. (Ceea ce e foarte nedrept, pentru că eu nu sar *niciodată* în sus de trei metri.)

— Ce? zic. Ce e?

Luke nu răspunde imediat. Se îndreaptă spre unul dintre fotoliile masive şi se joacă cu un pled mexican în dungi. *Aproape* ai putea spune că pune un fotoliu între noi.

— Becky, nu te ofusca.

OK, e foarte naşpa să începi aşa o conversaţie. Mă simt deja ofuscată fiindcă Luke crede că sînt o

persoană care *se poate* ofusca. Şi, mă rog, de ce m-aş ofusca? Ce are de gînd să spună?

— Nu, zic. Sigur că nu.

— Vreau să-ţi spun doar că am auzit multe lucruri bune despre un loc numit… Ezită. Golden Peace. Ai auzit de el?

Dac-am auzit de el? Orice om care a citit în viaţa lui revista *People* a auzit de Golden Peace. E locul unde se poartă brăţări şi se face yoga, unde vedetele urmează cure de dezalcoolizare şi pe urmă ies şi zic că erau doar puţin obosite.

— Sigur c-am auzit. E locul unde se duc dependenţii de droguri şi de alcool.

— E mai mult decît atît, spune Luke. Au o mulţime de programe şi se ocupă de tot soiul de… afecţiuni. Tipul cu care am vorbit are o prietenă care strîngea toate prostiile. Iar asta îi distrugea viaţa. Tipa s-a dus la Golden Peace şi cei de-acolo chiar au ajutat-o să-şi rezolve problemele. Atunci m-am întrebat dacă n-ar fi de folos. Pentru tine, vreau să zic.

Îmi ia cîteva clipe bune să-mi dau seama ce spune de fapt.

— *Pentru mine?* Dar eu nu adun toate prostiile. Şi nu sînt nici alcoolică.

— Nu, dar… Luke se freacă pe nas. Ai o problemă cu cheltuitul exagerat, nu eşti de acord?

Trag adînc aer în piept. Nu mă aşteptam la o asemenea lovitură sub centură. Muuult sub centură. Bine, da, să zicem că am avut cîteva mici probleme în viaţă. Să zicem că am avut cîteva mici încurcături financiare. Dacă aş fi o companie care se ocupă cu indicii bursieri, le-ai spune „corecţii“ şi te-ai mulţumi să le laşi undeva la coada raportului anual şi să le uiţi. Nu le-ai pomeni cu fiecare ocazie. Şi nici n-ai sugera *o clinică*.

— Deci acum sînt bună de internat? Mersi mult, Luke!

— Nu! Dar…

— Nu pot să cred că faci asemenea acuzaţii în faţa copilului nostru.

O strîng teatral pe Minnie la piept.

— Ce, crezi că sînt o mamă denaturată?

— Nu! Luke se scarpină în creştet. Era doar o idee. Bona Sue ne-a sugerat acelaşi lucru, mai ţii minte?

Îl săgetez cu o privire mîhnită. Nu vreau să mi se amintească de bona Sue. În viaţa mea nu mai angajez o aşa-zisă „expertă“. Sarcina ei era să ne ajute să corectăm comportamentul lui Minnie – şi ea ce-a făcut? A pus reflectorul pe *mine*. A început să vorbească despre comportamentul *meu*, de parcă ar fi avut vreo legătura unul cu altul.

— Oricum, Golden Peace e o clinică americană, îmi vine brusc în minte un argument cîştigător. Iar eu sînt britanică. Deci…

Luke mă priveşte perplex.

— Deci ce?

— Deci n-ar merge, spun răbdătoare. Dacă aş avea probleme, ceea ce nu am, ar fi probleme *britanice*. Total diferite.

— Dar…

— Vreau Bubi, se aude vocea lui Minnie. Vreau Bubi facem brioşe. Te rog. Teee rooog.

Luke şi cu mine ne oprim în mijlocul discuţiei şi ne întoarcem uimiţi. Minnie s-a trîntit pe podea, cu picioarele încrucişate, şi ridică ochii, buza de jos tremurîndu-i.

— Vreau *Bubi* facem brioşe, insistă ea şi pe gene i se prelinge o lacrimă.

„Bubi“ îi spune ea mamei mele. O, Doamne! Îi e dor de casă.

— Draga mea! O îmbrăţişez şi o strîng tare la piept. Scumpa mea, iubita mea fetiţă. Toţi vrem s-o vedem pe Bubi şi o s-o vedem foarte curînd, dar acum ne aflăm în alt oraş şi o să ne facem o mulţime de prieteni noi. *O mulţime* de prieteni noi, repet, parcă pentru a mă convinge singură.

— Ce-o fi apucat-o? şopteşte Luke peste capul lui Minnie.

— Habar n-am. Ridic din umeri. Bănuiesc că e din cauză c-am pomenit de brioşe cu bombonele deasupra şi ea face des brioşe cu mama…

— Minnie, iubita mea. Luke se aşază alături pe podea şi o ridică pe genunchi. Hai să ne uităm la Bubi şi s-o salutăm, vrei? Mi-a luat telefonul din bufetul sculptat şi caută printre pozele mele. Ia să vedem… Ia uite-o! Bubi *şi* bunicul! Îi arată lui Minnie o poză cu mama şi cu tata puşi la patru ace pentru o seară de flamenco la clubul lor de bridge. Uite-l şi pe Wilfie… Dă la altă poză. Uite-o şi pe mătuşica Suze…

Văzînd chipul vesel al lui Suze cum radiază pe ecranul telefonului meu, mi se strînge şi mie un pic inima. Adevărul e că, deşi neg întruna cînd mă întreabă Luke, mă simt cam singură aici, în LA. Toată lumea pare atît de departe, n-am nici un fel de vecini, n-am nici slujbă…

— Ia spune „Bună, Bubi!“.

Luke o amăgeşte pe Minnie şi o clipă mai tîrziu ea flutură uşor din mînă spre telefon, cu lacrimile zvîntate.

— Şi ştii ceva, draga mea? Poate că acum, la început, e normal să te sperie puţin locul ăsta nou. Dar curînd o să cunoaştem o mulţime de oameni în Los Angeles. Bate uşor în ecran. Curînd, telefonul ăsta o să fie plin de poze cu *noii* noştri prieteni. La început e greu întotdeauna, dar o să ne obişnuim, sînt sigur.

Oare acum vorbeşte cu mine sau cu Minnie?

— Ar cam trebui să plecăm. Îi zîmbesc recunoscătoare. Minnie are jucării cu care să se joace, iar eu am treabă să-mi fac noi prieteni.

— Aşa, dragele mele. Luke o îmbrăţişează pe Minnie, apoi se ridică să mă sărute. Să-i faci praf.

Grădiniţa lui Minnie e undeva pe lîngă Franklin Avenue şi, cu toate că am mai condus pînă aici, ajung cu nervii cam în piuneze. Doamne, ce stresant e să conduci în LA! Încă nu m-am obişnuit cu maşina noastră închiriată. Toate comenzile par să fie în locuri ciudate şi mă tot trezesc claxonînd din greşeală. Cît despre condusul pe partea dreaptă a drumului, ce să zic, e pur şi simplu aiurea. E nefiresc. În plus, drumurile din LA sînt mult prea largi. Au mult prea multe benzi. Londra e mult mai prietenoasă. Ştii unde *eşti*.

În cele din urmă reuşesc să parchez maşina, un Chrysler, care e şi ea mult prea mare. De ce n-am putut să închiriez un Mini? Expir, cu inima încă bătîndu-mi cu putere, şi mă întorc spre Minnie, care e prinsă bine cu centura de scăunelul ei.

— Am ajuns! Începe grădiniţa! Eşti emoţionată, draga mea?

— Şofer american idiot, răspunde Minnie fără să clipească.

Mă holbez la ea şocată. Unde o fi auzit chestia asta? Eu *n-am zis* aşa ceva. Sau oi fi zis?

— Minnie, nu-i frumos să vorbeşti aşa. Mami n-a vrut să spună asta. Mami a vrut să spună… ce maşini americane frumoase!

— Idiot, repetă Minnie ignorîndu-mă. Şofer american idiot, şofer american idiot…

Acum cîntă cuvintele pe melodia de la „Twinkle, Twinkle, Little Star“:

— Şofer american idi-ot… Şofer american idi-ot… Cîntă din ce în ce mai tare. Şofer american idiiii-ot…

Oare pot să spun că e un vechi cîntecel britanic pentru copii mai ciudat? Nu. Dar nici să stau aici toată ziua nu pot. Alte mame cu copii mici coboară din SUV-urile lor masive, parcate cît e strada de lungă. Şi azi trebuie să ajungem mai devreme.

— Minnie, în drum spre grădiniţă poţi mînca un biscuit! zic ridicînd vocea. Dar trebuie să fim foarte, foarte cuminţi, ca nişte şoricei. Şi să nu cîntăm, subliniez.

Ea se opreşte din cîntat şi mă priveşte bănuitoare.

— Biscuit?

Rezultat. Pfiu!

(OK, *ştiu* că nu-i frumos să-ţi mituieşti copiii, aşa că mai încolo o să-i măresc porţia de fasole verde, care va echilibra situaţia.)

Sar repede din maşină şi îi desfac centura. Îi dau un biscuit cu ciocolată din rezerva pentru urgenţe şi pornim pe trotuar.

Adică pe aleea pentru pietoni. Trebuie *neapărat* să mă obişnuiesc cu asta.

În drum spre grădiniţă, mă uit în jur după paparazzi, dar nu văd nici unul. Pe de altă parte, probabil sînt cu toţii ascunşi prin tufişuri. Cîteva mămici îşi conduc copilaşii dincolo de poartă şi le cercetez discret chipurile în timp ce păşim alături de ele.

Hmm. *Nu cred* că vreuna dintre ele e vreo celebritate, deşi sînt toate tonifiate şi bronzate, cu păr strălucitor. Cele mai multe sînt în echipament de sport, aşa că-mi pun în minte să mă îmbrac şi eu la fel mîine. Îmi doresc *atît de mult* să mă integrez. Vreau ca Minnie să se integreze şi să ne facem amîndouă o mulţime de prieteni.

— Rebecca!

Erica ne salută şi îi zîmbesc, uşurată să văd un chip familiar. Are în jur de cincizeci de ani, păr drept roşcat şi haine foarte colorate, ca un personaj dintr-un film pentru copii. E directoarea de la Grupa mică şi mi-a trimis deja o groază de e-mailuri despre Tranziţie şi separare, Bucuria de-a învăţa şi Descoperirea de sine, care cred că înseamnă cum să te îmbraci frumos, însă nu prea îndrăznesc să întreb.

— Bine ai venit la prima zi la Little Leaf, Minnie! adaugă ea şi ne însoţeşte la Centrul educaţional de învăţare Grupa mică, practic o sală plină de jucării ca orice încăpere de joacă pentru copii din Anglia, doar că aici li se spune „ajutoare pentru dezvoltare“.

— Te-ai descurcat cu parcarea? întreabă atîrnînd sticluţa cu apă a lui Minnie în cuierul ei. Ştiu că unele persoane au avut probleme în dimineaţa asta.

— A, totul e în regulă, mersi, răspund eu. Nici o problemă.

— Unde-i frîna? spune Minnie brusc şi zîmbeşte larg spre Erica. Unde-i blestemata aia de frînă în blestemata asta de maşină idioată?

Mă fac roşie ca racul.

— Minnie! zic tăios. Încetează! Unde naiba… Doamne, habar n-am de unde…

— Şoferi americani idi-oţi, începe Minnie să cînte iar, pe melodia de la „Twinkle, Twinkle“. Şoferi americani idi-oţi…

— Minnie! practic zbier la ea. Termină! Nu mai cînta!

Îmi vine să mor. O văd pe Erica ascunzîndu-şi zîmbetul şi pe cîteva asistente uitîndu-se la noi. Minunat!

— E limpede că Minnie e un copil foarte *receptiv*, spune Erica amabilă.

Da. Al nabii de receptiv. Nu mai zic în viaţa mea nimic de faţă cu ea.

— Categoric. Încerc să mă calmez. Doamne, ce groapă cu nisip drăguţă! Uite, Minnie! Poţi să te joci în nisip!

— Aşa, cum v-am explicat, noi aici, la Little Leaf, urmăm un program care să obişnuiască treptat copilul cu separarea, spune Erica privind-o pe Minnie, care îşi bagă fericită mîinile în nisip. Acesta este începutul minunatei călătorii pe care Minnie o va face pentru a-şi dobîndi independenţa ca fiinţă umană. Aceştia sînt primii ei paşi departe de tine. Şi trebuie făcuţi în propriul ei ritm.

— Categoric.

Sînt ca vrăjită de Erica. Pare că descrie o călătorie mitică în jurul lumii, nu că vorbeşte despre un copilaş care se alătură unui grup de joacă.

— Aşa că, în această primă dimineaţă, te rog, Rebecca, să stai lîngă ea. Să te simtă aproape. Să o linişteşti. Să observi noile descoperiri incitante pe care le face; să vezi lumea de la nivelul ei. La început va fi destul de temătoare. Să o obişnuieşti încet-încet cu ideea de a trăi cîteva ore departe de mami. Să o priveşti cum înfloreşte treptat. O să fii uimită de progresele ei!

— Sigur. Fantastic! încuviinţez convinsă.

Văd o altă mamă în apropiere, aşezată lîngă băieţelul ei cu păr blond cîrlionţat. E slabă ca o scobitoare şi îmbrăcată cu mai multe straturi de tricouri (din întîmplare, ştiu că fiecare dintre aceste tricouri costă sute de dolari, ceva ce mama n-ar înţelege nici într-o mie de ani) şi se uită atent cum băieţelul mînjeşte o coală de hîrtie cu vopsea.

— Interesante culori, Isaac, spune ea serioasă. Îmi place lumea pe care o creezi.

El îşi pune nişte vopsea pe faţă, iar ea nici nu clipeşte.

— Te exprimi folosindu-ţi propriul trup drept pînză, spune ea. Tu ai ales, Isaac. Putem face *alegeri*.

Fir-ar. Oamenii ăştia iau totul foarte în serios. Dar, dacă vreau să mă integrez, trebuie să mă port şi eu la fel.

— Sînt prin preajmă, dacă aveţi nevoie de mine. Erica zîmbeşte. Bucuraţi-vă de această primă dimineaţă de descoperire simultană!

În timp ce ea se îndreaptă spre un alt copil, îmi închid telefonul. Mă simt cît se poate de inspirată de Erica. În dimineaţa asta o să mă concentrez numai asupra lui Minnie.

OK. Uite care-i treaba. Am înţeles ce-a vrut să spună Erica atunci cînd a zis „Stai cu Minnie“. Chiar vreau asta. Vreau să fim ca mama-delfin şi puiul ei, înotînd unduios într-un duo superb, descoperind simultan lumea.

Dar mamele-delfin nu au piese de Lego de care să se împiedice sau căsuţe de jucărie în drum sau ţînci care învaţă să meargă şi nu se pot hotărî în ce direcţie s-o apuce. Lui Minnie i-au trebuit trei secunde ca să se plictisească de groapa cu nisip şi să fugă afară, în curte, să se joace cu o tricicletă. Abia am alergat afară, împiedicîndu-mă de o cutie în care se aflau cuburi de lemn, că Minnie s-a şi răzgîndit, s-a întors în fugă şi a înşfăcat o păpuşă. Apoi a alergat iar afară şi a aruncat păpuşa pe tobogan. A ieşit şi a intrat iar de vreo zece ori. Nu mai am pic de suflu, doar străduindu-mă să mă ţin după ea.

Între timp, am încercat să-i spun cuvinte încurajatoare şi liniştitoare, dar Minnie nu era cîtuşi de puţin interesată. Toată neliniştea ei din dimineaţa asta pare să fi dispărut, iar cînd am vrut s-o îmbrăţişez adineaori, s-a eliberat rapid şi a exclamat:

— Nu îmbrăţişare, mami! *Jucării!*

— Deci, tocmai descoperi… ăăă… gravitaţia! zic cînd ea aruncă un urs de pluş pe podea. Splendid, draga mea! Ia zi, acum o să te exprimi prin intermediul apei?

Minnie s-a îndreptat spre bazinul micuţ şi împroaşcă apă peste tot în jur, abandonîndu-se total plăcerii.

— Tocmai ai ales să te uzi cu apă… Au! strig în clipa în care îmi aruncă nişte apă pe faţă. Ai ales să mă uzi şi pe mine. Ce să zic? A fost o… alegere interesantă.

Minnie nici măcar nu mă ascultă. A fugit la căsuţa de jucărie, care e de-a dreptul adorabilă, ca o colibă din turtă dulce. O urmez grăbită, cît pe ce să cad pe mocheta moale şi colorată, cu literele alfabetului.

— Acum eşti în casă! exclam frămîntîndu-mi creierii ce să mai scornesc. Descoperi… ăăă… ferestrele. Să intru şi eu?

— Nu, spune Minnie şi-mi trînteşte uşa în faţă. Se uită pe geam şi se încruntă. Nu mami! Casă *Minnie*!

Închide obloanele cu zgomot, iar eu aproape că mă prăbuşesc pe spate. Sînt epuizată. Nu-mi mai vine în minte nici o altă descoperire pe care s-o identific cu Minnie. Vreau o ceaşcă de cafea. Ridic o jucărie cu mărgele de lemn colorate înşirate pe sîrmă şi încep să mă joc absentă cu ea. E un joc foarte interesant, sinceră să fiu. Trebuie să bagi mărgelele de diferite culori în cele patru colţuri, ceea ce e mai greu decît pare…

— Rebecca?

Sar în picioare, vinovată, scăpînd jucăria pe covor.

— A, bună, Erica!

— Ce face Minnie? întreabă ea zîmbind radios. Învaţă treptat să facă paşii necesari pentru a se separa de tine?

— Se joacă în casă, spun întorcîndu-i zîmbetul şi deschid obloanele – dar casa e goală. Rahat. Mă rog, *era* în casă… Mă uit în jur, disperată. A, uite-o.

Minnie se ţine de mînă cu altă fetiţă şi se plimbă cu ea prin cameră, cîntînd „My Old Man's A Dustman"[1], un cîntec învăţat de la tata. Încerc să le urmez, dar nu-i uşor, cu toate camioanele şi toate construcţiile din cuburi de spumă colorate din jur.

— Bravo, draga mea! îi strig. Te exprimi prin cîntec! Ăă… vrei să-i spui mamei ce simţi în legătură cu asta?

— *Nu*, zice Minnie şi, înainte să apuc s-o prind, fuge în curte, se urcă pe tobogan şi priveşte în jos triumfătoare.

Arunc o privire spre Erica, pe care o văd rămasă fără cuvinte.

— Minnie e o fetiţă foarte… sigură pe sine, spune într-un final. Foarte independentă.

— Păi… da.

Ne uităm amîndouă cum învîrte o coardă de sărit în jurul capului ca pe un lasou. Curînd, toţi ceilalţi copii de pe tobogan se iau după ea şi încep să strige „Tatăl meu e gunoier! Tatăl meu e gunoier!", deşi probabil că nici măcar nu ştiu ce-i ăla gunoier. Probabil că îl numesc „strîngător de gunoi" sau „sanitar de deşeuri" sau aşa ceva.

— Minnie pare să accepte tranziţia fără mari probleme, spune Erica în cele din urmă. Poate ai dori să stai în salonul părinţilor, Rebecca. E o facilitate pe care o oferim părinţilor ai căror copii se află în ultimele faze ale programului de tranziţie. Aceasta oferă apropiere, dar şi independenţă şi îi ajută pe copii să capete o dimensiune reală a sinelui, dublată de siguranţă.

N-am ascultat un cuvînt. Tot ce-am auzit a fost „să stai în salonul părinţilor", ceea ce e în mod sigur mult mai bine decît să „alerg ca nebuna după fiica mea, împiedicîndu-mă de camioane de jucărie şi simţindu-mă ca o idioată".

— Mi-ar face plăcere.

— Noi sîntem de asemenea de părere că e folositor pentru părinţi să facă schimb de impresii legate de viaţa de părinte. Sînt sigură că arzi de nerăbdare să pui întrebări despre curriculum… socializare…

— Da! Îmi revine brusc energia. Chiar mă întrebam: mamele se întîlnesc des la cafea, petreceri, genul ăsta de lucruri?

Erica îmi aruncă o privire ciudată.

— Mă referem la socializarea copiilor.

— Aha! Îmi dreg glasul. A copiilor. Fireşte.

Cînd ne apropiem de uşa de lemn deschis la culoare pe care scrie *Salon părinţi*, mă simt brusc încîntată. În fine! O şansă de-a lega prietenii. Ce trebuie să fac e să mă implic trup şi suflet în viaţa şcolară şi să mă ofer voluntară pentru absolut tot, iar atunci sigur am să cunosc nişte oameni drăguţi.

— Am ajuns.

Erica deschide larg uşa şi descopăr o cameră mobilată cu fotolii din spumă viu colorate, pe care stau trei femei, toate îmbrăcate în haine de sport. Vorbesc cu însufleţire, dar se opresc şi îmi zîmbesc prietenos. Le întorc zîmbetul, observînd deja că una dintre ele are geanta aia brodată cool pe care am văzut-o la Fred Segal.

— Permiteţi-mi să vi-o prezint pe Rebecca, spune Erica. A venit de curînd în LA, iar fiica sa, Minnie, va urma la noi Grupa mică.

— Bună! Flutur din mînă spre cele trei. Îmi face plăcere să vă cunosc.

— Eu sînt Erin.

— Sydney.

— Carola. Bine ai venit în LA!

Carola, care are păr negru ondulat şi o groază de bijuterii interesante din argint, se apleacă în faţă în clipa cînd Erica părăseşte încăperea.

— De cînd stai aici?

— De puţin timp. Sîntem aici temporar, soţul meu are afaceri în LA.

— Şi aţi găsit loc la Little Leaf?

— Ştiu! zic veselă. Am avut mare noroc!

Carola mă priveşte o clipă fără nici o expresie, apoi începe să clatine din cap.

— Nu, nu înţelegi. Nimeni nu reuşeşte să găsească loc la Little Leaf. Nimeni.

Celelalte încuviinţează din cap cu tărie.

— Nimeni, repetă şi Erin.

— Pur şi simplu nu e posibil, zice şi Sydney.

Am vrut să le întreb: dacă nimeni nu găseşte loc la Little Leaf, atunci ce caută copiii lor aici? Dar erau toate prea ambalate. E limpede că-i un subiect serios.

— Noi n-am „găsit loc“ pur şi simplu, le explic. Minnie a dat un test înainte. Şi cred că soţul meu a făcut o donaţie, adaug uşor jenată.

Carola se uită la mine de parcă n-aş înţelege nimic.

— Toţi copiii dau un test înainte, spune. Toţi părinţii fac *donaţii*. Ce *altceva* ai mai făcut?

— Noi am scris cinci scrisori, spune Erin cu satisfacţie. *Cinci*.

— Ne-am oferit să construim o grădină acoperită pentru şcoală, spune Sydney. Soţul meu şi cu mine am angajat deja arhitectul.

— Alexa noastră face karate, adaugă Carola. E aici cu bursă sportivă.

Mă holbez la ele cu gura căscată. Oare oamenii ăştia sînt *nebuni*? Vreau să spun, OK, sînt sigură că e o grădiniţă bună şi toate celelalte. Dar, la urma urmei, sînt doar nişte copii care aruncă unul în altul cu plastilină.

— Păi, noi abia am venit, zic în chip de scuză. Îmi pare rău.

Uşa se deschide larg şi intră ca o vijelie o femeie cu păr castaniu. Are ochi negri veseli şi poartă peste jeanşi o bluză albastră elegantă şi largă, care-i acoperă burtica de gravidă.

— Bună! zice venind ţintă spre mine. Eu sînt Faith. Tu eşti Rebecca, da? Erica tocmai mi-a spus că avem o mămică nouă printre noi.

Are un accent sudic cîntat adorabil, care mie îmi sună a Charleston. Sau Texas. Sau poate… Wyoming? O fi tot în sud?

Oare am vrut să spun Wisconsin?

Nu. *Nu*. Ăla e statul unde se face brînza. Pe cînd Wyoming e… OK, adevărul e că habar n-am pe unde-o fi Wyoming. Trebuie să fac puzzle-ul ăla al lui Minnie cu Statele Unite şi chiar să mă uit la ce scrie acolo.

— Bună, Faith, îi răspund cu un zîmbet şi-i strîng mîna. Mă bucur să te cunosc.

— Ia spune, au grijă fătucile astea de mata?

Mata. Ce-mi place! *Mata*. Poate o să încep şi eu să zic „mata“.

— Sigur că da! spun cu glas vioi. Sigur că au!

— Ce vrem noi să ştim e: cum a obţinut un loc aici? Carola i se adresează direct lui Faith. Vine de pe stradă, scrie un cec şi intră. Adică cine *face* aşa ceva?

— Păi, n-a pus Queenie o vorbă bună pentru ea? spune Faith. Pentru că e din Anglia? Cred că Erica a pomenit ceva despre asta.

— Aaaa! Carola se dezumflă ca un balon. *Aşa e*. OK, acum înţeleg. Ai avut noroc. Se întoarce spre mine. Nu toată lumea are şansa asta. Trebuie să-i mulţumeşti lui Queenie. Ţi-a făcut o mare favoare.

— Scuze, dar cine e Queenie? întreb încercînd să ţin pasul.

— Preşedinta comitetului de profesori şi părinţi, îmi explică Sydney. Şi ea are o fetiţă la Grupa mică. O să-ţi placă de ea. E o dulceaţă.

— E foarte amuzantă, aprobă Faith. Şi ea e tot din Anglia! Îi spunem Queenie fiindcă vorbeşte exact ca regina.

— Şi organizează nişte evenimente nemaipomenite, spune Carola.

— Iar miercurea dimineaţa ţine un curs de yoga pentru mămici. Ne păstrează în formă.

— Sună extraordinar! zic cu entuziasm. Vin neapărat!

De cînd am venit în LA, n-am mai fost atît de bine dispusă. În sfîrşit mi-am găsit nişte prietene! Şi sînt grozav de amabile cu mine şi de amuzante. Iar Queenie asta pare o tipă pe cinste. Poate c-o să mă înţeleg de minune cu ea. O să am cu cine să schimb impresii despre traiul în LA şi să împart crăticioare de Marmite[2].

— De cînd locuieşte Queenie în LA? întreb.

— Nu de mult. De cîţiva ani, să zic?

— A avut o poveste de dragoste în viteza a patra, se bagă în vorbă Faith. Ea şi soţul ei s-au cunoscut într-o marţi, iar vineri erau deja căsătoriţi.

— Nu pot să cred!

— Aşa e, cum îţi zic. Faith rîde. E o poveste extraordinară. Trebuie neapărat s-o întrebi cum a fost.

Aruncă o privire pe geam, spre parcare.

— A, uite-o că vine.

Flutură din mînă şi face semn cuiva, iar eu mă ridic în scaun, aşteptînd.

— Queenie! strigă Carola cînd se deschide uşa. Vino să ţi-o prezint pe Rebecca.

— Îţi mulţumesc *foarte* mult pentru că ne-ai ajutat…, încep să spun pe cînd uşa se deschide larg.

După care cuvintele îmi îngheaţă pe buze şi îmi vine să mă fac mică de tot. Nu. *Nu*.

Înainte de-a apuca să-l opresc, îmi scapă un mic icnet şi Carola îmi aruncă o privire ciudată.

— Rebecca, ţi-o prezint pe Queenie. Alicia, ar trebui, de fapt, să spun.

E Alicia Scorpia cu Picioare Lungi. Aici. În LA. La şcoala lui Minnie. Şocul m-a încremenit efectiv. Cred că, dacă n-aş sta jos, mi s-ar înmuia picioarele.

— Bună, Rebecca, zice cu o voce catifelată, iar eu mă cutremur uşor – n-am mai auzit vocea asta de ani de zile.

E la fel de înaltă, de slabă şi de blondă ca întotdeauna, dar stilul i s-a schimbat. Poartă nişte pantaloni de yoga largi, o bluză gri şi tenişi. N-am văzut-o niciodată pe Alicia cu altceva decît cu pantofi cu toc. Iar părul îi e strîns într-o coadă prinsă la ceafă, cu care nu sînt obişnuită. Cercetînd-o, remarc o brăţară împletită, albă cu auriu, la o încheietură. Nu e brăţara care se poartă la Golden Peace?

— Vă cunoaşteţi? întreabă Sydney, curioasă.

Îmi vine să izbucnesc într-un rîs isteric. Dacă ne *cunoaştem*? Păi, hai să vedem. În ultimii cîţiva ani, Alicia a încercat să-mi distrugă cariera, reputaţia, afacerile soţului meu şi nunta. M-a sabotat şi m-a privit de sus la fiecare pas. Simpla ei vedere îmi face inima să bată nebuneşte de stres.

— Da, îngaim. Da, ne cunoaştem.

— Deci *de-asta* ai recomandat-o pe Rebecca! În mod clar, Carola pare încă obsedată de subiect. Tocmai mă întrebam cum naiba a reuşit să facă rost de un loc aşa din scurt.

— Am vorbit eu cu Erica, zice Alicia.

Vocea îi e schimbată, îmi dau seama. Mai joasă şi mai calmă. De fapt, întreaga ei înfăţişare e mai calmă. Te cam bagă în sperieţi. E ca şi cum şi-ar fi făcut un Botox la suflet.

— Nu-i aşa că e o scumpă?

Faith o cuprinde drăgăstos pe Alicia pe după umeri.

— Ce noroc pe Rebecca să aibă o asemenea amică!

— Tocmai îi povesteam Rebeccăi despre tine, spune Carola. Dar se pare că nu era nevoie!

— M-am schimbat mult de cînd ne-am văzut ultima oară, Rebecca.

Alicia rîde uşor.

— Cînd a fost asta?

Sînt atît de şocată, că efectiv icnesc. Cînd *a fost* asta? Cum poate să mă întrebe aşa ceva? Nu are totul întipărit în minte pe vecie, ca mine?

— La nunta mea, reuşesc să îngaim. *Cînd ai fost escortată afară, pentru că dădeai din picioare şi zbierai, după ce ai încercat să distrugi totul.*

Aştept să văd un semn de aducere-aminte, de remuşcare, de regret, *ceva*. Însă privirea ei e stranie, ca de pe altă lume.

— Da, zice gînditoare. Rebecca, ştiu că sînt unele aspecte pe care ar trebui să încercăm să le dăm uitării.

Îmi pune o mînă pe umăr cu blîndeţe şi eu mă trag imediat înapoi.

— Poate ai vrea să bem un ceai de mentă împreună şi să vorbim, doar noi două?

Poftim? Toate lucrurile alea cumplite pe care le-a făcut sînt pentru ea nişte simple „aspecte“?

— Eu nu… Nu poţi pur şi simplu…

Nu mai sînt în stare să continui: gîtul mi s-a uscat, inima îmi bubuie, nu mă pot concentra. Nu ştiu ce să spun.

Nu, asta vreau să spun. *Probabil glumeşti*, asta vreau să spun. *Nu putem să uităm pur şi simplu totul.*

Însă nu pot. Nu sînt la mine acasă. Mă aflu în salonul părinţilor de la o grădiniţă din LA, înconjurată de străine care cred că Alicia e o dulceaţă şi că tocmai mi-a făcut cea mai mare favoare din lume. Iar acum mă năpădeşte un nou sentiment. Am o revelaţie înfiorătoare, care îmi îngheaţă sîngele în vine. Toate femeile astea sînt prietenele Aliciei, nu ale mele. Sînt anturajul ei.

Chestia cu Alicia e că întotdeauna a reuşit să mă facă să mă simt minusculă. Chiar şi acum, deşi dreptatea e de partea mea şi nu a ei, simt că mă micşorez cu fiecare clipă. Ea face parte din grupul cool. Şi, dacă vreau să mă integrez, va trebui să mă împrietenesc cu ea. Însă nu pot. Pur şi simplu nu pot. Abia dacă reuşesc să mă uit la ea, darămite să mă duc la ora ei de „yoga pentru mămici“.

Cum pot oare să se lase păcălite aşa de ea? Cum pot să spună că e „o dulceaţă“ şi „superamuzantă“? Simt că mă cuprinde un sentiment copleşitor de dezamăgire. Preţ de o clipă am fost extrem de fericită. Am crezut că, gata, am găsit o portiţă de intrare. Iar acum descopăr că la uşă stă Alicia Scorpia cu Picioare Lungi şi-mi blochează calea.

Uşa se dă de perete şi intră Erica, eşarfa ei colorată fluturînd în urmă ca o velă.

— Rebecca! exclamă. Mă bucur să-ţi spun că Minnie se descurcă de minune. S-a acomodat remarcabil de repede şi pare că deja îşi face prieteni. De fapt, e o lideră înnăscută. Erica îmi zîmbeşte larg. Sînt sigură că în scurt timp o să fie urmată de un mic trib.

— Fantastic! Mă străduiesc să zîmbesc. Mulţumesc foarte mult. E o veste extraordinară.

Chiar aşa. E o mare uşurare să ştiu că Minnie se simte deja acasă în LA, e fericită şi îşi face prieteni. Adică, nu mă miră deloc. E foarte sigură pe ea şi-i vrăjeşte pe toţi cei pe care-i întîlneşte, aşa că nu e de mirare că a căzut şi acum în picioare.

Totuşi, uitîndu-mă la Alicia şi la discipolele ei, nu pot să nu mă gîndesc… dar cu mine cum rămîne?

1. În traducere, „Tatăl meu e gunoier“.

2. Pastă lipicioasă, de culoare maronie, făcută din extractul de drojdie rămas după producerea berii. Se serveşte ca delicatesă pe pîine, biscuiţi fini sau săraţi, adesea peste un strat subţire de margarină sau unt, dar poate fi savurată şi ca băutură fierbinte.

ŞAPTE

În următoarele cîteva zile sînt în stare totală de şoc fiindcă Alicia Billington a apărut la LA. Doar că acum nu mai e Alicia Billington, ci Alicia Merrelle. Şi veştile rele nu se opresc aici, după cum am aflat ieri, cînd am căutat-o pe Google. E putred de bogată şi foarte cunoscută în LA, pentru că s-a măritat cu fondatorul clinicii Golden Peace. Cu fondatorul însuşi. Îl cheamă Wilton Merrelle, are şaptezeci şi trei de ani, o bărbuţă căruntă şi ochii ăia ficşi şi întinşi pe care îi ai cînd ţi-ai făcut prea multe operaţii estetice.

S-au cunoscut pe o plajă în Hawaii. Pe o *plajă.* Cine îşi cunoaşte viitorul soţ pe o plajă? Au o fiică pe nume Ora, cu o lună mai mică decît Minnie, şi, conform unui interviu, „speră să-şi mărească familia“.

Cum am început să caut pe Google, am găsit o tonă de articole despre „casnica superstilată“ şi „umorul şi farmecul ei britanic“. I le-am trimis lui Suze şi ea mi-a răspuns la e-mail cu un singur cuvînt, *„CEEE?????“*, care m-a făcut să mă simt mai bine. Suze n-are timp pentru Alicia. Şi nici Luke (ceea ce nu-i de mirare, avînd în vedere că odată a încercat să-i fure toţi clienţii şi să-i pună firma pe butuci. A, da, în timp ce-mi terfelea reputaţia prin ziare. Luke şi cu mine chiar ne-am despărţit din cauza asta. A fost *groaznic*). Cînd i-am spus, s-a mulţumit să scoată un mormăit şi să zică: „Trebuia să-mi închipui c-o să se cupleze cu un babalîc plin de bani“.

Dar necazul e că toţi ceilalţi de pe-aici sînt de părere că e adorabilă. N-am mai văzut-o la Little Leaf, slavă Domnului, însă am avut vreo şase conversaţii cu alte mame despre cît de minunat e că eu şi Queenie sîntem vechi prietene (prietene!) şi nu-i aşa că e o zînă şi vin la petrecerea ei spa?

Nici nu pot să mă gîndesc la o petrecere spa cu Alicia Scorpia cu Picioare Lungi. Pur şi simplu nu pot.

În fine. Nu contează. Nu-mi pasă. O să-mi fac prieteni altfel. Există multe alte căi. Şi, între timp, o să mă concentrez asupra noii mele cariere.

Am un plan gata pregătit, care începe azi. Mi-a dat un avînt nebun povestea despre Nenita Dietz care a intrat ca o furtună în Departamentul de costume al studioului de film şi şi-a găsit un job. Aşa că azi am de gînd să fac un tur pe la Sedgewood Studios, unde lucrează Nenita Dietz, să mă strecor înăuntru cumva şi s-o găsesc. Am şi un bilet gratuit de VIP, obţinut de Luke prin nu ştiu ce relaţie de-a lui, deşi nu i-am spus despre planul meu. O să aştept pînă la primul succes. *Atunci* o să vadă şi el.

Am pus cap la cap o colecţie inspirată din munca mea de consilieră de shopping: cataloage cu ţinute, fotografii cu clientele, chiar şi cîteva schiţe, toate frumos organizate într-un portofoliu de piele. Am adăugat şi cîteva cronici la nişte filme recente făcute de Sedgewood Studios ca să le arăt că filmul e viaţa mea. (Cum ar fi, de pildă, filmul ăla cu extratereştri, *Forţa întunecată*. Chiar ar fi putut să aibă nişte costume mai bune, zău. Uniformele spaţiale erau atît de *fumate*. În anul 2154 o să mergem cu siguranţă în spaţiu în blugi mulaţi, nu-i aşa, cu nişte căşti minuscule create de Prada sau de vreun alt designer, nu?)

În plus, m-am documentat intens despre Nenita Dietz, pentru că vreau să mă asigur c-o să ne înţelegem din prima. Port o rochie cool de tot, Rick Owens, un designer care îi place, şi m-am dat cu Chanel Nr. 5, care se pare că e parfumul ei preferat, ba am căutat pe Google şi Martinica, unde îşi face vacanţele. Nu trebuie decît s-o întîlnesc şi sînt *sigură* c-o să ne înţelegem.

Cît aştept să înceapă turul pentru VIP-uri, simt un fior de încîntare. Astăzi, viaţa mea poate lua un cu totul alt curs! Stau lîngă faimoasele porţi, uriaşe şi bogat decorate, deasupra cărora scrie, cu litere mari de fier, Sedgewood Studios. Se pare că, dacă le săruţi, ţi se va împlini cea mai adîncă dorinţă, aşa că o groază de turişti le sărută şi se filmează unul pe altul. Pe bune, acum. Ce prostie! Ca şi cum te-ar putea ajuta o *poartă*. Ca şi cum o *poartă* ar putea cu adevărat să aibă vreo putere secretă. Ca şi cum o *poartă* ar putea…

Ei, hai. Nu cred că strică. Doar aşa, ca să nu regret pe urmă. Sărut poarta şi şoptesc: „Te rog, te rog din suflet, dragă poartă frumoasă, fă-mi rost de o slujbă“, cînd se deschide o intrare laterală.

— Turul VIP, poftiţi, vă rog!

O fată cu căşti pe cap ne primeşte înăuntru, scanîndu-ne permisele. Urmez mulţimea de turişti şi curînd mă trezesc de cealaltă parte a porţilor, în curtea studioului. Sînt aici! Sînt la Sedgewood Studios!

Mă uit repede în jur, încercînd să mă orientez. În faţă se întinde un drum nesfîrşit, mărginit de clădiri frumoase, Art Deco. Mai încolo se vede o zonă cu peluză, după care vin alte clădiri. N-am putut găsi o hartă a curţii studiourilor, aşa că va trebui să mă descurc singură.

— Pe aici, doamnă.

De mine se apropie un tînăr cu păr blond, sacou negru şi căşti. Mai avem un loc în maşină.

Mă întorc şi văd c-a apărut o flotă întreagă de maşinuţe de golf şi toţi turiştii se urcă în ele.

Blondul arată spre bancheta din spate a unei maşini de şase persoane, aproape plină.

Nu vreau să mă urc. Vreau să găsesc Departamentul de costume. Dar bănuiesc că n-am de ales.

— Super, zic zîmbind. Mersi.

Mă urc fără prea mare chef pe bancheta din spate a maşinii şi-mi pun centura, lîngă o doamnă în vîrstă, în şort roz din bumbac gofrat, care filmează totul cu o cameră video. Se răsuceşte ca să mă prindă şi pe mine în cadru, iar eu fac frumos cu mîna la cameră. Blondul s-a urcat în faţă şi ne întinde la toţi căşti.

— Bună ziua! Glasul lui îmi răsună în urechi imediat ce căştile sînt pornite. Numele meu e Shaun şi astăzi vă voi fi ghid. Vă voi conduce într-un tur fascinant al platourilor de la Sedgewood Studios, în trecut, prezent şi viitor. Vom vedea locurile unde au fost filmate toate serialele şi filmele dumneavoastră preferate. Şi, în timpul turului, deschideţi bine ochii, pentru că e posibil să le vedeţi pe unele dintre vedetele dumneavoastră preferate la lucru. Ieri, de pildă, tocmai începeam un tur ca ăsta, cînd pe cine credeţi că am văzut plimbîndu-se printre noi, pe Matt Damon!

— Matt Damon!

— Îmi place la nebunie!

— A făcut nişte filme minunate!

Imediat, toată lumea începe să se uite surescitată în jur, de parcă actorul ar putea să reapară din clipă-n clipă, şi un bărbat începe chiar să filmeze un spaţiu gol.

E ca şi cum am fi într-un safari. Sinceră să fiu, sînt destul de mirată că nu se fac safariuri cu vedete. Mă întreb cine ar fi „Cei cinci“. Brad Pitt, fireşte, şi Angelina. Şi *închipuiţi-vă* cum ar fi să vedeţi toată familia împreună. Ar fi ca şi cum am da peste o leoaică hrănindu-şi puii în Masai Mara.

— Aşa, acum vom călători înapoi în timp, spre zilele de glorie ale Sedgewoodului, spune Shaun. O să vă împărtăşesc cîteva momente magice din istoria filmului. Aşa că aşezaţi-vă comod şi bucuraţi-vă!

Maşinuţa de golf porneşte şi ne uităm cu toţii politicos în jur, la clădirile albe, peluze şi pomi. După ceva timp ne oprim, iar Shaun ne arată fîntîna la care Johnno a cerut-o de nevastă pe Mari în filmul *Eram atît de tineri*, în 1963.

Eu n-am văzut niciodată *Eram atît de tineri*. Sinceră să fiu, nici n-am auzit de el, aşa că treaba asta nu înseamnă cine ştie ce pentru mine. Dar fîntîna e drăguţă, nimic de zis.

— Şi am ajuns la următorul punct de interes! spune Shaun cînd ne întoarcem cu toţii la maşinuţă.

O porneşte şi conduce minute bune pe lîngă alte clădiri albe, peluze şi pomi. Dăm un colţ strîns şi ne uităm cu toţii emoţionaţi să vedem ce urmează… dar sînt alte clădiri albe, peluze şi pomi.

Cred că ştiam că aşa arată un studio. Dar nu pot să nu simt că e un pic… plicticos. Unde sînt camerele de filmat? Unde e tipul care strigă „Acţiune“? Şi, mai important, unde e Departamentul de costume? Mi-aş dori să am o hartă şi mi-aş dori *din suflet* ca Shaun să oprească. De parcă mi-ar fi citit gîndurile, opreşte maşina şi se întoarce spre noi, cu chipul strălucind de animaţie profesională.

— V-aţi întrebat vreodată unde se afla celebrul grilaj în care Anna şi-a scăpat inelul în filmul *Poveştile vulpii*? Chiar aici, în curtea de la Sedgewood Studios! Veniţi mai aproape, să vedeţi mai bine.

Ne dăm jos din maşinuţă, ascultători, şi ne uităm. Într-adevăr, pe un gard alăturat se află o imagine alb-negru înrămată dintr-un film, cu o fată în haină de vulpe care scapă un inel prin grilajul unui canal. În ochii mei, e doar un grilaj vechi. Dar toţi ceilalţi fac poze, înghesuindu-se să prindă un unghi mai bun, aşa că poate ar trebui să fac şi eu la fel. Pozez grilajul de cîteva ori, după care mă depărtez discret de grupul încă absorbit. Mă duc pînă la colţ şi mijesc ochii de-a lungul drumului, sperînd să zăresc un indicator pe care să scrie *Departamentul de costume* sau *Design costume*, însă nu văd decît alte clădiri albe, peluze şi pomi. Nu văd nici picior de vedetă de film. Chiar încep să mă îndoiesc că vine vreo stea de cinema pe-aici.

— Doamnă?

Shaun răsare ca din pămînt, arătînd ca un agent secret cu sacoul lui negru şi cu căştile pe urechi.

— Doamnă, vă rog să rămîneţi alături de grup.

— A, da. OK.

Îl urmez la maşinuţă fără prea mare chef şi mă urc. N-are nici un rost. N-o s-o întîlnesc în veci pe Nenita Dietz dacă stau înţepenită într-o maşinuţă de golf.

— În dreapta, veţi vedea clădirile în care se află unele dintre cele mai faimoase companii de producţie de film din lume. Vocea lui Shaun în cască mă asurzeşte. Toate îşi produc filmele chiar aici, la Sedgewood Studios! Aşa, şi acum ne îndreptăm către magazinul de suvenire…

Cît ne tîrîim, zdranga-zdranga, mă uit în jur, citind fiecare indicator pe lîngă care trecem. Cînd ne oprim la o intersecţie, mă aplec în afară, mijindu-mi ochii pentru a citi ce scrie pe clădiri. *Scamper Productions… AJB Films… Too Rich Too Thin Design*! O, Doamne, ea e! E compania Nenitei Dietz! Chiar aici, în faţa ochilor mei! OK. Mă dau jos.

Cuprinsă de o bucurie fără margini, îmi desfac centura şi dau să cobor din maşinuţă, căţărîndu-mă peste marginea ei exact cînd demarează. Aşa că mă trezesc întinsă cît sînt de mare în iarbă şi toţi cei din maşină încep să ţipe.

— O, Doamne! strigă o femeie. Sînt *sigure* maşinile astea?

— S-a rănit?

— N-am nimic! strig. Nu vă faceţi griji, sînt bine! Mă ridic iute în picioare, mă scutur şi-mi iau portofoliul. Aşa. Nouă carieră, stai că vin!

— Doamnă? Shaun a răsărit din nou lîngă mine. Sînteţi bine?

— A, bună, Shaun. Îi zîmbesc larg. Sinceră să fiu, aş vrea să plec. Găsesc eu drumul înapoi, mersi. Super turul, adaug. Mi-a plăcut grilajul. O zi frumoasă!

Dau să plec, însă, spre enervarea mea, Shaun vine după mine.

— Doamnă, mă tem că nu vă pot permite să vă plimbaţi nesupravegheată printre studiouri. Dacă doriţi să părăsiţi turul, un reprezentant al nostru vă va însoţi înapoi la poartă.

— Nu e nevoie! zic veselă. Cunosc drumul.

— Ba *e* nevoie, doamnă.

— Zău aşa…

— E proprietate privată, iar vizitatorii neautorizaţi trebuie să fie în permanenţă însoţiţi. Doamnă.

Tonul lui e implacabil. Pe bune, acum. Oamenii ăştia iau totul atît de în serios.

Ce-i aici, NASA?

— Pot să merg la toaletă? zic cu o inspiraţie subită. Intru cîteva clipe în clădirea de acolo, vin într-o secundă…

— Există o toaletă la magazinul de suvenire, care e următoarea noastră oprire, spune Shaun. Sînteţi drăguţă să vă alăturaţi celorlalţi, vă rog?

N-a clipit nici măcar o dată. Pare extrem de hotărît. Probabil că, dacă o iau la sănătoasa, mă plachează ca la rugby şi mă doboară. Îmi vine să ţip de frustrare. Compania de design a Nenitei Dietz e chiar aici. E la cîţiva *metri*.

— Bine, zic în fine şi îl urmez bosumflată la maşinuţă.

Ceilalţi pasageri mă privesc cu mirare şi neînţelegere. Parcă le şi văd gîndurile în balonaşe deasupra capetelor: *De ce-ai coborît din maşină?*

Pornim iar, trecînd pe lîngă alte clădiri şi colţuri rotunde, iar Shaun începe să vorbească despre nu ştiu ce regizor celebru care avea obiceiul de-a face plajă gol în anii ’30, dar nu sînt atentă. E un fiasco total. Poate ar trebui să vin iar mîine şi să încerc o nouă abordare. Să mă evapor înainte de-a urca în maşină. Da.

Singurul lucru bun e că există un magazin. Măcar pot să cumpăr suvenire pentru toţi. Cît mă plimb prin magazin, uitîndu-mă la şervete de ceai şi creioane cu clachete în miniatură pe ele, nu pot să nu oftez

supărată. Bătrîna care stătea lîngă mine se apropie şi ridică un prespapier în formă de megafon. Se uită la Shaun, care ne supraveghează pe toţi cu un ochi atent. Apoi se trage mai aproape de mine şi spune coborînd vocea:

— Nu te uita la mine. O să intre la idei. Doar ascultă.

— OK, zic mirată. Iau o cană cu Sedgewood Studios şi mă prefac absorbită de ea.

— De ce-ai coborît din maşină?

— Vreau să intru în lumea filmului, zic, practic şoptind. Vreau s-o cunosc pe Nenita Dietz. Iar biroul ei era chiar acolo.

— M-am gîndit eu că trebuie să fie ceva de genul ăsta. Dă din cap mulţumită. Aşa aş fi făcut şi eu.

— Serios?

— A, aveam trac pe scenă. Dar ce era să fac? Eram o biată puştoaică din Missouri. Părinţii mei nu mă lăsau nici să strănut fără să le cer voie. Strălucirea din ochi i se stinge pentru o clipă. Am fugit cînd aveam şaişpe ani. Am ajuns pînă în LA, dar m-au găsit. N-am mai făcut asta niciodată. Ar fi trebuit s-o fac.

— Îmi pare rău, zic jenată. Adică… Îmi pare rău că n-ai reuşit.

— Şi mie. Pare că-şi revine. Dar tu poţi. Am să creez o diversiune.

— Poftim? zic holbîndu-mă la ea.

— O diversiune, repetă ea nerăbdătoare. Ştii ce-i aia? Eu o să le distrag atenţia, iar tu fugi. Faci ce ai de făcut. Lasă-l pe Shaun în seama mea.

— O, Doamne! Îi strîng mîna osoasă. Eşti incredibilă.

— Du-te la uşă. Dă din cap. Apropo, eu sînt Edna.

— Rebecca. Mulţumesc!

Cu inima bătînd să-mi sară din piept, pornesc spre uşă şi zăbovesc un pic lîngă raftul cu şorţuri şi şepci de baseball *Eram atît de tineri*. Brusc, se aude un *Buf!* asurzitor. Edna s-a prăbuşit teatral la podea, trăgînd după ea un raft întreg cu veselă. Izbucnesc ţipete şi strigăte şi tot personalul prezent, printre care şi Shaun, se grăbeşte spre ea.

Mulţumesc, Edna, spun în gînd în timp ce mă furişez afară din magazin. Mă grăbesc de-a lungul străzii, alergînd cît de repede mă lasă sandalele cu platformă H&M (au un imprimeu cool de tot, nici n-ai crede că m-au costat doar douăzeci şi şase de dolari). După ce ajung ceva mai departe, încetinesc ca să nu dau de bănuit şi o iau pe după un colţ. În jur sînt oameni care se plimbă pe jos, cu bicicleta sau în maşinuţe de golf, dar nimeni nu mă ia la întrebări. Încă.

Singura problemă e că habar n-am unde sînt. Toate blestematele astea de clădiri albe arată la fel. Nu îndrăznesc să întreb unde e biroul Nenitei Dietz – aş atrage prea multă atenţie asupra mea. Adevărul e că mă aştept pe jumătate ca Shaun să apară vijelios lîngă mine într-o maşină de golf şi să mă ia pe sus.

Dau alt colţ şi mă opresc la umbra unui baldachin mare şi roşu. Ce fac acum? Studiourile sînt imense. Iar eu sînt total pierdută. Pe lîngă mine trece o maşinuţă de golf plină cu turişti şi mă fac mică la umbră, simţindu-mă ca o fugară care vrea să scape de poliţia secretă. Probabil că portretul meu robot circulă deja printre şoferii maşinuţelor de golf. Probabil că sînt pe lista cu Cei mai căutaţi infractori.

Şi atunci, brusc, pe lîngă mine trece ceva zăngănitor, iar eu clipesc mirată. E ceva atît de strălucitor şi de colorat şi de minunat, că îmi vine să strig de bucurie. E un dar de la Dumnezeu! E un stativ cu haine! E o fată care împinge un stativ cu haine în huse de plastic. Îl saltă cu o mişcare expertă pe trotuar, cu telefonul în cealaltă mînă, şi o aud spunînd:

— Sînt pe drum. OK, nu te stresa. Ajung imediat.

Habar n-am cine e sau ce face. Tot ce ştiu e că acolo unde sînt haine, e şi un Departament de costume. Oriunde merge ea, vreau să merg şi eu. Mă ţin după ea cît pot de discret, ascunzîndu-mă după stîlpi şi acoperindu-mi faţa cu mîna. *Cred* că m-am camuflat destul de bine, deşi cîteva persoane mă privesc cam ciudat cînd trec pe lîngă mine.

Fata dă două colţuri şi traversează o alee, iar eu mă ţin după ea. Poate că lucrează pentru Nenita Dietz! Şi, chiar dacă nu-i aşa, trebuie să fie alţi oameni folositori pe care i-aş putea întîlni.

În cele din urmă intră pe o uşă dublă. Aştept puţin, apoi intru şi eu. Mă trezesc pe un hol imens, cu uşi de-o parte şi de alta şi, în faţa mea, fata tocmai îl salută pe un tip cu căşti. Acesta se uită la mine, iar eu mă ascund repede pe un coridor lateral. Ceva mai departe, mă uit pe geamul jivrat al altei uşi şi îmi înăbuş cu greu entuziasmul. E Sfîntul Graal! E o încăpere plină cu mese şi maşini de cusut şi, de-a lungul tuturor pereţilor, sînt stative de haine. *Trebuie* să arunc o privire. Locul e gol, slavă Domnului, aşa că împing uşa şi mă strecor înăuntru pe vîrfuri. De-a lungul unui perete sînt rochii de epocă şi le admir rapid, pipăindu-le toate fronseurile şi volănaşele adorabile şi nasturii îmbrăcaţi în material. Cum ar fi să lucrezi la un film de epocă! Cum ar fi să alegi toate rochiile alea uluitoare! Şi uită-te la pălării! Tocmai întind mîna după o bonetă cu bordură lată din dantelă, cînd uşa se deschide şi o altă fată în blugi şi cu căşti aruncă o privire înăuntru.

— Cine eşti tu? mă întreabă, iar eu tresar vinovată.

Rahat. Mintea îmi lucrează febril în timp ce pun înapoi boneta. Nu se poate să fiu dată afară acum, pur şi simplu *nu se poate*. Trebuie să mă descurc cumva.

— A, bună. Mă străduiesc să-mi iau un ton plăcut şi normal. Sînt nouă. Acum m-am angajat. De-asta nu m-ai mai văzut.

— Aha… Se încruntă. Mai e şi altcineva aici?

— Păi… în clipa asta, nu. Ştii cumva unde e Nenita Dietz? adaug. Am un mesaj pentru ea.

Ha! Măiestrie curată. Acum n-am decît să spun „Poţi, te rog, să-mi aminteşti unde e biroul ei?“ şi gata, am intrat.

Fata se încruntă.

— Păi, nu filmează la locaţie?

Locaţie? Simt că-mi cade tot cerul în cap. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că ar putea filma în altă parte.

— Sau poate s-au întors ieri. Nu ştiu.

Fata nu pare absolut deloc interesată de Nenita Dietz.

— Dar unde e *toată lumea*?

Se uită nerăbdătoare în jur, la camera goală, şi îmi dau seama că probabil se referă la cei care lucrează de obicei aici.

— Habar n-am. Ridic din umeri. Nu am văzut pe nimeni.

Cred că mă descurc foarte bine, îndrept conversaţia încotro vreau eu. Asta nu face decît să arate că tot ce-ţi trebuie e un pic de încredere.

— Oare oamenii ăştia chiar nu-şi dau seama că facem un *film*?

— Ştiu, zic înţelegătoare. Ai crede că ştiu.

— E vorba de *atitudine*.

— Îngrozitor, sînt de acord.

— Chiar n-am timp să alerg după unul sau după altul. Oftează. OK, trebuie s-o faci tu.

Îmi întinde o cămaşă albă, de bumbac, cu guler cu volănaşe.

— Poftim? zic blocată, iar fata mijeşte ochii la mine.

— *Eşti* croitoreasă, da?

Îngheţ. *Croitoreasă?*

— Ăă… sigur că da, zic după cîteva clipe care par să dureze o veşnicie. Sigur că sînt croitoreasă. Ce altceva să fiu?

Trebuie neapărat să ies din camera asta. Repede. Dar, înainte să mă pot mişca, fata îmi întinde cămaşa.

— OK. Deci asta e pentru doamna Bridges mai în vîrstă. Am nevoie de un tiv jos, de un centimetru

şi un pic. Pentru hainele astea ar trebui să foloseşti picioruşul orb, adaugă. Sînt sigură că Deirdre ţi-a spus asta. Ţi-a arătat ataşamentul?

— Sigur. Încerc să-mi iau un aer profesionist. Picioruşul orb. Sinceră să fiu, tocmai voiam să-mi iau o cafea, aşa că o să fac asta mai tîrziu. Pun cămaşa jos, lîngă o maşină de cusut. Mi-a părut bine să te cunosc…

— Dumnezeule mare! izbucneşte fata, iar eu tresar speriată. N-ai s-o faci mai tîrziu, ai s-o faci chiar *acum*! Filmăm! E prima ta zi şi deja vii cu atitudinea asta?

Mă înspăimîntă atît de tare, că fac un pas înapoi.

— Scuze, zic înghiţind în sec.

— Deci începi sau ce faci?

Fata arată din cap către maşinile de cusut, după care îşi încrucişează braţele. N-am nici o scăpare. Nici una.

— Bine, zic după o pauză şi mă aşez la una dintre maşinile de cusut. Aşa.

Am văzut-o pe mama cosînd la maşină. Şi pe Danny. Pui pur şi simplu materialul sub ac şi apeşi pedala. Pot să fac asta.

Cu faţa în flăcări, bag cu grijă cămaşa în maşina de cusut.

— N-o prinzi cu bolduri mai întîi? zice fata critic.

— Ăă… o prind cu bolduri pe măsură ce cos, răspund. Aşa lucrez eu. Apăs pedala să văd cum e şi, din fericire, maşina de cusut zbîrnîie viguros, de parc-aş fi o mare expertă. Iau un bold, îl înfig în material, apoi mai cos puţin. Cred că par destul de convingătoare, atîta timp cît fata nu se apropie de mine.

— Vrei să vii după ea într-un minut? zic. Sau vrei să ţi-o aduc eu?

Spre uşurarea mea, dinspre casca ei se aude un pîrîit. Ea clatină nerăbdătoare din cap, încercînd să asculte, apoi iese din încăpere. Mă opresc imediat din cusut. Slavă *Domnului*. E momentul s-o iau la sănătoasa. Abia m-am ridicat de pe scaun, cînd uşa se dă de perete şi, spre groaza mea, e fata de mai devreme.

— Vor şi nişte fronseuri în faţă. Ai terminat tivul?

— Îhîm. Înghit în sec. Aproape.

— Bine, termină-l şi pe urmă fă fronseurile.

Bate din palme.

— Haide! Toată lumea aşteaptă! Acum!

— Da, încuviinţez şi pornesc iar maşina de cusut. Fronseuri. Imediat.

— Şi două pliseuri în plus la umăr. Poţi să le faci?

— Pliseuri la mînecă. Nici o problemă.

Termin repede o cusătură, apoi întorc bluza şi mai fac o cusătură. Ea e tot cu ochii pe mine. De ce e tot cu ochii pe mine? N-o aşteaptă nimeni în altă parte?

— Deci, zic. O să… mă ocup de pliseurile alea.

N-am nici cea mai mică idee ce fac. Împing cămaşa înainte şi înapoi, făcînd cusături în zigzag peste tot. Nu îndrăznesc să mă opresc; nu îndrăznesc să ridic ochii. Nu vreau decît ca fata să plece. *Te rog, pleacă… te rog, te rog, pleacă…*

— Tot n-ai terminat? Fata ascultă în căşti. Toată lumea stă după tine.

Mă simt ca într-un coşmar fără sfîrşit. Cămaşa e un talmeş-balmeş de cusături strîmbe, făcute la întîmplare; de fapt, am reuşit să cos toate părţile între ele. Cos mai cu rîvnă, înainte şi înapoi, rugîndu-mă să apară ceva care să mă salveze…

— Alo! Scuză-mă! Fata ridică glasul ca să acopere zgomotul maşinii de cusut. Mă auzi? Hei! Bate cu mîna în masă. *Mă auzi?*

— *A!* Ridic privirea, de parcă aş auzi-o pentru prima oară. Scuze, coseam.

— Cămaşa?

Fata întinde mîna.

Mă uit lung la ea. Sîngele îmi pulsează în urechi. Din clipă în clipă o să înşface cămaşa din maşina de cusut şi totul o să se termine. N-o să mă mai lase să plec, o să fiu arestată de poliţia secretă a studiourilor, echipată cu geci negre şi tot planul meu o să se ducă de rîpă chiar înainte să fi început.

— Ştii… cred că o să-mi schimb cariera, zic disperată.

— Poftim?

Fata se uită la mine cu ochii cît cepele.

— Da. Tocmai mi-am dat seama. Nu mai vreau să fiu croitoreasă, vreau să lucrez cu animalele.

— *Cu animalele?*

Zici că a lovit-o cineva cu leuca, iar eu profit de asta ca să mă ridic şi să pornesc spre uşă, trecînd pe lîngă ea.

— Da. Plec în Borneo ca să lucrez cu gorilele. Ăsta a fost marele meu vis dintotdeauna. Aşa că, ce să zic, mulţumesc pentru şansă.

Ies din încăpere cu spatele.

— Mulţumeşte-i şi lui Deirdre. Mi-a făcut mare plăcere să lucrez cu voi!

Fata continuă să se holbeze la mine, cu gura căscată, în timp ce ies pe uşa dublă. O aud strigînd ceva, dar nu mă opresc să ascult. Trebuie să ies de-aici.

The Missouri Echo

PENSIONARĂ DIN ST LOUIS „DESCOPERITĂ“ ÎNTR-UN MAGAZIN DE SUVENIRE DIN HOLLYWOOD

Articol de: REPORTERUL NOSTRU DE FILM

Cînd Edna Gatterby din St Louis, în vîrstă de şaptezeci de ani, a făcut turul Sedgewood Studios, se aştepta să se aleagă cu un suvenir sau două. S-a ales, în schimb, cu un rol într-o importantă producţie Sedgewood, *Ziua marii bătălii*, un film emoţionant despre al Doilea Război Mondial, a cărui producţie începe luna viitoare.

Pensionara din Missouri s-a trezit invitată să dea o probă de actorie de către regizorul Ron Thickson, după o întîlnire în magazinul de suvenire.

„Tocmai căutam un cadou cînd o doamnă în vîrstă a leşinat“, a explicat Thickson. „Cînd am dat fuga s-o ajut, i-am observat chipul, care se potrivea perfect cu viziunea mea despre Vera, bunica eroului.“

Edna a dat proba puţin mai tîrziu în aceeaşi zi şi i s-a oferit micul rol.

„Sînt mai mult decît încîntată. Mi-am dorit întotdeauna să joc“, a comentat Edna. „Trebuie să-i mulţumesc Rebeccăi“, a adăugat, „dar n-a vrut să dea detalii despre identitatea acesteia.“

OPT

Ce dezastru. N-am reuşit s-o întîlnesc pe Nenita Dietz. N-am reuşit să întîlnesc pe nimeni. Cînd am ajuns afară, eram atît de agitată că aproape am alergat pînă la ieşire, uitîndu-mă întruna în urmă, după bărbaţii cu geci negre. Nici măcar n-am cumpărat vreun suvenir, aşa că toată chestia a fost o risipă totală de timp. Şi cînd Luke a vrut să afle cum a fost, a trebuit să mă prefac că m-am distrat de minune.

A doua zi, cînd o pregătesc pe Minnie pentru Little Leaf, sînt încă deprimată. Şi depresia mea se

adînceşte de o mie de ori fiindcă primesc un e-mail cum că astăzi Alicia vrea să ne vorbească tuturor părinţilor despre o strîngere de fonduri, aşa că am putea să rămînem, după ce lăsăm copiii, pentru o mică discuţie fără formalităţi?

Asta înseamnă că, după ce am reuşit s-o evit în ultimele cîteva zile, va trebui să dau iar ochii cu ea. Nu ştiu cum voi reuşi să-mi păstrez calmul.

— Ce să fac? o întreb pe Minnie în timp ce-i împletesc părul subţire într-o coadă.

— Ceaşcă ceai, răspunde ea serioasă şi-mi întinde un pahar de cocktail din plastic.

Stăm pe terasa de-afară, unde Minnie a hotărît să se îmbrace în majoritatea dimineţilor (nici n-o pot condamna, cu soarele ăsta atît de plăcut), înconjurate de toţi ursuleţii şi toate păpuşile ei, fiecare cu cîte un pahar de cocktail.

Cînd să iasă din casă, cu servieta în mînă, Luke dă cu ochii de noi şi rămîne perplex.

— Ce-i aici? Întîlnirea Alcoolicilor Anonimi pentru urşi de pluş? zice.

— Nu! chicotesc eu. Sînt paharele noastre de cocktail pentru petrecerile în grădină. Minnie le-a găsit în bucătăria de vară. Nu se sparg, aşa că am lăsat-o să se joace cu ele.

— Tati, ceaşcă ceai, spune Minnie întinzîndu-i un pahar de cocktail.

— OK, zice Luke. O ceaşcă rapidă de ceai.

Se ghemuieşte lîngă ea şi ia paharul. O clipă mai tîrziu, privirea îi cade asupra ursuleţului din faţa sa. Fir-ar. Ştiu ce-a văzut. Ar fi trebuit să-l ascund.

— Becky, zice el. Ursul ăla poartă cumva butonii mei Asprey? Cei primiţi de la tine?

— Păi… Fac o mutră nevinovată. Stai să văd. A, da, cred că ai dreptate.

— Şi ceasul meu Cartier?

— Aşa e.

— Iar păpuşa aia are la gît vechea mea cravată de la colegiu.

— Serios? Fac un efort să nu chicotesc din nou. Păi, Minnie a vrut să-şi îmbrace frumos păpuşile. Ar trebui să fii flatat că a ales lucrurile tale.

— Zău? Luke înşfacă ceasul de la încheietura ursului, ignorînd protestele lui Minnie. Văd că nu te-a lăsat inima să-i dai şi vreo bijuterie nepreţuită *de-a ta*.

— Butonii tăi nu sînt nepreţuiţi!

— Poate că pentru mine sînt, fiindcă i-am primit de la tine.

Ridică dintr-o sprînceană şi mi se strînge un pic inima, pentru că, deşi ştiu că mă tachinează, ştiu şi că vorbeşte serios.

— Bea *ceai*, tati! spune Minnie ferm, iar Luke duce paharul de cocktail la gură, ascultător. Mă întreb ce-ar zice toţi colegii lui de consiliu de la Londra dacă l-ar vedea acum.

— Luke…

Îmi muşc buza.

— Îhm?

N-aveam de gînd să-l deranjez cu problemele mele, dar nu mă pot abţine.

— Ce fac cu Alicia?

— Alicia, zice Luke sec şi ridică ochii spre cer. Dumnezeu să ne-ajute.

— Exact! Însă, pînă una-alta, o să mă văd cu ea azi la grădiniţă şi toată lumea crede că e minunată, iar mie îmi vine să urlu: „Dacă aţi şti ce vrăjitoare diabolică e!“.

— Mă rog, eu n-aş face asta, zice Luke, amuzat. Nu în public.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti! Tu n-ai nici o problemă cînd te întîlneşti cu oameni care nu-ţi plac. Pur şi simplu rămîi calm şi imperturbabil. Eu îmi pierd complet cumpătul.

— Rămîi demnă. Ăsta-i singurul meu sfat.

— Demnă! repet disperată, iar Minnie ciuleşte urechile.

— De-lemnă, rosteşte cu grijă şi Luke şi cu mine rîdem, la care ea repetă, zîmbind radios. De-

lemnă. De-lemnă!

— Aşa, zice Luke. De-lemnă. Trebuie să plec acum.

Se ridică, culegîndu-şi din aceeaşi mişcare butonii Asprey de la mîna ursului. Eu mă fac că iau o gură de ceai, dorindu-mi să fie un cocktail adevărat, şi ca Luke să-şi poată lua o zi liberă, şi ca Alicia să locuiască în Timbuktu.

— Nu te mai stresa atîta, scumpa mea, spune Luke, de parcă mi-ar citi gîndurile. O să fie bine. Bărbia sus, ochii de oţel.

Nu pot să nu izbucnesc în rîs, pentru că *exact* aşa arată el cînd e enervat pe cineva, dar n-are de gînd să facă o scenă.

— Mersi. Îl cuprind cu braţul şi-l sărut. Eşti cea mai de-lemnă persoană pe care o cunosc.

Luke îşi ciocneşte călcîiele şi se înclină ca un prinţ austriac, iar eu rîd din nou. Chiar am cel mai nemaipomenit soţ din lume. Şi nu sînt deloc subiectivă cînd spun asta.

Ajung la Little Leaf hotărîtă. Vorbele lui Luke au făcut minuni. Am să fiu complet zen şi *n-am s-o las* pe Alicia să mă indispună. Minnie o şterge imediat să se joace cu prietenii ei, iar eu mă îndrept spre salonul părinţilor, locul unde se pare că Alicia îşi va ţine micul discurs. Aud un aspirator pornit înăuntru, aşadar presupun că încăperea nu e încă pregătită, şi mă reazem de perete, aşteptînd. Cîteva clipe mai tîrziu, aud paşi şi de după colţ apare Alicia, îmbrăcată impecabil, ca întotdeauna, în echipament de yoga şi ţinînd în mînă ceea ce pare a fi o geantă Hermès nouă-nouţă.

OK, sînt gata. Bărbia sus. Ochii de oţel. Stai calmă.

— Bună, zic încercînd să-mi iau un ton detaşat, însă ferm şi calm, de om care îşi cunoaşte exact locul în lume. Totul în doar două silabe.

— Becky.

Alicia dă din cap şi se reazemă de peretele din faţa mea. Mă simt ca şi cum am juca o partidă ciudată de şah, doar că nu ştiu care e următoarea mutare.

Oricum, nu jucăm şah, îmi spun. Asta nu e o bătălie. Nici măcar n-am să *mă gîndesc* la Alicia. Am să… îmi verific telefonul. Da. Cînd mă apuc să citesc mai multe mesaje pe care le-am mai citit, văd că în partea cealaltă Alicia face la fel. Doar că ea rîde încetişor, clatină din cap şi exclamă: „Glumeşti! Vai, ce amuzant!“, de parcă ar vrea să-mi demonstreze ce viaţă plină de antren duce.

Îmi impun nervoasă să n-o bag în seamă, să nu mă gîndesc la ea… însă nu pot. Trecutul nostru comun îmi trece în viteză prin minte, ca un film. Toate momentele în care mi-a pus beţe în roate, toate intrigile ei, toată răutatea ei…

Pieptul începe să-mi palpite de indignare, degetele mi se încleştează, bărbia mi se încordează. După cîteva clipe, e limpede că Alicia a remarcat şi ea, fiindcă lasă telefonul şi mă cîntăreşte din ochi de parcă aş fi o ciudăţenie a naturii.

— Rebecca, spune cu noua ei voce New-Age, blîndă-catifelată, care mă face să-mi vină s-o plesnesc. Ştiu că eşti ostilă faţă de mine.

Acum pronunţă cuvîntul cu accent americănesc. Normal.

— Ostilă? repet holbîndu-mă la ea uluită. Sigur că sînt ostilă!

Alicia nu zice nimic, se mulţumeşte doar să ofteze, ca şi cum ar spune: *Ce păcat că simţi aşa, deşi n-am idee de ce.*

— Alicia, continui pe un ton sec. Îţi aminteşti cum te-ai purtat cu mine atîţia ani de zile? Sau ai şters totul cu buretele?

— Lasă-mă să-ţi povestesc cîte ceva despre călătoria mea, spune Alicia serioasă. Cînd l-am întîlnit pe Wilton, mă simţeam extrem de nefericită. Mi se părea că sînt plină de defecte. El m-a ajutat să mă auto-actualizez.

Aoleu! *Să se auto-actualizeze*. Ce naiba mai înseamnă şi asta? Să se auto-obsedeze, mai degrabă.

— Vechea Alicia se afla într-un ciclu de viaţă foarte toxic. Cade uşor pe gînduri. Vechea Alicia era încă un copil, în multe privinţe.

Vorbeşte de parcă „vechea Alicia“ n-ar avea nici o legătură cu ea.

— Da, te-ai descris exact, subliniez eu.

— Ştiu că relaţia noastră din trecut a fost poate… Se opreşte ca şi cum ar căuta cuvîntul potrivit. Neechilibrată. Dar acum, că am îndreptat balanţa, ar trebui să mergem mai departe, nu?

— Ai îndreptat balanţa? repet zgîindu-mă la ea. Ce balanţă?

— Altfel de ce ţi-aş fi recomandat fiica la Little Leaf? spune cu un aer extrem de mulţumit de sine.

Şi, brusc, totul se leagă.

— Ai recomandat-o pe Minnie… ca să îndrepţi lucrurile?

Alicia doar înclină capul cu un surîs vag, de parcă ar fi Maica Tereza care-mi dă binecuvîntarea.

— Cu mare plăcere, spune.

Cu plăcere? Mă trec fiori de groază prin tot corpul. Îmi vine să mă reped pe terenul de joacă, s-o iau pe Minnie de-o aripă şi să plecăm pentru totdeauna de la Little Leaf. Numai că ar fi foarte nedrept faţă de Minnie.

— Deci tu aşa crezi, că acum sîntem chit? zic, doar ca să mă asigur că am înţeles bine. Crezi că gata, acum totul e OK între noi?

— Dacă aşa vezi tu lucrurile, atunci aşa e. Ridică din umeri cu nonşalanţă. Pentru mine, lumea nu-i atît de liniară.

Îmi aruncă un zîmbet superior, exact cum făcea cînd lucra în PR financiar şi eu eram jurnalistă, iar costumul ei era mai scump decît al meu şi o ştiam amîndouă.

— Ia mai lasă-mă cu lumea ta neliniară! Gîndurile îmi sînt atît de împrăştiate şi de furioase, că mi-e greu să le exprim. Darămite să rămîn de-lemnă. Răspunde-mi la o singură întrebare, Alicia. Îţi pare vreun pic rău pentru tot ce mi-ai făcut? *Îţi pare rău?*

Cuvintele rămîn suspendate în aer ca o provocare. Şi, în timp ce o privesc, inima începe să-mi bată brusc, aşteptînd răspunsul. Îmi ard obrajii şi mă simt ca o fetiţă de zece ani pe terenul de joacă. După tot răul pe care ni l-a făcut lui Luke şi mie, dacă chiar vrea să îndrepte lucrurile, trebuie să spună că îi pare rău. Trebuie s-o spună *din suflet*. Îmi dau seama că-mi ţin respiraţia. Aştept de foarte mult timp să aud asta. Scuze de la Alicia Scorpia cu Picioare Lungi.

Dar nu primesc nici un răspuns. Cînd ridic privirea şi-i întîlnesc ochii albaştri, ştiu că n-are de gînd s-o facă. Sigur că nu. Toată vorbăria asta despre îndreptat lucrurile. Nu-i pare rău cîtuşi de puţin.

— Rebecca…, zice gînditoare. Cred că eşti obsedată.

— Ei bine, eu cred că eşti încă o vrăjitoare *diabolică*!

Vorbele îmi ţîşnesc de pe buze înainte de-a le putea opri şi aud cum cineva în spatele meu icneşte. Mă răsucesc pe călcîie şi văd mai multe mame strînse pe hol, toate cu ochii mari şi unele cu mîna la gură.

Îmi stă inima. M-au auzit toate. Şi toate o adoră pe Alicia. N-ar înţelege nici într-o mie de ani.

— Rebecca, ştiu că n-ai vrut să spui asta, zice Alicia imediat, cu cea mai siropoasă voce New-Age posibilă. Te afli într-un moment stresant al vieţii tale, e de înţeles, toate sîntem gata să te susţinem…

Dă să-mi ia mîna şi, ameţită, o las.

— Queenie, draga mea, eşti atît de înţelegătoare! exclamă Carola, săgetîndu-mă cu privirea.

— Eşti OK, Queenie? se bagă în vorbă Sydney, intrînd în salonul părinţilor.

Pe cînd celelalte mame trec în şir indian pe lîngă noi, fiecare dintre ele are o vorbă bună pentru Alicia şi toate evită să se uite la mine. Parcă aş avea o boală contagioasă.

— Plec, îngaim şi-mi trag mîna din strînsoarea rece a Aliciei.

— Nu vii la discuţie, Rebecca? spune ea cu un glăscior dulce. Eşti foarte bine-venită.

— De data asta, nu, îi răspund şi mă răsucesc pe călcîie. Mersi oricum.

Mă îndepărtez cu paşi hotărîţi pe hol, cu capul sus, dar roşie la faţă, gata-gata să izbucnesc în

lacrimi. Am pierdut şi Alicia a cîştigat iar. Cum de-a cîştigat din nou? E corect aşa?

În drum spre casă, mă simt mai deprimată decît am fost vreodată de cînd ne-am mutat în LA. Totul merge aiurea. Am eşuat cu planul de-a o întîlni pe Nenita Dietz. Am eşuat cu planul de a-mi face o groază de prieteni noi. Toate mamele de la Little Leaf vor crede că sînt cine ştie ce psihopată scăpată de la balamuc.

Tocmai intru în bucătărie şi mă întreb dacă să-mi torn un pahar cu vin sau nu, cînd sună telefonul. Spre mirarea mea, e Luke. De obicei nu sună în mijlocul zilei.

— Becky! Ce faci?

Vocea îi e atît de caldă şi de blîndă şi de familiară, încît – preţ de o clipă îngrozitoare – mi-e teamă c-o să izbucnesc în lacrimi.

— Tocmai m-am întîlnit cu Alicia, spun prăbuşindu-mă într-un scaun. Am încercat să fiu de-lemnă.

— Şi cum ţi-a ieşit?

— Păi, ştii că mi-ai zis să n-o fac „vrăjitoare diabolică“? Ei bine, am făcut-o „vrăjitoare diabolică“.

Rîsul lui Luke e atît de sincer şi de reconfortant, că mă simt pe loc mai bine.

— Nu contează, spune. Ignor-o pur şi simplu. Eşti cu două capete deasupra ei, Becky.

— Ştiu, dar în fiecare zi e la grădiniţă şi toată lumea o consideră o zînă…, zic tot mai pierit.

Luke chiar *nu pricepe* toată chestia cu grădiniţa. Cînd o ia pe Minnie, se duce cu paşi mari pînă la uşă, o ridică în braţe şi pleacă, nici măcar nu pare să remarce că mai există şi alţi părinţi. Darămite să observe cum sînt îmbrăcaţi sau despre ce bîrfesc sau la cine se uită pieziş.

— Eşti acasă? continuă el.

— Da, tocmai m-am întors. De ce, ai uitat ceva? Vrei să-ţi aduc eu ce-ai uitat?

— Nu. Luke face o pauză. Uite ce e, Becky, vreau să te relaxezi.

— OK, zic bulversată.

— Te rog să fii relaxată.

— Păi, *sînt* relaxată! zic nerăbdătoare. De ce-mi tot spui să mă relaxez?

— Fiindcă a avut loc o mică schimbare de plan. Mă întorc acasă, unde o să am o şedinţă. Cu… Şovăie. Cu Sage.

Parcă m-a traversat un fulger. Mă ridic în scaun, însufleţită dintr-odată. Tristeţea mi-a dispărut. Brusc, Alicia nu mai are nici o importanţă în viaţa mea. Sage Seymour? Aici? Cum să mă îmbrac? Oare am timp să mă spăl pe cap?

— Probabil că n-o să te deranjăm, spune Luke. Probabil că o să mergem în bibliotecă. Dar am vrut să te avertizez.

— Aha, zic cu respiraţia tăiată. Vrei să pregătesc o gustare? Aş putea să fac nişte brioşe. Cu quinoa, adaug repede. Ştiu că-i place quinoa.

— Draga mea, nu-i nevoie să faci nici un efort special. Luke pare să rămînă o clipă pe gînduri. De fapt, poate c-ar fi mai bine să pleci de acasă.

Să plec? Să plec *de acasă*? A înnebunit?

— Rămîn aici, zic hotărîtă.

— OK, spune Luke. Păi… atunci ne vedem cam în jumătate de oră.

Jumătate de oră! Las telefonul jos şi mă uit în jur, brusc nemulţumită de ce văd. Casa nu arată suficient de cool. Ar trebui să rearanjez mobila. Trebuie să-mi aleg ţinuta potrivită, să-mi refac machiajul… Dar să începem cu priorităţile. Înşfac telefonul şi le trimit cîte un SMS lui Suze şi mamei, cu degetele stîngace de agitaţie: **Ia ghici! Sage vine la noi acasă!!!**

Nu ştiu nici eu cum, o jumătate de oră mai tîrziu sînt aproape gata. M-am spălat pe cap, mi-am uscat părul cu föhnul şi mi-am pus şi bigudiuri Velcro (o să mi le dau repede jos cînd aud maşina). Am mutat

canapelele din living şi am bătut pernele ca să se înfoaie. Port noua mea rochie mulată de la Anthropologie şi am memorat sinopsisurile tuturor filmelor în producţie în care joacă Sage pe care le-am găsit pe Google. Am cîteva ţinute complete pregătite pentru ea, dar n-o să i le arăt imediat. Nu vreau să se simtă agresată. De fapt, va trebui s-o fac subtil, fiindcă ştiu că lui Luke nu i-ar pica deloc bine să-i deturnez şedinţa. Am s-o fac la modul cel mai firesc, mă hotărăsc. Am să las haina de brocart pe canapea, iar ea o s-o admire şi o s-o probeze şi totul va porni de-aici.

Dinspre uşă se aude zgomotul îndepărtat al unui motor, urmat de cel al portierelor deschise. Au ajuns! Duc o mînă la păr să-l netezesc – şi atunci îmi amintesc de bigudiurile Velcro. Mi le scot în grabă şi le arunc unul cîte unul în spatele unei plante în ghiveci. Îmi scutur părul, mă aşez într-o postură relaxată pe canapea şi înşfac *Variety*, care e un accesoriu minunat, pentru că te face pe loc să arăţi ca un cinefil cool.

Aud uşa de la intrare deschizîndu-se. Intră. Stai calmă, Becky… stai calmă…

— …să mergem în bibliotecă, mă gîndeam, spune Luke. Sage, ţi-o prezint pe soţia mea, Becky.

Simt cum mă furnică faţa în clipa în care de dincolo de uşă apar trei siluete. O, Doamne! E ea. E ea! Chiar aici, în camera asta! E mai scundă decît m-am aşteptat, cu braţe subţiri şi bronzate şi părul ăla atît de familiar, de culoarea melasei. Haine: jeanşi albi, de adolescentă, balerini portocalii, un maiou gri scurt şi Geaca. *Geaca*. Nu pot să cred c-o poartă! E din piele întoarsă de culoarea untului şi o purta săptămîna trecută în *Us Weekly*. Era la secţiunea „Cui îi stă mai bine?“ şi ea a cîştigat. Era şi normal.

Pe Aran l-am mai întîlnit: e managerul lui Sage. E înalt, blond şi musculos, cu ochi albaştri şi sprîncene puţin oblice, şi mă sărută politicos pe obraji.

— Bună, Becky, spune Sage pe un ton prietenos. Am vorbit la telefon, aşa-i? Pentru petrecerea lui Luke.

Are cel mai incredibil accent. American, dar cu o tentă franţuzească, fiindcă mama ei e pe jumătate franţuzoaică şi Sage şi-a petrecut prima parte a copilăriei în Elveţia. Revista *People* l-a numit o dată „cel mai sexy accent al unei actriţe de azi“ şi sînt oarecum de acord.

— Aşa e, zic cu un nod în gît. Da. Bună.

Încerc să mă gîndesc la ce-aş mai putea spune… ceva spiritual… haide, Becky… dar creierul meu are o problemă. S-a blocat complet. Tot ce-mi trece prin cap este: *E Sage Seymour! În livingul meu!*

— Aveţi o curte frumoasă, spune Sage, cu aerul că face o afirmaţie extrem de profundă.

— Mulţumim. Şi nouă ne place.

Luke trece pe lîngă noi cu paşi mari şi deschide uşile de sticlă ce dau spre grădină. Sage şi Aran îl urmează şi eu mă ţin după ei. Ne uităm cu toţii la albastrul magnetic al piscinei şi încerc disperată să mă gîndesc la ceva de spus. Dar parcă am vată în loc de creier.

— Stăm aici? întreabă Luke arătînd către masa noastră de-afară.

Are o umbrelă uriaşă deasupra şi tipul de la piscină o spală în fiecare zi cu furtunul ca s-o păstreze curată.

— Sigur.

Sage se aşază graţioasă pe un scaun, urmată de Aran.

— Avem apă în lada frigorifică…

Luke le întinde cîte o sticlă.

— Vrea cineva cafea? întreb, reuşind în sfîrşit să leg două vorbe.

— Nu, mersi, spune Aran politicos.

— Cred că nu mai avem nevoie de nimic, Becky, zice Luke. Mersi.

Dă din cap într-un fel anume, pe care-l înţeleg. Înseamnă: *Te rog, lasă-ne singuri*. O să mă fac că n-am observat.

Cînd ei trei încep să scoată mape şi hîrtii, mă reped înapoi în casă, înşfac haina de brocart, o curea şi o pereche de pantofi şi mă întorc ca o furtună în grădină. Ajung cu respiraţia tăiată lîngă Sage şi întind

haina pe un braţ.

— Tocmai am cumpărat asta, zic pe un ton prietenos. E drăguţă, nu?

Sage se uită la haină.

— Drăguţă, spune dînd din cap şi se întoarce la o pagină cu fragmente de articole de presă xeroxate.

— Vrei s-o încerci? zic nonşalant. Sînt sigură că e mărimea ta. Cred că ţi-ar sta foarte bine.

Sage îmi aruncă un zîmbet absent.

— Nu, e OK, îmi răspunde.

Mă holbez la ea oarecum şocată. E atît de frumoasă, că eram sigură c-o să vrea s-o probeze. Mă rog, poate nu se omoară după hainele pînă la genunchi.

— Am cumpărat şi cureaua asta. Scot repede cureaua. Nu-i superbă?

Cureaua e din noua colecţie a lui Danny. E din piele întoarsă neagră, cu trei catarame butucănoase din răşină verde. Poţi s-o pui peste o rochie simplă şi gata, ai o ţinută super.

— E făcută de Danny Kovitz, îi spun. Sîntem prieteni.

— Frumoasă, răspunde Sage, dar nu face nici cea mai mică mişcare s-o mîngîie sau s-o atingă, darămite s-o încerce. Lucrurile nu merg deloc cum am plănuit.

— Porţi 37 la picior, aşa-i? zic disperată. Am cumpărat din greşeală pantofii ăştia. Mă laşi să ţi-i ofer?

— Serios?

Mă priveşte mirată, uitîndu-se la picioarele mele, evident mai mari.

— Da! Absolut! Ia-i tu.

Îi pun pe masă. Sînt nişte sandale corai-deschis Sergio Rossi, extrem de simple şi pur şi simplu superbe. Sinceră să fiu, mor după ele şi mi-a fost foarte greu să le cumpăr în mărimea lui Sage, nu a mea.

— Drăguţe. În sfîrşit, Sage manifestă puţin interes. Ia o sanda şi o întoarce pe toate feţele. Soră-mii i-ar plăcea sandalele astea. Avem aceeaşi mărime. Îi dau toţi pantofii pe care nu-i mai port. Mersi!

Mă uit lung la ea, buimacă. Sora ei? *Pantofii pe care nu-i mai poartă?*

Lui Sage îi pică brusc fisa.

— Cum de-ai cumpărat o mărime greşită? Nu-i ciudat?

Observ privirea ironică a lui Luke de dincolo de masă.

— A da, ai dreptate. Simt cum mă îmbujorez la faţă. Păi… am făcut confuzie între numerele englezeşti şi cele americane. Nu le-am încercat şi nu le pot duce înapoi.

— Mare păcat. Păi, mulţumesc!

Îi întinde sandalele lui Aran, care le bagă într-o sacoşă mare de la picioarele lui. Abătută, le privesc cum dispar.

N-a admirat un singur lucru pe care l-am cumpărat. Nu mi-a propus să mergem împreună la cumpărături, nici nu mi-a cerut sfatul în legătură cu viitoarea ei apariţie pe covorul roşu, nu s-a interesat de nici una dintre fanteziile mele. Nu pot să nu mă simt dezamăgită. Dar n-am de gînd să mă dau bătută. Poate că trebuie doar s-o cunosc un pic mai bine.

Luke le întinde o foaie cu titlul *Agendă*. Toată lumea mă ignoră. Nu mai pot zăbovi lîngă masă. Dar *nu pot* nici să intru cuminţică în casă. Poate… fac puţină plajă. Da, bună idee. Mă întorc repede în casă şi iau revista *Variety* din living, apoi mă îndrept cu nonşalanţă spre un şezlong aflat la vreo trei metri de masă şi mă aşez. Luke ridică privirea, încruntîndu-se uşor, dar nu-l bag în seamă. Am voie să mă bronzez la mine în grădină, nu?

Deschid *Variety* şi citesc un articol despre viitorul francizelor 3D, în timp ce încerc să ascult conversaţia de la masă. Problema e că toţi vorbesc foarte *încet*. Mama se plînge mereu că vedetele de film din ziua de azi mormăie în barbă şi trebuie să-i dau dreptate. N-aud nimic din ce spune Sage. Ar trebui să ia şi ea nişte lecţii ca lumea de dicţie şi actorie. Ar trebui să vorbească mai tare!

Luke e la fel de discret, aşa că în grădină răsună numai vocea lui Aran. Chiar şi aşa, nu reuşesc să

aud decît cîte un cuvînt din cînd în cînd.

— …brand… poziţionare… Cannes… anul viitor… Europa…

— Sînt de acord, zice Luke. Dar… *şopa-şopa*… buget mare… Premiile Academiei…

Premiile Academiei? Ciulesc imediat urechile. Ce-i cu Premiile Academiei? Doamne, ce bine-ar fi să existe subtitrare.

— Ştii ceva? zice Sage cu însufleţire bruscă. Să-i ia dracu'. Sînt toţi nişte… *şopa-şopa*… Pippi Taylor… asta e, alegerea lor…

Mai am puţin şi cad de pe şezlong chinuindu-mă să aud ceva. Săptămîna trecută scria în *Hollywood Reporter* că Sage Seymour a pierdut în favoarea lui Pippi Taylor ultimele trei roluri. Mai scria şi că Sage se află „pe o pantă descendentă", ceea ce sigur că n-am să pomenesc. Cred că de-asta l-a angajat pe Luke – s-o ajute să întoarcă roata în favoarea ei.

— Situaţia cu Lois Kellerton…

— …trebuie s-o ignori pe Lois Kellerton, Sage.

Lois Kellerton. Mă ridic în şezlong, cu mintea procesînd frenetic. Acum îmi amintesc. Între Sage şi Lois Kellerton există o veche rîcă. Nu circulă şi un clip pe YouTube, cu ele ţipînd una la alta în culise, la o ceremonie de premiere? Dar nu-mi mai amintesc în legătură cu ce.

— S-o ignor pe căţeaua aia? ridică Sage vocea indignată. După tot ce mi-a făcut? Glumeşti? E o… *şopa-şopa*…

— …nu contează…

— …ba contează foarte mult!

Of, nu mai pot suporta. Trebuie să mă bag şi eu în discuţia asta! *Nu pot* să mai tac.

— Am întîlnit-o pe Lois Kellerton! le-o trîntesc. Am întîlnit-o cînd ne căutam casă.

— Serios? Sage ridică scurt ochii spre mine. Biata de tine.

— Nu ştiam asta, Becky.

Luke pare mirat.

— Mă rog. A fost o chestie destul de bizară. N-o să *ghiciţi* în veci ce făcea.

Mă cuprinde un sentiment de triumf în clipa în care Sage îmi acordă în sfîrşit întreaga ei atenţie.

— Ce făcea nebuna?

— Păi…

Şovăi o clipă cînd îmi amintesc chipul palid şi stresat al lui Lois. Vocea ei rugătoare. Mîna ei pe a mea. Am promis să-i păstrez secretul, mă gîndesc jenată. Şi pînă acum mi-am ţinut promisiunea. (I-am spus doar lui Suze. Însă asta nu se pune.)

Dar, pe de altă parte, de ce-ar trebui s-o protejez? Încălca legea. Exact. Exact! Ar fi trebuit s-o iau pe sus şi s-o duc la cea mai apropiată secţie de poliţie. Şi pe urmă a încercat să mă mituiască. Ei bine, nu şi-a găsit omul pe care să-l mituiască. În nici un caz. Becky Brandon nu se lasă mituită. Şi în afară de asta…

Vreau să zic, ideea e că…

OK. Adevărul gol-goluţ e că sînt disperată să-i reţin atenţia lui Sage.

— Fura dintr-un magazin!

Cuvintele îmi scapă fără să mai apuc să-mi dau seama ce spun. Şi, dacă am vrut o reacţie, nu sînt dezamăgită.

— Nu se poate. Ochii lui Sage sclipesc şi imediat bate cu mîna în masă. *Nu se poate.*

— *Fura dintr-un magazin?* spune Aran, bulversat.

— Vino aici. Vino! Sage bate uşor în scaunul de lîngă ea. Povesteşte-ne.

Străduindu-mă să-mi ascund încîntarea, mă apropii repede de masă şi mă fac mică în scaunul de lîngă Sage. O, Doamne! Am fundul *de două ori* cît al ei. Nu contează. O să încerc să nu mă uit spre coapse.

— Ce s-a întîmplat? întreabă Sage nerăbdătoare. Unde eraţi?

— Era într-un magazin cu articole sportive de pe Rodeo Drive. A furat trei perechi de şosete. Adică, pe urmă le-a dat înapoi, adaug grăbită. Cred că a fost doar… ştii. Un moment de nebunie.

— Şi ai prins-o?

— Am fugărit-o pe stradă, recunosc. La început n-am ştiut cine e.

— Eşti o eroină! Sage ridică o mînă şi bate palma cu mîna ei micuţă, plină de inele. Bravo, Becky!

— Habar n-am avut.

Luke pare ca lovit cu leuca.

— Păi, i-am promis că nu spun nimănui.

— Dar tocmai ne-ai spus nouă.

Luke ridică din sprîncene spre mine şi simt o împunsătură neplăcută, pe care încerc s-o ignor. Haide. Nu-i mare lucru. Nu e ca şi cum aş fi spus lumii întregi.

— Să nu mai spuneţi nimănui, da? Mă uit de la unul la altul. Au fost doar trei perechi de şosete.

— Sigur. Sage mă mîngîie pe mînă. N-ai nici o grijă.

— A avut noroc c-ai prins-o tu şi nu paza magazinului, spune Aran sec.

— Tipic. Nemernica aia cade mereu în picioare. Sage dă ochii peste cap. Sinceră să fiu, dacă o prindeam *eu*…

— Nici măcar nu începe, zice Aran rîzînd scurt.

— Dar ce s-a întîmplat între voi două? întreb timid. Ştiu că a fost un soi de… ceartă?

— Ceartă? Sage pufneşte dispreţuitor. Mai degrabă, atac total nejustificat. Ce să zic, tipa e psihopată. Îi lipseşte o doagă, dacă mă întrebi pe mine.

— Sage… Aran oftează. E o poveste veche. Se uită la Luke. Poate ar fi bine să continuăm.

— Categoric, încuviinţează Luke. Hai să…

— Nu! Becky vrea să afle ce s-a întîmplat! Sage se întoarce spre mine, ignorîndu-i pe Aran şi pe Luke. A început la Premiile SAG. Mi-a zis atunci că ea ar fi trebuit să cîştige Premiul pentru Cea mai bună actriţă fiindcă arăta mai bine decît mine în filmul ăla. Poftim? Eu jucam o *bolnavă de cancer*.

— Nu pot să cred. Mă uit la ea, şocată. E îngrozitor.

— Ştii ce mi-a zis? „Nu primeşti premii de interpretare doar pentru că te-ai ras în cap.“ Sage face ochii mari. Ştii cît m-am documentat pentru rolul ăla?

— În orice caz…

— Ei bine, acum primeşte ce merită. Sage mijeşte ochii. Ai auzit de filmul ăla despre atletism pe care-l face? E un coşmar. Au depăşit bugetul cu zece milioane şi regizorul tocmai i-a lăsat baltă. Toată lumea o urăşte. E *în cădere liberă*.

Îi sună telefonul şi se uită pieziş la el.

— A! Tre’ să plec. Terminaţi voi fără mine.

— Trebuie *să pleci*? Luke se uită la ea perplex. Dar abia am început!

— Sage, scumpa mea… Aran oftează din nou. Ţi-am făcut loc în program pentru asta. Vrem să auzim ce are de spus Luke.

— Trebuie să plec, repetă ea ridicînd din umeri. Am uitat că am oră la Golden Peace.

— Păi, anuleaz-o.

— N-am de gînd s-o anulez! răspunde ea, de parcă Aran i-ar fi propus cine ştie ce nebunie. Ne vedem mai tîrziu.

Pe cînd ea îşi ia geanta, îi văd pe Aran şi pe Luke schimbînd priviri frustrate, dar mă interesează mai tare că se duce la Golden Peace.

— Te duci des la Golden Peace? întreb pe un ton degajat.

— A, tot timpul. E incredibil. Ar trebui să mergi şi tu.

— Sinceră să fiu, chiar aveam de gînd, mă aud spunînd. Ne vedem acolo!

— Te duci la Golden Peace, Becky? spune Luke cu faţa lipsită de orice expresie. Nu ştiam.

— De fapt, tocmai m-am hotărît. Evit privirea lui ironică. O să mă înscriu la nişte cursuri.

— A, da, trebuie neapărat s-o faci! spune Sage cu toată sinceritatea. E un loc minunat. Eu am probleme mari legate de respectul de sine şi cei de acolo m-au ajutat mult să le depăşesc. Am probleme de autoafirmare, probleme de autoacceptare… Mă lupt cu nişte chestii destul de grele. Îşi dă părul pe spate. Tu?

— Şi eu, zic repede. Şi eu mă lupt cu nişte chestii grele. Am… ăăă… probleme cu cheltuitul exagerat. Vreau să mă ocup de ele.

Aud un fornăit din direcţia lui Luke, pe care mă hotărăsc să nu-l bag în seamă.

Sage dă din cap.

— Au un program bun şi pentru asta. E pur şi simplu un loc extraordinar în care să te eliberezi de toate porcăriile. Vreau să zic, ce rost au toate astea dacă nu ne iubim pe noi înşine, nu? Desface larg braţele. Şi cum ne putem iubi dacă nu ne *înţelegem*?

— Exact, o aprob eu. Asta a fost întotdeauna şi părerea mea.

— Super! Păi atunci, ne vedem acolo. Poate bem o cafea?

— Mi-ar plăcea, zic cît de detaşat pot.

— Uite noul meu număr de mobil…

Sage îmi ia telefonul şi formează un număr.

— Trimite-mi un SMS, să-l am şi eu pe-al tău.

O, Doamne! Îmi vine să mă ciupesc singură. Îmi dau întîlnire la cafea cu Sage! *În sfîrşit* am ceva despre care să le povestesc mamei şi lui Suze!

De cum pleacă Sage, intru repede în casă şi-o sun pe Suze.

— Hei, Suze! zic repede, imediat ce răspunde. Ia ghici!

— Nu, ghiceşte *tu*! mi-o întoarce ea. Venim la LA! L-am dat pe brazdă pe Tarkie. O să aibă o întîlnire cu nişte investitori de acolo. I-am zis: „E iresponsabil să ai investiţii în State şi nici măcar să nu ştii în ce sînt“. Aşa că pînă la urmă a fost de acord. Şi chiar are nevoie de-o vacanţă. Oftează. Nici acum nu şi-a revenit după chestia cu fîntîna. Ai văzut articolele din ziare?

Mă strîmb.

— Cîteva.

— Taică-su îi tot trimite tăieturi din ziare şi zice că a făcut de rîs numele de Cleath-Stuart.

— Nu! exclam îngrozită.

— Bietul Tarkie se simte ca un ratat. Şi partea proastă e că acum fîntîna *merge*. E o atracţie turistică în toată regula. Dar toată lumea nu-şi aminteşte decît că la lansare a fost un fiasco.

— Păi, veniţi în LA cît de repede puteţi, zic hotărîtă. O să ne plimbăm pe plajă, o să uităm tot şi Tarkie o să se înveselească.

— Exact. Chiar acum mă uit la zboruri. Am spus la şcoală că luăm copiii cu noi într-un concediu sabatic. LA-ul are şi o latură educativă, aşa-i?

— Sigur că da! Deci cît o să staţi?

— Nu ştiu, spune Suze. Cel puţin o lună, poate mai mult. Tarkie are nevoie de-o vacanţă serioasă. O săptămînă nu-i de ajuns. A, ce voiai să-mi spui? adaugă de parcă atunci şi-ar fi amintit.

— Păi, nu mare lucru, zic degajată. Doar că am întîlnit-o pe Sage Seymour, ne-am înţeles de minune şi o să bem o cafea la Golden Peace.

Ha!

— O, Doamne! strigă Suze, aproape spărgîndu-mi timpanul. Hai, zi! Cum e tipa? Cu ce era îmbrăcată? Ce… Ia stai aşa, se întrerupe. Ai zis Golden Peace?

— Da, răspund străduindu-mă să-mi iau un ton firesc.

— Clinica de reabilitare?

— Da.

— Clinica deschisă de soţul Aliciei Scorpia cu Picioare Lungi?

— Da.

— Bex, ai înnebunit? De ce te duci acolo?

— Ca să… ăăă… să urmez programul pentru combaterea dependenţei de cumpărături.

— *Poftim?* bolboroseşte Suze din cauza şocului.

— Vreau să-mi rezolv problemele. Îmi dreg glasul. Mă lupt cu nişte chestii grele.

Cumva, cînd i-o spun lui Suze nu mai sună la fel de convingător ca înainte.

— Ba deloc! zice ea batjocoritor. Vrei doar să te fîţîi pe-acolo cu Sage Seymour şi cu toate celebrităţile!

— Şi dacă ar fi aşa, ce? zic pe un ton defensiv.

— Păi, toate sînt nişte *ciudate*, spune ea cu o voce tristă. Bex, să nu devii şi tu o ciudată, te rog.

Preţ de cîteva clipe rămîn blocată. Are dreptate. Toate sînt un pic ciudate. Alicia e dusă *rău*. Pe de altă parte, dacă nu mă duc la Golden Peace, cum o să beau o cafea cu Sage?

— O să fie OK. O să ascult cu o singură ureche.

— Păi… bine atunci. Suze oftează. Doar să nu te laşi prinsă în mrejele lor. Te rog.

— Promit, zic încrucişîndu-mi degetele.

N-am să recunosc adevărul: *vreau* să fiu prinsă în mrejele lor. Fiindcă tocmai mi-am dat seama că, dacă Sage se duce la Golden Peace, cine ar mai putea fi acolo? Ce oportunităţi aş putea găsi acolo pentru cariera mea? Dacă întîlnesc vreun regizor faimos şi vorbim despre costumele pentru următorul lui film la un ceai de plante sau ce mai beau ei? (Probabil apă de cocos sau de batate. Sau de banane. Ceva greţos de genul ăsta.)

— Bex?

— A… Mă întrerup din visare. Scuze, Suze.

— Hai, zi mai departe, mă somează ea. Cu ce era îmbrăcată Sage? Şi nu uita nici un amănunt.

— *Păi…*

Mă las pe spătar fericită, instalîndu-mă comod pentru o discuţie lungă. LA-ul e super şi aşa mai departe… dar mi-e dor de cea mai bună prietenă a mea.

De la: Kovitz, Danny
Pentru: Kovitz, Danny
Subiect: Sînt viu!!!!!!

dragi prieteni

vă scriu din tabăra de antrenament de pe insula kulusuk. sînt aici de o zi şi ştiu deja că va fi o experienţă care mă va schimba. nu m-am simţit niciodată atît de viu. am făcut poze cu zăpada îngheţată şi cu simpaticii ăia de inuiţi cu hainele lor drăgălaşe. sînt gata pentru provocare. sînt gata să-mi forţez limitele. sînt gata să fiu una cu năvalnica forţă a naturii ce mă înconjoară. e o experienţă mistică. mă simt mîndru şi umil şi însufleţit şi emoţionat. o să văd peisaje pe care puţini oameni le-au văzut vreodată. o să mă împing pînă la ultima limită. noua mea colecţie se va baza pe această experienţă.

toată dragostea mea şi uraţi-mi noroc. o să vă scriu din nou din următoarea mea tabără.

danny xxxxx

NOUĂ

Tot ce pot să spun e… uau. Adică, *Namaste*[1]. Sau poate *Satnam*[2]? (Am învăţat o mulţime de cuvinte spirituale, gen yoga, şi încerc să le strecor în conversaţie. Doar că *Satnam* mă face întotdeauna să mă gîndesc la *sat nav*.)

De ce n-am intrat şi eu pînă acum în Mind Body Spirit? De ce n-am urmat niciodată cursuri de

wellbeing în Anglia? Sau de Descoperă-ţi lumea interioară? Sau de Terapie prin sunete pentru traumele copilăriei? Merg la Golden Peace de două săptămîni şi mi-a schimbat viaţa. E pur şi simplu incredibil!

În primul rînd, locul e fantastic. E uriaş, aşezat pe coastă, chiar la sud de LA. Înainte acolo era un club de golf, dar acum sînt numai clădiri joase, de culoarea nisipului, lacuri cu crapi koi şi o pistă de alergare, pe care categoric am de gînd s-o folosesc la un moment dat. Plus că vînd sucuri proaspete şi mese sănătoase, la ora prînzului sînt cursuri gratuite de yoga pe plajă, iar seara se proiectează filme inspiraţionale în aer liber, în timp ce toată lumea stă tolănită pe fotolii-puf. Practic, n-ai mai vrea să pleci.

Stau într-o cameră cu podea de lemn închis la culoare, perdele albe fluturînd la fereastră şi un parfum plăcut în aer. Toate camerele de la Golden Peace miros la fel – e mirosul lor specific, din ylang-ylang, cedru şi… încă o chestie din aia sănătoasă. Poţi să cumperi lumînări parfumate de la magazinul de suvenire. Am cumpărat deja opt, fiindcă o să fie cadourile *perfecte* de Crăciun.

Toate programele pentru combaterea dependenţei de cumpărături erau pline cînd am sunat, dar nu contează, fiindcă fata asta drăguţă, Izola, mi-a recomandat un întreg set de cursuri de *wellbeing*. Ideea e că toată lumea poate lucra la dezvoltarea sufletului şi fiinţei sale interioare, fiindcă şi muşchiul spiritual are nevoie de exerciţii, ca oricare altul. (Am citit asta în broşură.)

Lunea am oră de Respect de sine, marţea de Comunicare empatică, miercurea de Tranziţie către sine, iar vinerea am cursul ăsta senzaţional numit Tapotînd pentru o stare de bine. Acum e joi dimineaţă şi eu mă aflu la cursul Canalizează-ţi gîndurile pentru o viaţă împlinită. La începutul orei, profesoara ne spune de fiecare dată că e foarte greu să-ţi canalizezi gîndurile şi că o să dureze ceva timp pînă să ne rupem de lumea exterioară, dar că nu trebuie să fim nerăbdători cu noi înşine. Sinceră să fiu, mie mi se pare foarte uşor. Cred că am un talent înnăscut.

Grupul e tăcut, medităm cu toţii la cîte un lucru aflat în cameră, asta facem în fiecare săptămînă. Din fericire, cei de la Golden Peace sînt cu toţii extrem de stilaţi, aşa că găseşti mereu ceva interesant la care să meditezi. Azi mă concentrez asupra unui splendid rucsac din piele albastru-cobalt, pe care fata brunetă din faţa mea l-a trîntit sub scaun. Vreau s-o întreb dacă există şi gri-ardezie, dar poate am să fac asta după curs.

— Brian, spune profesoara noastră, Mona, cu voce blîndă. Ne poţi reda în cuvinte călătoria ta de concentrare mentală? La ce meditezi?

L-am mai văzut pe Brian. E înalt şi bine făcut, are un nas mare, ceea ce e neobişnuit la LA, şi vine mereu cu un pahar de Starbucks, deşi sînt sigură că n-are voie.

— Mă concentrez la fibra lemnului din podea, spune Brian cu un glas afectat. Mă uit cum face lemnul vîrtejuri într-o parte şi-n alta. Vreau să mă gîndesc la fosta mea soţie, dar o să alung aceste gînduri. În glasul lui se simte dintr-odată o undă de mîndrie. N-am să mă gîndesc la ea *sau* la avocatul ei…

— Brian, nu te judeca, spune Mona blînd. Pur şi simplu lasă-ţi gîndurile să se întoarcă la lemnul podelei. Absoarbe orice detaliu. Orice linie, orice punct, orice curbă. Fii prezent. Încearcă să atingi un nivel de conştienţă superior.

Brian expiră.

— Sînt prezent, spune cu glas tremurător, cu ochii aţintiţi la podea.

— Bine!

Mona zîmbeşte.

— Aşa, ia spune, Rebecca. Se întoarce spre mine. Nu te-am prea auzit vorbind. Cum merge meditaţia ta azi?

— Super, mersi! zic zîmbind larg.

— La ce meditezi azi?

— La geanta aia. O arăt cu degetul. E foarte drăguţă.

— Mersi.

Fata brunetă zîmbeşte.

— O geantă. Mona clipeşte. E ceva inedit. La ce te concentrezi? La textură… la catarame… la culoare?

— La cureluşe, zic eu.

— Poate ne poţi împărtăşi şi nouă meditaţia ta. Doar… încearcă să ne reproduci ce gîndeşti, gen fluxul conştiinţei. Du-ne acolo unde se duc gîndurile tale.

— OK. Trag adînc aer în piept. Ei bine, mă gîndesc că cureluşele alea par superconfortabile, dar depinde de cît eşti de lat în umeri, nu-i aşa? Deci mă întrebam dacă aş putea s-o probez după oră. Şi aş prefera să fie gri-ardezie, fiindcă am deja o geantă de piele albastru-cobalt, dar s-ar putea să i-o dau prietenei mele Suze, pentru că întotdeauna i-a plăcut şi o să vină în vizită. De fapt, vine chiar azi! Pe urmă m-am întrebat dacă le-or avea şi la Barneys, fiindcă am un voucher cadou de la ei, deşi am mai văzut şi o jachetă chiar *foarte* drăguţă pentru fiica mea, Minnie, la raionul cu îmbrăcăminte pentru copii, pe care aş vrea să o cumpăr…

— Rebecca, opreşte-te! Mona ridică o mînă şi mă opresc mirată. Opreşte-te chiar acum!

Care-i problema? Mă gîndeam că mă descurc destul de bine. Am fost mult mai interesantă decît Brain, cu fibra lui de lemn vechi plicticoasă.

— Da? zic politicos.

— Rebecca… Hai să ne reamintim ce înseamnă să ne canalizăm gîndurile. Înseamnă să ne întoarcem atenţia asupra experienţei prezente, moment cu moment.

— Ştiu, încuviinţez eu. Experienţa mea prezentă este să mă gîndesc la acea geantă, îi explic. E Alexander Wang?

— Nu, e 3.1 Phillip Lim, spune fata. Am luat-o de pe net.

— Aha! zic repede. De pe ce site?

— Nu cred că înţelegi, mă întrerupe Mona. Rebecca, încearcă să te concentrezi asupra unui singur aspect al genţii. Imediat ce observi că mintea ţi-a luat-o razna, adu-o încet înapoi la obiectul atenţiei. OK?

— Dar mintea nu mi-a luat-o razna deloc, protestez. M-am gîndit tot timpul doar la geantă.

— Pot să-ţi trimit linkul, spune fata brunetă. E un rucsac foarte ca lumea. Îţi intră un iPad în el.

— Vai, pot să-l încerc?

— Sigur.

Fata întinde mîna după rucsac.

— Oameni buni! Mona a ridicat puţin glasul şi imediat zîmbeşte, ca pentru a echilibra lucrurile. Lăsaţi geanta jos! OK! Hai să… ne concentrăm. Rebecca, am să-ţi recomand să laşi puţin deoparte mediaţia asupra genţii. În schimb, încearcă să te concentrezi asupra respiraţiei. Fii conştientă de respiraţia ta, care intră şi iese din corp. N-o judeca… nu te judeca… doar observă-ţi respiraţia. Poţi să faci asta?

Ridic din umeri.

— OK.

— Super! Cinci minute meditaţie pentru toată lumea. Închideţi ochii, dacă vreţi.

În cameră se lasă tăcerea şi eu încerc, ca o fată cuminte, să mă concentrez asupra respiraţiei. Intră. Iese. Intră. Iese. Intră.

Doamne, ce plictiseală! Ce-ar mai fi de gîndit despre respiraţie?

Ştiu că nu sînt expertă în canalizarea gîndurilor, dar în mod sigur meditaţia ar trebui să te facă să te simţi bine, nu-i aşa? Ei, eu m-aş simţi *mult* mai bine dacă aş medita la o geantă superbă decît la respiraţia mea.

Ochii mi se deschid şi se îndreaptă spre rucsac. Nimeni nu poate spune la ce meditez. Am să zic că

la respiraţie. N-o să-şi dea seama.

Vai, ce mult îmi place! Fermoarele sînt atît de cool. Iar chestia e că ar trebui să-mi iau şi eu unul, pentru că rucsacurile sînt bune pentru postură. Suze ar fi încîntată dacă i-aş da ei geanta mea Marc Jacobs.

Mă uit la ceas pe furiş. Mă întreb unde e Suze acum. La aeroport, sper. Avionul ei trebuie să fi aterizat deja şi i-am spus să vină direct aici să luăm prînzul. Slavă Domnului că nu au doar apă de cocos, servesc un cappuccino decofeinizat decent şi nişte brioşe chiar delicioase de roşcove, iar Suze a zis c-o să-mi ia şi nişte batoane Lion…

— Acum aduceţi-vă încet gîndurile către grup, îmi întrerupe glasul Monei meditaţia.

În jurul meu, oamenii deschid ochii, îşi întind picioarele, iar cîţiva cască. Mona îmi zîmbeşte.

— Cum a fost? Ai reuşit să rămîi concentrată, Rebecca?

— Ăă… da! zic veselă.

Ceea ce e oarecum adevărat. Adică *chiar eram* concentrată, doar că nu asupra respiraţiei.

Încheiem cu un minut de contemplare tăcută, iar apoi ieşim în şir indian din cameră, afară în curte, clipind în clipa în care dăm cu ochii de soarele orbitor. Imediat, toţi cei care au fost la curs îşi deschid mobilele şi se uită intens la ele. După mine, *asta* înseamnă concentrare. Ar trebui să meditǎm asupra telefoanelor noastre. De fapt, aş putea chiar să propun asta săptămîna viitoare…

Daaa! Telefonul meu scoate un bip, anunţîndu-mă că am primit un mesaj, şi aproape că leşin. E de la Suze! E aici!

OK, uite care-i treaba cu Suze. E unul dintre cei mai frumoşi oameni pe care-i cunosc şi nu sînt deloc subiectivă. E înaltă şi slabă şi are nişte haine de vis. Poate oricînd să reprezinte Anglia cu brio şi o dată era să pozeze pentru *Vogue*. Dar are *într-adevăr* tendinţa să se îmbrace cam des în pantaloni de călărie sau jeanşi sau nu ştiu ce geacă veche de vînătoare, mai ales acum, că locuieşte aproape tot timpul la ţară. Aşa mă aştept s-o văd îmbrăcată cînd mă grăbesc spre porţile de la intrare. Suze în blugi strîmţi şi balerini, poate cu un sacou drăguţ de in, iar copiii în salopetele lor umflate sau pantalonii lor scurţi, de reiat, făcuţi chiar de bonă.

Dar nu mă aştept deloc la priveliştea care mă întîmpină. Simt nevoia să clipesc ca să mă asigur că e familia Cleath-Stuart. Arată fix ca o familie de vedete din LA. Ce s-a *întîmplat*?

Suze arată atît de bine, că abia dacă o recunosc. Mai întîi, poartă nişte pantaloni scurţi de blugi. Adică scurţi de tot. Are picioare lungi şi bronzate şi pedichiura perfectă în şlapii cu model vesel. Părul ei lung e mai blond ca de obicei (oare şi l-a decolorat?) şi poartă cea mai incredibilă pereche de ochelari de soare Pucci. Copiii arată şi ei supercool. Cei doi băieţi au geci de aviator şi părul dat cu gel, iar Clementine îţi ia ochii cu jeanşii strîmţi şi maioul ei.

Preţ de o clipă nu pot decît să clipesc uluită. Apoi, Suze mă vede şi începe să-mi facă din mînă frenetic, iar eu îmi revin din încremenire şi alerg spre ei.

— Suze!

— Bex!

— Ai reuşit! Îmi arunc braţele în jurul ei, apoi îi îmbrăţişez pe rînd pe copii. Suze, *hainele* tale!

— Sînt OK? zice Suze imediat, stresată, şi-şi îndepărtează o scamă imaginară de pe pantalonii scurţi. Am vrut să mă integrez. Arăt bine?

— Arăţi fenomenal! Cum te-ai bronzat? Cu spray, la salon?

Zăresc un delfin albastru pe glezna ei şi mi se taie respiraţia.

— Suze, spune-mi că *nu te-ai dus* să-ţi faci un tatuaj!

— Dumnezeule, nu! Rîde. E temporar. Toată lumea are tatuaje în LA, aşa că m-am gîndit c-ar fi bine să-mi fac şi eu unul înainte să plec. Şi să-mi iau nişte brăţări ale prieteniei.

Flutură braţul spre mine şi văd vreo douăzeci de brăţări ale prieteniei pe încheietura ei, unde de

obicei are un vechi ceas Cartier.

— Ţi-ai făcut bine temele! zic impresionată. Arăţi sută la sută LA. Şi Tarkie la fel? Chiar aşa, unde e?

— Vine acum. S-a oprit să se uite la nu ştiu ce specie rară de pom din curte. Nu, nu mi-a urmat exemplul. Pare brusc dezamăgită. N-a vrut să-mi ţină isonul. I-am cumpărat un tricou tăiat super şi nişte pantaloni scurţi franjuraţi şi n-a vrut să le poarte. Nu pot să-l scot din haina lui de vînătoare.

— Haina de vînătoare? În LA? Îmi înăbuş un chicot. Haina de vînătoare a lui Tarquin e o instituţie. E făcută din tweed produs de familia lui, are cam nouăzeci şi cinci de buzunare şi miroase tot timpul a cîine ud.

— Exact! Am încercat să-l conving să poarte şi el o geacă de aviator din piele, dar n-a vrut. E de părere că brăţările prieteniei pe care le port sînt o prostie, iar tatuajul e îngrozitor. Pare indignată. Nu-i deloc îngrozitor. E cool!

— E drăguţ, zic ca s-o liniştesc.

— M-am gîndit doar că ar fi o şansă să mai evadeze şi el, înţelegi? Indignarea lui Suze se topeşte într-o nelinişte familiară. Trebuie să înceteze să mai pună totul la suflet. Trebuie să uite de tatăl lui şi de LHA şi de toţi.

— LHA? zic. Ce-i asta?

— A! Suze se strîmbă. Nu ţi-am spus? E Asociaţia Letherby Hall. Sînt localnici care susţin Letherby Hall. Au înaintat o petiţie împotriva fîntînii.

— Nu se poate! exclam cu mîhnire.

— Ştiu. Iar pe urmă, un alt grup de localnici a înaintat o petiţie *pentru* fîntînă. Evident, se urăsc între ei. Sînt toţi nebuni. Se cutremură. În fine, să uităm de asta. E vreo celebritate pe-aici? Ochii ei cercetează avid locul în timp ce pornim pe alee către zona de relaxare. Nu pot *să cred* c-ai început să vii la Golden Peace.

— Nu-i mişto? zic plină de entuziasm. Sînt o groază de grupuri super, se face şi yoga şi te servesc cu negrese… Mă opresc la o zonă pavată, cu clopoţei de bronz încastraţi în stîlpii scunzi ce ne înconjoară. Apropo, astea sînt Potecile liniştii, adaug. Dacă simţi nevoia de claritate în gînduri, poţi suna din clopoţei.

— Claritate? Suze ridică dintr-o sprînceană.

— Da. Ştii. Claritate în viaţă.

— Şi capeţi claritate în viaţă sunînd dintr-un clopoţel?

Pufneşte în rîs, atingînd unul.

— Da! zic hotărîtă. Trebuie să priveşti toate astea cu mintea deschisă, Suze. E, cum să spun, o chestie cu vibraţiile. Clinchetul clopoţelului îţi schimbă ritmul urechii interne, favorizînd înţelegerea şi hotărîrea şi… ăă… O, Doamne, am uitat restul! Oricum, sună frumos cînd îi atingi, închei jenant.

Bryce, liderul cursului de Dezvoltare personală, mi-a explicat despre vibraţii şi claritate la lecţia de bun venit şi în momentul ăla chiar am înţeles. Va trebui să-l rog să-mi mai explice o dată.

De jur împrejur se aude brusc un zdrăngănit violent. Copiii lui Suze au hotărît să bată cu putere clopotele. Ernest, care e finul meu, face pur şi simplu kick-boxing cu al lui, care stă să se desprindă din stîlp.

— Încetaţi! zice Suze trăgîndu-i cu forţa. Prea multă claritate! Am putea să bem o ceaşcă de… Se opreşte brusc. Un *smoothie*?

Ha! Avea de gînd să spună „ceaşcă de ceai“. Ştiu sigur.

— Vrei o ceaşcă de ceai, Suze? întreb ca s-o tachinez. Şi un biscuit digestiv gustos?

— Nu, mersi, zice ea imediat. Aş prefera un *fresh* de fructe. Şi un păhărel cu suc de grîu verde.

— Nu te cred.

— Zău că da, se încăpăţînează ea.

Doamne, cît îşi doreşte o ceaşcă de ceai! Dar n-o mai zgîndăresc.

Poate bea ceai cînd ajungem acasă. Am cumpărat special pentru ea ceai englezesc, *plus* marmeladă Cooper's Oxford, *plus* murături asortate Branston.

Îi conduc pe toţi către zona de relaxare, unde sînt o cafenea şi un teren de joacă pentru copii. În apropiere, nişte tipi joacă volei şi la vreo sută de metri, sub copaci, se ţine un curs de *t'ai chi*[3].

— Cum de au teren de joacă? întreabă Suze în timp ce copiii fug cu toţii spre leagăne şi noi ne aşezăm la o masă în cafenea. Nu sînt şi copii aici, nu?

— A, nu, zic pe un ton atotştiutor. Dar rezidenţii primesc adesea vizite din partea familiei.

— Rezidenţii?

— Mă-nţelegi. Cei de la dezintoxicare sau cei surmenaţi. Locuiesc acolo. Arăt spre o clădire din apropiere. Se pare că în clipa asta e internată aici o vedetă mare, *mare* de tot. Dar nimeni nu vrea să spună cine.

— Fir-ar!

— Ştiu.

— Să ne plimbăm pe-acolo şi să aruncăm o privire pe furiş?

— Am încercat, zic cu regret. Însă cei de la pază te uşuiesc imediat.

— Dar sînt şi alte vedete aici, nu?

— Da! O tonă! Tocmai vreau să-i povestesc cu lux de amănunte, cînd observ că pe lîngă noi trece un membru al personalului. Dar sigur e o chestie supersecretă, aşa că nu-ţi pot spune nimic, adaug grăbită.

Adevărul e că n-am văzut decît vreo cîteva celebrităţi în grupuri, şi nu prea e mare lucru de capul lor. Una e un model Victoria's Secret şi ne-a oprit întregul curs de Respect de sine obligîndu-ne să semnăm fiecare un contract de confidenţialitate. Apoi şi-a scris numele greşit şi a trebuit să schimbăm cu toţii „Brandie" în „Brandee" şi să ne trecem iniţialele alături. Şi pe urmă, n-a spus nimic nici pe departe interesant. Pe bune, acum.

— O să beau o cafea cu Sage Seymour, zic în lipsă de altceva, iar Suze se încruntă, nemulţumită.

— Nu urma să faci asta acum două săptămîni?

— Da, mă rog, a fost ocupată… Amuţesc văzînd că de noi se apropie o siluetă. O, Doamne! zic cu respiraţia tăiată. Tarquin arată *îngrozitor*.

— Ştiu! răspunde Suze. Exact! Putea şi el să-şi pună măcar nişte jeanşi.

Dar eu nu la asta mă referem. Nu mă uit la geaca lui de vînătoare din tweed sau la pantofii lui vechi cu şiret sau la cravata tricotată, de culoarea muştarului, pe care o poartă la gît. E vorba de faţa lui. E extrem de palid. Şi nu-mi amintesc să-l mai fi văzut vreodată cu umerii atît de gîrboviţi.

Luke e şi el de multe ori stresat din cauza muncii, mă trezesc gîndind. Dar e altceva. El şi-a construit singur compania. El a condus-o. El a creat-o. Pe cînd Tarquin s-a trezit cu un ditamai imperiu aruncat pe umerii lui după moartea bunicului său. Şi în clipa asta pare o greutate mult prea mare pentru el.

— Tarkie! Mă grăbesc să-l întîmpin. Bine ai venit la Hollywood!

— A! Îhm. Schiţează un zîmbet pierit. Da. Hollywood. Minunat.

— Tarkie, dă-ţi jos haina de vînătoare! spune Suze. Cred că mai ai un pic şi dai în clocot. De fapt, ce-ar fi să-ţi dai jos şi cămaşa?

— Să-mi dau jos cămaşa? În public?

Tarquin pare scandalizat, iar eu îmi înăbuş un chicot. Mai bine nu-l duc să viziteze Venice Beach.

— Bronzează-te! Îţi face bine! Uite, toţi bărbaţii ăştia şi-au dat jos cămăşile.

Suze arată încurajator către jucătorii de volei de pe plajă, majoritatea îmbrăcaţi în blugi scurţi tăiaţi şi cu bandane pe cap.

Poate să fie destul de autoritară cînd vrea şi, în treizeci de secunde, Tarkie şi-a dat jos geaca de vînătoare, cravata, cămaşa, ciorapii şi pantofii. Spre mirarea mea, e destul de bronzat şi de musculos.

— Tarkie, ai fost la sală? spun uluită.

— A ajutat la înlocuirea gardului proprietăţii, mă informează Suze. Atunci nu te-a deranjat să-ţi dai jos cămaşa, nu?

— Eram pe pămîntul meu, răspunde Tarkie, de parcă ar fi un lucru evident. Suze, draga mea, cred că-mi pun cămaşa la loc…

— Nu! Uite, pune-ţi ăştia. Îi întinde o pereche de ochelari Ray-Ban. Aşa! Splendid.

Tocmai cînd mi se face milă de Tarquin şi mă gîndesc să-i iau un ceai Earl Grey, mingea de volei aterizează lîngă noi şi Suze sare imediat s-o prindă. Un tip bronzat, în pantaloni scurţi de blugi franjuraţi şi tricou cu Golden Peace, vine alergînd şi, cînd se apropie, văd că e Bryce.

Bryce e absolut incredibil. Are cei mai pătrunzători ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată şi, înainte să spună ceva, te priveşte extrem de intens. Nu ştiu cîţi ani are – are părul cărunt –, dar e incredibil de zvelt şi de energic. Nu pare să fie în vreun grup, dar se plimbă prin jur şi cunoaşte oameni, spune lucruri de genul „Călătoria ta începe aici“ şi pare chiar *convins* de asta.

— Rebecca. Colţurile ochilor i se încreţesc într-un zîmbet. Cum îţi merge azi?

— Foarte bine, mulţumesc!

Îi zîmbesc larg.

— Bryce, ei sînt prietenii mei, Suze şi Tarquin.

— Poftim mingea, spune Suze întinzîndu-i-o. Îşi dă părul pe spate, puţin jenată, şi o văd că-şi suge burta, deşi n-are deloc nevoie.

— Mulţumesc. Bryce îşi întoarce zîmbetul fermecător asupra ei. Bine aţi venit. Privirea îi cade pe geaca de vînătoare a lui Tarquin. Frumoasă haină.

— A, zice Tarquin. Îhm. Geaca mea de vînătoare.

— Geaca de *vînătoare*. În ochii lui Bryce apare un licăr de încîntare. Asta da idee bună. Bănuiesc că merge pe orice vreme, nu? Ce buzunare ca lumea are. Îmi dai voie?

Bryce ridică haina şi o cercetează admirativ.

— Sînt bune pentru cartuşe, spune Tarkie.

— Tragi cu puşca pe bune cînd filmezi? Bryce ridică ochii, interesat. Vechea şcoală, înţeleg. Scuză-mă că te întreb, dar… îţi cunosc munca?

O aud pe Suze înăbuşindu-şi cu greu un chicot tocmai cînd mă prind şi eu. Bryce crede că Tarkie e regizor de film. Tarkie! Nu-mi vine în minte vreun om mai puţin potrivit să regizeze un film.

— Munca mea? Tarquin pare uşor nedumerit. Vrei să spui… munca la Letherby Hall?

— *Letherby Hall*… Bryce se încruntă. Mă tem că nu l-am văzut. A fost distribuit în toată lumea?

Tarquin e complet derutat. Surprind privirea lui Suze şi fac eforturi să nu izbucnesc în rîs.

— În fine. Bryce loveşte mingea de cîteva ori. Vrei să ni te-alături?

— Să mă alătur?

— La volei.

Arată spre tipii care-l aşteaptă pe plajă.

— A! Tarquin pare perplex. Nu cred că…

— Hai! spune Suze. *Du-te*, Tarkie. E exact ce-ţi trebuie după atîta zbor.

Fără prea mare chef, Tarquin se ridică şi îl urmează pe Bryce spre plajă. Cîteva clipe mai tîrziu e complet absorbit de joc şi reuşeşte nişte lovituri bunicele, observ.

— Tarkie e un voleibalist excelent! exclam.

— A, da, e foarte bun la genul ăsta de chestii, spune Suze plictisită. A jucat Eton Fives[4]. Dar Bryce ăsta e ceva, aşa-i?

Nici măcar nu se uită la soţul ei. Are ochi numai pentru Bryce. Aşa-i el. Le cade la toţi cu tronc, femei şi bărbaţi deopotrivă.

Vine un chelner şi comand o mulţime de sucuri diferite pentru noi şi pentru copii, după care dau s-o întreb pe Suze ce vrea să facă mai întîi, poate să mergem la Aleea celebrităţilor sau pe Rodeo Drive sau

la panoul cu Hollywood… cînd observ cu coada ochiului pe cineva. O blondă care se îndreaptă spre plajă în pantaloni albi de yoga şi maiou de alergare.

— E aici, şoptesc întorcînd repede capul. Nu te uita.

— Cine? Suze răsuceşte imediat capul în toate părţile. Cineva faimos?

— Nu. Cineva oribil în toate privinţele.

O zăreşte brusc şi zice, cu respiraţia tăiată:

— Alicia Scorpia cu Picioare Lungi!

— Şşş! O trag de mînă. Întoarce-te. Nu te ambala. Fii calmă şi rezervată.

— Am înţeles, spune Suze mecanic, fără să se mişte.

I-am povestit întreaga întîlnire cu Alicia la telefon, dar la momentul ăla se epila cu ceară şi nu sînt sigură că mă asculta cu atenţie.

— A slăbit, zice Suze pe un ton critic. Părul îi stă foarte bine. Îmi place maioul ei…

— Nu-i mai face complimente! Şi nu cumva să-i atragi atenţia.

Dar e prea tîrziu. Alicia se îndreaptă spre noi. Nu e prima oară cînd o văd la Golden Peace, însă e prima oară cînd vine să vorbească cu mine. În termeni Golden Peace, Alicia e practic regina locului. În hol există chiar o fotografie imensă cu ea şi Wilton şi acum o săptămînă, cînd cei doi au trecut prin cafeneaua aglomerată, practic toată lumea făcea temenele. Toată lumea în afară de mine.

— Suze! Alicia nici măcar nu se uită la mine, ci o salută pe prietena mea cu noul ei glas blînd şi o văd pe Suze clipind surprinsă. Nu te-am văzut de mult.

— Bună, Alicia, spune ea, prudentă.

— Bănuiesc că ai venit în vizită la Rebecca. Sînt copiii tăi? Se întoarce să se uite la Ernest, Wilfrid şi Clementine, care aleargă zgomotos în jurul toboganului. Sînt superbi! Şi-mi plac la nebunie jacheţelele alea drăguţe.

— A, mersi! spune Suze. Pare dezarmată, iar eu mă încrunt în sinea mea. Ce manevră ieftină tipică. Să complimentezi copiii.

— Cît staţi ? întreabă Alicia.

— Nu ştiu încă, răspunde Suze.

— Voiam să-ţi spun doar că, dacă vrei să meargă la şcoală cît staţi aici, aş putea să aranjez eu. Copiii noştri merg la o grădiniţă foarte bună, nu-i aşa, Rebecca? Reuşeşte să se uite la mine fără să-mi întîlnească privirea. Şi în apropiere e o şcoală privată perfectă pentru cel mare. Bănuiesc că e destul de avansat, nu?

— Mda. Suze străluceşte de mîndrie. E foarte deştept…

— Aş putea să pun o vorbă pentru el la directori. Ar fi distractiv pentru ei să încerce, chiar şi pentru scurt timp, educaţia americană. Semestrul ăsta e aproape încheiat, dar există programe minunate peste vară.

— Uau! Suze pare perplexă. Păi, ar fi frumos. Dar eşti sigură…

— Nu e nici un deranj. Alicia o gratulează iar cu zîmbetul ei diafan, apoi redevine serioasă. Suze, ştiu că prietenia noastră n-a fost niciodată prea strînsă.

Prietenie? Nu există nici o prietenie între ele.

— Dar vreau să ştii, urmează Alicia, că am de gînd să remodelez totul şi îmi pare rău pentru orice supărare pe care se poate să ţi-o fi pricinuit în trecut. Hai să ne continuăm călătoria vieţii într-un cu totul alt spirit.

— Sigur.

Suze pare total năucită, în timp ce eu privesc pur şi simplu scena, înmărmurită.

A zis că-i pare rău? I-a zis lui Suze că-i pare rău?

— O să te ţin la curent în legătură cu şcolile.

Alicia zîmbeşte şi-i atinge umărul lui Suze, de parcă i-ar da o binecuvîntare. Dă din cap cu gravitate

spre mine, după care porneşte către plajă.

— O, Doamne! Suze îndrăzneşte să respire abia cînd Alicia e destul de departe. Ce i s-a *întîmplat*? Vocea aia ciudată şi zîmbetul ăla… şi toată chestia aia cu remodelarea vieţii… Se uită la mine chicotind, însă eu nu pot să-i ţin isonul.

— Ţi-a zis că-i pare rău, spun uluită.

— Ştiu. Suze pare încîntată. A fost drăguţ, totuşi. A fost drăguţ şi că s-a oferit să ne ajute cu şcolile…

— Nu! Îmi prind capul în mîini. Nu pricepi! Mie a refuzat să-mi ceară scuze! După tot ce ne-a făcut, mie şi lui Luke, n-a vrut să-şi ceară scuze. I-am spus în faţă s-o facă.

— Păi… Suze rămîne o clipă pe gînduri. Poate că era prea jenată.

— *Jenată?* Alicia Scorpia cu Picioare Lungi nu e niciodată jenată.

— Poate a crezut că ţi-a cerut deja scuze.

— Îi ţii partea. Mă uit la ea îngrozită. Nu pot să cred că-i ţii partea Aliciei Scorpia cu Picioare Lungi.

— Nu-i ţin partea! protestează Suze. Spun doar că oamenii se schimbă… Amuţeşte în clipa cînd sosesc băuturile şi chelneriţa ne oferă două pungi de cadouri Golden Peace, ambele de un alb lucios şi cu mînere împletite aurii.

— Alicia m-a rugat să vă dau astea. Zîmbeşte. Un mic cadou de bun venit.

— Vaai! Mulţumesc! spune Suze şi se apucă imediat să se uite într-a ei. Uite, ulei de baie… şi o lumînare…

— O primeşti? exclam scandalizată.

— Sigur că da! spune Suze dînd ochii peste cap. E o ramură de măslin. S-a schimbat. Ar trebui să laşi oamenii să se schimbe, Bex.

— Nu s-a schimbat. Mă uit la ea, furibundă. Dacă s-ar fi schimbat, şi-ar fi cerut scuze.

— Păi, şi-a cerut scuze!

— Nu de la mine! aproape că ţip. Nu de la *mine*!

— Uite ce-i, Bex. Suze face o pauză, scoţînd dinăuntru nişte punguţe cu ceai de plante. Hai să nu ne certăm. Mai ales, nu pentru Alicia, pentru numele lui Dumnezeu! Cred c-ar trebui să primeşti punga de cadouri şi să te bucuri de ea. Hai! Mă împunge cu cotul, zîmbind glumeţ. Deschide-o! Ştiu că vrei…

Deşi încă mocnesc, nu mă pot certa cu Suze. Mai ales în prima ei zi aici. Aşa că fac un efort uriaş şi-i întorc zîmbetul. N-am să reuşesc niciodată s-o fac să înţeleagă ce-i cu Alicia, mă gîndesc cu tristeţe. Poate că nimeni n-o să înţeleagă într-adevăr vreodată în afară de Luke (pînă la un punct) şi de mine şi va trebui să mă împac pur şi simplu cu asta. Fără prea mare chef, trag punga de cadouri spre mine şi o deschid. Am şi eu o lumînare, nişte săpun cu ulei de măsine şi… Uau! Un bikini Golden Peace. Le-am văzut la magazin şi erau 100 de dolari. Vreau să zic, e drăguţ. Dar asta n-o schimbă cu nimic pe Alicia.

— Vreau neapărat să-mi iau şi eu brăţări din astea albe cu auriu, spune Suze uitîndu-se la ale mele. Poate mă înscriu şi la nişte cursuri. Hai să vedem… Deschide broşura care se afla în pungă, iar după un moment o lasă jos, făcînd ochii mari. Bex, locul ăsta costă o avere! De cîte ori pe săptămînă vii aici?

— Păi… în fiecare zi.

— În fiecare zi? Suze face ochii cît cepele. Şi cît te costă? Se apucă să răsfoiască broşura, icnind de uimire la fiecare pagină. Ai văzut cît costă un curs de yoga? Eu plătesc de cinci ori mai puţin la Londra.

Pare atît de şocată, că simt nevoia să mă apăr.

— Nu e vorba despre bani, Suze. E vorba despre sănătate mentală şi bunăstare spirituală şi despre călătoria mea personală.

— A, da, zice ea sceptică. Ia spune, te-au vindecat de cheltuitul exagerat?

Aştept o secundă, apoi răspund fluturînd din mînă:

— Da!

— *Da?* Suze lasă jos broşura şi se uită lung la mine, cu ochii ei albaştri imenşi. Bex, ai zis cumva „Da“?

Ha! Ha-ha-ha! *Chiar aşteptam* să ia vorba despre asta.

— Da, zic mîndră de mine. Ieri am avut o şedinţă specială cu David, unul dintre terapeuţi, în care am trecut în revistă problemele mele şi el mi-a prezentat o groază de mecanisme de a ţine piept impulsului. Sînt o persoană schimbată, Suze!

— O, Doamne! spune Suze cu glas pierit. Vorbeşti serios.

— Sigur că vorbesc serios!

— Adică… poţi să intri într-un magazin şi să nu-ţi doreşti să cumperi nimic?

— Nu aşa funcţionează, spun cu blîndeţe. E o călătorie, Suze. Sîntem cu toţii într-o călătorie.

— Păi, *cum* funcţionează?

— O să-ţi arăt! Hai, mergem la magazinul de suvenire.

Dau sucul pe gît şi sar în picioare, cît se poate de binedispusă. N-am avut încă ocazia să pun în practică exerciţiile, decît în oglinda de-acasă.

— Ernie! ordonă Suze. Tu eşti şeful. Rămîneţi pe terenul de joacă. Noi mergem pînă la magazin, OK?

— E în regulă, zic. Putem vedea terenul de joacă din magazin. Hai!

Sinceră să fiu, am fost destul de uluită de progresul meu spectaculos. Cînd David a venit să mă caute într-o zi, la prînz, şi mi-a propus o şedinţă specială pentru „a discuta problemele mele de shopping“, nu m-a dat entuziasmul pe dinafară. De fapt, am zis: „Uau! Sună foarte bine, dar sinceră să fiu, sînt un pic cam ocupată“.

Apoi, cînd el a fixat oricum şedinţa, din întîmplare-dinadins, am uitat să apar. Iar pe urmă, cînd m-a găsit la cursul de yoga, am… În fine, l-am evitat.

OK, am fugit şi m-am ascuns după un copac. Ceea ce, recunosc, a fost un pic copilăresc. Dar a dat de urma mea mai tîrziu în aceeaşi zi, la cafenea, mi-a vorbit foarte drăguţ şi mi-a zis că, dacă nu sînt de acord cu ce o să-mi spună, pot pur şi simplu să-i ignor sfaturile.

Aşa că, în cele din urmă, am ţinut şedinţa. Şi tot ce pot să spun e *de ce* n-am făcut asta pînă acum? David zicea întruna „Ăştia sînt primii paşi fragili“ şi „Ştiu că se poate ca ideile astea să ţi se pară greu de pus în practică“, iar eu am fost de acord, fiindcă am simţit că asta ar vrea să spun. Însă, sinceră să fiu, mi s-au părut *uşoare*. Probabil că am un psihic de fier sau ceva de genul ăsta.

Mi-a vorbit despre „motivele pentru care oamenii fac cumpărături“, după care mi-a înşirat o mulţime de tehnici diferite la care putem lucra împreună, iar apoi mi-a zis că celelalte cursuri pe care le urmez, cum ar fi Canalizează-ţi gîndurile pentru o viaţă împlinită şi Tapotînd pentru o stare de bine, duc toate în aceeaşi direcţie. Eu am dat din cap convinsă şi mi-am luat notiţe, apoi am vorbit despre cum m-aş putea înscrie în programul de dependenţă de shopping cînd se eliberează un loc.

Dar adevărul e că n-am nevoie să urmez nici un program pentru combaterea dependenţei de cumpărături. E limpede că sînt genul care reţine uşor, fiindcă am priceput deja tot. Pot să-mi ţin în frîu pornirile! Abia aştept să-i arăt lui Suze.

— Am ajuns!

Deschid uşile magazinului de suvenire. Trebuie să spun că e un magazin de vis. Peste tot, lemn deschis la culoare, lumînări parfumate care ard şi, oriunde te-ai uita, vezi cîte un lucru frumos şi încîntător care să te-ajute în călătoria ta, cum ar fi un hanorac de yoga din caşmir sau un „jurnal al gîndurilor“ îmbrăcat în piele moale sau pînze pe care sînt imprimate mesaje pozitive. Există şi o zonă cu bijuterii, făcute toate din cristale naturale, şi stative cu cărţi şi CD-uri, chiar şi o gamă de produse de machiaj cu „energie vindecătoare“.

Mă uit la Suze, aşteptînd să spună „Doamne, ce magazin incredibil!“. Dar ea se mulţumeşte să mă

privească, aşteptînd.

— OK, zice. Acum ce urmează? Te uiţi pur şi simplu în jur şi îţi spui „Nu, nu vreau asta?“.

— E un *proces*, zic răbdătoare şi-mi scot agenda. Mai întîi, trebuie să mă întreb „De ce fac cumpărături?“ şi să notez răspunsul. Mă uit la lista cu sugestii oferite de David. Sînt plictisită? Nu. Mă simt singură? Nu. Neliniştită? Nu. Preţ de o clipă, rămîn blocată. *De ce* fac cumpărături? O să scriu: „Ca să-i arăt prietenei mele că nu mai cumpăr atît de multe“, zic în cele din urmă. Notez şi subliniez plină de mîndrie.

— Şi acum?

— Mersul la cumpărături poate fi adesea o încercare de a-ţi creşte respectul de sine scăzut, spun sigură pe mine. Aşa că trebuie să-mi cresc singură respectul de sine, prin afirmaţii.

Scot cartonaşele cu Gînduri optimiste pe care mi le-a dat David şi le răsfoiesc.

— Ca asta: *Sînt mulţumită de mine şi mă simt foarte bine în pielea mea.* Îi zîmbesc radios lui Suze. Nu-i super? Am o tonă de cartonaşe din astea.

— Să vedem! zice ea imediat, întinzînd mîna.

— Poftim.

Îi pasez un cartonaş pe care scrie: *Îi accept pe ceilalţi aşa cum sînt, iar ei mă acceptă la rîndul lor aşa cum sînt.*

— Le poţi cumpăra şi de aici, adaug. Poţi să-ţi iei şi nişte tricouri foarte drăguţe cu Gînduri optimiste imprimate pe ele. Ce zici, încercăm cîteva?

— Să încercăm tricouri? Suze se holbează la mine. Bex, credeam c-ai renunţat la cumpărături.

— N-am *renunţat la cumpărături*. Aproape că izbucnesc în rîs în faţa atitudinii ei naive, simpliste. Nu despre asta-i vorba aici, Suze. Nu e vorba despre abstinenţă, ci despre a-ţi forma *un tipar sănătos pentru mersul la cumpărături.*

Asta chiar mi-a rămas în cap din şedinţa de ieri. *Nu* e vorba despre a renunţa la cumpărături. Imediat ce David a spus asta, totul a început să capete mai mult sens.

— Păi, n-ar fi mai sănătos să nu cumperi nimic? întreabă Suze. Vreau să zic, n-ar trebui să plecăm?

Suze chiar nu pricepe. Dar nu e la fel de receptivă la propriul peisaj mental interior ca mine.

— De fapt, e o idee foarte proastă să renunţi total la cumpărături, îi explic. Trebuie să înveţi să-ţi exersezi muşchiul controlului. Să mă aflu aici e ca un antrenament la sală pentru mine.

— Aha! Suze pare sceptică. Şi pe urmă ce se întîmplă?

— Păi, fac cumpărăturile pe care trebuie să le fac, calm şi cu rost.

Îmi place fraza asta. David a repetat-o întruna ieri. *Trebuie să înveţi să cumperi calm şi cu rost.*

— Dar tu n-ai nevoie să cumperi nimic, obiectează Suze.

— Ba da, am! Am nevoie de o carte, dacă vrei să ştii. Mi-a zis David s-o cumpăr. Deci…

Îmi croiesc drum spre secţiunea Terapie cognitiv-comportamentală şi iau o carte intitulată *Cum să-ţi prinzi gîndul din zbor: O introducere în TCC.*

— Asta facem în grupul meu, zic cu un aer important, arătînd spre titlu. Terapie cognitiv-comportamentală. Dacă vreau să cumpăr ceva şi nu se cuvine, trebuie să-mi restructurez gîndurile. Trebuie să-mi identific erorile cognitive şi să le provoc.

— Uau! Pentru prima oară, Suze e realmente impresionată. E greu?

— Nu, e destul de simplu, zic răsfoind cartea. O să iau şi varianta audio, s-o ascult cînd fac jogging. Mai sînt şi alte titluri la care David mi-a zis c-ar fi bine să mă uit.

Încep să arunc diverse cărţi cartonate în coş. *Jurnalul gîndurilor TCC*, *TCC pentru dependenţii de cumpărături*, *Jurnalul cumpărătorului compulsiv*, *Shopaholic: sparge tiparul…* Punînd cărţile una peste alta, mă simt înconjurată de o aură de virtute. Avea dreptate David, *pot* să mă rup de vechile mele tipare. Sînt şi nişte creioane mişto de tot, negru mat cu sloganuri cum ar fi *Dezvoltă-te* şi *Expiră*. O să iau şi eu un set.

Suze mă priveşte, un pic derutată.

— Bex, prin ce diferă chestia asta de cumpărăturile normale? Unde-i provocarea sau ce-o fi ea?

A, da. Uitasem de asta preţ de-o clipă.

— *Ajungeam* imediat şi aici, zic cam tăios. Pui lucrurile în coş şi *pe urmă* te provoci.

Iau cartea de deasupra din coş şi mă uit intens la ea. Sinceră să fiu, sînt un pic în ceaţă în legătură cu ce-ar trebui să fac acum, deşi n-am de gînd să recunosc asta faţă de Suze.

— Am nevoie de cartea asta, zic în sfîrşit, cu voce tare. Asta e credinţa mea. Argumentul pentru această credinţă este: David mi-a spus că trebuie s-o iau. Contraargumentul… nici unul. Aşa că am s-o cumpăr, calm şi cu rost. Amin.

— *Amin?*

Suze începe brusc să rîdă.

— Pur şi simplu mi-a scăpat, recunosc. Oricum, n-a fost mişto? Am învăţat ca la carte cum să mă provoc singură.

— Acum e rîndul creioanelor, spune Suze.

— OK. Iau creioanele şi mă concentrez asupra lor. Am nevoie de aceste creioane. Asta e credinţa mea. Argumentul pro este: creioanele sînt întotdeauna utile. Contraargumentul este… Încremenesc în clipa cînd mă izbeşte un gînd. Am cumpărat deja un set de creioane din astea, nu-i aşa? În prima zi cînd am venit aici. Ce-am făcut cu ele? Contraargumentul, continui victorioasă, e că am deja unele! Aşa că am să le pun la loc.

Cu o fluturare a mîinii, pun setul de creioane înapoi pe raft. Vezi? Mă *controlez*. Sînt o cu totul altă persoană. Eşti impresionată?

— Bine, OK. Dar cum rămîne cu toate cărţile astea? Suze arată din cap spre coşul meu de cumpărături. Doar n-ai nevoie de atîtea.

Chiar n-a ascultat nimic din ce-am zis?

— Sigur că am nevoie de ele, spun cît de răbdător pot. Sînt esenţiale pentru progresul meu. O să le cumpăr calm şi cu rost.

Iau un carneţel splendid.

— O să cumpăr ăsta calm şi cu rost. Pot să-mi ţin jurnalul viselor în el. Toată lumea ar trebui să ţină un jurnal al viselor, ştiai asta?

Pe cînd îl pun în coş, Suze pare nemulţumită.

— Bine, să presupunem că *chiar* exagerezi cu cumpărăturile. Atunci ce faci?

— Atunci foloseşti alte tehnici, îi explic. Cum ar fi tapotatul.

— Ce mai e şi ăsta?

— A, e super! zic plină de entuziasm. Îţi tapotezi faţa, bărbia şi nu mai ştiu ce şi spui mantre, iar asta îţi eliberează meridianele şi te vindecă.

— *Poftim?*

Suze se zgîieşte la mine.

— E adevărat! Cursul de tapotat e probabil preferatul meu. În plus, cred că e foarte bun pentru tonifierea muşchilor faciali, mai ales chestia cu tapotatul bărbiei tot timpul. Las coşul jos şi mă întorc spre ea, să-i demonstrez.

— Îţi tapotezi fruntea şi spui „Ştiu că am cumpărat prea mult, dar mă accept din tot sufletul şi complet“. Înţelegi? Îi zîmbesc larg. E simplu.

Îmi tapotez şi pieptul, ca să ştiu o treabă, apoi creştetul.

— Bex…

Suze pare perplexă.

— Ce e?

— Eşti *sigură* că faci totul cum trebuie?

— Sigur că fac totul cum trebuie!

Chestia cu Suze e că ei nu i-a deschis nimeni mintea, aşa cum mi-a deschis-o mie. N-a fost expusă la bogăţia de stimulente ce te ajută în progresul minţii şi al spiritului care există în lume.

— O să înveţi şi tu tehnicile Golden Peace după ce stai un pic aici, zic cu blîndeţe. Acum hai să probăm nişte tricouri!

1. Formulă de salut, însoţită de regulă de o mică plecăciune (hindi).
2. Cuvîntul cel mai important din Cartea sfîntă a sikhismului. *Sat* înseamnă „adevărat/veşnic“, iar *nam* înseamnă „nume“. În acest caz, înseamnă „al cărui nume e adevărul“. *Sat nav* – sistem de navigaţie prin satelit.
3. Una dintre artele marţiale recunoscute pentru efectele sale benefice asupra sănătăţii şi longevităţii practicanţilor.
4. Joc în care mingea e aruncată spre zidul unei curţi special amenajate, cu mîna, înmănuşată sau nu, ţinută ca o rachetă.

MAGAZINUL DE SUVENIRE GOLDEN PEACE

Factură Client

Dna Rebecca Brandon
Membră Nr.: 1658

Raion	**Articol**	**Cant.**	**Preţ total**
Cărţi:	*Shopaholic: sparge tiparul*	1	$19.99
Cadouri:	Balsam buze cocos	5	$20.00
Cadouri:	Balsam buze mandarină	5	$20.00
Casă	Clopoţel vînt (mare)	3	$89.97
Casă	Clopoţel vînt (mic)	3	$74.97
CD-uri audio	*Nu mai cheltui exagerat*	1	$24.99
Bijuterii	Pandantiv cristal Pămînt	2	$68.00
Haine	Tricou mesaj optimist: *Învaţă*	1	$39.99
Haine	Tricou mesaj optimist: *Creşte*	1	$39.99
Haine	Geacă drumeţie (50% discount)	1	$259.99
Cărţi	*Jurnalul cumpărătorului compulsiv*	1	$15.99
Alimente	Miere de Manuka (discount pt. vrac)	10	$66.00
Cărţi	*TCC pentru dependenţa de cumpărături*	1	$30.00
Bijuterii	Brăţară vindecare din argint	2	$154.00

ZECE

Credeam că Suze o să fie mai impresionată de Golden Peace. Probabil are un blocaj mental. E plină de prejudecăţi, asta e. Nu s-a înscris la nici un curs şi nu şi-a cumpărat nici măcar un tricou. Spune întruna că, după părerea ei, totul e exagerat de scump, şi la ce bun?

La ce bun? Chiar n-a observat cît de schimbată sînt?

Din fericire, Tarkie e de partea mea. Crede că Golden Peace e minunat şi s-a împrietenit la cataramă

cu Bryce.

— Amîndoi avem exact aceeaşi părere despre poluarea luminoasă, spune acum. Sîntem la micul dejun de a doua zi şi ne-am strîns cu toţii în bucătărie. Poluarea luminoasă e un rău modern, dar politicienii pur şi simplu nu vor să asculte.

O văd pe Suze dîndu-şi ochii peste cap şi îi zîmbesc scurt. Tarkie e atît de obsedat de poluarea luminoasă, că se plimbă întruna prin Letherby Hall stingînd luminile, iar Suze se strecoară în urma lui şi le aprinde la loc.

— Aşa! Mă apropii victorioasă de masă, cu o farfurie în mînă. Iată micul nostru dejun sănătos stil LA. E o omletă de albuşuri făcută la aburi, cu varză kale.

La masă se lasă tăcerea. Toată lumea se uită la farfurie îngrozită.

OK, recunosc că nu arată chiar ca o omletă. E ceva alb şi inform, iar varza a devenit gri-verzuie. Dar e sănătoasă.

— O omletă la aburi? spune Suze în cele din urmă.

— Am făcut-o la microunde, într-o pungă închisă ermetic, îi explic. E fără grăsimi. Cine vrea să încerce primul?

Se lasă iar tăcerea.

— Hm… trebuie să spun că arată delicios. Tarquin se aventurează. N-ai şi nişte scrumbii afumate?

— Nu, n-am scrumbii afumate! zic uşor vexată. Nu sîntem în Scoţia, ci în LA, şi aici toată lumea mănîncă omlete la aburi.

Luke ridică în sfîrşit ochii de la scrisoarea pe care o citeşte.

— Ce-i *asta*!? exclamă oripilat, apoi, văzîndu-mi faţa, îşi ia o expresie neutră. Vreau să zic… ce-i asta?

— E o omletă la aburi.

Înfig furculiţa în ea, dezolată.

Au dreptate, arată dezgustător. Şi mi-a luat *secole* să separ toate ouăle şi să tai toată varza. Reţeta se afla într-o carte intitulată *O gustare plină de energie* şi m-am gîndit că toată lumea o să fie foarte impresionată. Nu îndrăznesc să le spun despre *shake*-ul cu proteină din ciuperci care aşteaptă în blender.

— Bex, unde sînt gălbenuşurile pe care nu le-ai folosit? întreabă Suze brusc.

— Într-un castron.

— Păi, şi de ce nu facem o omletă cu ele?

Înainte s-o pot opri, Suze încinge o tigaie, pune în ea felii subţiri de unt şi face cea mai delicioasă, mai galbenă şi mai pufoasă omletă pe care am văzut-o vreodată, în care adaugă şi nişte bucăţi de bacon pe care le-a luat din frigider.

— Poftim.

O pune pe masă şi toată lumea se aruncă asupra ei. Iau şi eu o furculiţă şi aproape leşin de plăcere.

— Ar trebui să se facă şi în restaurante omlete cu *gălbenuşuri* de ou, spune Suze cu gura plină. De ce e toată lumea atît de obsedată de albuşurile de ou? N-au nici un gust.

— Sînt sănătoase.

— Pe naiba, spune Suze apăsat. Noi le dăm mieilor noştri gălbenuş de ou şi sînt perfect sănătoşi.

Luke toarnă cafea pentru toată lumea, Suze unge o felie de pîine prăjită cu marmeladă şi toată lumea se binedispune.

— Aşa. Luke se uită la cei din jurul mesei. Azi am primit o invitaţie. Cine are chef să vină la o gală de caritate la Beverly Hilton?

— Eu! strigăm eu şi Suze în acelaşi timp.

— E pentru… Luke mijeşte ochii la scrisoare. Victimele discriminării. O nouă cauză de binefacere.

— Am citit despre asta! spune Suze încîntată. O să fie acolo şi Salma Hayek! Chiar putem merge?

— Sage ne roagă să stăm cu toţii la masa ei, inclusiv oaspeţii noştri. Luke îi zîmbeşte lui Suze.

Inclusiv tu.

— Tarkie, ai auzit? Suze se apleacă peste masă, fluturînd felia de pîine prăjită. Am fost invitaţi la o petrecere adevărată la Hollywood!

— O petrecere… Tarquin arată de parcă tocmai i s-ar fi spus că trebuie să-şi scoată o măsea. Minunat!

— O să ne *distrăm*, spune Suze. S-ar putea s-o cunoşti pe Salma Hayek.

— A… El pare uşor confuz. Splendid!

— Nu ştii cine e Salma Hayek, aşa-i? spune Suze acuzator.

— Ba sigur că ştiu. Tarkie pare prins în cursă. E… un actor. Foarte talentat.

— Ea ! E *o actriţă* foarte talentată! Suze oftează. Va trebui să te prelucrez un pic înainte să plecăm. Uite, pentru început citeşte asta.

Îi întinde un număr din *Us Weekly*, tocmai cînd Minnie şi Wilfrid intră alergînd în bucătărie.

Pentru Minnie e nemaipomenit să aibă în vizită clanul Cleath-Stuart. Nu cred că s-a distrat în viaţa ei atît de tare. Poartă două şepci de baseball puse una peste alta, ţine în mînă un încălţător ca pe o cravaşă şi îl „călăreşte“ pe Wilfrid ca pe un cal.

— Diii, căluţule! strigă şi trage de „frîie“, făcute din vreo şase curele de-ale lui Luke prinse una de alta. O clipă mai tîrziu, apare Clementine, „călare“ pe Ernest.

— Hai să sărim, Minnie! ţipă ea. Hai să sărim peste canapele!

— Nu! zice Suze. Terminaţi cu alergatul şi veniţi să mîncaţi şi voi ceva. Cine vrea pîine prăjită?

Observ că e suficient de diplomată să nici nu pomenească de omleta cu albuşuri. Cred că pur şi simplu o să ne prefacem cu toţii că nici n-a existat.

În timp ce copiii se instalează pe scaunele lor, observ brusc că Minnie întinde mîna după telefonul meu.

— Te rog telefon, zice prompt. Teee roooooog. *Teee roooooooog!* Îl ţine strîns lipit de ureche, de parcă ar fi copilul ei abia născut, iar eu aş fi Irod.

I-am dat pînă acum trei telefoane de plastic, dar n-au păcălit-o nici o clipă. N-ai cum să n-o admiri, serios. Aşa că pînă la urmă cedez de fiecare dată şi o las să ţină mobilul – deşi, în paranoia mea, mă tem să nu-l scape în lapte sau în altceva.

— Bine, zic. Doar o clipă.

— Alo? spune Minnie în telefon şi-mi zîmbeşte radios. Bună, Oraaaa!

Ora? Ora-progenitura Scorpiei cu Picioare Lungi?

— Nu vorbi cu Ora, draga mea, zic pe un ton degajat. Vorbeşte cu altcineva. Vorbeşte cu Page. E o fetiţă tare drăguţă.

— Vorbesc Ora, spune Minnie încăpăţînată. Iubesc Ora.

— Ba n-o iubeşti pe Ora! mă răstesc la ea, fără să mă pot controla.

— Cine-i Ora? întreabă Suze.

— Fiica Aliciei, îi şoptesc. Dintre toţi copiii din lume cu care se putea împrieteni.

— Pe bune, acum, Bex! spune Suze. Eşti ridicolă. Ce, sînteţi familiile Montague şi Capulet?

Minnie se uită de la Suze la mine şi înapoi. Imediat se schimonoseşte la faţă, pregătindu-se să urle.

— Iubesc Oraaaaaa!

În tot acest timp, Luke a scris de zor la BlackBerry-ul lui. Are o putere aproape mistică de a se deconecta rapid de tot ce se petrece în jurul lui cînd o aude pe Minnie urlînd. Însă acum ridică uşor capul.

— Cine-i Ora?

Nu pot să cred că subiectul principal la micul dejun e fiica Aliciei Scorpia cu Picioare Lungi.

— Nimeni, zic. Minnie, vino încoace şi ajută-mă să-mi fac pîinea prăjită.

— Pîine prăjită!

Ochii îi sclipesc imediat de încîntare şi nu pot să nu-i dau un pupic. Minnie e de părere că să întinzi

untul pe pîine e cea mai amuzantă activitate din lume, însă trebuie s-o dezvăţ să mai adauge marmeladă *şi* ciocolată *şi* unt de arahide. (Luke spune mereu: „Aşa mamă, aşa fiică“, ceea ce e total absurd, nu ştiu la ce se referă.)

În timp ce-mi beau cafeaua şi încerc s-o împiedic pe Minnie să-şi mînjească toate degetele cu unt, mă trezesc privindu-l pe Luke. Se uită la BlackBerry şi îi pulsează o venă de la gît. E stresat de ceva. De ce anume?

— Luke? zic prudent. S-a întîmplat ceva?

— Nu, răspunde el imediat. Nimic, nimic.

OK. Asta înseamnă că e o problemă.

— Luke? încerc iar.

Se uită la mine şi respiră adînc.

— Am primit un e-mail de la avocatul mamei mele. Face nu ştiu ce operaţie. S-a gîndit că ar trebui să ştiu.

— Aha, zic cu grijă.

Luke se încruntă din nou la ecran. Orice străin care s-ar uita la el ar vedea pur şi simplu un bărbat indispus. Dar eu văd expresia aceea specială, devastată, care se iveşte ori de cîte ori Luke se gîndeşte la mama lui şi mi se strînge inima. Luke pur şi simplu nu se poate împăca deloc cu mama lui. Pe vremuri o adora nejustificat, acum o dispreţuieşte nejustificat. Elinor l-a abandonat ca să meargă să locuiască în State cînd era copil şi nu cred că a iertat-o vreodată cu adevărat. Mai ales acum, că o are pe Minnie; acum ştie ce înseamnă să fii părinte.

— Ce aşteaptă? izbucneşte brusc. Ce aşteaptă să fac?

— Poate că nu aşteaptă nimic, îndrăznesc să spun.

Luke nu răspunde, se mulţumeşte să-şi bea cafeaua cu o privire ucigătoare.

— Ce fel de operaţie face? întreb. E ceva grav?

— Hai să uităm de asta, zice brusc şi se ridică în picioare. Deci îi spun lui Aran că vom fi patru persoane la eveniment. În ţinută de gală, adaugă şi mă sărută. Ne vedem mai tîrziu.

— Luke…, îl prind de mînă ca să-l opresc. Dar cînd se întoarce, îmi dau seama că nu ştiu ce vreau să-i spun, decît „Te rog, împacă-te cu mama ta“, iar asta nu pot să-i spun aşa, din senin. Să ai o zi uşoară, zic fără convingere şi el dă din cap.

— Ţinută de gală? Tarkie pare dezamăgit cînd se întoarce spre Suze. Draga mea, cu ce mă îmbrac? Nu am la mine kiltul.

Kiltul? O, Doamne! La gîndul că Tarkie ar putea să apară la o gală de binefacere din LA în kilt, cu *sporran*[1] şi şosetele alea lungi de lînă îmi vine să leşin de rîs.

— Doar n-ai să porţi kilt! protestează Suze. Ai să porţi… Stă cîteva clipe pe gînduri. Un smoching Armani. Şi o cămaşă neagră, cu cravată neagră. Asta poartă tipii ăştia de la Hollywood.

— Cămaşă neagră? Acum e rîndul lui Tarquin să protesteze. Suze, draga mea, doar escrocii poartă cămăşi negre.

— Bine, OK, cămaşă albă, se înduplecă Suze. Dar *nu* guler pentru papion. Trebuie să arăţi cool. Şi vezi că mai tîrziu te pun la testul despre vedete.

Bietul Tarkie. Cînd pleacă din bucătărie are aerul unui bărbat condamnat la închisoare, nu al unuia care a primit un bilet la cea mai tare petrecere din oraş.

— Nici o şansă cu el, oftează Suze. Ştii, poate să-ţi spună numele a o sută de rase de oi, dar nu ştie cum îl cheamă pe *nici un soţ* al Madonnei. N-am văzut în viaţa mea pe cineva mai neintegrat în peisaj.

Îmi muşc buza, încercînd să nu rîd.

— Tarkie nu e deloc potrivit pentru LA, aşa-i?

— Păi, am fost în destule vacanţe la vînat de potîrnichi scoţiene, spune Suze. Acum e rîndul meu. Şi mie *îmi place la nebunie* aici.

Îşi mai toarnă nişte suc de portocale, apoi mă întreabă în şoaptă.

— Ce crezi că s-a întîmplat cu Elinor?

— Nu ştiu.

Vorbesc şi eu în şoaptă.

— Dacă e cu adevărat bolnavă?

Ne uităm una la cealaltă, îngrijorate. Îmi dau seama că ne gîndim la acelaşi lucru, iar apoi ne străduim să ne abatem mintea de la asta.

— Trebuie să afle adevărul despre petrecere, spune Suze în sfîrşit. Trebuie să ştie ce generoasă a fost. În caz că… se întîmplă ceva.

— Dar cum să-i spun? O să sară în sus de trei metri. Nici n-o să vrea să audă!

— N-ai putea să scrii toată povestea?

Mă gîndesc cîteva clipe. Adevărul e că chiar *sînt* bună la scris scrisori şi l-aş putea pune pe Luke să-mi promită că o citeşte pînă la capăt înainte să înceapă să ţipe. Însă chiar în clipa în care mă gîndesc la asta, ştiu ce vreau să fac cu adevărat.

— O s-o invit la noi, zic hotărîtă. Ori înainte de operaţie, ori după, depinde.

— Unde s-o inviţi? *Aici?*

Suze face ochii mari. Eşti sigură, Bex?

— Dacă-i dau o scrisoare, o s-o ignore pur şi simplu. Trebuie să fie prezenţi amîndoi. O să pun în scenă o intervenţie, zic cu o fluturare din mînă.

Ieri, la Golden Peace, tocmai vorbeam despre intervenţii, iar eu am fost singura care nu luase parte la nici una. M-am simţit ca o outsideră.

Suze pare plină de îndoială.

— Astea nu se fac pentru toxicomani?

— Se fac şi pentru dispute familiale, zic sigură pe mine.

Sinceră să fiu, nu ştiu dacă-i adevărat. Dar pot oricînd să-mi fac propria schemă de intervenţie, nu? Mă şi văd, îmbrăcată în haine albe vălurinde, vorbind cu glas scăzut, melodios şi aducînd armonia în sufletele chinuite ale lui Luke şi Elinor.

Poate o să cumpăr şi nişte cristale vindecătoare pentru ocazie. Şi nişte lumînări parfumate, şi un CD cu incantaţii liniştitoare. Am să vin cu propriul meu cocktail de tehnici şi n-am să-i las pe Luke şi pe Elinor să plece pînă nu ajung la un soi de consens.

— N-ar trebui să apelezi la cineva calificat în domeniu? Suze se uită mai departe la mine plină de îndoială. Adică, ce ştii despre asta?

— O groază, spun, cam vexată. Am prins destul de multe la Golden Peace, să ştii. Am trecut prin rezolvarea conflictelor şi toate celelalte. „Ca să înţelegi totul, trebuie să ierţi totul“, nu rezist să arunc un citat. Buddha.

— OK, dacă eşti atît de expertă, rezolvă conflictul ăsta.

Suze arată spre Wilfie şi Clemmie, care se bat cu disperare pentru un animăluţ de plastic.

— Ăă… hei, Wilfie! Clemmie! strig spre ei. Cine vrea o bomboană?

Amîndoi se opresc brusc din încăierare şi întind mîinile.

— Poftim! zic mîndră de mine.

— Aşa o să rezolvi şi cu Luke şi Elinor? pufneşte Suze într-un rîs zeflemitor. O să le oferi dulciuri?

— Sigur că nu, zic demnă. O să folosesc o varietate de tehnici.

— Mă rog, mie tot mi se pare riscant. Clatină din cap. *Foarte* riscant.

— „Omul nu poate refuza să mănînce pentru simplul fapt că riscă să se înece“, zic cu înţelepciune. Proverb chinez.

— Bex, nu mai vorbi ca un mesaj de pe un nenorocit de tricou! izbucneşte Suze dintr-odată. Urăsc idioţenia asta de Golden Peace! Vorbeşte şi tu despre ceva *normal*. Cu ce te îmbraci la gală? Şi *nu-mi*

trînti vreo frază stupidă de genul *Hainele sînt o metaforă a sufletului*.

— Nici n-aveam de gînd! îi răspund.

Adevărul e că sună foarte bine. Poate o arunc şi eu la un moment dat în conversaţie, la un curs Golden Peace. *Hainele sînt o metaforă a sufletului*.

Poate imprim mesajul pe o pînză şi i-l dau cadou lui Suze de Crăciun.

— De ce zîmbeşti? întreabă Suze suspicioasă.

— Fără motiv! Mă străduiesc să nu fac nici o grimasă. Dar *tu* cu ce te îmbraci la gală?

1. Geantă din piele acoperită cu blană, purtată de bărbaţi la brîu, ca parte a costumului tradiţional scoţian.

UNSPREZECE

Suze poate să vorbească despre shopping. Poate să vorbească despre shopping!

Nu şi-a cumpărat doar rochie pentru gală, şi-a cumpărat şi pantofi noi, un colier nou şi păr nou. *Păr* nou. Nici măcar nu mi-a zis. A strigat „Mă duc pînă la coafor“ şi m-am trezit că apare în cadrul uşii cu cele mai lucioase şi mai seducătoare extensii pe care le-am văzut vreodată. I se revarsă pînă la talie într-o unduire blondă şi, cu o asemenea coafură şi cu picioarele ei bronzate, arată ea însăşi ca o stea de

cinema.

— Arăţi fantastic, zic cu sinceritate cînd stăm amîndouă în faţa oglinzii.

Poartă o rochie simplă, fără mîneci, cu mărgele, de un albastru sticlos ca marea, iar colierul ei are pe el o sirenă. N-am mai văzut în viaţa mea un colier cu sirenă, dar acum sînt disperată să am şi eu unul.

— Şi tu la fel! zice Suze imediat.

— Serios?

Îmi ridic puţin rochia, semnată Zac Posen şi foarte flatantă în zona taliei, chiar dacă o spun eu. Am asortat-o cu colierul meu Alexis Bittar şi am părul prins într-un aranjament foarte complicat, numai codiţe împletite şi bucle. În plus, am exersat cum să stau pe covorul roşu. Am găsit un ghid pe internet şi l-am printat pentru amîndouă. Cu picioarele încrucişate, cotul în afară, bărbia în piept. Îmi iau poza, iar Suze mă imită.

— Parcă am bărbie dublă, zice supărată. Eşti sigură că aşa e corect?

— Poate ne-am tras *prea tare* bărbiile.

Ridic bărbia şi imediat arăt ca un soldat. Între timp, Suze şi-a luat o poză perfectă stil Posh Spice. Are pînă şi expresia ei.

— Asta e! zic entuziasmată. Acum zîmbeşte.

— Nu pot să stau aşa *şi* să zîmbesc, spune Suze cu glasul uşor încordat. Cred că trebuie să ai o mobilitate ieşită din comun ca să poţi face asta. Tarkie! strigă cînd el trece pe lîngă uşa deschisă. Vino să exersezi statul la poză!

Tarquin pare complet şocat din clipa cînd Suze a apărut cu extensiile. Acum arată ca un bărbat condamnat. Suze l-a silit să-şi pună un costum cambrat Prada DJ, completat cu o cravată neagră îngustă şi pantofi eleganţi. Vreau să zic, arată foarte bine, pentru Tarkie. E înalt şi bine făcut şi Suze i-a aranjat artistic părul cu spumă. Arată atît de… diferit.

— Ar trebui să porţi Prada tot timpul, Tarkie! zic, iar el se albeşte la faţă.

— Stai aici, spune Suze. Aşa, cînd eşti pozat, trebuie să înclini puţin faţa într-o parte. Şi să-ţi iei un aer îngîndurat.

— Draga mea, nu cred că o să fiu pozat, obiectează Tarkie trăgîndu-se înapoi. E în regulă.

— Trebuie să fii! Toată lumea o să fie pozată. Se uită nesigură la mine. Toată lumea e pozată, nu?

— Sigur, zic încrezătoare. Sîntem oaspeţi, nu? Deci o să fim pozaţi.

Mă străbate un fior de încîntare. Abia aştept! Întotdeauna am vrut să fiu fotografiată pe covorul roşu de la Hollywood. Primesc un mesaj pe telefon şi-l scot repede din poşetă.

— A venit maşina! Să mergem!

— Luke unde e? întreabă Tarquin, disperat după puţin sprijin moral.

— Ne întîlnim cu el acolo.

Pulverizez un ultim nor de parfum şi-i arunc un zîmbet lui Suze.

— Gata pentru prim-plan, lady Cleath-Stuart?

— Nu-mi mai spune aşa! mi-o taie ea imediat. Parc-aş avea o mie de ani!

Mă îndrept spre dormitorul copiilor, unde babysitterul nostru, Teri, prezidează un joc imens de Twister[1]. Minnie nu înţelege jocul, dar înţelege că trebuie să se dea de-a dura pe covoraş şi să se bage în picioarele tuturor, aşa că asta şi face.

— Noapte bună! Depun un pupic de obrăjorul ei. Ne vedem mai tîrziu!

— Mami! Wilfrid se uită siderat la Suze. Arăţi ca un peşte.

— Mulţumesc, dragul meu! Suze îl îmbrăţişează. *Exact* aşa am vrut să arăt.

Tarquin s-a tras ceva mai la o parte şi se joacă cu trenul de jucărie al lui Wilfrid.

— Poate o să rămîn aici s-o ajut pe Teri să aibă grijă de copii, zice. Aş fi foarte fericit să…

— Nu! strigăm Suze şi cu mine într-un glas. O să-ţi placă, îl asigură Suze trăgîndu-l afară din cameră.

— Poate o întîlneşti pe Angelina Jolie, mă bag şi eu.

— Sau pe Renée Zellweger.

— Sau pe Nick Park, zic cu inspiraţie subită. Îl cunoşti? Tipul din *Wallace and Gromit*?

— A! zice Tarkie, brusc interesat. *The Wrong Trousers*. Ei da, *ăla* a fost un film bun.

Beverly Hilton e locul unde se ţine ceremonia de decernare a Globurilor de Aur. Ne ducem chiar în locul unde se decernează Globurile de Aur! În timp ce maşina noastră se apropie strecurîndu-se prin traficul de început de seară, parcă nu mai am stare.

— Hei, Suze! zic brusc. Crezi c-o să fie acelaşi covor roşu ca la Globurile de Aur?

— Poate!

Îmi dau seama că şi Suze e la fel de preocupată de ideea asta ca şi mine. Începe să-şi rearanjeze extensiile de păr pe umeri, iar eu îmi verific pentru a mia oară rujul.

N-am de gînd să-mi ratez şansa. La petrecerea asta o să fie nişte vedete de prima mînă şi, dacă nu mă pierd cu firea, pot să-mi fac nişte relaţii de mare viitor. Am toate cărţile de vizită cu *Rebecca Brandon, stilistă* în geantă şi am de gînd să deviez orice conversaţie către modă. Trebuie să mă angajeze o singură persoană influentă, după care o să se ducă vorba, reputaţia mea o să crească şi… mă rog, pe urmă n-o să mă mai oprească nimic.

Problema e să găsesc acea primă persoană influentă.

Maşina trage în faţa hotelului şi scot un mic icnet de încîntare. Nu sînt mulţimi de oameni, ca la Globurile de Aur, dar sînt bariere, şiruri de fotografi şi un covor roşu! Un covor roşu adevărat! Peste tot sînt ecrane mari pe care scrie *E.Q.U.A.L.*, numele fundaţiei de caritate. (Sigur înseamnă ceva, însă habar n-am ce. Cred că nimeni nu ştie.) În faţa lor, o femeie blondă elegantă, în rochie *nude* pozează pentru camere împreună cu un bărbat bărbos, în smoching.

— Cine-i aia? întreb dîndu-i un cot lui Suze. E Glenn Close?

— Nu, e tipa din… ştii sigur. Emisiunea aia. Suze îşi încreţeşte nasul. O, Doamne, cum o cheamă…?

— Uite!

Arăt în faţă, spre un tip tînăr, cu părul numai ţepi şi cu un DJ, care iese din limuzina lui. Fotografii se adună ciorchine în jurul maşinii, făcînd ţac-ţac şi strigîndu-l, însă el îi ignoră, total imperturbabil.

— Sînteţi gata, doamnelor?

Şoferul limuzinei se întoarce către noi.

— A, da.

Inspir adînc ca să mă calmez. Suze şi cu mine am exersat toată după-masa în maşina ei închiriată, coborînd şi pozîndu-ne una pe alta, şi am prins exact şpilul. N-o să ni se vadă chiloţii şi nici n-o să cădem în nas ca nişte împiedicate. Nici nu vom face cu mîna spre camere, deşi Suze vrea întotdeauna să facă asta.

— Gata?

Suze zîmbeşte cu un tremur nervos.

— Gata!

Şoferul limuzinei a deschis portiera pe partea mea. Duc pentru ultima oară mîna la păr de control şi păşesc cît mai elegant cu putinţă, aşteptînd flash-ul bliţurilor, strigătele, agitaţia…

Of! Ce se întîmplă?

Unde-au dispărut toate camerele de filmat? Erau aici acum o secundă.

Mă răsucesc pe călcîie, nedumerită, şi îi văd pe fotografi adunaţi ciorchine în jurul altei limuzine, din spatele nostru. Din maşină iese o fată roşcată, îmbrăcată în albastru, care zîmbeşte frumos în jur. Nici măcar n-o recunosc. E o vedetă adevărată?

Suze răsare din limuzină şi se uită uimită în jur.

— Unde sînt fotografii?

— Acolo. Îi arăt. Cu ea.

— Aha! Pare la fel de dezamăgită ca mine. Şi noi?

— Bănuiesc că nu sîntem vedete, zic fără tragere de inimă.

— Ei, nu contează. Suze se luminează la faţă. Mai avem covorul roşu. Hai! Tarquin s-a dat şi el jos din limuzină şi Suze îl apucă de braţ. A venit momentul covorului roşu!

Cînd ne apropiem de hotel, o grămadă de oameni în ţinută de gală se agită peste tot, dar reuşim să ne croim drum prin intrare spre covorul roşu. Freamăt de nerăbdare. Asta e!

— Bună! îi zic zîmbind unui paznic. Sîntem invitaţi.

Scot invitaţiile, iar el le scanează plictisit.

— Pe aici, doamnă.

Arată în altă direcţie decît cea unde se află vedetele, spre un soi de drum lateral pe care merg în şir o mulţime de oameni în haine de seară.

— Nu, noi mergem la gală, îi explic.

— Pe aici se merge la gală. Dă din cap şi desface cordonul unei bariere. Vă urez o seară plăcută.

Ăsta nu pricepe. O fi mai încet la minte.

— Trebuie să mergem *pe aici*.

Arăt clar spre cîrdul de fotografi.

— Pe covorul roşu, adaugă Suze. Arată spre invitaţia noastră. Uite ce scrie: „Intrare Covor roşu“.

— Ăsta e covorul roşu, doamnă.

Arată iar către drumul lateral, iar Suze şi cu mine schimbăm priviri dezamăgite.

OK, strict vorbind, să spunem că există un covor. Şi e roşu, cu toate că e un roşu destul de stins. Dar *să nu-mi spună mie* că acolo trebuie să mergem.

— Nu e roşu, obiectează Suze. E maroniu.

— Şi nu sînt nici fotografi, nici nimic. Vrem să mergem pe *acel* covor roşu.

Arăt în spatele lui.

— Doar invitaţii de pe Lista de aur merg pe acel covor, doamnă.

Invitaţii de pe Lista de aur? Noi de ce nu sîntem pe Lista de aur?

— Haideţi, spune Tarkie, vizibil plictisit. Intrăm să vedem cum e?

— Dar covorul roşu e toată poanta! Hei, uite-o pe Sage Seymour!

Sage vorbeşte foarte serioasă spre o cameră TV.

— E prietena mea, îi zic pazniculuui. Vrea să mă salute.

— Veţi avea ocazia să o salutaţi în sală, răspunde paznicul implacabil. Sînteţi amabilă să înaintaţi, doamnă? Lumea din spatele dumneavoastră aşteaptă.

N-avem de ales. Fără prea mare chef, trecem de barieră şi pornim pe Covorul ne-roşu total inferior destinat Listei de ne-aur. Nu-mi vine să cred. Credeam c-o să mergem pe covorul roşu, cu Sage şi cu toţi oamenii faimoşi. Nu c-o să înaintăm în şir, ca nişte vite, pe nu ştiu ce covor *maroniu* prost luminat şi pătat.

— Hei, Suze, îi şoptesc brusc. Hai să mai mergem o dată. Să vedem dacă nu reuşim să ajungem pe covorul roşu adevărat.

— *Categoric*, spune Suze. Hei, Tarkie, zice mai tare. Trebuie să-mi aranjez sutienul. Ne vedem înăuntru, OK? Ia-ne ceva de băut.

Îi dă invitaţia lui, după care ne răsucim pe călcîie şi pornim grăbite înapoi, pe covorul ne-roşu. Sînt atîţia oameni care intră acum, în haine de seară, cu bijuterii şi învăluiţi în nori de parfum, că ne simţim ca nişte peşti care înoată împotriva unei maree scînteietoare, pline de strălucire.

— Scuze, zic întruna. Am uitat ceva… Scuzaţi-mă…

În cele din urmă, ajungem pe ultima treaptă de sus a covorului şi ne oprim să ne tragem sufletul. Paznicul e tot la locul lui, dirijînd oamenii să coboare pe covorul maroniu. Încă nu ne-a văzut, dar asta

fiindcă sîntem ascunse în spatele unui ecran.

— Şi acum? spune Suze.

— Provocăm o diversiune.

Mă gîndesc un moment, apoi ţip:

— O, Doamne! Cercelul meu Harry Winston! Toată lumea, vă rog! Mi-am pierdut cercelul Harry Winston!

Toate femeile din apropiere încremenesc, şocate. Văd cum li se scurge sîngele din obraji. Nu se glumeşte despre Harry Winston în LA.

— O, *Doamne*!

Harry *Winston*?

— Cîte carate?

— Vă rog, zic aproape în lacrimi. Ajutaţi-mă să-l caut!

Vreo zece femei se apleacă şi încep să pipăie covorul cu mîna.

— Cum arată?

— Frank, ajutor! Şi-a pierdut cercelul!

— Mi-am pierdut şi eu o dată inelul Harry Winston, a trebuit să golim piscina…

E ca la balamuc. Femei sprijinite în mîini şi în genunchi, oameni care încearcă să ajungă pe covorul maroniu, bărbaţi care se luptă să-şi tragă soţiile după ei şi paznicul care strigă întruna:

— Haideţi, oameni buni, nu staţi pe loc! Vă rog, nu staţi pe loc!

Pînă la urmă, lasă cordonul din funie jos şi se năpusteşte pe covor.

— Oameni buni, înaintaţi!

— Au! M-ai călcat pe mînă! ţipă o femeie.

— Să nu calci pe cercel! strigă alta.

— A găsit cineva cercelul?

— Care cercel? Pare la capătul răbdărilor. Ce naiba se întîmplă?

— Acum, şoptesc în urechea lui Suze. *Fugi!*

Înainte să apuc să mă gîndesc de două ori, ne împletic amîndouă pe covorul maroniu, trecem pe lîngă punctul de control, acum nepăzit, cu cordonul lui de catifea, şi alergăm pe covorul roşu… Nu pot să nu rîd în hohote de fericire. Am ajuns! Pe covorul roşu autentic, covorul adevărat! Suze pare şi ea la fel de binedispusă.

— Am făcut-o! zice. Ei, *ăsta da* covor roşu.

Mă uit în jur ca să mă orientez, străduindu-mă în acelaşi timp să stau cum trebuie şi să zîmbesc. Covorul e clar roşu. Însă pare mare şi gol, probabil din cauză că toţi fotografii au plecat. Înaintînd, Suze şi cu mine ne etalăm cele mai bune poze stil Hollywood, cu coatele în afară şi tot restul. Dar nici un fotograf nu face vreo poză. Unii dintre ei sînt încă adunaţi în jurul tipului tînăr cu părul numai ţepi, iar alţii vorbesc la telefon.

Mă rog, ştiu că nu sîntem *chiar* faimoase, dar oricum. Sînt destul de necăjită, mai ales pentru Suze, care arată superb.

— Suze, ia-ţi, te rog, poza aia lăsată pe spate, în care te uiţi peste umăr, zic şi apoi mă grăbesc spre un fotograf brunet, în geacă de blugi, care stă aplecat peste barieră, căscînd. Căscînd!

— Hei, n-o pozezi? zic arătînd spre Suze. Arată superb!

— Cine e? întreabă el.

— N-o recunoşti? exclam de parcă nu-mi vine să cred. O să-ţi pierzi slujba! E vedeta zilei!

Fotograful nu pare deloc impresionat.

— Cine e? repetă.

— Suze Cleath-Stuart. E englezoaică. E tare, tare de tot.

— Cine?

Răsfoieşte o fiţuică printată, cu feţele şi numele vedetelor.

— Nţ. Nu prea cred.

Pune fiţuica deoparte, după care îşi scoate telefonul şi se-apucă să trimită un SMS.

— Te rog, fă-i o poză, îl implor lăsînd prefăcătoria la o parte. Haide! Aşa, de amuzament.

Fotograful mă priveşte de parcă m-ar vedea prima oară.

— Cum aţi ajuns pe covorul roşu?

— Ne-am furişat, recunosc. Sîntem în vizită la LA. Şi dacă eram fotograf la Hollywood, să ştii că *eu* aş fi pozat şi oameni normali, nu doar celebrităţi.

În colţul gurii fotografului apare un mic zîmbet şovăitor.

— Serios?

— Da!

El oftează şi-şi dă ochii peste cap.

— Atunci, haideţi!

Ridică aparatul şi îndreaptă obiectivul spre Suze. Daaaa!

— Şi eu! strig şi alerg pe covorul roşu, lîngă ea.

OK, repede. Cotul în afară. Picioarele încrucişate. Chiar se întîmplă! Sîntem pozate pe bune, în Hollywood, pe covorul roşu! Zîmbesc spre obiectiv, încercînd să-mi iau un aer firesc, aşteptînd flash-ul bliţului…

— Meryl! Meryl! MERYL!

Într-o clipită, obiectivul se face nevăzut. Ca o turmă de animale sălbatice, absolut toţi fotografii, printre care şi al nostru, în geacă de blugi, au şi ajuns în capătul opus al covorului roşu. Nu cred că ne-a făcut nici măcar o singură poză, iar acum e în mijlocul paparazzilor, ţipînd şi strigînd.

— AICI, MERYL! MERYL! AICI!

Flash-urile sînt ca lumina stroboscopică. Agitaţia e ieşită din comun. Şi toate astea fiindcă a sosit Meryl Streep.

Bine, OK. E destul de normal. Nimeni nu se compară cu Meryl Streep.

Ne uităm amîndouă cu admiraţie şi fascinaţie cum înaintează graţios pe covorul roşu, înconjurată de mai mulţi lachei.

— Meryl! strigă Suze cu curaj cînd aceasta se apropie. Ador filmele tale!

— Şi eu la fel! mă bag în vorbă.

Meryl Streep întoarce capul şi ne aruncă un zîmbet uşor bulversat.

Da! Am avut un moment doar al nostru cu Meryl Streep pe covorul roşu! *Stai* să-i spun mamei.

Cînd intrăm în sala de bal unde are loc gala, sînt încă în al nouălea cer. Nu contează că nu ne-a pozat nimeni, *exact* aşa mi-am imaginat că e la Hollywood. O groază de oameni în haine incredibile, Meryl Streep, o orchestră cîntînd jazz în surdină, cocktailuri delicioase din citrice.

Întreaga încăpere e decorată în tonuri de gri pal şi roz şi are o scenă pe care deja nişte dansatori îşi fac numărul, un ring de dans şi o grămadă de mese rotunde. Şi văd deja pe fiecare scaun o pungă de cadouri! Mi se învîrte capul în timp ce încerc să trec în revistă toate celebrităţile, iar Suze face la fel.

Îl zăresc pe Luke la bar şi eu, Suze şi Tarkie ne grăbim spre el. Stă în picioare lîngă Aran şi o pereche pe care n-o recunosc. Ni-i prezintă drept Ken şi Davina Kerrow şi îmi amintesc că mi-a spus despre ei săptămîna trecută. Amîndoi sînt producători şi fac un film despre Războiul Crimeii. Luke şi Aran îi frăgezesc, încercînd să-i convingă să se gîndească la Sage pentru rolul lui Florence Nightingale. Se pare că Sage are nevoie de o „schimbare de direcţie“ şi de un „rebranding“, iar şansa de o interpreta pe Florence Nightingale este perfectă pentru asta.

Eu cred că nu i se potriveşte deloc rolul lui Florence Nightingale, dar n-am să-i spun asta lui Luke.

— Sage e foarte interesată de rol, îi spune el acum lui Ken, care are barbă şi e foarte concentrat şi încruntat. Aş zice chiar că a făcut o pasiune pentru el.

Davina e şi ea extrem de concentrată. E îmbrăcată într-un smoching negru şi îşi verifică întruna BlackBerry-ul zicînd „Îhîm“ cînd Luke e în mijlocul unei fraze.

— Sage simte că e o poveste care trebuie spusă, insistă Luke. Chiar a avut senzaţia că rolul o cheamă să-l joace… Aaa, uite-o! Tocmai vorbeam despre tine, draga mea.

Ooo! Iat-o pe Sage apropiindu-se într-o rochie roşie foşnitoare, care îi pune perfect în evidenţă părul de culoarea melasei. Simt un mic fior de încîntare la gîndul că le-o voi prezenta lui Suze şi lui Tarkie.

— *Speram* să vorbiţi despre mine, îi spune Sage lui Luke. Altfel de ce vă plătesc?

Lasă să-i scape un hohot de rîs şi Luke zîmbeşte politicos.

— Tocmai discutam despre Florence, o informează el. Spuneam cît de pasionată eşti de acest rol.

— Absolut, răspunde Sage dînd din cap. Mi-ai văzut noul tatuaj?

Întinde încheietura, fluturîndu-şi jucăuş degetele prin faţa lui, iar Luke se crispează.

— Sage, scumpa mea, spune Aran sec. Credeam că am stabilit să încetezi cu tatuajele.

— Trebuia neapărat să mi-l fac, protestează Sage cu un aer rănit. E o rîndunică. E simbolul păcii.

— Porumbelul e simbolul păcii, o corectează Aran şi îl văd schimbînd o privire cu Luke.

— Bună, Sage, zic pe un ton degajat. Arăţi minunat.

— Eşti foarte drăguţă. Sage ne gratulează cu surîsul ei strălucitor pe mine, pe Suze şi pe Tarkie. Bine aţi venit la gală. Vreţi să facem o poză? Aran, oamenii ăştia vor o poză, ai putea să…?

Mă uit nedumerită la ea. Crede că sînt o fană oarecare.

— Sînt eu, Becky, îi amintesc, stacojie la faţă de jenă. Soţia lui Luke? Ne-am cunoscut la noi acasă?

— A, *Becky*! Izbucneşte iar în rîs şi-mi pune o mînă pe braţ. Sigur că da. Scuze.

— Sage, aş vrea să ţi-i prezint pe prietenii mei, Suze şi Tarquin Cleath-Stuart. Suze şi Tarkie, v-o prezint pe Sage…

Mă opresc în mijlocul introducerii. Sage ne-a întors spatele şi îl salută cu entuziasm pe un tip în smoching bleumarin.

Se lasă un moment de tăcere jenată. Nu pot să cred că Sage e atît de necioplită.

— Scuze, murmur în cele din urmă.

— Bex, nu e vina ta! spune Suze. E puţin… ăăă…

Tace, iar eu îmi dau seama că încearcă să fie diplomată.

— Ştiu.

Sage mi se pare foarte agitată. Oare e *drogată*? Acum vorbeşte tare despre Ben Galligan, fostul ei iubit de acum vreo trei ani. A înşelat-o în timp ce filma *Ora terorii 5* şi a părăsit-o la premieră, iar acum noua lui iubită e gravidă. Sage n-a reuşit încă să treacă peste asta.

Toată povestea a apărut în revista *People* şi Luke spune că cea mai mare parte e adevărată. Însă pe urmă, iar asta chiar m-a enervat, cînd l-am rugat să-mi spună exact ce e adevărat şi ce nu, mi-a zis să nu mai citesc prostiile astea şi să-mi amintesc că şi vedetele sînt oameni.

— E aici şobolanul? Sage se uită cu o privire fioroasă prin sală. Fiindcă jur că o să-i scot ochii.

— Sage, am vorbit deja despre asta! spune Aran cu glas scăzut. În seara asta eşti o ambasadoare a egalităţii de şanse şi a dreptăţii, OK? În timpul liber, n-ai decît să fii fosta iubită ofticată cît vrei.

Sage pare că nici nu-l ascultă. Privirea ei cercetează furibundă sala.

— Ce-ar fi să arunc cu o sticlă de vin în el? Ce expunere media am avea atunci! Ar ajunge imediat o scenă virală.

— Nu e genul de scenă virală pe care ne-o dorim, Sage, avem o strategie, îţi aminteşti?

— Chiar nu pot să-ţi spun cine a mai rămas în cursa finală, o aud pe Davina Kerrow zicîndu-i lui Luke. Deşi probabil că ghiceşti…

— E Lois, spune Sage, care a auzit-o şi ea, iar acum se strîmbă. Vrea s-o joace pe Florence, ştiu sigur. O vezi pe Lois pe post de infirmieră? *Infirmieră?* Asta e fata care a zis „Nu primeşti premii de

interpretare doar pentru că te-ai ras în cap“, mai ştii?

— Iar o ia de la capăt.

Aran închide ochii.

— Da, ar putea să joace o infirmieră dementă, cu probleme psihice. Aşa s-ar putea să meargă. Sau poate o infirmieră cleptomană, nu, Becky? zice aruncîndu-mi un zîmbet larg.

Auzind cuvîntul *cleptomană*, simt un fior de panică. Sage vorbeşte foarte tare, iar locul e aglomerat. Oricine ne-ar putea auzi.

— Ăăă, Sage… Mă apropii de ea şi cobor glasul. Ce ţi-am spus despre Lois era confidenţial.

— Sigur, sigur, zice Sage. Mă distrez şi eu puţin, OK? OK?

Îmi aruncă iar un zîmbet larg.

Doamne, cît de obositoare poate fi! Se agită încolo şi-ncoace, ca un ţipar. Nu ştiu cum face Luke afaceri cu ea.

Mă întorc să mă asigur că Suze şi Tarkie sînt OK şi văd că el discută cu Ken Kerrow. OK, asta poate fi interesant.

— Filmul se va numi *Florence îndrăgostită*, spune Ken Kerrow cu însufleţire. Ca *Shakespeare îndrăgostit*, doar că mai autentic. O facem pe Florence americancă, dar îi păstrăm *esenţa*. Conflictul. Dezvoltarea. Trezirea dorinţei sexuale. Credem că s-ar fi travestit în bărbat ca să ajungă pe cîmpul de luptă. Credem că s-ar fi implicat într-un triunghi amoros pasional. Gîndeşte-te la *Vîrsta inocenţei* combinat cu *Salvaţi soldatul Ryan* şi cu *Yentl*.

— Aha… Tarkie pare şi mai în ceaţă. Mă rog, mi-e teamă că n-am văzut nici unul dintre filmele astea, dar sigur sînt foarte bune.

Ken Kerrow pare profund şocat.

— N-ai văzut *Yentl*?

— Ăăă… Tarkie pare prins în capcană. Scuze… ai zis „Lentil“?

— *Yentl!* aproape că strigă Ken Kerrow. Streisand!

Bietul Tarkie. E clar că nu pricepe un cuvînt din ce spune Ken.

— Mă uit destul de mult la documentare despre viaţa animalelor sălbatice, zice disperat. David Attenborough. Un om extraordinar.

Ken Kerrow se mulţumeşte să dea din cap cu milă, dar n-apucă să mai adauge ceva, că Suze îi întrerupe.

— Dragul meu, hai să mergem să ne uităm la dansatori. Îi aruncă lui Ken un surîs fermecător. Îmi pare rău că vi-l răpesc puţin pe soţul meu. Bex, ce zici, mergem să ne uităm la dansatori?

Pe cînd ne îndreptăm spre scenă, atenţia îmi e atrasă de o tăbliţă de pe una dintre mese: *Premii pentru Licitaţia tăcută*[2].

— Mă duc să arunc o privire rapidă, îi spun lui Suze. Vă ajung din urmă imediat.

Pe un stativ se află un colier incredibil scos la licitaţie şi, pe măsură ce mă apropii, simt cum mă apucă o dorinţă nebună de a-l avea. Doamne, ce frumos e! Tot numai cristale roz-deschis, iar inimioara e din argint bătut cu ciocanul, mă întreb cît o…

O, Doamne! Tocmai am văzut eticheta de dedesubt: *Preţ de rezervare 10 000 de dolari*. Mă rog, e un colier frumos şi aşa mai departe, dar… 10 000 de dolari? Doar pentru nişte cristale rozalii? Nici nu *îndrăznesc* să mă apropii de cele două ceasuri de la capătul mesei. Sau de voucherul ăla pentru o vilă în Malibu. Mai bine mă duc să mă uit cu Suze la dansatori. Tocmai vreau să mă întorc şi să plec, cînd văd un bătrînel neputincios croindu-şi drum cu greu către premii. Pare destul de fragil şi se ţine de masă ca să-şi păstreze echilibrul.

Nu l-a remarcat nimeni, ceea ce mă înfurie pe loc. Zău aşa, ce rost are să vii la o gală de binefacere ca să ajuţi nişte oameni şi să ignori complet un biet moşneguţ care are nevoie de ajutor şi se află chiar în faţa ta?

— Sînteţi bine, domnule?

Mă grăbesc spre el, dar bătrînelul flutură din mînă, îndepărtîndu-mă.

— Bine, bine!

E foarte bronzat, are o dantură perfectă şi ceva care seamănă suspect cu o perucă albă în creştet, dar mîinile îi sînt noduroase, de artritic, şi ochii îi cam lăcrimează. Pe bune, acum, cineva ar trebui să aibă grijă de el.

— E un eveniment foarte drăguţ, zic amabilă.

— A, da. Dă din cap. O cauză minunată. Discriminarea e marea problemă a zilei de azi. Eu sînt gay şi, te rog să mă crezi, lumea nu reuşeşte deloc să scape de prejudecăţi. Nu încă.

— Nu, îi dau dreptate.

— Nu-mi spune că nu te-ai lovit şi tu de discriminare. Ca femeie. Şi în alte privinţe. Fiindcă, după părerea mea, nici o fiinţă de pe pămîntul ăsta nu e ferită de discriminare, de un fel sau de altul.

E atît de pornit, că nu-mi vine să-l contrazic.

— Categoric, răspund dînd din cap. Am fost discriminată în foarte multe feluri. *Din plin.* Tot timpul.

— Dă-mi cîteva exemple dintre cele mai şocante.

Ochii lui apoşi se fixează nerăbdători asupra mea.

Mi se pune o pîclă pe creier. Hai, repede! Discriminare.

— Păi, evident, ca femeie… şi… Mă chinui să găsesc ceva de zis. O dată a trebuit să-mi scot cerceii ca să pot lucra într-o cafenea, deci a fost o discriminare împotriva bijuteriilor… şi… ăăă… poţi fi discriminat şi pentru hobby-urile tale şi pentru… animalele tale de companie… Nici eu nu mai ştiu ce îndrug aici. E groaznic, închei fără convingere. Trebuie să luptăm din răsputeri.

— Şi o vom face. Bătrînelul mă prinde de mînă. Împreună.

— Apropo, eu sînt Rebecca, adaug. Rebecca Brandon.

— Iar eu sînt Dix. Îmi aruncă un zîmbet alb ca laptele. Dix Donahue.

Ia stai aşa. Parcă am mai auzit numele ăsta. Arunc pe furiş o privire spre afişul de-alături şi, clar ca lumina zilei, citesc pe el cu litere de tipar cenuşii: GAZDA EVENIMENTULUI: DIX DONAHUE.

El e *gazda*? Păi, cred că are vreo sută de ani.

— Dix!

Un tip durduliu, cu mustaţă brunetă îngrijită se apropie fără veste de noi şi-l bate cu putere pe mînă.

— Victor Jamison de la E.Q.U.A.L. Sînt un mare admirator. Gata pentru discursul introductiv?

— Caut întruna surse de inspiraţie.

Dix îmi aruncă un zîmbet orbitor de alb şi îi răspund la fel. Probabil că e şi el faimos. Mă întreb de ce. Luke trebuie să ştie.

Cei doi bărbaţi se îndepărtează şi eu dau pe gît băutura din pahar. Trebuie neapărat să-i găsesc pe Luke şi Suze, dar problema e că toată lumea a început să se strîngă ciorchine în jurul scenei şi e greu să mai vezi ceva. Dansatorii şi-au încheiat numărul, orchestra a amuţit şi în aer pluteşte nerăbdarea. Apoi, brusc, orchestra se apucă să cînte o melodie pe care toţi par s-o recunoască, după mişcările din cap însufleţite şi zîmbetele lor. Dix Donahue urcă treptele ţopăind şi sărind – e limpede că-i un animator înnăscut. Pare că străluceşte în lumina reflectoarelor, chiar dacă are un milion de ani.

Cînd începe să spună glume, îmi croiesc drum spre capătul mulţimii şi, deodată, îl zăresc pe Luke. Dau să mă îndrept spre el, cînd încăperea se cufundă brusc în întuneric şi lumina reflectorului se plimbă peste mulţime, iar Dix Donahue îşi ia un aer sobru.

— Dar serios acum, oameni buni, spune. În seara asta ne aflăm aici pentru o cauză extrem de meritorie. Discriminarea e un rău şi ia toate formele posibile şi imposibile, adesea în locuri în care te-ai aştepta cel mai puţin. Mai tîrziu o vom asculta pe Pia Stafford, care s-a luptat cu discriminarea la locul de muncă din cauza handicapului căpătat în urma unui accident de maşină.

Lumina reflectorului se opreşte asupra unei doamne în negru, care ridică o mînă şi încuviinţează

grav.

— Dar ştiţi, adineaori discutam cu o tînără care a avut parte probabil de cea mai neobişnuită poveste de discriminare din cîte am auzit vreodată… Dix Donahue îşi duce o mînă la ochi şi se uită spre mulţime. Rebecca, unde eşti? A, iată-te!

La *mine* se referă? Mă holbez la el îngrozită. O clipă mai tîrziu, lumina reflectorului îmi intră în ochi, orbindu-mă.

— Rebecca a fost discriminată, n-o să vă vină să credeţi – bătrînul clatină grav din cap –, din cauza animalului ei de companie.

Simt că-mi ies ochii din cap. Doar nu m-a luat în serios. Am zis „animale de companie“ numai fiindcă nu ştiam ce naiba să-i mai spun.

N-ar fi trebuit să lase niciodată un om de o sută de ani să fie gazda evenimentului. E un moşneag diliu.

— Rebecca, te rugăm să ne spui povestea ta, zice Dix Donahue cu voce blîndă, mieroasă. Ce animal aveai?

Mă holbez la el, încremenită.

— Un… un hamster, mă trezesc răspunzînd.

— Un hamster, doamnelor şi domnilor.

Dix Donahue începe să aplaude şi imediat izbucneşte un val de aplauze anemice. Văd că oamenii vorbesc în şoaptă, cu un aer contrariat, aşa cum mă şi aşteptam.

— Şi cum s-a manifestat discriminarea?

— Păi… ăăă… Lumea n-a vrut să-l accepte, răspund prudent. Am fost ostracizată de comunitate. Prietenii mi-au întors spatele şi cariera mea a avut de suferit. Sănătatea mea, la fel. Cred că e de datoria guvernului şi a societăţii să schimbe atitudinea oamenilor. Pentru că sîntem cu toţii la fel. Încep să-mi găsesc cuvintele. Cu toţii, indiferent de religia pe care o avem sau de culoarea pielii sau, mă rog, că avem sau un hamster… sîntem la fel!

Fac un gest larg cu mîna şi surprind privirea lui Luke. Se uită lung la mine de la cîţiva metri, cu gura căscată.

— Asta e, închei grăbită.

— Minunat!

Dix Donahue dă startul unui nou val de aplauze, care par sincere de data asta. O doamnă chiar mă bate uşor pe umăr.

— Încă o întrebare înainte să mergem mai departe. Dix Donahue îmi face cu ochiul. Cum se numea hamsterul tău, Rebecca?

— Păi… Fir-ar. Mi s-a pus un văl pe creier. Păi, se numea… ăăă… se numea…

— Ermintrude, se aude vocea joasă a lui Luke. Era ca un membru al familiei.

O, ha-ha! Foarte amuzant.

— Da, Ermintrude. Schiţez un zîmbet nostalgic. Hamsteriţa Ermintrude.

Lumina reflectorului se îndepărtează în sfîrşit de mine, iar Dix Donahue se pregăteşte să-şi încheie discursul şi, cînd ridic privirea, îl văd pe Luke făcîndu-mi scurt cu ochiul în timp ce se apropie prin mulţime.

— Am să-ţi iau un alt hamster de Crăciun, draga mea, spune acoperind aplauzele din jur. O să luptăm împreună împotriva discriminării. Dacă tu poţi să fii atît de curajoasă, trebuie să reuşesc şi eu.

— Şşş! îl reduc la tăcere, neputîndu-mă opri să chicotesc. Hai, e timpul să mîncăm.

E ultima oară în viaţă cînd mai fac conversaţie cu un babalîc doar ca să fiu amabilă. Pe cînd ne întoarcem la masa noastră, mă simt jenată la culme, mai ales că oamenii mă opresc întruna ca să mă felicite şi să mă întrebe despre hamster, să-mi spună că puştii lor au un iepure şi că nu pot accepta discriminarea, e ceva *şocant*, în special în ziua de azi.

În cele din urmă, reuşim totuşi să ne aşezăm şi partea bună e că mîncarea e delicioasă. Sînt atît de absorbită de fileul meu de vită, că nu dau prea mare atenţie conversaţiei, dar oricum nu contează, fiindcă tot ce-mi trece pe la urechi sînt divagaţiile soţilor Kerrow asupra filmului cu Florence Nightingale pe care vor să-l facă. Vorbesc ca un soi de duet muzical, legînd rapid o frază de alta, şi nimeni nu reuşeşte să mai spună nimic. Asta e altă lecţie pe care o învăţ la Hollywood. Ai zice că e superinteresant să auzi vorbindu-se despre un film – dar e plicticos de mori. Mi-e clar că şi Suze e la fel de plictisită ca mine, fiindcă are ochii sticloşi, iar din cînd în cînd zice pe muteşte „plicticos".

— …locaţiile sînt marea provocare…

— …un regizor minunat…

— …probleme cu actul al treilea…

— …chiar *înţelege* arcul dezvoltării personajului Florence…

— …am vorbit cu studioul despre buget…

— …bugetul e aproape stabilit. Mai aşteptăm ultimul investitor, dar depinde de nu ştiu ce englez cu nume dement. John John Saint John. Ce fel de nume mai e şi ăsta?

Kerrow înfige furculiţa într-o păstaie de mazăre dulce şi o mestecă nervos.

— Te referi la John St John John? întreabă Suze, brusc interesată de discuţie.

— De unde Dumnezeu îl cunoşti?

— E Pucky, îmi zice ea. Îl ştii pe Pucky?

Dumnezeu ştie dacă-l cunosc pe Pucky. Toţi prietenii din copilărie ai lui Suze au nume de genul Pucky şi Binky şi Minky. Pentru mine, toţi sînt din aceeaşi specie de labrador uman vesel, care latră întruna.

— Îl *ştii* pe Pucky. Se întoarce spre Luke. Sînt sigură că îl ştii.

— E bancherul de investiţii al lui Tarquin, spune Luke gînditor. Da, îl ştiu. Nu se ocupă de filiala voastră media?

— Ceva de genul ăsta, răspunde vag Suze, iar apoi îi zîmbeşte radios lui Tarkie, care tocmai se întoarce de la toaletă. Dragul meu, îl cunosc şi ei pe Pucky.

— Dumnezeule mare! Tarkie se luminează la faţă. Ce coincidenţă extraordinară!

— Pucky?

Ken Kerrow a rămas perplex.

— Aşa îi spunem din şcoala generală, îi explică Tarkie. Un tip de milioane. Lucrăm împreună de – cît să fie oare? Zece ani.

— *Lucraţi împreună?* Ken Kerrow se uită la Tarquin de parcă acum l-ar vedea prima oară. În domeniul filmului?

— Al filmului? Tarkie pare de-a dreptul înspăimîntat de idee. Doamne Sfinte, nu! Eu sînt fermier. Ziceai mai devreme ceva despre o „arcă". Te refereai la arca lui Noe?

— Tarquin, pot să-ţi pun o întrebare? zice Luke. Mustăceşte şi pare extrem de amuzat de ceva. Ştiu că printre investiţiile tale se numără şi cîteva în media. Ştii cumva dacă Pucky a finanţat vreun film cu banii tăi?

— A! Tarquin se luminează la faţă. *Hm.* Păi, sincer să fiu, da, cred că a făcut-o. Poate asta e legătura.

— Filme? Suze se uită lung la el. Nu mi-ai zis niciodată!

— Iată-ţi investitorul, îi spune Luke lui Ken Kerrow, arătînd cu degetul spre Tarquin. Lordul Cleath-Stuart.

— Te rog, spune Tarkie, roşu ca racul. Tarquin.

Ken Kerrow arată de parcă s-ar fi înecat cu fileul de vită.

— *Tu* eşti?

— *Lord?*

Sage ridică privirea de la telefon pentru prima oară.

— Lordul Cleath-Stuart. Ken Kerrow gesticulează spre soţia lui. El e finanţatorul din Anglia. Tu ai finanţat *Jocul scripcarului*, adaugă către Tarquin, avînd o revelaţie subită. Nu-i aşa?

— Hm… da. Tarquin pare cam stresat. Îmi sună cunoscut.

— A făcut treizeci de milioane în weekendul premierei. Ai ales un cîştigător.

— Mă rog, Pucky, nu eu, spune Tarkie cu modestie. Adică, eu nu deosebesc un film de altul.

— Scuză-mă, zice Ken Kerrow. Mă duc să-l găsesc pe coproducător. Aş vrea să-l cunoşti. Sare în picioare şi din cîţiva paşi e la masa alăturată, unde îl văd şoptindu-i înfierbîntat ceva unui alt tip în smoching.

— Tarkie! exclamă Suze şi bate în masă. De cînd investim noi în filme? Trebuia să-mi spui!

— Dar, draga mea, răspunde Tarkie neliniştit, ai zis că nu te interesează investiţiile noastre.

— Mă refeream la chestii plicticoase, cum ar fi acţiunile la bursă şi dividendele! Nu la filme… Suze tace şi îl ţintuieşte pe Tarkie cu o privire acuzatoare. Spune-mi adevărul. Am fost invitaţi la premiere?

— Hm… Privirea lui Tarkie alunecă stresată pe lîngă ea. Trebuie să-l întrebi pe Pucky. Probabil i-am spus că nu sîntem interesaţi.

— Nu sîntem *interesaţi*?

Glasul lui Suze devine strident.

— Excelenţa Voastră! Ken Kerrow s-a întors la masă. E o mare onoare pentru mine să vi-l prezint pe coproducătorul meu, Alvie Hill.

Un tip corpolent îi strînge mîna lui Tarkie cu mîna lui cărnoasă.

— Excelenţa Voastră. Ce plăcere să vă avem ca oaspete la Los Angeles. Dacă e *vreun lucru* pe care l-am putea face pentru a vă asigura o şedere şi mai plăcută…

Continuă să vorbească încă cinci minute, complimentîndu-l pe Tarkie, complimentînd-o pe Suze, propunînd restaurante şi oferindu-se să-i ducă în excursie la canioane.

— Ăăă, mulţumesc. Tarkie îi zîmbeşte jenat. Sînteţi foarte amabil. Îmi pare rău, le spune comesenilor după ce Alvie pleacă în sfîrşit. Ce tevatură! Hai să ne întoarcem la mîncarea noastră.

Însă ăsta a fost doar începutul. O oră mai tîrziu, se pare că absolut toţi cei din sală au trecut pe la masa noastră pentru a face cunoştinţă cu Tarkie. Cîţiva i-au prezentat idei de filme, unii l-au invitat la vizionări, alţii au încercat să-şi fixeze întîlniri, iar un tip a propus să ducă toată familia cu avionul la ranch-ul lui din Texas. Tarkie e un mare jucător în LA. Nici nu-mi vine să cred.

De fapt, nimănui nu-i vine să creadă. Luke a izbucnit în rîs de nu ştiu cîte ori – mai ales cînd nu ştiu ce director de studio l-a întrebat ce părere are despre franciza *Plăcinta americană* şi Tarkie a zis, Dumnezeule!, că nu ştie precis – e cam ca Starbucks? Chiar şi Tarkie pare complet şocat. Adevărul e că mi-e milă de el. A venit aici ca să scape de probleme şi e asaltat de oameni care umblă după banii lui.

Pot să înţeleg de ce petrece atîta timp rătăcind de unul singur prin mlaştini. Cel puţin, căprioarele nu-l fugăresc să-i spună că au un concept fabulos pe care ar vrea să i-l expună la micul dejun. Acum, un ins în costum gri lucios îl întreabă pe Tarkie dacă vrea să viziteze un platou de filmare.

— Filmăm o dramă extraordinară. Povestea se întîmplă în largul mării. Aduceţi-vă şi copiii, o să le placă…

— Sînteţi foarte amabil. Tarkie răspunde deja ca un robot. Dar sînt aici în vacanţă…

— Eu vin! îl întrerupe Suze.

— Nemaipomenit! Tipul în costum gri îi zîmbeşte. Vom fi încîntaţi să vă primim la studio şi să vă facem turul, puteţi chiar asista la filmarea cîtorva scene…

— Pot să fac figuraţie? întreabă Suze cu îndrăzneală.

Tipul în costum gri se uită lung la ea, vizibil încurcat. Doriţi să…

— Fac figuraţie în film. Şi prietena mea Bex, la fel.

Mă apucă de braţ. Nu?

— Da! Categoric!

Întotdeauna mi-am dorit să fac figuraţie într-un film! Îi zîmbesc încîntată lui Suze, iar ea îmi răspunde la fel.

— Excelenţa Voastră… Tipul în costum gri pare total perplex. Nu vă veţi simţi confortabil făcînd figuraţie. Ziua e lungă, obositoare, scenele se filmează iar şi iar şi iar… De ce nu vreţi să *vizionaţi* pur şi simplu scenele, după care puteţi să cunoaşteţi actorii din distribuţie, luăm prînzul într-un loc drăguţ…

— Vreau să fac figuraţie, spune Suze, încăpăţînată. Şi Bex la fel.

— Dar…

— Nu vrem să vizionăm filmul, vrem să apărem *în* el.

— Vrem să apărem *în* el, repet eu apăsat.

— Bine. Bărbatul pare că şi-a acceptat înfrîngerea. OK. Nici o problemă. Oamenii mei se vor ocupa de asta.

— Bex, o să facem figuraţie!

Suze îmi strînge entuziasmată mîna.

— O să apărem într-un film!

— Şi o să mergem să ne vedem la cinema! Toată lumea o să ne vadă… A, ia staţi aşa! Despre ce e filmul? întreabă Suze subit, iar bărbatul, care tocmai scrie un număr de mobil pe o carte de vizită, ridică ochii.

— Piraţi.

— *Piraţi?*

Mă uit la Suze cu bucurie reînnoită. O să jucăm într-un film cu piraţi!

1. Joc în care cei implicaţi trebuie să-şi poziţioneze membrele în cele patru şiruri de cercuri de culori diferite ale unui covoraş de plastic special, avînd grijă să-şi menţină echilibrul pentru a cîştiga.
2. Licitaţie la care ofertele sînt scrise pe o foaie de hîrtie, iar la finalul evenimentului, cine a licitat cel mai mult cîştigă.

DiscriminHate LA

c/o 6389 Kester Avenue ▫ Van Nuys CA 91411

Stimată doamnă Brandon,

Andy Wyke, care s-a aflat la recenta gală E.Q.U.A.L. şi v-a auzit povestea atît de plină de învăţăminte, mi-a dat numele dumneavoastră.

Sînt preşedintele DiscriminHate LA, un grup de lobby creat pentru a combate discriminarea în toate formele ei. Sîntem de părere că definiţiile curente ale discriminării sînt mult prea înguste. Am identificat nu mai puţin de 56 de motive obişnuite de discriminare, iar lista continuă să crească în fiecare zi. Cazul dumneavoastră este totuşi primul caz de „animal"-ism pe care l-am întîlnit şi am dori să discutăm despre experienţa pe care aţi avut-o. Mulţi dintre membrii noştri au devenit vîrf de lance în campanii pe diverse teme şi sperăm că aţi putea să faceţi acelaşi lucru. De exemplu, aţi putea:

- Să scrieţi o relatare a poveştii dumneavoastră de discriminare pentru site-ul nostru;
- Să dezvoltaţi un program extins pentru elevii de liceu, care ar putea să sufere de aceeaşi discriminare;
- Să faceţi lobby la reprezentantul local al guvernului dumneavoastră pentru a promulga „Legea Ermintrude".

Permiteţi-mi ca, în acest punct, să vă transmit cea mai sinceră solidaritate şi compasiune. Nu cunosc detaliile exacte ale cazului dumneavoastră, dar înţeleg că a fost o poveste emoţionantă şi probabil că e foarte dureros să o împărtăşiţi.

Aştept cu nerăbdare să-mi daţi un semn şi să vă alăturaţi luptei noastre.

Toate cele bune,
Gerard R. Oss
Preşedinte DiscriminHate LA
Supravieţuitor şi combatant împotriva: discriminării din cauza dimensiunii, numelui, mirosului şi practicilor sexuale.
Autorul cărţii *Sînt diferit, eşti diferit, e diferit(ă)*

LHA

LETHERBY HALL ASSOCIATION
THE PARSONAGE
LETHERBY COOMBE
HAMPSHIRE

Stimată doamnă Ermintrude Endwich,

Vă mulţumim pentru recenta dumneavoastră scrisoare.

Este întotdeauna interesant să aflăm părerea unui „membru imparţial al publicului“, cum vă descrieţi. Totuşi permiteţi-mi să vă contrazic în anumite privinţe. LHA nu este „o adunătură de nazişti care n-au nimic mai bun de făcut decît să se plîngă de nişte fîntîni“. Nu „ne întîlnim în fiecare noapte în nu ştiu ce hrubă întunecată“ şi nici nu „complotăm ca vrăjitoarele din *Macbeth*“. Nu cred că felul în care ne îmbrăcăm are vreo relevanţă.

De asemenea, nu sînt de acord cu afirmaţia dumneavoastră că The Surge este „una dintre minunile lumii“. Nu este. Nici nu vom regreta cumplit ce am spus „cînd genialul Tarquin Cleath-Stuart va primi o medalie din partea reginei“. Nu îmi pot imagina ce medalie ar fi aceea.

Îmi puteţi da adresa dumneavoastră din Marea Britanie? Nu vă găsesc pe nici o listă electorală.

Maureen Greywell

Preşedinte LHA

+ + + +

DOISPREZECE

M-am documentat. Iau chestia asta foarte în serios. O să fiu cea mai bună figurantă din lume.

Nu, nu „figurantă“. Termenul corect e „actor de fundal“. Am aflat atît de multe de pe internet despre figuranţi, că mă simt cît se poate de bine pregătită. De pildă, întotdeauna e bine să-ţi iei cu tine nişte cărţi de joc sau o carte, în caz că te plictiseşti. Şi să nu te îmbraci în verde, în caz că scena se filmează pe fundal verde. Şi să-ţi iei cu tine o mulţime de ţinute diverse. Deşi acum nu are rost, pentru că se pare că

ne vor da ei costume. Ni s-a oferit şi o limuzină care să ne ducă la studio, ceea ce sigur nu se face în mod obişnuit. Sînt foarte drăguţi cu noi fiindcă Suze e măritată cu Tarkie.

De fapt, sper în secret să fie atît de drăguţi să ne dea şi cîte o mică replică de zis. Adică, de ce nu? Evident, nu cine ştie ce dialog sau discurs complicat sau ceva de genul ăsta. Doar cîteva cuvinte, acolo. Aş putea să zic „Drept grăit-ai, căpitane“, după ce căpitanul piraţilor ţine un discurs. Iar Suze ar putea să spună „Hei, pămînt!“ sau „Hei, corabie!“ sau „Hei, piraţi!“. Orice cu „hei“ e OK. Am şi exersat o voce special răguşită de pirat şi am şi citit un articol despre actoria de film. Spune că greşeala cea mai frecventă, chiar şi pentru actorii profesionişti, e să interpreteze exagerat, deoarece camera surprinde pînă şi cele mai infime mişcări şi le măreşte, aşa că totul trebuie făcut la o scară cît mai mică.

Nu sînt sigură că Suze îşi dă seama de asta, fiindcă şi-a petrecut micul dejun făcînd exerciţii zgomotoase de încălzire a vocii, a dat din mîini ca să „scape de excesul de energie“ şi a repetat întruna „o babă bălană mănîncă o banană babană“. Dar nu pot să-i zic nimic despre actorie, fiindcă mi-o taie tot timpul: „Bex, am făcut *actorie* în liceu, dacă ţi-aduci aminte“.

Filmul e turnat într-un studio izolat fonic din Burbank, aşa că acolo mergem acum. Luke îi lasă la grădiniţă pe Minnie şi pe copiii lui Suze. (Imediat ce-a aflat cine e Tarkie, directoarea s-a dat peste cap să le ofere odraslelor Cleath-Stuart locuri temporare, iar directoarea unei şcoli din apropiere a găsit repede loc şi pentru Ernest.) Stăm pe bancheta limuzinei, ne uităm la panourile publicitare ce trec în goană pe lîngă noi şi zîmbim una la alta ca nişte demente. E cel mai palpitant lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, *de cînd sînt*.

Nu ştiu despre ce e scena – de fapt, nu prea ştiu nici despre ce e filmul, fiindcă pe internet nu scrie decît „o dramă ce se petrece în largul mării“. Dar am exersat un pic la aruncatul hangerului (am folosit un cuţit de bucătărie), fiindcă nu se ştie niciodată, poate e o scenă de bătaie.

— Hei, Suze, dacă trebuie să mă bat cu cineva, te oferi repede, da? zic.

— S-a făcut, e de acord Suze imediat. Însă mă întreb: femeile se bat? Poate doar se uită şi rînjesc.

— Hai, că sînt şi femei-pirat, zic sigură pe mine. Putem să fim noi. Uită-te la Elizabeth Swann.

— Vreau să mă bat cu căpitanul Jack Sparrow, zice Suze nerăbdătoare.

— Dar el nu joacă! îi amintesc pentru a mia oară.

Suze are o mică fixaţie pentru Johnny Depp şi cred că spera c-o să apărem în noua serie din *Piraţii din Caraibi*. Însă nu e aşa. Se numeşte *Steagul negru* şi nu recunosc numele nici unei vedete în afară de April Tremont, care o joacă pe „Gwennie“.

— Ştiu. Totuşi n-ar fi super?

Oftează.

— Poate că în filmul ăsta o să fie un căpitan al piraţilor şi mai sexy, îi atrag atenţia, cînd îmi sună telefonul. E tata, ceea ce mă surprinde. De obicei mama mă sună, după care mi-l pasează pe tata şi imediat înşfacă iar telefonul pentru că a uitat să-mi spună ceva despre noua husă de canapea a lui Janice sau despre muşcate.

— Tati! exclam. Ghici ce facem Suze şi cu mine în clipa asta!

— Beţi suc de portocale în timp ce vă bronzaţi, spune tata rîzînd. Cel puţin, aşa sper.

— Greşit! Sîntem într-o limuzină şi ne îndreptăm spre studioul de filmare!

Tata şi mama ştiu deja că o să fim figurante într-un film, fiindcă i-am sunat imediat să le spun. Şi pe Janice şi Martin. Şi pe Jess şi Tom. Şi pe vechiul meu manager bancar, Derek Smeath…

S-ar putea spune că am sunat ceva lume, dacă stau să mă gîndesc.

— Minunat, draga mea! zice tata. Aveţi grijă să vă împrieteniţi la cataramă cu vedetele.

— Aşa o să facem!

— Tocmai mă întrebam: ai reuşit să-l cauţi pe vechiul meu amic, Brent?

Of! Fir-ar! Cu Golden Peace şi cu sosirea lui Suze, mi-a ieşit complet din minte.

— Nu încă, zic, simţindu-mă vinovată. N-am prea avut timp. Dar am s-o fac, promit.

— Păi, ar fi minunat.

— O să mă duc să-l văd cît de curînd şi o să-i dau toate datele tale.

Am ajuns la intrarea baricadată a unui mare complex de clădiri şi curţi şi, în clipa cînd şoferul încetineşte, văd pe geam un şir de rulote. Rulote de filmare adevărate!

— Am ajuns! Sînt o grămadă de rulote! strig plină de entuziasm. O, tată, ar trebui să vezi!

— Sună minunat, zice tata. Păi, să-mi spui ce afli despre Brent.

— Aşa am să fac, zic, atentă doar pe jumătate. La revedere, tată!

Şoferul îi spune numele noastre tipului de la poartă. În timp ce Suze şi cu mine ne uităm pe geam, văd un bărbat în costum de pirat mergînd spre una dintre rulote, bătînd şi intrînd.

— O, *Doamne*! exclamă Suze.

— Ştiu!

Nu pot să nu chicotesc fericită.

Pe cînd maşina intră maiestuos în complex, mă uit în toate părţile pînă mi se învîrte capul, încercînd să înregistrez toate detaliile. E exact aşa cum mi-am imaginat. Văd fete cu căşti şi clipboard-uri. Un tip care cară la subraţ ceva ce seamănă cu o statuie de marmură. O femeie în crinolină care vorbeşte cu un tip în geacă de piele.

— Sînt stresată, zice brusc Suze. Dacă o să fiu de rahat?

— Stresată? repet mirată. Suze, o să te descurci de minune!

Maşina se opreşte şi o strîng de braţ încurajator.

— Hai să mergem să găsim nişte cafea. Ştii, chestia *cea mai importantă* cînd joci într-un film e cateringul.

Şi cîtă dreptate am! După ce rătăcim cîteva minute, găsim o masă mare pe care scrie Bufet platou filmare, aprovizionată din belşug cu diverse sortimente de cafea, ceai, biscuiţi, brioşe şi chiar şi nişte minirole de sushi. Pe cînd mănînc al treilea fursec cu cireşe şi migdale, un tip cu cască se apropie de noi, cu un aer uşor nemulţumit.

— Sînteţi lady Cleath-Stuart?

— Eu sînt, zice Suze, cu o brioşă în gură.

— Sînt Dino, al doilea asistent de regie. Trebuia să ne întîlnim la intrare.

— A, scuze. Voiam nişte cafea. Suze îi aruncă un zîmbet larg. *Latte*-ul ăsta cu alune e delicios!

— Mă bucur. Tipul murmură ceva în walkie-talkie, apoi ridică iar privirea. Păi, haideţi să-l cunoaşteţi pe Don. El e agentul nostru de presă şi o să aibă grijă de voi azi.

Don e foarte spilcuit şi are cei mai ciudaţi pometi pe care i-am văzut vreodată. *Ce naiba* le-o fi făcut? I-o fi umplut? Sau şi-o fi scos grăsimea din obraji? În orice caz, n-a fost un succes, deşi normal că *n-am* să aduc vorba despre asta şi nici n-am să mă holbez la faţa lui.

Ne conduce într-o chestie ca o magazie uriaşă şi coboară glasul în timp ce noi ne croim drum cu grijă peste sîrme şi cabluri.

— Lady Cleath-Stuart, zice cu respect, sîntem încîntaţi să vă urăm bun venit pe platoul de filmare al peliculei *Steagul negru*. Vrem ca ziua de azi să fie cît se poate de plăcută şi de interesantă pentru dumneavoastră. Urmaţi-mă, vă rog. Ne-am gîndit că aţi dori să vedeţi platoul înainte de-a merge la Departamentul de costume.

Suze e un VIP în toată regula! E nemaipomenit! Ne grăbim amîndouă pe urmele lui, ferindu-ne în ultima clipă de nişte tipi care cară un zid de piatră fals, făcut de fapt din lemn. Ne îndreptăm spre un pîlc de scaune regizorale şi un monitor, lîngă care stau o groază de oameni cu căşti şi expresii serioase.

— Ăsta e „satul video“, spune Don în şoaptă. De-aici urmăreşte regizorul acţiunea. Vă rog să vă asiguraţi că aveţi telefoanele închise. Cred că urmează să filmăm o scenă.

Înconjurăm locul pînă vedem cum trebuie platoul. Sîntem într-o bibliotecă şi doi actori stau în fotolii. Femeia e îmbrăcată într-o crinolină de catifea, iar bărbatul, în frac. Un tip slăbuţ, în jeanşi, cu păr roşu-aprins, stă ghemuit lîngă ei şi le vorbeşte cu însufleţire.

— El e Ant, regizorul, murmură Don.

În timp ce privim scena, Ant se întoarce repede la scaunul lui, îşi pune căştile şi se uită concentrat la monitor.

— Motor! strigă cineva de pe platou.

— Motor! repetă alte cîteva persoane imediat. Motor! Motor!

Chiar şi în spatele nostru, lîngă uşă, două fete strigă:

— Motor!

— Motor! strig şi eu, săritoare.

— MOTOR!

Ce super! Deja simt că fac parte din echipă!

— Acţiune! strigă Ant şi, ca prin farmec, întregul loc amuţeşte brusc. Oricine se ducea undeva rămîne pe loc şi toate conversaţiile au încetat, în mijlocul frazei.

— Răpită, zice femeia în catifea.

— Răpită!

Bărbatul îi ia mîna şi ea îl priveşte îndurerată.

— Tăiaţi! strigă Ant şi sare iar din scaun în platou.

— Scena asta are loc acasă la lady Violet, şopteşte Don. Ea tocmai a aflat că fiica lor Katriona a fost răpită de piraţi. Vreţi să mergeţi mai aproape?

Înaintăm în vîrful picioarelor, pînă ajungem în „satul video“. Sînt cîteva scaune regizorale cu numele imprimate pe spătar şi mă uit la ele cu jind. Mi-aş da *viaţa* să am un scaun cu numele meu pe el. În minte îmi apare brusc imaginea unui scaun pe care scrie: *Becky Brandon, creatoare de costume*. Cum ar fi să încep să lucrez la filme şi să am numele scris pe spatele unui scaun? N-aş mai vrea să mă ridic niciodată de-acolo. Aş merge peste tot cu scaunul lipit de mine.

Creatoarea de costume a acestui film se numeşte Renée Slattery. Am căutat-o deja pe Google şi m-am gîndit ce să-i zic dacă ne întîlnim. Am să încep prin a o complimenta pentru costumele din *Am văzut-o prea devreme*, alt film la care a lucrat, dar după aceea am să-i vorbesc despre provocarea de-a crea costume de epocă. (Nu ştiu prea multe despre asta, dar pot să bag şi eu ceva din top.) După care am s-o întreb degajată dacă are nevoie de ajutor, poate de cineva care să-i cumpere nişte rejansă sau nişte botine cu nasturi sau orice.

Adică, *trebuie* să aibă nevoie de ajutor, nu? După care putem începe să lucrăm împreună şi să căutăm idei de costume şi, în felul ăsta, am să-mi fac şi eu intrarea în branşă.

Suze şi cu mine primim cîte un scaun regizoral pe care scrie *Vizitator* şi ne cocoţăm cuminţi pe ele, privind cum se filmează scena de încă două ori. Nu-mi dau seama de diferenţele dintre duble, deşi n-aş recunoaşte aşa ceva în ruptul capului. Ant bea întruna cafea, se uită în monitor şi îi strigă instrucţiuni unui tip cu o cameră cocoţată sus, în stînga lui.

Deodată se răsuceşte pe scaun şi se holbează la mine şi la Suze, după care îl întreabă, destul de agresiv, pe Don:

— Cine sînt? Ce caută pe platoul meu de filmare?

Don pleacă repede capul şi îl aud şoptindu-i:

— Lordul Cleath-Stuart… finanţator… invitate speciale… studio…

— Bine, ai grijă să nu deranjeze pe nimeni, zice Ant răstit.

Pe bune, acum! Nu-l deranjăm cu nimic! Dau ochii peste cap către Suze, dar ea a găsit pe undeva un scenariu şi-l citeşte, rostind încet cîteva replici. Lui Suze chiar i-ar fi plăcut să fie actriţă. (Sau animatoare. Sau artistă. Sau prezentatoare de ştiri. Sinceră să fiu, a avut multe idei despre cariera pe care

ar fi putut s-o urmeze.)

— Dylan! Regizorul ridică brusc vocea. Unde-i Dylan?

— Aici! Un tip timid, cu tricou gri se grăbeşte spre el.

— Dylan e scenaristul, ne explică Don mie şi lui Suze. Rămîne pe platou în caz că mai avem nevoie de dialoguri.

— Ne trebuie o replică pentru lady Violet, spune Ant. Trebuie să sugereze gravitatea celor întîmplate, dar şi, cum să zic?, *demnitatea* lui lady Violet. E o femeie care n-o să cedeze. O femeie care o să lupte. Face o pauză. O replică de doar trei-patru cuvinte.

— Aha! Dylan dă din cap stresat. Am înţeles.

În timp ce Ant se îndepărtează cu paşi mari, se apucă să scrie pe un blocnotes galben şi eu îl urmăresc fascinată. Omul ăsta creează un film, chiar aici. Sîntem de faţă la crearea istoriei filmului! Apoi, brusc, îmi vine o idee. E atît de bună, că aproape îmi scapă un icnet.

— Scuze, zic, fluturînd din mînă ca să-i atrag atenţia lui Dylan. Scuză-mă. Nu vreau să te întrerup, dar mi-a venit în minte o replică şi mă gîndeam că poate vă e de folos. Mi-a trecut pur şi simplu prin cap, adaug modestă.

— Bravo, Bex! strigă Suze.

Dylan oftează.

— Care?

— O mare putere atrage o mare răspundere.

Rostind-o, nu mă pot abţine să fiu mîndră de mine.

— Superb! exclamă Suze. Doar că ar trebui s-o spui cu mai multă pasiune. O mare putere atrage o mare răspundere, repetă cu voce gravă şi tremurătoare. O mare *putere* atrage o mare *răspundere*.

— Perfect! zic întorcîndu-mă către Dylan. Ştii, ea a studiat actoria în liceu.

Dylan ne priveşte de parcă am fi amîndouă ţicnite.

— Replica asta e din *Omul-păianjen*, zice imediat.

Omul-păianjen?

— Serios? Mă încrunt. Eşti sigur? Fiindcă eu nu mi-o amintesc…

— Sigur că sînt sigur! Dumnezeule!

Taie nervos replica pe care-o pusese pe hîrtie şi scrie altceva.

— A… zic dezamăgită. OK. Scuze.

— Păi, atunci, ce zici de „O mare suferinţă atrage o mare provocare“? propune Suze.

— Sau „O mare năpastă atrage un mare noroc“, mă bag şi eu în vorbă. Sau „O mare tristeţe atrage o mare seninătate“.

Sînt destul de mîndră de asta din urmă, dar Dylan pare şi mai agasat.

— Vreţi, vă rog, să mă lăsaţi să mă concentrez? izbucneşte.

— A, OK. Scuze.

Suze şi cu mine ne lăsăm păgubaşe, strîmbîndu-ne una la alta. Îl privim fascinate cum acoperă foaia cu scrisul lui, apoi cum se duce rapid cu ea la Ant.

— Ce zici de asta?

— OK. Încercăm.

Ant se duce pe platou şi îl văd arătîndu-i pagina actriţei cu rochie de catifea.

— De ce nu te duci chiar tu să le dai noul dialog actorilor? îl întreb pe Dylan cînd se aşază lîngă noi.

— Eu nu mă apropii de platou. Pare sincer şocat de idee. *Regizorul* se duce pe platou.

Parcă ar spune „Eu nu mă apropii de tron“. Fir-ar! Platourile astea de filmare sînt nişte locuri complicate.

— Sper că v-a încîntat vizita, adaugă, sforţîndu-se clar să fie politicos. Mi-a făcut plăcere să vă

cunosc.

— A, păi încă nu ne-am încheiat vizita, îi explic.

— O să apărem şi noi în film! adaugă Suze.

— Sîntem figurante!

— Voi?

Dylan se uită de la mine la Suze şi înapoi. Dau să-i spun că nu e cazul să fie atît de mirat, cînd apare Ant, care se strîmbă la Dylan şi îi aruncă blocnotesul în braţe.

— Yolanda zice că e cam fără vlagă, iar eu sînt de acord. Nu poţi să scoţi ceva mai bun de-atît?

Pe bune, acum. Ce nemernic! Pun pariu că Dylan a scris o replică sclipitoare. (Deşi nu atît de bună ca „O mare putere atrage o mare răspundere“.)

— Am fost distras de ele două, răspunde Dylan răutăcios, arătînd spre noi, şi simpatia mea se evaporă pe loc.

Chiar nu era cazul să dea vina pe noi! Încercam să-l ajutăm! Ant ne aruncă o privire fioroasă, după care îi aruncă una şi mai fioroasă lui Dylan.

— Păi, mai dă-mi nişte variante. Luăm pauză cinci minute.

Ant se îndepărtează cu paşi mari, iar Dylan se încruntă din nou la blocnotesul lui, ronţăind pixul. Atmosfera e destul de încordată, aşa că mă simt uşurată cînd apare Don şi ne face semn să venim la el.

— Actorii iau o pauză, spune. Şi m-am gîndit că poate aţi vrea să vedeţi puţin platoul înainte de-a merge la Departamentul de costume.

Îl urmăm pe platou şi păşim cu grijă pe covor. Ne aflăm pe un platou de filmare adevărat! E destul de mic, dar foarte bine aranjat, cu rafturi de cărţi, o masă ornamentată şi o fereastră falsă, cu draperie de catifea.

— Scuzaţi-mă, spune Don cînd îi bîzîie telefonul, trebuie să răspund.

Iese din platou, iar Suze se aşază pe fotoliul lui lady Violet.

— Răpită, spune cu un glas îndurerat. Răpită!

— Foarte bine! zic. Nu ţi se pare că rochia lui lady Violet e un pic prea umflată? Cred c-ar putea să-i vină mai bine de-atît. Poate îi spun persoanei de la Departamentul de costume.

— Răpită! spune iar Suze şi se uită spre camera de filmat, întinzînd mîinile de parcă ar fi pe o scenă uriaşă din Londra şi ar avea publicul în faţă. O, Doamne! Răpită! Oare coşmarul nostru nu se va sfîrşi niciodată?

— Totul arată atît de realist, zic mîngîind cu degetul un rînd de cotoare false de cărţi. Uită-te la bufetul ăsta. Zgîlţîi uşa, dar e închisă bine. Pare atît de real, dar e fals, ca tot restul. Mă duc la măsuţă. Adică, uită-te la prăjiturile astea. Arată cît se poate de real. Chiar miros ca şi cum ar fi reale. Ce chestie deşteaptă!

— Păi, poate că *sînt* reale, îmi atrage atenţia Suze.

— Sigur că nu sînt. Nimic de pe platoul de filmare nu e real. Uite. Ridic convinsă o prăjitură şi iau o gură din ea.

La naiba! Chiar e adevărată. Am gura plină de cremă şi pandişpan.

— Bex! Suze mă priveşte consternată. Prăjitura aia apare în film! N-o poţi *mînca*!

— N-am vrut să fac asta! zic încercînd să mă apăr.

Sînt revoltată. N-ar trebui să aibă prăjituri adevărate pe un platou de filmare. E împotriva legilor filmării.

Mă uit în jur, dar nimeni nu pare să mă fi văzut. Ce să fac? Nu pot să pun o jumătate de prăjitură înapoi pe masă.

— OK, începem, se aude o voce puternică. Goliţi platoul!

O, Doamne! Se întorc actorii şi eu încă mai am jumătate de prăjitură în mînă.

Poate n-o să observe.

Părăsesc în grabă platoul, cu mîinile la spate, şi găsesc un loc unde sînt aproape ascunsă în spatele unui stîlp de piatră. Cei doi actori stau rezemaţi de spătarul fotoliilor şi toată lumea se adună pentru o nouă dublă.

— Staţi o clipă. O fată îmbrăcată toată în negru vine alergînd pe platou. Se chiorăşte la ecranul unei mici camere de filmat, după care se uită atent la masă. Ce s-a întîmplat cu cealaltă prăjitură?

Fir-ar!

Actorii se uită în jur cu o privire nedumerită, de parcă nici nu ştiau că în scenă există şi prăjituri.

— Prăjitură? zice bărbatul în cele din urmă.

— Da, prăjitură! Ar trebui să fie şase bucăţi! Bate cu degetul în ecranul camerei. Ce s-a întîmplat cu ea?

— Nu te uita la mine! spune bărbatul cu un aer jignit. Eu nici n-am văzut-o.

— Ba ai văzut-o!

— Cred că erau doar cinci, zice actriţa care o joacă pe lady Violet.

— Scuzaţi-mă, face fata în negru apăsat. Dacă eu spun că erau şase, atunci erau şase şi, dacă nu vreţi să filmăm din nou tot ce am făcut de azi-dimineaţă, propun să nu mai umblaţi la recuzită cum aveţi chef.

— Eu n-am umblat la nimic! protestează lady Violet.

Trebuie să mărturisesc. *Haide*, Becky! Cu un mare efort de voinţă, mă apropii de marginea platoului şi-mi dreg glasul.

— Ăăă… scuzaţi-mă! zic jenată. E aici. Scuze.

Întind mîna şi toată lumea se holbează la prăjitura fărîmicioasă, pe jumătate mîncată. Îmi ard obrajii de ruşine, mai ales cînd o bucată cade pe podea. Mă aplec repede s-o iau, simţindu-mă mai rău ca niciodată.

— S-o pun înapoi pe masă? îndrăznesc să întreb. Am putea ascunde partea mîncată…

Fata în negru ridică ochii spre mine, nevenindu-i să creadă.

— Ai *mîncat* din recuzită?

— N-am vrut! zic repede. Am crezut că e butaforie şi am muşcat din ea doar ca să dovedesc că am dreptate…

— Eu am ştiut că nu e butaforie, se bagă şi Suze în vorbă. I-am spus. Am zis: nici o prăjitură falsă nu poate fi atît de bună…

— Ba da, poate! obiectez. Tehnologia modernă e incredibilă.

— Nu chiar *atît* de incredibilă…

— Mă rog. Îmi vine o idee subită. Poate e un lucru bun. Fiindcă, acum, e normal să aibă atîtea prăjituri? Fac apel la Ant. Şase prăjituri pentru doi oameni! Nu vreţi să pară lacomi, nu? Nu vreţi ca publicul să se gîndească „Nu-i de mirare că lady Violet are nevoie de corset dacă mănîncă toate prăjiturile astea“…

— Destul! îşi iese din fire Ant brusc. Scoateţi-le pe fetele astea de pe platou. Se uită furibund la Don. Nu-mi pasă cine sînt, au interdicţie pe platou.

Interdicţie?

Suze şi cu mine schimbăm priviri şocate.

— Dar o să facem figuraţie! spune Suze supărată.

— Îmi pare foarte rău că v-am deranjat, zic repede. N-am vrut să mănînc prăjitura. N-am să mai mănînc nimic altceva.

— Ant, ascultă-mă o clipă, spune Don cu cea mai catifelată voce posibilă. Se apropie grăbit de el şi se apucă să-i şoptească ceva la ureche.

Îl văd pe Ant aruncîndu-ne nişte priviri pline de ură, însă în cele din urmă, pufnind nervos, spune:

— Bine. Mă rog. Nu mai pot sta *pe loc*.

Îmi ţin respiraţia cînd Don se întoarce la noi şi ne face semn ferm să plecăm de pe platou.

— Putem să mai facem figuraţie? întreabă Suze neliniştită.

— Sigur! spune el zîmbind încordat. Nici o problemă. Haideţi la Departamentul de costume şi pe urmă… mă rog. V-aş recomanda ca în scena următoare să staţi puţin *mai în spate*.

— Adică să nu vorbim cu regizorul, zice Suze. Şi să nu mîncăm recuzita.

El dă din cap.

— Da, la asta mă gîndeam.

— Ai auzit, Bex? mă înghionteşte Suze. Nu halim platoul de filmare.

OK, o să am grijă ce fac. O să fiu cuminte de nici n-o să se ştie că sînt acolo. Mă rog, pe cît se poate, avînd în vedere că acum am o perucă roşie şi creaţă, dinţi înnegriţi, fustă cu jupon şi un corsaj cu şireturi care îmi face sînii să pară… Mă rog. *Proeminenţi* ar fi un cuvînt potrivit. *Ridicoli* ar fi un altul.

Machiajul mi-a fost trîntit pe faţă cam în cinci secunde de o fată care asculta muzică la iPod, dar sînt transformată! Arăt murdară, soioasă, bătrînă şi cam de speriat. Cît despre Suze, ea arată ca o băbătie. Are o perucă brunetă încîlcită şi un soi de placă dentară care îi modifică forma gurii, iar mîinile îi sînt pline de negi. Se plimbă de colo-colo şchiopătînd şi zău dacă nu arată ca o piratesă în toată regula. Eu nu şchioapăt, dar cred că aş putea să încerc un tremur uşor al mîinilor. Sau un spasm. Unul foarte subtil.

Am fost invitate într-o cămăruţă şi toţi ceilalţi figuranţi stau care pe unde pot, citind cărţi cu un aer plictisit, însă eu mă plimb, străduindu-mă să nu-mi pierd tonusul. Singura chestie care mă roade e că n-am reuşit încă să vorbesc cu nimeni despre oportunităţile de-a colabora cu designerul costumelor. Renée Slattery nu şi-a făcut apariţia şi toţi angajaţii de la Departamentul de costume sînt destul de stresaţi. Am pus o întrebare despre lungimea juponului meu, iar fata care se ocupa de asta a zis:

— Nu contează. Altceva?

Nu contează? Cum se poate să nu conteze un jupon?

Apoi am întrebat-o cum s-a angajat aici, iar ea mi-a zis:

— Am fost destul de idioată să vreau să mă scol toată viaţa la cinci dimineaţa.

Fireşte, ăsta *nu* e un răspuns, dar mi-a tăiat tot avîntul.

— Actorii de fundal! Dino, al doilea asistent de regie, stă în cadrul uşii. Actorii de fundal pe platou, vă rog!

Vaai! Noi sîntem!

Cînd ne strecurăm în şir indian prin studio spre platou, mă străbate un fior de încîntare. Se întîmplă! O să apar într-un film! Platoul ăsta e mult mai mare decît cel de dinainte şi înfăţişează o cabină de vapor. Sînt vreo zece figuranţi, cu mine şi cu Suze – numai femei – şi, conform discuţiei pe care tocmai am auzit-o din întîmplare, e o scenă-cheie, foarte importantă.

O scenă-cheie, foarte importantă! Dacă devine una dintre scenele alea de film extrem de celebre care sînt difuzate întruna la televizor şi eu apar în ea? Dacă o să fiu descoperită drept un mare talent? Simt un licăr ridicol de speranţă. Sigur, ştiu că nu m-am gîndit niciodată serios să mă fac actriţă, dar dacă am chipul potrivit pentru film şi habar n-am avut pînă acum?

Mă copleşeşte o imagine extrem de vie, în care Ant opreşte brusc filmarea şi îndreaptă camera spre mine, iar după aceea se întoarce către asistentul lui şi zice simplu: „O, Doamne, uită-te la pometii ei!“.

Adică, OK, ştiu că nu e *chiar aşa* posibil. Dar am pometi destul de bine conturaţi şi totul arată altfel cînd priveşti prin camera de filmat şi…

— Bex! mă înghionteşte Suze. Te strigă Dino!

Mă grăbesc spre Dino şi îl privesc avid, sperînd să spună ceva de genul: „Aş vrea să dai o probă pentru rolişorul prinţesa piraţilor“.

— OK, tu, fata care a înfulecat recuzita.

Ridică ochii dintr-o listă.

Fata care a înfulecat recuzita?

— Mă numesc Becky, îi spun.

— Mă bucur. E limpede că nu mă ascultă. Fii atentă, te pun într-un loc unde să nu te vadă Ant. Nu vrem să-l călcăm şi mai tare pe nervi. O să lustruieşti pantofii lui Gwennie cu cîrpa şi o să stai în poziţia asta întreaga scenă. Ţii faţa în jos, departe de cameră. Ai înţeles? *Departe* de cameră.

Îmi întoarce spatele, chemînd-o pe fata următoare, şi mă holbez la el, perplexă.

Departe de cameră? Dar n-o să mă vadă nimeni. Şi familia mea? Îmi vine să plîng. De unde o să ştie că sînt eu?

Mă simt complet zdrobită cînd mă aşez în poziţia cerută, aplecată spre podea, strîngînd în mînă o cîrpă veche şi murdară. Nu e deloc aşa cum mi-am închipuit. O fată care aduce un pic cu April Tremont s-a aşezat pe scaun şi îmi aruncă o privire total lipsită de interes. Bănuiesc că e dublura.

— Oameni buni! Dino bate din palme. Haideţi să facem fundalul pentru scena care urmează. Gwennie, jucată de April Tremont… Cîteva figurante încep să aplaude, iar Dino zîmbeşte mulţumit. Gwennie îi va fi predată piratului Eduardo, jucat de Curt Millson. Însă ea e îndrăgostită de Arthur, piratul rival, căpitanul vasului *Steagul negru*, iar în scena asta vom vedea cum Eduardo descoperă acest lucru.

— Bună, îi zic îndurerată dublurii. Trebuie să-ţi lustruiesc pantofii.

— Bine.

Tipa îşi ridică fusta şi îi frec deprimată pantoful.

— OK, repetăm! se aude vocea lui Dino. Acţiune!

— Să mă mărit cu Eduardo? spune dublura cu glas monoton. Nu cît îmi mai curge un strop de sînge prin vene. Scoate o eşarfă şi o mîngîie. Of, Arthur.

— Actorii de fundal, ne instruieşte Dino. Vreau să vă uitaţi la eşarfă. Vă interesează.

Ridic capul ascultătoare să mă uit la eşarfă, dar Dino spune imediat:

— Nu şi tu, fata care a înfulecat recuzita.

Super! Toată lumea e invitată să se uite la eşarfă, în timp ce eu mă tîrăsc pe duşumea. Uşa se deschide larg, cu un scîrţîit şi aud tropăitul unor cizme grele.

— Ce-i chestia aia drăguţă din mîna ta? aud un glas gros, masculin. Arată-mi-o.

— Niciodată! spune dublura.

Apoi se iscă un soi de încăierare, dar nu văd fiindcă nu îndrăznesc să ridic capul. Doamne, ce frustrant! *Ard* de nerăbdare să văd despre ce-i vorba, dar nu văd absolut nimic, înţepenită aici. N-o să am şansa să-mi fac numărul cu spasmul, darămite să mai zic „Drept grăit-ai, căpitane“. Doamne, ce deprimant!

— Tăiaţi!

Mă aşez pe călcîie şi îi fac cu mîna lui Suze, încercînd să nu fiu invidioasă. Ea e în regulă, stă pe o treaptă, unde toată lumea o poate vedea. I s-a dat chiar şi un obiect adevărat de recuzită – un pieptăn vechi şi rupt – şi îşi piaptănă părul încurcat cu gesturi teatrale.

— Scuză-mă.

Aud un glas melodios şi în faţa ochilor mei apare o botină micuţă, cu nasturi. Ridic ochii şi mă străbate un val de admiraţie. E April Tremont! Ea însăşi! Se aşază pe scaun şi-şi ridică fusta, ca să-i pot lustrui botinele.

— Cred că trebuie să le lustruieşti, zice dînd din cap. Biata de tine.

— A, nu, e OK! răspund imediat. E distractiv. Mă rog. Îmi place să lustruiesc cizme. Adică, nu doar pe platouri de filmare, îmi place să le lustruiesc şi acasă, şi în grădină, şi… ăăă…

Oooof! Încetează cu prostiile astea, Becky.

— Eu sînt April, zice ea amabilă.

De parcă n-aş şti. De parcă n-ar fi foarte, foarte celebră.

— Eu sînt Becky.

— Tu eşti cea care a mîncat prăjitura?

— A fost o greşeală, zic repede.

— M-a amuzat foarte tare.

Mă regalează cu un zîmbet, acel zîmbet incredibil pe care l-am văzut într-o tonă de filme. Mă rog, nu chiar într-o tonă de filme. Două filme, un sitcom şi o campanie la o cremă emolientă. Totuşi.,,

— April. Curt. Pot să vorbesc ceva cu amîndoi?

Ant se îndreaptă spre noi şi îmi îngrop repede capul în fusta lui April ca să nu mă vadă. Deşi oricum nu pare să vadă într-adevăr vreo figurantă.

— Vreau nişte violenţă veritabilă în scena asta, îl aud zicînd pe deasupra capului meu. Curt, cînd vezi însemnele duşmanului tău pe eşarfa lui Gwennie, totul se schimbă. Ştii că îl iubeşte pe Arthur, iar asta te înfurie. Adu-ţi aminte, scena asta e pivotul filmului: ea te va face să ataci flota duşmană, ea va declanşa întregul lanţ de evenimente. OK, oameni buni? Pasiune. *Intensitate.* Haideţi să filmăm!

În ciuda tuturor celor întîmplate, nu pot să nu dau pe dinafară de încîntare. Filmăm! Chiar filmăm! Se întîmplă!

O oră mai tîrziu, mă simt *un picuţ* mai puţin entuziasmată. Am repetat scena de nici nu mai ştiu cîte ori şi de fiecare dată a trebuit să-mi ţin capul plecat în timp ce toată acţiunea se petrecea deasupra mea şi au început să mă doară genunchii din cauza poziţiei în care stau.

În afară de-asta, cu cît repetăm scena, cu atît o înţeleg mai puţin.

— Eşti OK? April Tremont îmi zîmbeşte din locul în care i se reface machiajul. Cred că ţi-e cam greu acolo jos.

— A, e în regulă! zic imediat. Sînt bine! Super!

— Îţi place scena?

— Păi…, şovăi. Ştiu că ar trebui să spun „Da, e splendidă!“. Dar adevărul e că pur şi simplu n-o simt. N-o înţeleg, zic în cele din urmă. Dar *tu* eşti foarte bună, adaug repede.

— Ce nu înţelegi? se interesează April.

— Păi, de ce te joci cu eşarfa.

— E o amintire de la iubitul meu, Arthur, îmi explică April. Are cusute pe ea însemnele lui. Vezi?

Îmi întinde eşarfa să mă uit.

— Ştiu asta, zic dînd din cap. Dar eşti pe vasul lui Eduardo. E un tip extrem de violent şi îl urăşte pe Arthur. Deci n-ar fi normal să o ţii ascunsă? Nu crezi că, dacă chiar l-ai iubi pe Arthur, ai vrea să-l protejezi?

April Tremont mă priveşte lung cîteva clipe.

— Ai dreptate, spune. *De ce naiba* mă joc cu ea?

— Poate trebuie să fii mai prostuţă? sugerez.

— Nu! zice April. Deloc! Ant! Ridică vocea. Ant, vino-ncoace!

O, Doamne! Îmi îngrop faţa în fusta ei şi încerc să mă topesc cît pot în peisaj.

— Ant, am o problemă cu motivaţia mea, spune April. De ce scoate Gwennie eşarfa?

Arunc o privire scurtă în sus: Ant se holbează la April de parcă s-ar aştepta la o întrebare-capcană.

— Am vorbit deja despre asta, zice. E o chestie sentimentală. Se gîndeşte la iubitul ei.

— Dar de ce să scoată eşarfa acum, cînd e atît de periculos? Se află pe vasul duşmanului. De ce s-ar purta atît de prosteşte?

Se lasă tăcerea cîteva clipe, după care Ant zbiară:

— Dylan! Treci aici. Te rog, explică-i lui April motivaţia personajului ei.

Dylan se înfiinţează imediat, iar tenişii lui scîrţîie pe podeaua studioului.

— A, OK, zice, un pic stresat. Păi, Gwennie se gîndeşte la iubitul ei, Arthur. Îşi aminteşte momentele petrecute împreună. Aşa că scoate eşarfa…

— De ce? îl întrerupe April.

— Ca să-şi amintească de el. Dylan pare de-a dreptul deconcertat. Asta e motivaţia ei.

— Dar îşi poate aminti de el şi fără eşarfă. De ce-ar risca viaţa lui pentru o eşarfă?

— E femeie, spune Dylan stins. E sentimentală.

— E *femeie*? răspunde April, cu o voce brusc ameninţătoare. E *femeie*? Ce răspuns e ăsta? Doar fiindcă e femeie nu înseamnă că e o idioată! Nu fac asta, zice ferm. Nu scot eşarfa. Gwennie nu e o tîmpită. N-o fac.

— Dar trebuie să scoţi eşarfa! zice Dylan consternat. Asta-i toată miza scenei!

— Ei bine, trebuie să modificaţi scena.

— April, scumpa mea, spune Ant, respirînd zgomotos. Trebuie neapărat să scoţi eşarfa. Dacă Eduardo n-o vede, atunci nu lansează atacul împotriva flotei duşmane. Şi tot actul al doilea despre asta e. Ăsta-i *tot filmul*, ce dracu'!

— Păi, nu are logică, zice April încăpăţînată. Are dreptate Becky.

— *Becky?* Ant parcă mai are puţin şi face apoplexie. Cine-i Becky?

Fără prea mare chef, ridic capul dintre fustele lui April şi-l văd pe Ant zgîindu-se la mine furibund şi siderat.

— A, bună, zic stresată şi risc un mic zîmbet. Super regia! adaug repede. Foarte inspirată.

— Iarăşi tu? spune Dylan nevenindu-i să creadă. Cine dracu' eşti? strigă. Îmi strici tot filmul!

Se uită la mine cu o privire de zici că ar vrea să mă bată.

— Nu-i adevărat! îngaim îngrozită. Adică… N-am vrut să fac asta!

— Ar trebui să-i mulţumeşti! Scena are o mare hibă şi ea e singura care a remarcat. Se ridică în picioare. Rezolvaţi hiba, domnilor. Mă găsiţi în rulota mea. Gilly, Ugg-urile mele?

Una dintre fetele de la Departamentul de costume se grăbeşte să-i desfacă nasturii botinelor.

— April! zice Ant. Nu te prosti!

— Dacă n-o rezolvaţi, le daţi din start apă la moară criticilor, se răsteşte ea.

Îşi trage în picioare o pereche de cizme Ugg şi traversează studioul. Pleacă. O, Doamne!

— Vino imediat înapoi! zice Ant furios.

— Rezolvă hiba! îi răspunde ea peste umăr.

Îi văd pe Ant şi pe Dylan schimbînd priviri tulburate.

— April, fii rezonabilă.

Ant aleargă după ea.

— Uite ce e, hai să discutăm.

Mă uit în jur. Toate figurantele şi toţi membrii echipei privesc fascinaţi. Ce facem acum? Dino schimbă cîteva cuvinte în şoaptă cu un alt tip cu cască, după care porneşte agitat spre platou.

— OK, prînzul. Toată lumea, prînzul!

Imediat, figurantele se risipesc care încotro, iar Suze se năpusteşte la mine din capătul opus al platoului, cît de repede se poate mişca în fusta ei umflată.

— Ce-ai făcut? mă întreabă.

— N-am făcut nimic!

— Ei bine, toată lumea dă vina pe tine.

— Serios? Mă uit la ea necăjită. E foarte nedrept!

— A, nu, că sînt *încîntaţi*. S-ar putea să facă ore suplimentare. Mergem să mîncăm şi noi ceva? Poate mai au nişte sushi. Ştii, s-ar putea să mă fac figurantă în toată regula, adaugă pe cînd ne îndreptăm spre bufet. Am învăţat atît de multe! Există o agenţie specială unde te poţi înscrie şi poţi cîştiga destul de bine dacă ai lookul potrivit. Poţi să faci bani serioşi!

Bani serioşi? Îmi stă pe limbă să-i zic că ea *are deja* bani serioşi, cu soţul ei multimilionar, dar e atît de ambalată, că nu-mi vine s-o fac.

— Dacă ştii să călăreşti, se consideră că ai o aptitudine în plus, zice cînd o fată plină de prospeţime

se grăbeşte spre noi.

— Becky? E vreuna dintre voi Becky?

— Eu, răspund neliniştită.

— Domnişoara Tremont ar vrea să vă invite în rulota ei.

Suze şi cu mine ne uităm una la alta cu gura căscată. În rulotă! O vedetă veritabilă de cinema vrea să mă invite în rulota ei!

— Poate să vină şi prietena mea? întreb.

— Sigur. Pe-aici.

Sinceră să fiu, sînt *un pic* dezamăgită de rulotă. Mă aşteptam să fie plină de trandafiri şi de frapiere cu şampanie şi cartonaşe cu mesaje de la producători, poate şi nişte poze cu autograf de la George Clooney, nu să arate ca o mini-rulotă cu reviste şi sticle de Evian şi batoane energizante împrăştiate peste tot. Cînd intrăm, April vorbeşte la telefon şi mă aşez cu grijă pe o băncuţă, lîngă Suze.

Nu m-ar deranja să am şi eu o rulotă, mă trezesc gîndindu-mă aiurea. Cum ar fi ca, oriunde te-ai duce, să ai o mică rulotă care te aşteaptă să intri şi să te relaxezi cînd ai chef?

Cum ar fi să mergi *la cumpărături* cu rulota? Dumnezeule, da! Ai putea să-ţi pui toate sacoşele înăuntru şi să te odihneşti, să-ţi faci o ceaşcă de ceai şi…

— Becky! April pune telefonul jos şi-mi zîmbeşte. Ce mai faci?

— Păi, bine, zic. Mulţumesc. Ea e prietena mea Suze.

— Bună, Suze.

April îi aruncă lui Suze zîmbetul ei radios, după care se întoarce iar spre mine.

— Voiam doar să mă asigur că eşti bine. Nu vreau să ai parte de cine ştie ce repercusiuni din partea lui Ant. Dacă-ţi face necazuri, spune-mi.

— Mulţumesc, zic mişcată.

— Păi, îţi sînt datoare. Oftează. Ar fi trebuit să-mi dau seama singură la citirea scenariului cap-coadă. Sau cineva ar fi trebuit s-o facă. Ăştia sînt nişte idioţi.

— Şi ce-o să facă acum? întreb îngrijorată. Chiar le-am stricat tot filmul?

— Ei, na! Rîde. O să scrie altă scenă. O să rezolve ei cumva. Asta e meseria lor. Dar aş vrea să-ţi fac o favoare în schimb, dacă pot. Mă priveşte extrem de serios. Ai agent? Ai nevoie de unul mai bun? Vrei un contact? Ştiu cît de grea e meseria asta, orice te poate ajuta.

— Sinceră să fiu, nu am un agent, încep să-i explic. *Nu cu asta* mă ocup…

— Mie mi-ar plăcea să am un agent! se bagă Suze în vorbă. Vreau să fiu figurantă. Chiar cred că asta ar putea fi noua mea carieră.

April Tremont ne cîntăreşte din ochi, curioasă.

— Nu sînteţi actriţe?

— Eu am făcut cursuri de actorie, spune Suze repede. Am diplomă. Am fost extrem de apreciată pentru elocuţiunea mea foarte modernă.

— Eu mă ocup de modă.

— Am ajuns să jucăm în film datorită lui Tarkie.

— Tarkie e soţul ei, explic. El finanţează filmul.

— Şi eu *abia acum* am aflat, spune Suze cu amărăciune.

— Toată lumea ne întreba: „Vreţi să vedeţi cum se face un film“, la care noi am zis: „Nu, vrem să jucăm în el“.

— Aşa că iată-ne!

Ne oprim amîndouă şi ne uităm la April să vedem ce zice. Pare că-i e greu să pună totul cap la cap.

— Deci *tu* ai nevoie de un agent, îi spune lui Suze.

— Da, te rog!

— Iar *tu* ai nevoie de… Se întoarce spre mine. Ai nevoie de ceva?

— Mi-ar plăcea un job în styling, răspund. Cu asta mă ocup. Am lucrat la Barneys şi încerc să-mi construiesc o carieră la Hollywood, dar e foarte greu să-ţi faci intrarea.

— Bex e genială, zice Suze cu loialitate. Poate face *pe oricine* să arate bine. Pînă şi pe cumnata mea, Fenella, care, crede-mă…

Se strîmbă.

— Are umeri frumoşi, spun. Trebuie doar să scoţi în evidenţă umerii.

— OK, face April gînditoare. Păi, ce zici de asta? Am o prietenă care e stilistă şi munceşte pînă cade lată. Ştiu că e tot timpul în căutare de oameni talentaţi cu care să lucreze. Ce-ai zice să-ţi stabilesc o întîlnire cu ea?

— Ar fi *extraordinar*! exclam cu respiraţia tăiată. Pe bune?

— Vineri seară o să fim amîndouă la Actors' Society Awards. Ce-ai zice dacă ţi-aş face rost şi ţie de o invitaţie? O să vă fac rost la amîndouă de invitaţii duble. O să fie o seară distractivă.

— Mulţumesc! Îi zîmbesc încîntată lui Suze. Mulţumesc foarte mult!

— Pe prietena mea o cheamă Cyndi.

April notează numele pe o bucată de hîrtie.

— O să fie acolo cu noua ei clientă. O s-o cunoşti şi pe ea. Poate, cine ştie, ajungeţi să lucraţi împreună!

— Doamne! Iau bucăţica de hîrtie. Mersi. Cine e noua ei clientă?

— Lois Kellerton, spune April, iar eu încremenesc.

Îmi dau seama că Suze a făcut ochii cît cepele şi mă străduiesc din răsputeri s-o ignor.

— Ce e? întreabă April, simţindu-ne încordarea. O cunoşti pe Lois?

— Nu, zic repede. Nicidecum. N-am întîlnit-o niciodată. De ce s-o fi întîlnit pe Lois Kellerton?

Las să-mi scape un hohot de rîs ascuţit şi nefiresc.

— OK. Păi, Lois e o drăguţă, spune April. Sîntem prietene, de fapt, sîntem chiar vecine. Amîndouă locuim pe Doheny Road de-o veşnicie. O să vă înţelegeţi de minune.

E prima oară cînd aud pe cineva descriind-o pe Lois drept „o drăguţă" şi April îmi remarcă mirarea.

— Ce e? mă întreabă.

Ştiu că ar trebui să-mi ţin gura, dar nu pot să mă abţin.

— Nimic. Doar c-am auzit că Lois e… cam dificilă? îndrăznesc. E adevărat ce se vorbeşte, că noul ei film are probleme?

April oftează.

— Aş fi vrut ca Lois să nu aibă reputaţia asta. E o fată de aur. Iar filmul o să fie minunat. E povestea primelor atlete, ştii, se vor folosi pelicule originale, de la olimpiadă. O idee foarte bună. Ei da, au fost mici probleme, însă orice film are probleme.

— Scuze, zic jenată. N-am vrut să… Doar c-am auzit…

— Ştiu. April îşi lasă mîinile în jos, exasperată. Toţi spun acelaşi lucru. Ideea e că Lois e o fată inteligentă, însă aşteaptă ca toată lumea să fie la cele mai înalte standarde, iar asta nu-i prea aduce mulţi prieteni. O să-ţi placă. Sînt sigură de asta.

Se aude un bip de mesaj şi April îşi ridică mobilul de jos.

— Scuze, trebuie să plec. Dă-i adresa asistentei mele şi îţi trimit biletele prin curier. Plecaţi voi singure cînd sînteţi gata.

Iese din rulotă, tropăind pe scări cu Ugg-urile ei, iar Suze şi cu mine ne uităm una la cealaltă.

— Lois Kellerton, zice Suze în cele din urmă. Of, Doamne, Bex!

— Ştiu. Mă scarpin în cap. Naşpa.

— Ce-o să-i *spui*? Adică, despre… ştii tu.

— N-o să-i spun nimic. Nici nu s-a întîmplat, OK? Şi nici ţie nu ţi-am spus.

— Bine. Suze dă din cap cu însufleţire, apoi ridică privirea. Hei, ce-o să zică Luke dacă te vezi cu Lois? Nu e duşmanca de moarte a lui Sage? N-ar trebui să fii în Echipa Sage?

O, Doamne! În agitaţia momentului, am uitat complet de asta. Fir-ar! Iau un baton energizant şi mă gîndesc intens. OK, nu e o situaţie ideală. Dacă aş fi putut alege altă celebritate, aş fi făcut-o. Dar nu pot să refuz o asemenea şansă incredibilă. *Nu pot*.

— Luke o să mă sprijine în cariera mea, zic în sfîrşit, un pic mai apăsat decît ar fi normal. Doar nu trebuie să fim amîndoi în Echipa Sage, nu? O să facem şi noi precum chinezii.

— Ce? Suze mă priveşte nedumerită. Prăjiturele cu răvaşe?

— Nu. Nu pot să nu chicotesc. *Ziduri*. Cînd fiecare stă de altă parte a zidului, dar e OK, fiindcă nu trădează nici un secret.

— Ziduri? spune Suze neîncrezătoare. Nu-mi place ideea. N-ar trebui să existe ziduri într-o căsnicie.

— Nu ziduri adevărate, ziduri chinezeşti.

Suze nu pare prea convinsă.

— Tot nu-mi place ideea. Cred că ar trebui să fiţi de aceeaşi parte.

— Păi, şi eu la fel, zic ca să mă apăr. Dar ce să fac? Am încercat să fiu stilista lui Sage, însă ea n-a fost interesată.

— Atunci fii stilista altei vedete.

— A cui? Nu prea se înghesuie să stea la coadă la uşa mea, nu-i aşa?

Sînt un pic enervată pe Suze, în parte pentru că ştiu că are dreptate.

— Ei, o să fie bine. O să fie ca în filmul ăla unde soţul şi soţia se luptă în instanţă, dar cînd sînt acasă totul e frumos şi plăcut.

— Ce film? întreabă Suze cu îndoială.

— Ăăă… ştii tu. Filmul ăla.

Inventez pe măsură ce vorbesc, dar n-am să recunosc asta.

— Cum se cheamă? întreabă ea.

— Nu contează cum se cheamă. Uite ce e, Suze, sînt şi eu o dată la Hollywood. Trebuie măcar *să văd* dacă pot reuşi ca stilistă.

Rostind cuvintele, îmi dau seama cît de mult îmi doresc şansa asta şi cît de dezamăgită am fost de eşecurile mele. Acum trebuie doar să întind mîna şi să apuc o şansă reală.

— Luke o să înţeleagă, adaug. Mă descurc eu cumva cu el. O să fie OK.

BACKGROUND ARTISTS UNLIMITED AGENCY
FORMULAR DE APLICAŢIE PENTRU ARTIŞTI

Titlu (ştergeţi variantele necorespunzătoare): Lady
Prenume: Susan deLaney Margaret
Nume: Cleath-Stuart
Data naşterii: Nu ştiţi că nu se face să întrebaţi pe cineva de vîrstă?
Locul naşterii: Sandringham, în grajdul cailor (mama tocmai fusese la vînătoare).
Experienţă anterioară în actorie: Am jucat un bondar la Mrs Darlington's Academy, după care am fost iepure, apoi minunata Blanche Dubois, cel mai strălucitor rol al meu, apoi fata aia din *Neguţătorul din Veneţia*. A, şi Julieta. Însă am făcut doar trei scene, fiindcă Shakespeare E cam lung.
Aptitudini deosebite (ex. călărit, jonglat): A, o grămadă! Călărit, tenis, pescuit la muscă, yoga, făcut rame foto, aranjamente florale, împăturit şerveţele în forme de vis, glazurat torturi (am făcut un curs, tata a crezut că aş putea să-mi fac un viitor în catering). Nu sînt prea bună la dactilografiat, dar pot să mimez destul de bine. Şi, dacă faceţi un film pe un platou care înfăţişează o veche casă englezească, pot să vă spun unde se pun cuţitele şi furculiţele, fiindcă mereu le încurcaţi. Şi, apropo, englezii nu poartă tot timpul tweed. A, şi DE CE sînt ticăloşii de fiecare dată englezi?
Accente: Pot să vorbesc cu un splendid accent american. Şi franţuzesc. Pot şi cu accent scoţian, dar – nu ştiu de ce – pe parcurs virează spre indian.
Sînteţi dispus(ă) să apăreţi gol/goală: Aţi înnebunit? Ce-ar zice tata? Şi soţul meu? Oricum, ce nevoie aveţi să apară oamenii goi? De fiecare dată cînd cineva se dezbracă pe ecran, încep să mă foiesc jenată, iar soţul meu se ridică şi zice: „Cine vrea un păhărel?". Oamenii din film ar trebui *să-şi ţină hainele pe ei*. În afară de căpitanul Jack Sparrow, el poate să şi le scoată! (Nu-i spuneţi lui Tarkie că am zis asta.)

TREISPREZECE

O să fie bine. Am avut multe întîlniri jenante în viaţa mea. O să fie bine. Adică, OK, poate n-am întîlnit niciodată o vedetă de film despre care să ştiu: 1. că am prins-o furînd dintr-un magazin; 2. că are o reputaţie discutabilă (poate nemeritată); 3. toată povestea vieţii ei, după ce m-am documentat trei zile întregi pe Google.

Totuşi mă aştept să meargă destul de bine. Probabil că o să ne înţelegem din prima şi o să ne întîlnim

să bem o cafea, o să mergem împreună la cumpărături…

Nu. Mă opresc brusc. *Nu* la cumpărături. Adică, dacă şterpeleşte ceva? Dacă mă roagă să-i fiu complice şi nu ştiu cum s-o refuz? Parcă şi văd titlurile îngrozitoare din ziar:

Stilistă şi star de cinema arestate la Barneys îndesînd şosete de designer în genţi. Vezi paginile cu fotografii, 8-10.

Oooof! Încetează, Becky. N-o să se întîmple aşa ceva. Decizia numărul unu: Dacă ajung să lucrez în echipa de stilişti a lui Lois, o să-i spun că nu merg niciodată la cumpărături cu clientele mele. Iar dacă, din întîmplare, *mergem totuşi* la cumpărături şi mă roagă să-i şterpelesc ceva, o să… O să mă fac că n-am înţeles şi o să mă retrag. Şi pe urmă o să fug. Da. E un plan bun.

Măcar m-am documentat. Ştiu atît de multe despre Lois Kellerton, că aş putea scrie o carte. Ştiu că şi-a început cariera la vîrsta de doi ani, într-o reclamă despre siguranţa pe şosele, şi că la trei ani avea deja un agent, iar părinţii ei au renunţat la slujbe pentru a se putea concentra asupra carierei sale. Mama ei e motorul întregii afaceri, iar taică-su e genul a-avut-o-tonă-de-aventuri-şi-şi-a-părăsit-familia, aşa că n-am să aduc vorba despre el. Nici despre Sage. N-aveam habar cît de adîncă e rîca dintre ele. Nu e vorba de remarca despre bolnava de cancer rasă în cap de care tot vorbeşte Sage. Totul a început cu mult timp în urmă, cînd s-au trezit amîndouă îmbrăcate în aceeaşi rochie verde-aprins la un eveniment, iar Sage a acuzat-o pe Lois că a făcut-o intenţionat. După care Sage n-a apărut la un eveniment SIDA organizat de Lois. Se pare că ea trebuia să prezinte întreaga seară, iar Lois a zis că s-a simţit „umilită şi dezamăgită“, dar n-a fost surprinsă că Sage a „dat din nou dovadă de egoismul ei înnăscut“.

După care, anul trecut, Lois a primit o stea pe Aleea celebrităţilor şi a spus în discursul ei: „Am Hollywoodul în gene“. La care Sage a comentat imediat pe Facebook: „Dumnezeu să ajute Hollywoodul“.

Lucrul cel mai trist e că acum mulţi ani erau prietene bune. În copilărie au apărut chiar împreună într-o emisiune TV. Dar Hollywoodul e un loc dur pentru actriţa secolului XXI, care învaţă că trebuie să privească orice altă vedetă drept o rivală (conform *Hollywouldn't.com*, blogul ăsta senzaţional pe care l-am descoperit). Se pare că actriţele sînt în permanentă competiţie pentru roluri, bărbaţi, campanii publicitare şi chiar chirurgi plasticieni. Îşi creează tabere ca nişte curţi regale şi devin paranoice în legătură cu competitoarele lor, chiar şi cu cele cu care sînt „prietene“.

Totul sună superstresant. Nu-mi pot închipui cum ar fi să intru în competiţie cu Suze pentru un chirurg plastician. Deşi, sinceră să fiu, ne-am ciondănit o dată din cauza unei haine Orla Kiely pe care amîndouă voiam să ne-o cumpărăm de pe eBay. (Suze şi-a luat-o. Dar mi-o împrumută şi mie.)

Mă rog, deci există cîteva capcane conversaţionale posibile, dacă şi cînd mă văd diseară cu Lois. N-am să pomenesc de Sage, de furat din magazine (sau cumpărături) şi nici de tatăl lui Lois ori de cel mai recent film al ei, *Patul cu ţinte* (a avut recenzii proaste), sau de zahărul alb (ea îl consideră diabolic). Nu c-aş fi avut de gînd să aduc în discuţie zahărul alb, dar oricum. E bine să ţin minte. Subiecte pe care le *pot* pomeni fără teamă: Globul de Aur pe care l-a primit, greutăţile Kettlebell cu mîner, nucile de macadamia. Mi le-am şi notat, în caz că mi se pune un văl pe creier.

— Nuci de macadamia? Pentru ce? întreabă Suze, care a citit cu interes lista.

— Fiindcă lui Lois îi plac, răspund eu. Aşa scria în *Health and Fitness*. Am să-i zic că şi mie îmi plac şi o să ne împrietenim.

— Dar ce poţi tu să-i spui despre nucile de macadamia? obiectează Suze.

— Nu ştiu! zic pe un ton defensiv. O să-i spun: Au gustul ăla intens de nucă, nu-i aşa?

— Şi despre greutăţile Kettlebell? Ai văzut măcar vreuna la viaţa ta?

— Nu despre asta e vorba. Lois a făcut un DVD cu exerciţii de forţă cu greutăţi, aşa că e un bun subiect de discuţie.

Sîntem în camera mea şi ne pregătim pentru Actors' Society Awards sau „ASAs“, cum le spune toată lumea. Şi nu pot să nu mă simt un pic emoţionată. În seara asta totul trebuie să decurgă perfect. Trebuie să fac impresie bună. În ultimele zile am analizat îndelung stilul lui Lois şi am o tonă de idei pentru ea. Cred

că ar putea să meargă pe un stil mult mai tineresc şi mai strălucitor. Poartă rochii prea bătrînicioase pentru ea. Şi *cine naiba* o coafează?

— Azi am citit alt articol în *Variety* unde scria că steaua lui Lois cam apune, îmi aruncă Suze în treacăt. Părul strîns sau lăsat?

Îşi prinde extensiile cu o mînă şi le strînge într-un coc în creştetul capului. Mă uit la ea critic.

— Strîns. Arată super. Şi *nu apune* deloc.

— Mă rog, cota ei a scăzut. Se pare că are prea multe toane. Shannon a lucrat cu ea. Şi spune că e mereu încordată.

— Shannon e pur şi simplu geloasă, i-o tai eu scurt.

M-am cam săturat de Shannon asta. După plecarea de pe platoul de la *Steagul negru*, lui Suze i s-a propus să filmeze o zi ca figurantă pentru o emisiune care se cheamă *Cyberville* şi acolo s-a împrietenit cu o tipă pe nume Shannon, figurantă profesionistă de peste douăzeci de ani. Shannon se crede expertă în Hollywood, iar Suze îi respectă toate opiniile şi mi le repetă întruna. Pe bune, acum. Doar fiindcă ai apărut în *Matrix* nu înseamnă că le ştii pe toate.

— Lois n-are nevoie decît de o nouă imagine, zic apăsat. Pe care am să i-o ofer eu.

— Luke ce-a zis despre asta? Suze se întoarce spre mine, cu vocea înăbuşită de agrafele din gură. Nu mi-ai povestit.

— Păi, ăăă.

Încerc să cîştig timp conturîndu-mi atent buzele cu creionul, deşi le conturasem deja.

— N-are nimic împotrivă, aşa-i? Suze îmi aruncă o privire tăioasă. Bex, i-ai spus, da?

— Uite ce e. Mă uit în jur, căutînd cel mai bun răspuns posibil. N-are rost să-i spun deocamdată.

— Dar trebuie să-i spui! Suze îşi înfige o agrafă lucioasă în păr. Nu poţi să te alături pur şi simplu Echipei Lois fără ca el să aibă habar!

— Nici măcar n-am întîlnit-o încă pe Lois, îi răspund. Dacă nu ne înţelegem? Atunci îl stresez degeaba pe Luke. O să aştept pînă mă angajează şi *atunci* îi spun.

Încă nu vreau să-i vorbesc lui Luke despre întîlnirea cu Lois. În primul rînd, fiindcă în adîncul sufletului ştiu că Suze are dreptate – e posibil ca Luke să ridice obiecţii. Şi, în al doilea rînd, vreau să-i spun abia după ce am deja succes. Vreau să-i demonstrez că *pot* să reuşesc aici pe cont propriu.

— Şi dacă te vede diseară discutînd cu Lois?

— Suze, nu sîntem în plin Război Rece! Am voie să vorbesc cu oamenii! O să zic că făceam şi noi conversaţie. Poţi să mă închei şi pe mine la spate?

Cînd Suze începe să tragă de materialul rochiei mele cu corsaj, telefonul scoate mai multe bipuri, fiindcă primesc trei SMS-uri unul după altul, şi mă întind spre scaunul apropiat, unde l-am lăsat.

— Încetează! mă ceartă Suze. Nu pot să prind copcile dacă te tot mişti. E doar un SMS.

— Poate e o urgenţă.

— Nu-i nimic important, probabil e Luke.

— Cum adică, nimic important? Mă apuc să-mi tastez codul. Eu n-aş zice că nu-i important dacă ar fi Tarquin.

— Ba da, aşa zici tot timpul. Suze trage cu putere de rochie. Eşti sigură că-i mărimea potrivită?

Nu pot să-i răspund. Mă holbez la telefon, într-o stare de şoc total.

— Bex? Suze îmi dă un ghiont. Alo?

— Vine încoace, zic în cele din urmă.

— Cine vine?

— Elinor.

— *Acum?* face Suze alarmată.

— Nu, nu acum, dar curînd. În vreo săptămînă. I-am trimis un SMS în care am rugat-o să vină, însă n-am crezut niciodată că o s-o facă… Mă întorc cu faţa spre Suze, brusc împietrită de groază. O, Doamne!

Ce mă fac?

— Pui la cale o intervenţie, îţi aminteşti? spune Suze. Fiindcă eşti nemaipomenită la rezolvarea conflictelor, *mai ştii*?

— A, da. Înghit în sec. Da.

Totul suna mult mai bine în teorie. Însă gîndul că Elinor chiar va lua avionul spre LA, fără ca Luke să aibă habar, şi că va trebui să mă descurc cu amîndoi…

— Suze, trebuie să mă ajuţi, mă tînguiesc.

— S-o crezi tu! zice imediat. Pe mine să nu contezi. Întotdeauna ţi-am spus că e o idee proastă.

— Ba nu e o idee proastă! Doar că… s-ar putea să fie mai greu decît credeam.

— Parcă erai expertă, spune Suze, fără să se înmoaie vreun pic. Parcă aveai o grămadă de tehnici de soluţionare în mînecă şi Buddha te îndruma cu înţelepciunea-i infinită. Face o pauză, apoi adaugă: Uite, dacă vrei, îţi mai cumpăr nişte clopoţei de vînt.

— Foarte amuzant.

— Pe bune, acum, Bex, cred că eşti dusă cu pluta. Apropo, ce mai ştii de operaţia lui Elinor?

— A fost anulată, răspund citind din nou mesajul. Era o operaţie minoră, la un deget de la picior.

— *De la picior?* Suze se uită lung la mine. Credeam că e pe moarte!

— Şi eu la fel, recunosc.

— Păi, cred că ar trebui s-o rogi să-şi anuleze vizita. Spune-i că ai făcut o greşeală şi că n-o să fii aici. Mă apucă de umăr. Întoarce-te. Mai am o copcă.

Mă întorc, gîndindu-mă intens. Asta e cea mai logică variantă. Soluţia uşoară. Aş putea să-i trimit lui Elinor un SMS. Să-i spun să nu vină. Să găsesc o scuză. Probabil că n-o s-o mai vedem niciodată. Dar oare asta îmi doresc într-adevăr? Aşa e cel mai bine pentru noi toţi? Pentru Luke? Pentru Minnie?

Suze încheie ultima copcă.

— Aşa. Gata. Apoi adaugă: Sau ai putea să spui că Minnie e bolnavă. Eu fac asta mereu cînd vreau să scap de diverse lucruri. Ernie, bietul de el, a avut de vreo cinci ori tuse măgărească…

— N-am să-i zic să anuleze vizita. Sînt foarte hotărîtă. Elinor şi Luke trebuie să-şi rezolve problemele, iar eu chiar cred că îi pot ajuta şi, cu cît amîn mai mult, cu atît va fi mai greu.

— Dumnezeu să ne-ajute. Suze se holbează la mine, uluită. Deci *chiar asta vrei*, să pui la cale o intervenţie.

— De ce nu? Sînt sigură că pot s-o fac. Cu sau fără ajutor, zic apăsat.

— Cine are nevoie de ajutor? se aude glasul lui Luke din hol, iar eu încremenesc.

Închid repede telefonul şi zîmbesc cît mai firesc.

— A, bună! zic veselă cînd Luke intră, pus la patru ace. Tocmai vorbeam despre… greutăţile Kettlebell.

— Minunat, spune Luke aruncîndu-mi o privire ciudată. Ce naiba sînt alea? Aud întruna de ele.

— Nişte chestii de făcut exerciţii, improvizez. Seamănă cu un ceainic. Şi cu un clopot[1], fireşte. Cu amîndouă. Deci, la ce oră plecăm? adaug grăbită.

— O, Doamne! E deja ora de plecare? Suze intră brusc în panică. Unde-i Tarkie?

— Nu l-am văzut. Luke se uită la ceas. Trebuie să plecăm cam în douăzeci de minute.

Iniţial, Luke n-avea de gînd să vină la ASAs, dar pe urmă Sage a anunţat subit că vrea să meargă, aşa că a trebuit să vină întregul ei anturaj. Se pare că voia să aducă cu ea o maimuţă, pentru un pic de reclamă, iar Luke a trebuit s-o convingă să renunţe. O maimuţă! Cum ar fi fost dacă ar fi început să facă mizerie peste tot?

Acum, privirea lui Luke a căzut pe o pungă de carton lucioasă care zace pe pat, de unde se iţeşte un plic incrustat cu cristale Swarovski.

— Altă geantă, Becky? Ridică dintr-o sprînceană. Nu ziceai că cea pe care ţi-ai cumpărat-o în weekend e perfectă şi că ai s-o porţi toată viaţa, că o să facă parte din imaginea ta şi lumea o să-ţi spună

„fata cu geanta Lara Bohinc“?

Mă străbate un val de indignare îndreptăţită. Soţii *n-ar trebui* să ţină minte cuvînt cu cuvînt ce discută cu soţiile. E absolut împotriva spiritului căsătoriei. Dar în cazul ăsta nu-mi pasă, fiindcă, orice-ar crede, se înşală.

— Plicul nu e pentru mine. L-am cumpărat pentru noua mea profesie, de stilistă. E deductibil, adaug isteaţă.

Nu ştiu dacă o fi adevărat, dar trebuie să fie, nu?

— Da. Sigur. Noua profesie, de stilistă. Luke mă priveşte întrebător. Şi cum merge?

— Super! zic convinsă. Are mare potenţial. Multe oportunităţi.

Luke oftează.

— Becky, draga mea, aş vrea să mă laşi să te-ajut. Sînt sigur c-aş putea să te prezint cîtorva persoane…

— N-am nevoie de ajutorul tău! răspund jignită. Mă descurc.

De-asta nu vreau să-i pomenesc încă de Lois Kellerton. Vreau să-i arăt că pot. Plicul e pentru Lois, desigur. E unicat, de la un magazin vintage, şi are un design Art Deco pe care cred că o să-l adore. În ultima vreme, Lois a început să poarte tonuri foarte subtile şi stinse, ceea ce e foarte bine, însă cred că trebuie să mai „sară un pic în ochi“, iar plicul ăsta e perfect. Mai ales cu părul ăla al ei negru superb. Am de gînd să i-o dau diseară, ca să spargem gheaţa, şi sper ca apoi lucrurile să curgă de la sine.

— Unde e?

Suze tastează nervoasă un mesaj pe telefon.

— Pe bune dacă nu mi-a scos peri albi Golden Peace-ul ăsta… Îmi aruncă o privire acuzatoare, pe care chiar n-o merit. I-am spus să se întoarcă devreme, murmură apăsînd pe *Send*. Cînd e acolo, pierde complet noţiunea timpului. Ce *naiba* face?

Ştiu că Suze e de părere că Tarkie petrece prea mult timp la Golden Peace. Dar asta e din cauză că are prejudecăţi. Adevărul e că Tarkie se distrează de minune jucînd volei cu ceilalţi, făcînd parte din echipă. Nu-l bate nimeni la cap cu frontoane sau investiţii în Africa de Sud. Nici nu încearcă să-i vîndă idei de film, fiindcă genul ăsta de lucruri e total interzis la Golden Peace. Cred că e singurul loc în care a fost unde poate să fie el însuşi. Tarkie. Omul.

De afară răzbate zgomotul unei portiere trîntite. O clipă mai tîrziu, aud cum se deschide şi se închide uşa de la intrare şi nişte paşi traversează holul. S-a rezolvat. Ştiam eu c-o să apară şi Tarkie.

— Vezi? A venit. Înşfac plicul Lara Bohinc şi pe cel cu cristale Swarovski. Hai să bem un păhărel pînă se îmbracă Tarquin.

Suze se încalţă cu pantofii ei cu toc ameţitor, care o fac să pară şi mai înaltă şi mai zveltă decît de obicei. Părul blond, strîns sus în cîrlionţi şerpuitori, îi dă şi mai multă înălţime, aşa că arată incredibil: mîini şi picioare bronzate, gene false şi încruntarea de rigoare. Nimeni nu ştie să se încrunte ca Suze. Te bagă în sperieţi dacă vrea, mai ales cînd te domină aşa, în pantofii ei Louboutin. Moşteneşte chestia asta de la mama ei, care e la fel de formidabilă. Se pare că arborele ei genealogic ajunge chiar pînă la Boudica. (Sau oi fi vrut să spun Boadicea? Războinica aia nemiloasă, în orice caz.)

Acum Suze îşi înşfacă plicul (Tory Burch, piele de şarpe, la reduceri la Bloomingdale’s) şi iese cu paşi mari din cameră, strigînd:

— Tarkie! Unde-ai *fost*? Trebuie să plecăm!

Mă grăbesc în urma ei pe palier şi împietresc, la fel ca ea. Tarkie se află în holul de dedesubt, dar nu e singur. E cu Bryce, la fel de bronzat şi cu aceleaşi riduri sexy în jurul ochilor ca întotdeauna. Amîndoi sînt îmbrăcaţi în pantaloni scurţi de surfing şi au părul prins cu bandane, iar Tarkie ţine în mînă un Frisbee. L-am văzut ţinînd multe lucruri ciudate în mînă la viaţa mea – o puşcă din Primul Război Mondial, o bufniţă împăiată, o coasă veche –, dar cînd dau cu ochii de Frisbee îmi vine să rîd în hohote.

Cînd mă uit la Suze, îmi dau seama că nu e deloc încîntată.

— Bună, Bryce, zice pe un ton exagerat de amabil, coborînd scările. Mă bucur să te revăd. Dar nu vreau să te reţinem. Tarkie, ar fi bine să te schimbi.

Au! Cuvintele lui Suze, frumos articulate şi politicoase, sînt ca nişte cioburi de sticlă care cad unul după altul. Surîsul ei e îngheţat, iar atmosfera, clar stînjenitoare.

— Draga mea, aş prefera să nu vin în seara asta, dacă nu te deranjează, spune Tarkie, care nu pare să observe nimic. Bryce a organizat o plimbare nocturnă cu nişte tipi. Sună foarte distractiv.

— Dar, *dragul meu*, mergem la Actors' Society Awards. Ţii minte? Am stabilit că participăm la eveniment.

Vocea lui Suze e atît de implacabilă, încît pînă şi Tarkie pare să-şi dea seama că se petrece ceva.

— Haide, Suze, nu-i aşa că nu-i nevoie de mine acolo? zice rugător. O să fie plin de oameni oribili.

Numai Tarkie putea să descrie crema Hollywoodului drept „oameni oribili".

— Ba da, Tarkie, am nevoie de tine acolo! exclamă Suze. Şi mi-ar fi prins bine dacă n-ai fi dispărut azi toată ziua. Unde-ai fost, apropo?

— Am jucat volei, îi răspunde Tarquin ferindu-şi privirea. Am luat prînzul… şi am vorbit…

— Toată *după-masa*?

Vocea lui Suze devine tot mai stridentă.

— Scuzele mele, spune Bryce cu glasul lui fermecător, catifelat şi hipnotic. Eu l-am încurcat pe Tarquin. Ne-am apucat de vorbit şi am uitat să ne mai oprim.

— Nu te scuza! A fost o zi minunată. Tarkie se întoarce stresat spre Suze. Draga mea, Bryce are idei nemaipomenite. Aş vrea să luăm cina împreună într-o seară. Şi, Bryce… Se întoarce spre el. Aş vrea să vin la cursul ăla despre care vorbeai. Cum se chema?

— Canalizează-ţi gîndurile pentru o viaţă împlinită.

— Aşa! Sună… ăăă… fascinant.

— Eu sînt foarte bună la asta, mă bag în vorbă, săritoare. E foarte uşor.

— N-ai nevoie să te duci la nici un curs, Tarquin! izbucneşte Suze.

— Sînt de acord, spune Bryce, cu totul surprinzător. Nu e cîtuşi de puţin esenţial. Tarquin, cred că tu te vei vindeca printr-un proces natural. Numai să nu-ţi fie frică să vorbeşti.

— Hm… categoric. Tarquin pare jenat. Ideea e că nu-i prea uşor…

— Ştiu, zice Bryce dînd din cap. E greu. Însă va veni şi asta. Adu-ţi aminte că nu trebuie să fii *cu* nimeni. Marea te va asculta. Aerul te va asculta. Tu doar exprimă-te şi lasă-ţi sufletul să găsească răspunsurile.

Ascult, complet vrăjită, dar Suze face feţe-feţe.

— Să vorbească cu marea? pufneşte ea. Ca să creadă lumea că e nebun?

— „Nebun" e un cuvînt pe care eu încerc să nu-l folosesc, spune Bryce, netulburat. Şi da, cred că vorbitul cu alte persoane poate atrage un bagaj inutil. Uneori simţi nevoia să vorbeşti cu o entitate. Cu neantul. Cu zeul în care crezi. Pe mulţi îi vindecăm ajutîndu-i să vorbească cu animalele.

— Tarkie n-are nevoie de *vindecare*!

Suze pare de-a dreptul furioasă.

— Asta e părerea ta.

Bryce ridică din umeri într-un fel atotştiutor, ultraînţelept, de parcă ar spune: *eu deţin perspectiva corectă fiindcă am mai multă experienţă în ce priveşte problemele oamenilor, nevrozele şi stresul lor decît ai putea bănui tu, deşi sînt obligat să păstrez secretul şi să nu divulg amănunte despre celebrităţi.*

Mă rog, eu asta am înţeles.

— Eu sînt *soţia* lui, spune Suze sec.

— Sigur că da. Bryce ridică mîinile. Suze, te respect.

Între ei doi există o atracţie ciudată. Suze practic scapără scîntei în timp ce se pregăteşte să-l

înfrunte…

O, Doamne! Oare îl place? Adică, toată lumea îl place pe Bryce, ar trebui să fii de piatră să nu-l placi, dar… oare îl *place cu adevărat*?

— Haide.

În cele din urmă, Suze se răsuceşte spre Tarkie.

— Trebuie să plecăm.

— Ne mai vedem, Tarquin, spune Bryce, aparent neafectat.

— Sună-mă, îi răspunde Tarkie. Dacă tu şi băieţii jucaţi volei sau faceţi altă plimbare…

E atît de plin de speranţă şi de nerăbdare, că-mi aminteşte de un băieţel care aleargă după puştii-vedetă de pe terenul de joacă.

— Te sun. Bryce dă din cap amabil, după care se întoarce şi pleacă.

— Bun! exclamă Suze cînd uşa se închide în urma lui.

— Interesant tip! spune Luke impasibil. De unde vine, Tarquin?

— Nu ştiu, spune Tarkie. Şi nici nu contează. Se întoarce spre Suze. Cred c-ai putea să fii un pic mai politicoasă cu prietenii mei.

— Nu e prietenul tău, i-o întoarce Suze.

— Ba e! Mi-e mai prieten decît mulţi dintre oamenii din viaţa mea! E mai deştept, mai blînd şi înţelege mai multe… Tarquin tace şi ne holbăm cu toţii la el. Nu cred că l-am auzit vreodată pe Tarkie vorbind cu atîta pasiune despre ceva.

Adică, trebuie să recunosc. I-am cunoscut pe prietenii lui Tarquin şi cei mai mulţi dintre ei abia dacă articulează vreo şase cuvinte: „Bună împuşcătură“ şi „Înc-o duşcă?“ şi „Al naibii fazan“. Nu mi-l pot imagina pe vreunul dintre ei vorbind despre cum sufletul găseşte răspunsuri.

Şi, după mine, Suze face o mare greşeală. De ce-l opreşte pe Tarkie să-şi verse oful în faţa valurilor mării, dacă asta-l ajută? Cînd a ajuns aici, era aşa la fel de lipsit de vlagă cum îl ştiam. Măcar acum a prins şi el culoare în obraji.

— Dacă nu eşti în stare să vezi lucrul ăsta, atunci nu ştiu cum să-ţi explic, încheie Tarquin în sfîrşit.

— Ei bine, nu sînt, spune Suze furioasă.

Tarquin urcă scările în tăcere, cu Frisbee-ul bălăngănindu-i-se de coapsă. Schimb priviri neliniştite cu Luke, apoi mă uit la Suze. Stă cu mîinile în şolduri şi cu obrajii umflaţi sfidător.

— Suze! şuier la ea cînd Tarkie nu ne mai poate auzi. Care-i problema ta?

— Nu ştiu. Doar că… Expiră lung. Pur şi simplu nu-mi place individul. Mă scoate din minţi.

O scoate din minţi. Ei bine, iată şi dovada. *E clar* că-l place, chiar dacă nici ea nu-şi dă seama de asta. Între ei există o atracţie sexuală, iar ea încearcă să-i reziste şi se răzbună pe bietul Tarkie la modul iraţional. Uau! I-am pus diagnosticul!

Pe bune, acum, ar trebui să studiez psihologia. E clar că am talent.

— Tu nu ştii cum e Tarkie, continuă ea. Nu l-ai prea văzut în ultimul timp. A început să spună chestii ciudate. S-a schimbat.

Da, şi ăsta e un lucru bun! îmi vine să strig. *Ai uitat ce epavă era?* Dar nu e momentul acum.

— Ei, lasă, zic liniştitor. Hai să mergem să ne distrăm şi o să discutăm despre asta altă dată.

Adevărul e că şi lui Suze i-ar prinde bine să vorbească cu marea, să se vindece pe cale naturală şi să-şi găsească sufletul. (Dar n-am să-i spun ca să nu mă trezesc că mă calcă pe picior, fiindcă poartă cei mai ascuţiţi pantofi Louboutin.)

Actors’ Society Awards se decernează la hotelul Willerton şi, conform programului, sînt oferite „actorilor mai puţin cunoscuţi a căror artă poate că nu s-a bucurat de recunoaştere în altă parte“. Doar că locul e înţesat de celebrităţi de prima mînă, aşa că la bieţii „actori mai puţin cunoscuţi“ nu se uită nici naiba. I-am văzut deja pe Diane Kruger, pe Hugh Jackman şi pe blonda din emisiunea aia cu cangurul. Iar

acum fotografii de afară strigă înnebuniţi „Tom! Tom!“, deşi habar n-am dacă e vorba de Cruise sau Hanks.

(Sau Selleck?)

(Sau o fi vreun alt Tom devenit celebru peste noapte, despre care nici nu ştiu?)

Măcar de data asta există un singur covor roşu, nu că picioarele mele l-ar fi atins mai mult de treizeci de secunde. Toate starurile pozau într-o parte pentru fotografi, în vreme ce noi, muritorii de rînd, am fost împinşi cu brutalitate de nişte bărbaţi cu căşti, care *practic* ţineau în mîini nişte bastoane de mînat vitele. Adică eu alergam de-a dreptul, iar Suze şi-a luxat glezna.

— Cel mai bun fixativ, spune Suze, arătînd din cap spre o femeie cu părul ţeapăn ca piatra.

— Cei mai buni sîni falşi, intru şi eu în joc, arătînd spre o fată care trece mîndră pe lîngă noi, în rochie fără bretele.

— Aaa, uite! Cea mai bună producătoare purtîndu-se oribil cu asistenta ei, spune Suze arătînd spre o femeie uscăţivă, în smoching, care îşi varsă veninul printre dinţi asupra unei fete ce pare că stă să plîngă.

Ceremonia de premiere începe abia peste o *oră* şi, din cîte îmi dau seama, nici Sage, nici Lois nu se zăresc pe nicăieri. Suze spune că o doare prea tare glezna să se învîrtă prin sală, iar Tarkie a dispărut cu un prieten de la volei, aşa că stăm la masa noastră, cu nişte pahare de vin în faţă, împărţind propriile premii.

— Am văzut-o pe fata aia la budă. Suze îmi dă un ghiont în timp ce pe lîngă noi trece o fată cu păr roşcat. Ea primeşte premiul pentru cea mai bună utilizare a corectorului de ochi. Şi pentru cel mai bun uscat al subsuorilor la uscător… Aaa! Tace. April! Salut!

Mă răsucesc pe scaun şi înghit în sec. Iat-o pe April Tremont, foarte suplă într-o rochie albastru-păun. Şi în picioare, lîngă ea, e…

O, Doamne! Inima începe să-mi bubuie brusc în piept.

— Lois, lasă-mă să ţi-o prezint pe Rebecca Brandon! spune April.

— Rebecca, ea e Lois Kellerton.

Să vezi celebrităţile în viaţa reală e ca şi cum ai vedea Ochiul magic, am hotărît. La început par ireale, ca o revistă sau o colecţie de filme ce prind brusc viaţă. După care ochii ţi se obişnuiesc treptat şi ele capătă formă 3D. Iar în cele din urmă se transformă, oarecum, în oameni adevăraţi. Oarecum.

Chipul lui Lois e şi mai tras decît atunci cînd am văzut-o prima oară. Are pielea atît de deschisă, că e aproape translucidă. Părul ondulat îi e prins într-un coc lejer şi poartă o rochie vaporoasă, din mătase cenuşie, care o face să arate ca o umbră.

— Bună, zice încetişor.

— Bună, zic cu stîngăcie, întinzîndu-i mîna. Mă bucur să… te cunosc.

Ea îmi strînge mîna – şi văd un licăr de recunoaştere pe faţa ei. S-a prins cine sînt. M-a recunoscut. Mi se strînge stomacul de emoţie. Oare cum o să iasă povestea asta?

Spre lauda ei, nu şi-a pierdut cîtuşi de puţin stăpînirea de sine. Nici măcar nu i s-au dilatat pupilele. Nimeni n-ar bănui vreo clipă că ne-am mai întîlnit. Probabil e meritul experienţei de actriţă, mă gîndesc.

— Becky, spune ea fără grabă.

— Exact. Înghit în sec. Eu sînt Becky.

Să nu aduci vorba despre furt, îmi spun hotărîtă în gînd. *Nici măcar NU TE GÎNDI la furt.* Problema e că, cu cît îmi repet mai mult să *nu* mă gîndesc la asta, cu atît mai greu îmi e. Mă simt ca şi cum secretul ei ar sări întruna în capul meu, strigînd: „Lasă-mă să ies!“.

— Îmi plac nucile de macadamia, zic disperată. Ţie nu?

— Cred că da. Lois pare mirată, apoi adaugă: Deci vrei să fii stilistă, aşa mi-a spus April.

— Becky e deja stilistă! zice Suze plină de loialitate. A lucrat la Barneys, pe post de consilieră de shopping personalizat. E nemaipomenită. Eu sînt Suze, apropo. Lucrez şi eu în branşă, adaugă mîndră nevoie mare. Sînt artistă de fundal.

Pe bune, acum, ce-o fi apucat-o pe Suze? *Lucrez şi eu în branşă.*

— Am făcut de cîteva ori cumpărături la Barneys cînd filmam în New York, spune Lois. Parcă era acolo o tipă… Janet?

— Janet a fost şefa mea! Mă străduiesc să nu par prea surescitată. Ea m-a învăţat tot ce ştiu!

— A, OK. Lois mă cîntăreşte din priviri. Atunci înseamnă că ştii ce faci.

— Becky, îmi pare rău, zice April întorcîndu-se spre mine, dar Cyndi n-a reuşit pînă la urmă să ajungă. Voiam să le fac cunoştinţă, îi explică lui Lois.

— A… Îmi ascund dezamăgirea. Păi, între timp… Scot plicul Art Deco. Ţi-am adus ăsta. I-l întind lui Lois. L-am văzut şi mi s-a părut stilul tău, e vintage…

Glasul mi se frînge şi îmi ţin respiraţia.

Se lasă tăcerea cît Lois cercetează poşeta. Mă simt ca în finala *MasterChef*, cînd Michel Roux jr îmi cercetează profiterolurile.

— Îmi place, zice Lois în cele din urmă. *Foarte mult.* Cumpărată.

— Super! exclam, încercînd să nu par prea încîntată. Ei bine, e de la un magazin vintage minunat, trec pe-acolo tot timpul, aş putea foarte uşor să-ţi găsesc mai multe lucruri…

— Mi-ar plăcea.

Lois îmi aruncă zîmbetul ăla fermecător şi delicat, cel pe care îl arborează în *Tess*, cînd Angel se dezbracă şi se apucă să facă un dans sexy pentru ea. (Oare aşa era şi în carte? Ceva îmi spune că poate nu.)

Pare cît se poate de dulce şi de prietenoasă. Nu pot să pricep de ce o consideră lumea neserioasă. Acum se uită la telefon şi se încruntă.

— Agentul meu. Trebuie să mă duc să vorbesc cu nişte oameni. Mă întorc să-mi iau drăgălăşenia asta. Pune plicul pe masă. Discutăm atunci şi detaliile.

— Dar cum rămîne cu Cyndi? zic stresată. Nu vreau s-o calc pe bătături.

— N-ai s-o faci. Lois rîde. Adevărul e că Cyndi e mult prea ocupată să aibă grijă de mine, oricum. April m-a avertizat de la început.

— Are prea multe cliente, spune April cu mîhnire.

— Eu n-am prea multe cliente, zic imediat şi Lois rîde iar.

— Super, atunci trece-mă şi pe mine pe listă.

Mai zîmbeşte o dată, apoi pleacă, traversînd sala înţesată de oameni.

— Data viitoare cînd te duci la cumpărături, vin şi eu cu tine, spune April zîmbind. Poate-mi găseşti şi mie un plic din ăsta.

— Sigur că da! Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai prezentat lui Lois.

— A fost plăcerea mea! Eu *îţi mulţumesc* că mi-ai atras atenţia că scena pe care o filmam nu avea nici o logică. Cred că încă mai rescriu la ea. Îmi face cu ochiul. Ne vedem mai tîrziu, fetelor.

Se topeşte în mulţime şi mă întorc fericită spre Suze.

— Ai văzut? Lui Lois i-a plăcut poşeta. Vrea să discutăm termenii contractului!

— Sigur că i-a plăcut poşeta! spune Suze îmbrăţişîndu-mă. Bravo, Bex! Lois pare chiar drăguţă, adaugă ea gînditoare. Credeam că e oribilă, cum zice lumea.

Dau să spun că exact aşa gîndeam şi eu, cînd aud vocea lui Luke strigîndu-mă.

— Draga mea, eşti bine?

Mă întorc şi îl văd cu Aran, două femei pe care nu le recunosc şi cu Sage, care poartă o rochie argintie şi pantofi asortaţi şi are părul aranjat în formă de roi de albine, stil anii ’60.

— Dacă îl ia nemernica aia…, zice furioasă. Dacă îl ia nemernica aia nu ştiu ce…

— Calmează-te, Sage, şopteşte Aran.

— Te distrezi? mă întreabă Luke.

— Da! îi răspund, încă radioasă. Ne distrăm de milioane! Bună, Aran, bună, Sage…

În timp ce îmi sînt prezentate cele două femei, Sage se lasă să cadă pe un scaun, tastînd furioasă pe telefon.

— Ce e? îl întreb încet pe Luke.

— Lois Kellerton, îmi răspunde el în şoaptă. Florence Nightingale. Am sentimentul că Lois e cea care va obţine rolul. Doar nu-i pomeni de asta, OK?

— A… Mi se strînge un pic inima. Bine.

Simt privirea lui Suze aţintită asupra mea şi ştiu ce încearcă să spună: ar trebui să-i mărturisesc lui Luke că o să încep să lucrez cu Lois Kellerton. Are dreptate. Ar trebui. Doar că nu prea ştiu cum s-o fac acum, în faţa lui Sage.

I-aş putea trimite un mesaj?

Scot telefonul, deschid mesageria şi scriu:

Luke. Am o nouă clientă. E Lois Kellerton.

Nu. E prea direct. Şterg totul şi încerc iar:

Luke, am o nouă oportunitate extraordinară, pe care nu vreau s-o pomenesc cu voce tare. Sper să fii încîntat pentru mine. CRED că vei fi încîntat pentru mine. S-ar putea să existe un mic conflict de interese, dar putem oricînd construi ziduri chinezeşti şi

Fir-ar! Nu mai am spaţiu. Şterg din urmă, cînd Sage ridică privirea de la telefonul ei.

— Drăguţă poşetă, spune cu ochii la plicul Art Deco şi îl trage către ea. E a ta, Becky?

Fir-ar! *Fir-ar*!

— Păi, ăăă… În timp ce mă chinui să găsesc un răspuns, Luke se bagă în vorbă.

— E una dintre cumpărăturile profesionale ale lui Becky, spune. Ştii că e stilistă, Sage? A lucrat la Barneys şi apoi la un mare magazin din Londra. Îţi aminteşti, ţi-am spus ieri despre toate astea?

— Eu îmi amintesc, zice Aran ridicînd privirea de la telefon. Nu te mai puteam opri.

Îmi face cu ochiul, după care continuă să tasteze pe telefon.

Nu pot să nu mă simt mişcată. Habar n-aveam că Luke îmi face reclamă în aşa hal.

Sage se încruntă de parcă ar încerca să-şi amintească ceva dintr-o viaţă anterioară.

— Sigur, zice vag. Mi-ai spus. Deci pentru cine e poşeta asta?

— Cred că s-ar putea să fie chiar pentru tine! Ochii lui Luke sclipesc. Am dreptate, Becky?

Nu. Nuuuuuuu!

Dezastru. Dezastru total. De ce n-oi fi ascuns-o sub masă?

— Păi… Îmi dreg glasul. Adevărul e…

— Pentru mine? Sage se luminează la faţă. Ce ca lumea! Se potriveşte cu rochia mea.

E nebună? E un cu totul alt argintiu.

— Ideea e că… nu e…

Dau să iau poşeta, însă e prea tîrziu. Sage s-a ridicat şi o probează, pozînd de parcă ar fi pe covorul roşu. Mă uit la Suze – pare la fel de îngrozită ca şi mine.

— Cred că ai punctat frumos, Becky, spune Luke cu un aer încîntat. Bravo!

— Chestia e că-i pentru o clientă, zic jenată. I-am promis-o. Pot să încerc să-ţi fac rost de alta, dacă vrei.

— Ce clientă?

Sage pare total bulversată.

— Păi, e doar o… ăăă… fată… Îmi încrucişez degetele la spate. N-o cunoşti…

— Ei, spune-i că ai pierdut-o. Sage îşi ţuguie buzele cît mai fermecător. E prea drăguţă. *Trebuie* să fie a mea.

— Dar i-am promis-o…

Încerc să i-o smulg, însă se unduieşte şi-mi scapă.

— Acum e a mea!

Înainte s-o pot opri, intră într-un grup de tipi în smoching negru. O clipă mai tîrziu, a dispărut.

— Luke! Îmi vărs tot năduful bătînd în masă. Cum ai putut? Ai stricat tot! Plicul nu era pentru ea!

— Păi, îmi pare rău, credeam că te ajut! răspunde furios. De săptămîni întregi îmi tot spui că vrei să fii stilista lui Sage.

— Păi, vreau! Dar am clienta asta…

— Cine-i clienta asta? Nu pare convins. Există măcar?

— Da!

— Şi cine e?

Se întoarce spre Suze.

— Ştii cine e clienta ei?

— Cred că Becky trebuie să-ţi spună singură, răspunde Suze pe un ton dezaprobator.

— Păi… Luke, zic cu un nod în gît. Hai să mergem la bar.

Pe cînd îndreptăm spre bar, sînt sfîşiată între două sentimente. Bucurie că am în sfîrşit o clientă şi groază la gîndul că trebuie să-i spun lui Luke. Bucurie-groază-bucurie-groază… Mi se învîrte capul, am mîinile încleştate şi îmi tremură picioarele, aşa că, una peste alta, sînt fericită cînd ajungem la bar.

— Luke, trebuie să-ţi spun ceva, izbucnesc brusc. E şi bine, şi nu chiar atît de bine. Sau poate că nu e bine. Sau… Nu mai am alte variante. Trebuie să-ţi spun, închei lamentabil.

Luke mă cîntăreşte o clipă din priviri, fără să spună nimic.

— E nevoie de-o tărie ca lumea? zice în cele din urmă.

— S-ar putea.

— Două cocktailuri *gimlet*, îi cere barmanului. Fără gheaţă.

Luke comandă adesea pentru mine, din cauză că nu reuşesc niciodată să mă hotărăsc ce vreau să beau. (Mama e la fel. La noi în casă durează o oră să comandăm mîncare chinezească.)

— Deci, vestea bună e că am o clientă.

— Mi-ai zis. Luke ridică dintr-o sprînceană. Foarte bine! Şi vestea proastă?

— Vestea proastă e că… Mă strîmb. Clienta mea e Lois Kellerton.

Mă pregătesc să-l văd pe Luke răbufnind sau încruntîndu-se sau dînd cu pumnul în bar şi zicînd: „Dintre toate stelele de cinema din toate oraşele…“, apoi privind fioros undeva în zare. În schimb, el are un aer perplex.

— Şi?

Mă simt puţin indignată. Cum poate fi atît de calm cînd eu parcă am un ghem în stomac?

— Cum şi? Sage o să leşine! Eu o să fiu în Echipa Lois şi tu în Echipa Sage şi totul o să explodeze şi…

— Ba *n-o* să explodeze nimic. Luke se enervează în fine. Nu mai suport! Tot războiul ăsta idiot o să *înceteze* chiar acum. Sage e o femeie matură şi trebuie să înceapă să se poarte cu puţină demnitate şi maturitate.

Mă fixează furibund, de parcă eu aş fi vinovată.

— Nu e doar vina ei, zic ca să fiu corectă. Amîndouă sînt vinovate. Lois a purtat aceeaşi rochie ca şi Sage la un eveniment, iar pe urmă Sage i-a tras clapa la o gală de binefacere…

— Mă rog…, mă întrerupe Luke. S-a terminat. Cît despre cariera ta, eşti o femeie independentă şi, dacă nu-i convine că lucrezi pentru Lois Kellerton, Sage poate să-mi spună mie asta. OK?

E atît de sincer, că simt un val de plăcere. Ştiam eu c-o să mă susţină. (Mă rog, să zicem c-am bănuit.) Sosesc băuturile şi Luke îşi ridică paharul ca să ciocnim.

— În cinstea ta, Becky. Prima clientă la Hollywood. Bravo! Sper, pentru binele tău, că nu e la fel de tralala cum e clienta mea.

Nu pot să nu izbucnesc în rîs. Lui Luke nu-i stă în fire să facă mişto de clienţii lui pe faţă, de obicei e mult mai discret.

— Deci e greu să lucrezi cu Sage?

Luke închide o clipă ochii, apoi ia o gură de băutură. Cînd îi deschide, zîmbeşte ironic.

— În trupul ăla splendid, plin de curbe apetisante e întemniţată o adolescentă răzgîiată, care nu vrea să se maturizeze şi are cel mai grav complex de superioritate pe care mi-a fost dat să-l văd. Şi doar am lucrat cu bancheri, adaugă dînd ochii peste cap.

— Adică e mai rea decît *bancherii*? întreb cîntîndu-i în strună.

— Crede că poate să facă absolut orice doreşte. Tot timpul.

— Păi, vedetele de cinema nu pot să facă ce doresc?

— Unele pot. Cînd ajung la un anumit nivel. Luke mai ia o gură de băutură. Sage crede că face parte din elita Hollywoodului. Dar nu face. Nu încă. Problema ei e că a avut parte de succes mult prea devreme şi nimic din ce-a făcut de atunci nu l-a mai egalat.

— Şi cum poate să obţină iar succesul de-atunci?

— La asta lucrăm. Dar e mult de lucru. Luke zîmbeşte iar ironic. Crede-mă, pînă şi cei mai nesuferiţi administratori de fonduri de investiţii din Londra îţi dau mai puţine bătăi de cap decît Sage Seymour. Cînd mă adresez unui consiliu de directori, mă ascultă. Cădem de acord asupra unui plan de acţiune. Îl punem în aplicare. Cînd vorbesc cu Sage… cine ştie dacă măcar mă ascultă?

— Ei bine, Aran e de părere că eşti un geniu, zic. Mi-a spus asta zilele trecute.

— Aran e un tip mişto, încuviinţează Luke. Cel puţin ne înţelegem. Ridică iar paharul. De-asta, draga mea, sper că clienta ta e mai puţin ţicnită decît a mea.

Beau din cocktail şi zîmbesc. E plăcut să mai discutăm şi noi în linişte. În ultimele cîteva săptămîni a fost aşa o nebunie, că abia dacă l-am văzut pe Luke, darămite să petrecem şi noi puţin timp împreună, ca un cuplu. Dau să-i împărtăşesc acest gînd lui Luke, cînd pe lîngă noi trece un tip brunet, în smoching, cu păr lung şi lucios. E clar că l-a îndreptat cu placa şi a turnat în el o sticlă întreagă de soluţie specială. Mă uit la Luke şi văd că l-a observat şi el pe tip.

— Să-mi las şi eu părul să crească aşa? întreabă mustăcind.

— Da! zic convinsă. Categoric! Îmi plăcea cînd aveai părul lung. Mă aplec şi-l mîngîi pe păr. Îmi place părul tău. Cu cît e mai mult, cu atît mai bine.

În luna noastră de miere, Luke şi-a lăsat părul să crească şi şi-a făcut chiar codiţe împletite. Dar imediat ce ne-am întors la Londra, l-a tuns iar. Mi s-a părut întotdeauna că Luke-cel-cu-părul-lung e uşor diferit de Luke-cel-cu-părul-scurt. Mai relaxat.

— Ar trebui să te duci la serviciu cu părul lung şi în şlapi, îi propun. Aşa se face în LA.

— Englezii nu se duc la serviciu în şlapi, zice ferm.

— Acum eşti american, stai în LA, îi răspund.

— N-aş prea zice! spune Luke rîzînd.

— Mă rog, aproape. Minnie parcă s-ar fi născut aici. Îi place apa de cocos. Şi ştii că la grădiniţă ia lecţii de yoga? Are *doi ani* şi face yoga Kundalini. Încep prin a studia sanscrita şi împrăştie parfum de şofran în aer, după care profesoara le cere să spună ce-a însemnat pentru fiecare dintre ei lecţia respectivă.

— Şi Minnie ce spune? întreabă Luke interesat.

— N-am asistat decît la o şedinţă, recunosc. A zis: Bum-bum-bum.

— Bum-bum-bum! Luke aproape că-şi varsă băutura. Bine zis.

— Chiar că bine zis! Încep să rîd şi eu. Învăţau poziţia „Cîinele“. Ar trebui să faci şi tu yoga Kundalini, să ştii, adaug tachinîndu-l. După ce-ţi creşte părul pînă la brîu şi îţi cumperi o pereche de pantaloni cu turul lăsat, o să te integrezi perfect.

— Tu *vrei* să te integrezi perfect, Becky?

Luke mă priveşte în ochi, de parcă mi-ar pune o întrebare mult mai serioasă.

— Păi… nu ştiu, răspund. Da, sigur că da. Tu nu?

— Poate, spune Luke după o pauză. E ciudat locul ăsta. Cu unele părţi simt că am o legătură. Cu altele, nu prea.

— Ei, aşa e peste tot, îi atrag atenţia. Îţi aduci aminte cînd ai avut jobul ăla cu designerii din Hoxton? Îmi spuneai tot timpul cît de diferiţi sînt de cei din City.

— Corect. Zîmbeşte, apoi îşi termină cocktailul.

— N-ar trebui să te duci să te vezi cu clienta ta?

— N-o *să fie* clienta mea dacă nu reuşesc să iau înapoi plicul ăla de la Sage, zic cercetînd neliniştită cu privirea marea de oameni. Ai putea să-i distragi cumva atenţia lui Sage ca să reuşesc să-l iau?

— Să văd ce pot face. Hai.

Pe cînd traversăm iar sala de bal, din difuzoare se aude o fanfară asurzitoare şi o voce profundă spune:

— Doamnelor şi domnilor! Gala Actors' Society Awards e pe punctul de-a începe. Vă rugăm să vă aşezaţi.

Mă uit în jur după o licărire argintie, dar degeaba. Oamenii intră grăbiţi înapoi în sala de bal, care e plină ochi. O groază de fotografi se calcă pe picioare în clipa cînd intră nu ştiu ce celebritate de prim rang.

— Doamnelor şi domnilor! se aude iar vocea răsunătoare. Vă rugăm să vă aşezaţi pentru a urmări gala din această seară!

Simt o bătaie pe umăr şi mă întorc brusc, sperînd că e Sage. Însă e Lois.

— Becky, mă uitam după tine, spune în şoaptă. Am fost întrerupte.

Nu ştiu ce să-i răspund. Mă uit la ea, şocată. Are în mînă poşeta Art Deco. Oare cum s-a întîmplat aşa ceva?

— De unde ai luat-o? întreb fără să vreau.

— Era pe masă. Nu ştiu de ce, pe ea stătea într-un echilibru precar un pahar de şampanie. Îmi zîmbeşte cu un reproş jucat. Ar trebui să ai mai mare grijă de un lucru atît de drăguţ. Trebuie să mă duc să prezint un premiu, dar ne vedem mai tîrziu, OK?

Îmi face cu ochiul, apoi pleacă repede.

Ca în transă, mă întorc la masa noastră şi mă las să cad pe scaun.

— Ce s-a întîmplat? mă întreabă Suze. Ai lipsit un secol.

— E OK. Luke n-are nici o problemă cu situaţia şi plicul a ajuns la Lois.

— Te-ai descurcat perfect, aplaudă Luke.

— Mersi. Îi zîmbesc larg, relaxîndu-mă în fine. Deci care-i treaba cu premiile astea? Iau programul şi îl răsfoiesc. Cel mai bun debut. Suze, poate îl iei tu pe ăsta!

— Ar trebui să existe şi categoria Cel mai bun actor de fundal, spune Suze uitîndu-se nemulţumită în programul ei. Noi sîntem coloana vertebrală a industriei de film. De ce n-avem şi noi Oscarul nostru? Tarkie! exclamă cînd el se aşază. Vreau să sponsorizezi un nou premiu. Pentru actori de fundal.

— Ăăă… Tarquin are un aer precaut. Poate.

— Marilor corporaţii nu le pasă de noi. Dar unde-ar fi fără talentul şi dăruirea artiştilor de fundal? Suze e atît de pornită, că pare gata să organizeze un miting. Unde-ar fi atunci filmele de mare succes? Avem nevoie de recunoaştere. Avem nevoie de respect!

— Şi vrei să cîştigi un premiu, mă bag şi eu în discuţie.

— Nu e vorba de asta, spune ea tăios. Vorbesc pur şi simplu în numele colegilor mei.

— Dar tu ai cîştiga un premiu.

— Se poate. Îşi aranjează părul. Am putea să avem statuete ca la Oscaruri, dar din argint.

— Şi să le spunem „Suze".

— Termină! Îmi dă un ghiont. Deşi, sinceră să fiu… de ce nu?

— Doamnelor şi domnilor! Vocea răsunătoare revine, iar reflectoarele încep să înconjoare întreaga sală. Bine aţi venit la ediţia de anul acesta a Actors' Society Awards. Haideţi să-l întîmpinăm cum se cuvine pe Billy Griffiss, gazda noastră!

Aplauzele se pornesc odată cu muzica ce izbucneşte din difuzoare, iar Billy Griffiss vine în fugă spre scenă, coborînd nişte trepte luminate. (Nu sînt *chiar* sigură cine e. Poate un actor de comedie.) Acesta îşi începe discursul, însă îl ascult doar pe jumătate.

— Sage! exclamă Aran cînd ea se apropie de masă, absolut scînteietoare în lumina reflectoarelor ce se învîrt prin sală. Te-am pierdut. Ai nevoie de o băutură, draga mea?

— Mă tot uit după poşeta mea, spune Sage, supărată. Adineaori o vedeam. Am lăsat-o puţin din mînă şi a dispărut.

— Nu contează, zice Suze repede. Oricum nu cred că se potrivea cu rochia ta.

— Iar acum, pentru a prezenta primul nostru premiu, permiteţi-mi să invit în scenă o tînără care a făcut mai mult pentru preţul acţiunilor Kleenex decît orice alt actor. Am văzut-o pe eşafod, am văzut-o naufragiată în spaţiu, iar acum o vom vedea chiar aici. Regina lacrimilor pe sticlă… Domnişoara Lois Kellerton!

Din difuzoare răsună tema muzicală din *Tess*, iar Lois apare în capătul de sus al treptelor luminate. E subţire, eterică şi frumoasă… şi ţine în mînă poşeta Art Deco.

Fir-ar!

OK. Gîndeşte! Repede. Important e ca Sage să nu se uite la scenă şi să nu vadă plicul.

— Sage! zic agitată. Trebuie să-ţi vorbesc. Acum.

O văd pe Suze remarcînd poşeta argintie din mîna lui Lois şi căscînd ochii cînd înţelege dimensiunea dezastrului.

— Au! Se freacă energic pe piept. Nu mă simt bine. Sage, spune-mi te rog, am o iritaţie? Poţi să te uiţi la pielea mea?

Sage se uită nedumerită la pieptul lui Suze.

— N-ai nimic, o asigură şi se întoarce spre scenă.

— Sage! Mă duc repede la scaunul ei şi mă ghemuiesc pe vine, forţînd-o să nu se uite la scenă. Mi-a venit o idee fantastică pentru o rochie! Cu coadă de sirenă şi un soi de… corsaj…

— Sună bine. Sage îmi întoarce spatele. Vorbim mai tîrziu. Vreau să văd cum se face Lois de rîs.

— Iar nominalizaţii sînt…, tocmai spune rivala ei. Acum stă în picioare la pupitru, iar poşeta e aşezată pe acesta, în văzul tuturor.

— E atît de slabă, zice Sage cu milă, aranjîndu-şi decolteul. Are aşa un trup firav. E… Îşi îngustează brusc ochii. Ia stai aşa. Aia-i poşeta mea? Icneşte atît de zgomotos, că la masa vecină se întorc nişte capete. Aia e poşeta *mea*? *Ce-a făcut nenorocita asta, mi-a furat poşeta?*

— Nu! zic repede. A fost o simplă încurcătură, sînt sigură…

— Încurcătură? Mi-a furat-o! Spre groaza mea, Sage sare în picioare. Dă-mi poşeta înapoi, Lois! strigă.

— O, Doamne! exclamă Aran uitîndu-se la Luke. Ce *face*?

Luke pare total şocat. Lois se opreşte din citit şi priveşte nedumerită spre public. Sage porneşte vijelios spre scenă, scăpărînd din ochi. Spre uluirea mea, urcă pe podium, iar rochia îi străluceşte în lumina reflectoarelor.

— E poşeta mea, spune înşfăcînd-o de pe pupitru. Eşti o hoaţă, Lois. O hoaţă ordinară.

— *Nu!*

Aran se dă cu capul de masă în clipa în care fotografii aleargă spre scenă şi încep să tragă cadru după cadru.

— N-am furat nimic. Lois pare bulversată. Am primit geanta asta de la stilista mea, Rebecca.

— Mie mi-a dat-o, răspunde Sage deschizînd-o. Uite. Telefonul *meu*. Rujul *meu*. Porte-bonheurul *meu*. Acum mai susţii că asta e poşeta ta?

Lois se holbează perplexă la lucrurile lui Sage. Apoi ridică privirea, cu ochi mari şi neliniştiţi.

— Mi-a fost dăruită, spune. Nu înţeleg.

Cu picioarele tremurînd, mă ridic şi strig:

— E vina mea! V-am promis-o amîndurora! Îmi pare foarte rău…

Însă nimeni nu mă ia în seamă, chiar dacă flutur din braţe, încercînd să le atrag atenţia.

— Doamnelor, sînt sigur că e o simplă neînţelegere la mijloc, spune Billy Griffiss. Asta îmi aduce aminte de hoţul după calendar. Aţi auzit de el? A primit douăsprezece luni şi se spune că zilele îi sînt numărate.

Rîde tare la propria-i glumă, dar dacă speră să-i ţină cineva isonul, n-are noroc. Toată lumea e cu ochii pe Sage. Doi tipi cu căşti s-au apropiat de ea, însă reuşeşte să le opună rezistenţă.

— Scuzaţi-mă! Flutur iar din mîini. Sage?

— Lumea ar trebui să ştie adevărul despre tine, Lois, strigă ea cu dispreţ. Te dai mare şi tare, dar nu eşti decît o infractoare. Eşti o hoaţă! Şterpeleşti din magazine!

Dinspre public se aude un val de şoapte şocate. Cineva strigă „Cară-te!“ şi altcineva „Daţi nebuna jos de pe scenă!“.

— Haide, haide… Billy Griffiss pare la rîndul lui complet şocat. Cred că e destul…

— E adevărat! Fură din magazine! De la… Pump!, nu-i aşa, Lois?

Aceasta arată de parcă i-ar veni să vomite.

— Există o înregistrare video a camerelor din magazin, spune Sage cu satisfacţie. Uitaţi-vă!

— Nu ştii ce vorbeşti, îngaimă Lois cu voce tremurătoare.

— Ba da, ştiu. Becky a văzut-o. Becky, ai văzut-o pe Lois furînd din magazin, nu-i aşa? Spune-le! Ea e martoră! Arată teatral spre mine.

Stau încă în picioare, aşa că sînt foarte uşor de identificat. Într-o clipită, parcă toată lumea din sală s-a întors să mă privească. Fotografii îşi îndreaptă aparatele spre mine. Cîteva bliţuri mă orbesc deja şi clipesc.

— Ai văzut-o pe Lois furînd, nu-i aşa? spune Sage cu o voce care răsună limpede în întreaga sală şi un zîmbet plin de cruzime. Spune-le, Becky. Spune adevărul.

Sîngele îmi bubuie în urechi ca un marfar. Nu pot gîndi ca lumea. Toţi se uită la mine şi trebuie să hotărăsc ce să fac, dar sînt prea confuză şi secundele se scurg rapid…

Am minţit de multe ori în viaţa mea. Am zis că mi-am rupt piciorul cînd nu mi-l rupsesem. Am zis că am mononucleoză infecţioasă cînd nu aveam. Am zis că cizmele mele au costat 100 de lire cînd de fapt costaseră 250. Dar alea erau minciuni despre *mine*. N-am minţit niciodată despre altcineva.

Nu pot să spun că Lois fură din magazine.

Dar nu pot nici să spun lumii că *nu fură*.

— Eu… Mă uit disperată la Lois. Eu… nu comentez.

Mă prăbuşesc pe scaun, simţindu-mă rău.

— Ce dovadă mai bună vreţi? croncăne Sage. Uitaţi-vă la imaginile surprinse de camerele de filmat! Becky a văzut totul. Chemaţi-o aici să vă spună!

Face o reverenţă către public şi coboară maiestuos de pe scenă. Aran şi Luke se uită unul la celălalt, pur şi simplu îngroziţi.

— Becky… Luke se întinde şi îmi strînge mîna. Eşti OK?

— Da. Nu. Înghit în sec. Ce trebuia să fac?

— A fost o situaţie imposibilă. Luke are buzele strînse de furie. O situaţie în care nu trebuia să fii pusă.

— Vin. Aran ridică ochii spre fotografii care se apropie de noi. Îmi aruncă o privire plină de

simpatie. Ai grijă, fată dragă. Viaţa ta tocmai s-a schimbat definitiv.

— Becky! Un jurnalist întinde un reportofon spre mine. Becky! Ai văzut-o pe Lois furînd?

— Ai surprins-o asupra faptului? se bagă un altul.

— Becky, uită-te la mine, te rog!

— Aici, Becky!

— Lăsaţi-o în pace! se răsteşte Luke la ei, dar mulţimea celor din presă creşte cu fiecare clipă.

— Becky, uită-te puţin spre dreapta, te rog!

Mereu m-am întrebat cum o fi să fii în vizorul paparazzilor. Acum ştiu. E ca şi cum ai fi în mijlocul unei furtuni. Totul e doar lumină şi zgomot şi şuierat vijelios în urechi. Din toate părţile, mă strigă voci. Nu ştiu încotro să mă uit sau ce să fac. Îmi dau seama doar că numele meu e strigat din toate părţile, iar şi iar.

— Becky! Becky! Beckiiiii!

1. Denumirea e compusă din cuvintele *kettle* (ceainic) şi *bell* (clopot).

PAISPREZECE

Bănuiesc că, în alte vremuri, am fi aşteptat să apară ziarele de dimineaţă. Am fi putut chiar să tragem un pui de somn. Dar ne aflăm în epoca internetului non-stop. Ştirile se trasmit pe loc, în direct.

E şase dimineaţa şi nici unul dintre noi nu s-a culcat. Am citit vreo două sute de articole diferite online. Nu mă pot opri. Titlurile se schimbă la fiecare oră, pe măsură ce în text apar noi frînturi de informaţii:

Lois e „Hoaţă din magazine“!
Ceremonia ASAs întreruptă
Sage o acuză pe Lois de furt, festivitatea de premiere întreruptă
Vînzătoarea magazinului confirmă furtul, poliţia „încă nu face nici o acuzaţie“
Sage: mă simt trădată de fosta mea prietenă

Şi mai sînt o tonă de alte articole, doar despre mine.

Martora Becky „a văzut totul“
E posibil ca Becky să depună mărturie la proces
Vedete de cinema se bat pe poşeta de la stilista Becky

Şi o ţin tot aşa. Cel mai aberant dintre ele e unul pe care l-am găsit pe un site monden:

Becky „a băut cocktailuri“ înainte de ceartă, spune barmanul

Dumnezeule! Pe bune, acum. Ce legătură are una cu alta? Puteau să scrie la fel de bine: „Lois şi Sage au fost amîndouă la toaletă în ziua certei“. Probabil *o să scrie* şi asta.

Am renunţat cu toţii să mai spunem cît de aiurea sînt toate astea. Suze şi Tarkie stau pe canapea cu toţi copiii, mîncînd fulgi de porumb şi uitîndu-se la ştirile de pe E!, care reiau practic în buclă momentul cînd Sage strigă la Lois şi un cadru cu mine cu un aer perplex. L-am văzut deja de vreo patruzeci şi şapte de ori. Nu mai am nevoie să-l văd.

Luke şi Aran stau de vorbă în bucătărie, negri de supărare. Au reuşit cumva s-o oprească pe Sage să mai dea alte interviuri şi s-o trimită acasă, punînd-o să promită că se culcă. Aran a predat-o chiar el în mîinile menajerei ei, i-a dat acesteia un bacşiş uriaş şi a zis: „Fata asta are nevoie de somn“. Dar pun pariu că şi ea a stat trează toată noaptea, ca şi noi. Pun pariu că savurează fiecare clipă.

Cît despre Lois, habar n-am ce-o fi cu ea. Oamenii ei au înconjurat-o şi au scos-o de acolo aproape imediat. A fost ca şi cum aş fi văzut din nou un animal închis în cuşcă. De fiecare dată cînd mă gîndesc la asta, mi se strînge stomacul de vinovăţie.

— Vreau uităm *Barney*! se bagă Minnie în sufletul meu, întrerupîndu-mi gîndurile. Vreau uităm *Barney*, nu mami. Nu *mami*, repetă necăjită.

Bănuiesc că e cam plictisitor să-ţi vezi întruna mama la TV cînd sperai să vezi un dinozaur mare şi mov.

— Haide! O iau în braţe, atît de drăguţă în costumul ei de iepuraş şi cu papucei.

— Hai să ţi-l găsim pe *Barney*.

O instalez la etaj, în patul nostru, să se uite la *Barney*, cu un castron cu fulgi din grîu expandat fără zahăr. (N-au nici un gust, dar, incredibil, sînt gustarea ei preferată. Chiar că devine un copil de LA.) Apoi trag un pic draperia şi mă uit de două ori. În faţa porţilor noastre e o echipă de filmare. O echipă de filmare în toată regula! O clipă mai tîrziu, aud că sună interfonul. Cineva apasă pe buton, iar şi iar. Ies pe palier şi cobor în fugă scările, dar Luke e deja jos şi mă aşteaptă.

— *Nu răspunde!* zice. Se ocupă Aran. Mă conduce departe de uşă, în bucătărie. În următoarele cîteva zile o să stai ascunsă, spune. E plicticos, dar aşa merg lucrurile astea. O să redactăm un comunicat şi o să-l facem public pînă la prînz.

— Becky! aud o voce stinsă de bărbat de afară. Becky, vrem să-ţi oferim exclusivitate!

— Oare ar trebui să dau un interviu? Mă întorc spre Luke. Crezi că ar ajuta la clarificarea lucrurilor?

— Nu! spune Luke, de parcă simplul gînd i-ar răsuci un cuţit în rană. O declaraţie de presă ajunge. Nu vrem să alimentăm nebunia. Cu cît le dai mai mult, cu atît o să vrea mai mult. Cafea?

— Mulţumesc. Vreau doar să… îmi iau balsamul de buze…

Mă năpustesc din nou pe hol şi alerg pînă la jumătatea scării. Acolo e o fereastră de unde pot să văd în faţa casei şi mă uit pe geam. Aran e la poartă, vorbind cu echipa de filmare. Rîde şi pare relaxat, chiar bate palma cu un tip. Nu mi-l pot imagina pe Luke purtîndu-se vreodată aşa.

— Scuze, oameni buni, îl aud spunînd, după care se întoarce spre casă. Vă dau de ştire cît de repede pot.

— Aran! zic cînd se deschide uşa de la intrare. Ce se întîmplă?

Cobor iar treptele să vorbesc cu el.

— A, nu mare lucru. Îmi zîmbeşte relaxat. Lumea presei: toacă la nesfîrşit aceleaşi chestii, pînă nu mai interesează pe nimeni.

— Şi vor să-mi ia interviu?

— Categoric.

— Şi ce le-ai spus?

— Le-am zis: nu zgîriaţi porţile, lipitori nenorocite de ultima speţă.

Nu pot să nu zîmbesc. Aran pare atît de relaxat în legătură cu toate lucrurile. Interfonul sună iar şi el se uită afară pe o fereastră laterală.

— Ce să vezi? remarcă. Tocmai a apărut şi ABC-ul. Povestea asta o să ajungă ştire principală.

— Luke zice că ar trebui să stau în casă şi să-i ignor, îndrăznesc să spun. Că o să dăm o declaraţie mai tîrziu.

— Dacă vrei ca toate astea să dispară, e cel mai bun lucru pe care-l poţi face, răspunde el pe un ton neutru. Absolut. Lasă capul jos şi o să se plictisească.

Simt că în aer pluteşte un „dar“. Mă uit la el întrebător şi Aran ridică din umeri, nevrînd să se implice.

N-o să spună un cuvînt dacă nu-l presez, aşa-i? Mă îndepărtez puţin de bucătărie şi aştept ca Aran să mă urmeze.

— Dar? zic, iar el oftează.

— Becky, eşti soţia lui Luke. Nu sînt aici ca să-ţi dau sfaturi.

— Dar?

— Totul depinde de ce vrei tu. Şi de ce vrea şi Luke.

— Eu nu ştiu ce vreau, zic confuză. Nici măcar nu ştiu la ce te referi.

— OK. Lasă-mă să-ţi explic. Pare să-şi adune gîndurile. Te-am văzut încercînd să reuşeşti la Hollywood ca stilistă. Fără prea mare succes, corect?

— Corect, recunosc eu cam fără chef.

— Ştii ce le trebuie celor care vor să reuşească la Hollywood? Le trebuie incandescenţă. În clipa asta, tu eşti soarele. Toată atenţia asta, toată agitaţia asta… Arată spre intrare. Asta e incandescenţă. Şi fă-mă ecologist sau cum vrei, dar nu-mi place să văd atîta incandescenţă irosindu-se.

— Mda, încuviinţez nesigură. Nici mie.

— Că-ţi place sau nu, ca să ajungi cît mai sus nu ai nevoie neapărat de talent sau de muncă asiduă. OK, poate zece la sută e talent. Desface larg braţele.

— Restul de nouăzeci la sută ţi-l aduce doar şansa. Deci iată ce opţiuni ai. Poţi să vezi seara trecută ca pe un mic moment bizar pe care trebuie să-l uiţi şi apoi să mergi mai departe… sau poţi să o vezi ca pe cea mai mare şansă pe care ai avut-o vreodată. Mă priveşte brusc intens. Becky, aseară providenţa ţi-a dat un permis de trecere rapidă. Poţi să te bagi în faţa celor de la coadă, dacă vrei. Poţi să ajungi foarte departe. Vrei?

Mă uit la el, vrăjită de cuvintele lui. Pot să mă bag în faţa celor de la coadă? Să ajung incredibil de departe? De ce naiba n-aş vrea să fac asta?

— Da! zic bîlbîindu-mă. Sigur că vreau! Dar… la ce te referi exact? Ce-ar trebui să fac?

— Putem să schiţăm un plan. Putem să folosim incandescenţa asta. Dar trebuie să ştii în ce te bagi.

Trebuie să fii pregătită să mergi pînă la capăt.

— Adică să mă folosesc de media? zic şovăind. Să dau interviuri?

— Să canalizezi energia, atîta tot. În clipa asta figura ta e mai celebră decît a papei, dar lumea te ştie ca pe Becky Brandon, martora unui furt. Ce-ai zice dacă te-ai transforma în Becky Brandon, stilista celebrităţilor? Becky Brandon, experta în modă a Hollywoodului? Becky Brandon, fata la care să apelezi cînd vrei să arăţi super? Îţi putem face orice brand dorim.

Mă uit la el, prea uluită să mai pot vorbi. Să-mi facă propriul brand? Ca stilistă a celebrităţilor? *Mie?*

— Ştii că poşeta aia aleasă de tine e acum senzaţia internetului? adaugă. Îţi dai seama ce incandescentă eşti acum? Şi, dacă se ajunge la proces, media n-o să te lase o clipă să respiri. O să fii martora-vedetă şi, crede-mă, lumea n-o să te scape din ochi.

Mă străbate un nou val de încîntare. Martora-vedetă! Am nevoie de o garderobă nouă-nouţă! O să port costume Jackie O în fiecare zi. Şi o să-mi îndrept părul. Nu, o să mi-l prind în coc. Da! Poate îmi compun un stil diferit în fiecare zi, iar lumea o să-mi spună „fata cu coafuri de vis“ şi…

— Începi să-ţi dai seama ce avem aici? îmi întrerupe Aran gîndurile. Alţii ar ucide pentru o asemenea expunere.

— Da, dar… Încerc să ţin în frîu gîndurile ce mi se învîrtejesc nebuneşte în minte. Ce să fac? Acum? Azi?

— Păi… Aran îşi ia brusc un ton profesional. Stăm jos şi facem un plan. Pot să vorbesc cu nişte colegi, o să ai nevoie de un agent…

— Opreşte-te! zic, copleşită de realitatea situaţiei. Toate se întîmplă mult prea repede. Cobor un pic vocea. Nu înţelegi, fiecare lucru pe care îl spui tu e exact *opusul* a ce mi-a spus Luke. El vrea să uităm cît mai repede toată povestea.

— Sigur, încuviinţează Aran. Ce trebuie să-ţi aminteşti tu, Becky, e că Luke nu te vede ca pe-o clientă. Te vede ca pe soţia lui. E normal să vă protejeze pe tine şi pe Minnie. Sigur că da. Eu îi văd pe toţi ceilalţi ca pe nişte clienţi. Ca pe nişte potenţiali clienţi. Zîmbeşte. Putem discuta mai tîrziu.

Interfonul sună din nou şi tresar.

— Nu răspunde, zice Aran. Lasă-i să aştepte.

— Spune-mi, te rog, ce-o să însemne toate astea pentru Sage?

— Pentru Sage? Lasă să-i scape un hohot de rîs scurt, aproape lătrat. Dacă fata asta o mai ia încă puţin pe arătură, o să se trezească drept în prăpastie. O să fie OK. O s-o aducem la loc pe linia de plutire, Luke şi cu mine. O să dea din picioare şi o să ţipe şi n-o să fie prea drăguţ. Dar, dacă stai să te gîndeşti, nimic legat de ea nu e. În afară de faţă. După ce s-a fardat, adaugă. Nu vrei s-o vezi înainte de asta. Se strîmbă. Ai avea un şoc.

— Prostii! Chicotesc, şocată. E frumoasă!

— Dacă zici tu.

Ridică absolut caraghios din sprîncene. E atît de nerespectuos şi de netulburat. Ca şi cum *s-ar bucura* de toate astea. Îl privesc cu atenţie, încercînd să-l înţeleg.

— Nu pari să fii la fel de furios din cauza poveştii ăsteia cum e Luke. Sage nu v-a dat peste cap strategia cu gestul ei?

— Poate că da. Dar mie îmi plac provocările. Ridică din umeri. Vedetele sînt o investiţie ca oricare alta. Valoarea lor poate să urce sau poate să scadă.

— Şi Lois? Crezi că asta o s-o… Abia găsesc puterea de-a rosti cuvîntul. Distrugă?

Mi se strînge iar stomacul din cauza vinovăţiei. Ce bine-ar fi fost dacă mi-aş fi ţinut gura! Dacă mi-aş fi ţinut promisiunea! Mă obsedează imaginea lui Lois fragilă, gata să-şi piardă cunoştinţa pe scenă. Părea atît de disperată. Şi totul a fost doar din vina mea.

— Depinde cum o să-şi joace cartea, spune Aran vesel. Lois e o fată isteaţă. Nu m-aş mira deloc să

iasă bine din toate astea.

Nu pot să cred cît de lipsit de inimă e.

— Tu n-ai văzut-o? exclam. Părea că mai are puţin şi se prăbuşeşte! Am crezut c-o să leşine chiar acolo, pe scenă!

— Probabil nu mîncase destul la cină. Lui Aran îi bîzîie telefonul. Trebuie să plec. Dar vorbim. Şi, Becky… Îmi aruncă o privire cu subînţeles. Nu lăsa să treacă prea mult timp. Adu-ţi aminte, dacă vrei să profiţi de momentul ăsta, ai nevoie de incandescenţă. Şi incandescenţa n-o să dureze o veşnicie. Bună, zice în telefon.

— Stai! Aran! Cobor glasul şi arunc o privire spre bucătărie. Dacă ar fi să-mi dai un sfat despre ce să fac azi… care ar fi?

— Stai aşa, spune el la telefon şi se întoarce către mine. Nu-ţi pot da sfaturi oficial, înţelegi asta, Becky.

Se uită spre bucătărie.

— Înţeleg, aproape şoptesc.

— Dar, dacă aş avea o clientă în situaţia ta şi ea ar dori să profite la maximum de expunere, aş sfătui-o să se lase văzută. Să iasă în lume. Să nu spună *nimic*. Să fie demnă, plăcută, să-şi vadă de treburile ei zilnice. Dar să fie văzută. Să fie fotografiată. Şi să se gîndească bine cum se îmbracă, adaugă. Alege o ţinută relaxată, dar cool. Lasă hainele să vorbească pentru tine.

— OK, zic cu respiraţia tăiată. Mersi.

În timp ce Aran vorbeşte la telefon, mă îndrept iar spre fereastra din capătul scărilor şi mă uit pe furiş afară. În faţa porţilor s-au strîns şi mai mulţi jurnalişti. Care mă aşteaptă. Sînt incandescentă ca soarele! Cuvintele lui Aran mi se învîrt întruna în minte. Adică, are dreptate. În tot timpul ăsta am încercat să-mi fac intrarea la Hollywood şi acum am în faţă o şansă uriaşă, nesperată, iar dacă nu profit de ea, s-ar putea să nu mai am niciodată o asemenea ocazie…

— Becky? Vocea lui Luke mă face să tresar. Ţi-am făcut o cafea.

— Mersi, spun şi-i zîmbesc nelinişti în timp ce iau ceaşca.

— E cam ciudat, nu-i aşa?

Arăt spre mulţimea de jurnalişti.

— Nu-ţi face griji. O să se potolească. Luke mă îmbrăţişează scurt. Ce-ar fi să te duci cu Minnie şi cu ceilalţi să vedeţi nişte filme la subsol? În felul ăsta nu-i mai vezi.

— Da, zic după o pauză. Da. Am putea face asta. Mă uit iar pe fereastră. Văd o cameră de filmat de la NBC.

NBC!

Îmi sună iar mobilul şi, cînd îl scot, mă aştept să văd scriind pe ecran „număr necunoscut“. Am primit deja vreo şase mesaje de la jurnalişti azi. Dumnezeu ştie de unde au făcut rost de numărul meu…

Dar nu e un jurnalist, e mama.

— E mama! strig cînd Luke se îndepărtează să răspundă iar la telefon. În sfîrşit! Bună, mamă. Am încercat toată noaptea să te prind! Unde eşti?

— În maşină! Nu ţi-am spus despre mica noastră escapadă cu Janice şi Martin? În Districtul Lacurilor. N-am avut semnal. Dar peisajele sînt o minune, deşi la hotel a fost *cam rece*. A trebuit să cerem pături suplimentare, însă au fost extrem de amabili…

— Aha. Încerc să strecor şi eu un cuvînt. Ăăă… mamă, s-a întîmplat ceva…

— Ştiu! spune mama triumfătoare. Nici n-ajunseserăm bine pe M1 cînd am primit un telefon de la *Daily World*. Tipa mi-a zis: „Ştiaţi că fiica dumneavoastră a făcut senzaţie la Hollywood?“. Măi să fie! I-am zis că habar n-am, dar că nu mă miră deloc. Am ştiut întotdeauna că ai să faci senzaţie. Janice tocmai a găsit o poză cu tine pe smartphone. Ne-am uitat cu toţii. Ce rochie frumoasă! De unde ţi-ai luat-o, draga mea?

— Mamă, sper că n-ai vorbit cu ea, da? Luke zice să nu cumva să vorbim cu presa. Închide-le pur şi simplu.

— Cum să le închid? spune mama indignată. Voiam să aflu totul. Ce fată amabilă. Mi-a dat toate amănuntele.

— Şi cît aţi vorbit?

— Păi, aş zice… Janice, cam cît am vorbit la telefon? Vreo patruzeci de minute?

— Patruzeci de *minute*? repet îngrozită.

Luke îmi spune „Nu vorbi cu presa“, pînă şi Aran mă sfătuieşte „Nu spune nimic“, iar acum mama a dat un interviu detaliat pentru *Daily World*.

— Mă rog, de acum să nu mai spui nimc! o instruiesc. În orice caz, nu pînă nu vorbeşti cu Luke.

— Voia să ştie dacă ai furat şi tu din magazine, mă pune mama la curent. Auzi la ea, idee! I-am zis că absolut niciodată, dacă nu punem la socoteală ziua cînd ai venit acasă de la Hamleys cu şase perechi de pantofiori de păpuşă în buzunare. Dar aveai numai trei ani, draga de tine. I-am returnat într-un plic, mai ţii minte?

— Sper că *nu* i-ai zis asta! mă tînguiesc. Dumnezeu ştie ce-o să mai scrie acum. Mamă, pot vorbi cu tata? E la volan?

— Nu. E rîndul lui Martin la condus. Ţi-l dau la telefon.

Aud nişte zgomote, apoi aud glasul tatei, profund şi liniştitor.

— Ce mai face mica mea Becky? Văd că iar i-ai băgat în fibrilaţie! Ia zi, acum, cînd vorbim, toată media te aşteaptă în faţa casei?

— Cam aşa.

— A. Păi, ştii ce e mai rău decît să se vorbească despre tine, nu?

— Să *nu* se vorbească despre tine, răspund zîmbind.

Tata are cîte o mică zicală pentru orice ocazie.

— Dacă vrei să venim să te susţinem, sînt sigur că mama ta ar fi mai mult decît fericită să-şi cumpere nişte haine noi cu ocazia asta.

— Tată!

Nu pot să nu rîd.

— Serios, acum, Becky. Schimbă tonul. Eşti bine? Şi Minnie?

— Sîntem bine.

— Fiindcă, dacă e nevoie, noi venim. Cu primul avion.

— Ştiu, zic mişcată. Nu-ţi face griji, tată. Dar poţi s-o opreşti pe mama să mai dea interviuri presei?

— O să fac tot ce pot, spune el. Ia zi, în afară de a urmări hoţii prin magazine şi de a deveni o senzaţie media, îţi place viaţa la Hollywood? Soarele nu arde prea tare? Cerul nu e prea albastru?

— Totul e bine.

Rîd iar.

— Bănuiesc că n-ai avut timp să-l cauţi pe vechiul meu amic?

Fir-ar! *Fir-ar!* Chiar am vrut să fac asta. E a doua oară cînd trebuie să-mi amintească. Mă simt groaznic.

— Tată, îmi pare foarte rău, zic. Mi-a ieşit complet din minte. Dar îl caut, îţi promit…

— Stai liniştită, draga mea! Eşti foarte ocupată. Ştiu asta.

E atît de înţelegător, că mă simt şi mai prost.

— O s-o fac, zic. Îţi promit solemn.

Cînd pun telefonul jos, mă gîndesc intens. Văd altă dubiţă oprind în faţa porţilor şi aud iar în minte cuvintele lui Aran: *Nu lăsa să treacă prea mult timp. Incandescenţa n-o să dureze o veşnicie.*

— Ce fac ai tăi, sînt OK? spune Luke întorcîndu-se în hol.

— Da, sînt bine. Doar că mama a dat un interviu pentru *Daily World*. E OK, adaug repede cînd îi

văd expresia îngrozită. I-am spus să nu mai vorbească cu nimeni.

— A, bine. Oftează. N-ai avut ce face. Fii atentă, am redactat o declaraţie pe care cred că ar trebui s-o facem publică într-o oră sau două. O trimit echipei de avocaţi a lui Aran, să vadă dacă mi-a scăpat ceva. Dacă nu vrei să te uiţi la un film, de ce nu te duci să faci o baie lungă? adaugă. Ca să mai uiţi de toate astea.

— Sinceră să fiu, trebuie să ies, zic încercînd să-mi iau un ton firesc.

— Să ieşi? Luke se holbează la mine ca la o nebună. Cum adică *să ieşi*?

— Trebuie să fac ceva pentru tata. Trebuie să-l caut pe vechiul lui amic, Brent Lewis. M-a rugat, ţii minte?

— Da, ţin, dar… *acum*?

— De ce nu acum? zic pe un ton uşor sfidător.

— Cum de ce? Uită-te la toată gloata aia! protestează Luke arătînd spre fereastră. Dacă pui piciorul afară, o să tabere toţi pe tine!

— Şi ce dacă? Poate că nu-mi pasă! Poate că pentru mine e mai important să-i fac favoarea asta tatei. De ce-ar trebui media să mă împiedice să duc o viaţă normală? Încep să mă înfierbînt de-a binelea. De ce-ar trebui să fiu sechestrată în propria mea casă? Ce, sînt prizonieră?

— Nu eşti deloc prizonieră, zice Luke nerăbdător. Dar cred că, măcar azi…

— I-am promis ceva tatei, Luke! zic pe un ton aprins. Şi o să mă ţin de promisiune, orice-ar fi. Şi n-o să las pe nimeni să mă oprească, nici presa, nici pe tine, pe nimeni!

— Bine, spune Luke în cele din urmă. Mă rog. Dacă insişti să faci asta, atunci intră în maşină şi treci rapid pe lîngă ei. Nu vorbi cu jurnaliştii.

— Nu vorbesc, zic.

— Chiar dacă încearcă să te zgîndărească, ignoră-i. Clatină din cap. Becky, eu tot cred c-ar trebui să rămîi acasă.

— Luke, zic cu glasul tremurînd uşor. Nu înţelegi. Trebuie s-o fac. Pentru tata. Pentru mine. Pentru noi toţi.

Înainte să mă poată întreba ce vreau să spun cu asta (habar n-am), mă avînt pe scări, simţindu-mă extrem de nobilă, ca o prinţesă gata să se arunce în bătălie. Ceea ce, la drept vorbind, am să şi fac. Iar ideea e: trebuie să cîştig. Asta e şansa mea. Şansa mea uriaşă, hollywoodiană, una la un milion, de-a fi fotografiată aşa cum doresc.

O, Doamne! Oare cu ce să mă *îmbrac*?

OK. Mi-au trebuit cam o oră, trei oglinzi şi două sute de poze cu telefonul, însă pînă la urmă am reuşit să-mi aleg ţinuta relaxată, dar cool, perfectă pentru a da ochii cu media. Pantalonii mei albi, trei sferturi, cei mai flatanţi, de la Stella McCartney, cu fermoare micuţe. Tocuri ascuţite de la D & G şi o bluză roz-aprins, fără mîneci, de la J Crew, care o să iasă frumos în evidenţă. Şi *la pièce de résistance*: ochelarii de soare splendizi, cu lentile imense, pe care i-am găsit în acelaşi magazin de unde am cumpărat poşeta cu cristale Swarovski. Sînt Missoni vintage, iar ramele sînt roz cu spirale verzi. Nu-i poţi rata. O să se vorbească sigur despre ei.

Nu trebuie să uit să-mi iau o postură cît mai avantajoasă cînd deschid portiera maşinii. Da. Şi să zic chestii de genul: „Vă rog, lăsaţi-mă în pace, fără media, vă rog, mă duc doar să-mi văd de treburile zilnice“.

Îmi scot bigudiurile Velcro, îmi retuşez pentru ultima oară rujul şi-mi studiez imaginea. OK. Bine. Trebuie să ies repede, înainte ca jurnaliştii să se plictisească şi să se hotărască să plece. Luke a ieşit deja cu Aran, să se vadă cu Sage, şi i-am auzit pe jurnalişti strigînd în timp ce maşina lor se îndepărta. Acum e rîndul meu! Mă simt ca un gladiator gata să intre în ring.

Am reuşit să găsesc o adresă a lui Brent Lewis după vreo şase telefoane. Sigur că familia lui nu

locuieşte la adresa pe care mi-a dat-o tata. Dar cineva de-acolo avea un număr al mamei lui şi cineva de la numărul ăla a zis că femeia s-a mutat în Pasadena, unde mi s-a zis că a plecat în Florida şi tot aşa, pînă am descoperit că de fapt a murit acum şapte ani. Dar făcusem deja rost de numărul unei surori pe nume Leah şi, prin ea, am izbutit în sfîrşit să obţin o adresă a lui Brent – într-un loc care se cheamă Shining Hill Home Estate, cum ieşi de pe San Fernando Road. M-am uitat pe hartă şi e într-o zonă din LA unde n-am fost niciodată. Dar nu-i nimic. Am GPS.

Minnie se joacă cu mingea cu odraslele Cleath-Stuart la subsol. Bag capul pe uşă şi zic pe un ton firesc:

— Mă duc să fac un comision. Ne vedem mai tîrziu.

— Ochelari de soare ai mei, spune Minnie imediat, cu ochii aţintiţi la perechea de Missoni vintage. Ai meeeeei.

— Minnie! zic cu reproş. Nu spunem „Ai mei!“.

— Te rog, se corectează ea imediat. Teee roooooog!

— Nu, draga mea. Îi dau un pupic. Sînt ai mamei.

— *Te roooooog!*

Dă să mi-i ia de la ochi, foarte hotărîtă.

— Tu ai… ăăă… Mă uit în jur şi găsesc o geantă de jucărie, pe care i-o întind. Asta.

Minnie o priveşte cu dispreţ.

— Expirată, rosteşte cu grijă şi o aruncă pe jos.

O, Doamne! Am auzit bine? Minnie a zis „expirată“? Mă uit la Suze şi începem amîndouă să chicotim, şocate.

— N-am învăţat-o eu asta, zic.

— Nici eu! spune Suze.

Mă uit la Clemmie – dar ea se joacă fericită, în maiou, cu o fustă de-a lui Minnie pe cap. Copiii familiei Cleath-Stuart n-ar putea avea nici o idee despre ce înseamnă „expirată“.

— Ora e de vină, zic brusc, cu convingere. Are o influenţă proastă asupra lui Minnie. Ştiam eu!

— N-ai de unde să ştii! obiectează Suze. Putea să fie oricine.

— Pun pariu că ea a fost. Minnie, geanta asta *nu* e expirată. O ridic şi i-o întind din nou. E o piesă clasică eternă. Şi nu aruncăm genţile pe jos, chiar dacă *sînt* expirate.

— Unde te duci? Suze mă cîntăreşte din priviri. Frumoşi pantofi.

— Mă duc să caut un tip, pentru tata.

— Ştii că în faţa casei e plin de jurnalişti?

— Da. Încerc să-mi iau un ton degajat. Nu contează. Va trebui pur şi simplu… ăăă… să-i ignor.

Suze îmi aruncă o privire atentă.

— Bex, ţi-ai pus părul pe bigudiuri?

— Nu! zic pe un ton defensiv. Adică… doar un pic, cît să-i dau puţin volum. E ceva rău în asta?

Privirea ei se concentrează asupra feţei mele.

— Ţi-ai pus *gene false*?

— Doar cîteva, zic fîstîcită. Ce faci? Mă inspectezi ca la poliţie? Ţi-am zis, trebuie să fug, am ceva de făcut. Ne vedem mai tîrziu!

Mă întorc şi urc scările în fugă. Cînd ajung la uşa de la intrare, trag adînc aer în piept de trei ori, apoi o deschid. Iată-mă. Celebritate, sosesc.

Imediat mă izbeşte un vacarm asurzitor.

— Becky! Beckiiiii! Aici!

— Becky, ai mai luat legătura cu Lois?

— Ai vorbit cu poliţia?

— Becky! Aici!

O, Doamne! Sînt de două ori mai mulţi jurnalişti decît erau. Porţile sînt la vreo douăzeci de metri distanţă de uşa de la intrare – înalte, cu bare de fier şi spirale – şi prin fiecare deschizătură mă fixează obiective de camere foto. Preţ de o clipă, îmi vine să mă întorc imediat în casă, dar e prea tîrziu acum. Am ieşit.

Chestia e, cînd ai o grămadă de fotografi cu aparatele fixate asupra ta, că se poate să te pozeze în *orice clipă*. Trebuie să fac absolut totul cît de atrăgător sînt în stare. Cu burta suptă şi umerii traşi bine spre spate, îmi croiesc încet drum spre maşină, străduindu-mă să ignor toate strigătele.

— Becky, ne dai un interviu? ţipă un tip întruna.

— Mă duc să-mi văd de treburile zilnice, strig dîndu-mi părul pe spate. Mulţumesc.

Am cheile de la maşină în buzunar şi reuşesc să le scot dintr-o singură mişcare. Deschid portiera, asigurîndu-mă că am picioarele încrucişate în stil Victoria Beckham, după care mă urc. Închid portiera şi respir adînc. Gata. Am reuşit.

Doar că… Dacă nici unul n-a reuşit să facă o poză bună?

Oare ar fi trebuit să mă apropii mai tare de poartă? Ar fi trebuit să merg mai încet?

E *singura mea şansă* de-a fi imortalizată de presa internaţională într-o fotografie iconică, definitorie, care va da naştere la multe discuţii şi îmi va lansa cariera de stilistă la Hollywood. Cred că trebuie să mă dau jos din maşină şi să mă urc din nou.

Mă gîndesc bine preţ de cîteva clipe, apoi deschid portiera şi cobor, cît pot de elegant. Prefăcîndu-mă că nu le acord importanţă fotografilor, mă îndrept spre capătul aleii de acces şi cercetez atent gardul viu.

— Becky! Beckiiiii! Aici!

— Fără media, zic netezindu-mi părul. Fără media, mulţumesc. Îmi văd de treburile zilnice.

Îmi scot cu nonşalanţă ochelarii şi-mi iau cea mai reuşită expresie bosumflată, cu obrajii supţi. Mă răsucesc de cîteva ori încoace şi-ncolo, legănîndu-mi braţele. Poate ar trebui să deschid porţile ca să-mi poată vedea mai bine pantofii. Apăs pe butonul telecomenzii şi acestea încep să se deschidă încet.

— Becky! O femeie flutură un microfon spre mine. Sharon Townsend, NBC. Spune-ne cum ai văzut-o pe Lois furînd!

— Vă rog să-mi respectaţi intimitatea, zic, vreau doar să-mi văd de treburile zilnice.

Îmi vine o nouă idee de geniu şi mă îndrept iar spre maşină. Mă sui pe capotă, îmi iau o poză degajată şi scot telefonul – pot să dau un telefon la mine pe alee, în timp ce stau pe maşină! Ce poate fi mai firesc de-atît?

— Bună, zic în telefon. Da. Categoric. Îmi încrucişez picioarele într-un unghi mai flatant şi gesticulez plină de însufleţire cu ochelarii. Ştiu. Cumplit.

Clicurile camerelor foto sînt tot mai frenetice. Nu mă pot abţine să radiez de încîntare. Se întîmplă cu adevărat! Sînt celebră!

— Becky, ce marcă sînt pantofii? strigă cineva.

— Vă rog, nu vă băgaţi în viaţa mea, răspund cu graţie. Vreau să-mi văd de treburile zilnice.

Ridic picioarele, ca toată lumea să-mi poată vedea pantofii cool, argintii cu toc şi îi sucesc într-o parte şi-n alta.

— Sînt Yves Saint Laurent, aud că zice o femeie.

— Ba nu! Uit de planul meu de-a nu spune nimic şi mă grăbesc spre porţile deschise. Sînt Dolce & Gabbana. Bluza e J Crew, iar pantalonii sînt Stella McCartney. Iar ochelarii de soare sînt Missoni vintage.

Ar trebui oare să adaug: „Sînt disponibilă ca stilistă la preţuri rezonabile, vă rog, trimiteţi oferte, nici un job nu e lipsit de importanţă?“.

Nu. E prea mult.

— Care e mesajul tău pentru Lois?

Chiar sub nasul meu, se strînge un buchet enorm de microfoane.

— Al cui era de fapt plicul, Becky?

— Erau droguri în poşetă? Lois e dependentă?

OK, lucrurile încep s-o ia razna.

— Vă mulţumesc foarte mult, zic cu o voce puţin ascuţită. Mă duc să-mi văd de treburile zilnice. Am de făcut un comision important. Vă mulţumesc că îmi respectaţi intimitatea.

Brusc, îmi amintesc de postură. Îmi aranjez picioarele aşa încît să pară mai subţiri şi-mi pun o mînă în şold, ca un supermodel.

— Cum rămîne cu convorbirea ta telefonică? întreabă un tip cu aer sarcastic, în jeanşi.

A, da. Telefonul. Uitasem de el.

— Ăăă… atunci, pa! zic în telefon şi-l închid repede. Vă mulţumesc, spun către jurnalişti. Vă mulţumesc foarte mult. Fără media, vă rog.

Puţin stresată, mă îndrept spre maşină, îmi scot cheile şi le scap imediat pe jos. Fir-ar!

În nici un caz n-am să mă aplec în faţa unui zid de camere foto, aşa că îndoi cu grijă genunchii ca şi cum aş face o reverenţă, îmi ţin spatele foarte drept şi reuşesc să ridic cheile. Mă urc în maşină, pornesc motorul şi demarez. Mulţimea jurnaliştilor se desparte în două ca să lase maşina să treacă, dar bliţurile şi strigătele continuă, iar cineva chiar îmi loveşte capota.

Cînd reuşesc, în cele din urmă, să scap, mă las pe spătarul scaunului şi oftez. Au trecut doar cinci minute – şi sînt epuizată. Oare cum reuşesc vedetele *să facă asta*?

Mă rog. Ideea e că am făcut-o. Zece minute mai tîrziu, inima a încetat să-mi bată nebuneşte şi mă simt destul de încîntată de mine.

Conduc pe Hollywood Freeway, repetîndu-mi cu voce tare: „Condu pe partea *dreaptă*. Condu pe partea *dreaptă*“, iar GPS-ul îmi spune să merg drept înainte. Ceea ce e perfect, fiindcă oricum nu mă aflu pe banda corectă, dacă aş vrea să virez. Handsfree-ul începe să bîzîie brusc, afişînd numărul lui Luke, şi apăs pe tasta verde ca să răspundă.

— Bună, scumpa mea. Ai reuşit să ieşi fără probleme?

— Da, totul e bine, zic. Sînt pe şosea.

— Jurnaliştii n-au fost foarte agresivi?

— Ăăă… nu! S-au purtat OK.

— Te-ai suit pur şi simplu în maşină şi ai plecat?

— Cam aşa. Îmi dreg glasul. Adică, poate că or fi prins *cîteva* cadre cu mine…

— Sînt sigur că te-ai descurcat de minune, draga mea. Nu e uşor să-ţi păstrezi cumpătul cînd eşti înconjurat de camere de filmat.

— Ce face Sage?

— E în delir, spune Luke. A primit deja o grămadă de oferte şi vrea să le accepte pe toate.

— Ce fel de oferte?

— De toate. Interviuri, roluri de film, pictoriale nud în reviste, campanii publicitare. Genul de lucruri care-ţi consumă mult timp, dar nu-ţi oferă cine ştie ce în schimb. În mod sigur, *nu* strategia noastră. Însă ea nu vede deloc asta.

Pare atît de exasperat, că-mi vine să rîd în hohote. Îmi imaginez ce schimbare e pentru el Sage Seymour, după ce-a fost obişnuit să aibă de-a face cu oameni de afaceri raţionali, în costume.

— Păi, atunci, baftă!

— Şi ţie! Ne vedem mai tîrziu.

Închid, apoi formez numărul tatei.

— Becky?

— Bună, tată! Uite, mă duc să-l văd pe amicul tău, Brent. Acum sînt în maşină.

— Draga mea! Tata pare surprins. Ai fost foarte rapidă. Nu voiam să laşi totul şi să te duci.

— Nu-i nici un deranj, zic. Stă într-un loc care se cheamă Shining Hill Home Estate, cum îţi sună?

— Pare ceva grandios! spune tata. Aşa cred şi eu. Sînt sigur că s-a descurcat foarte bine în viaţă. Probabil locuieşte într-un palat.

— Serios? zic, brusc interesată. Şi cu ce se ocupă?

— Nu sînt sigur. Pe vremea aia era student.

— Atunci de unde ştii că stă într-un palat? obiectez.

— A, sînt sigur că s-a descurcat foarte bine în viaţă. Tata chicoteşte. Hai să zicem că deja era pe drumul bun de-atunci… Vai, Becky! se întrerupe tata. Mama spune că a apărut o poză nouă cu tine pe internet! În care stai în faţa casei. E făcută în dimineaţa asta, draga mea?

— Da! zic cu însufleţire. Le-au postat deja? Şi ce spun?

— *Martorei Becky îi stă bine în roz,* citeşte tata cu atenţie. *Englezoaica urmează să depună mărturie la proces.* Asta e pe site-ul *National Enquirer*.

National Enquirer! Îi stă bine în roz! Mă străbate un val de încîntare. Deşi… ce-i chestia asta cu martora la proces? Eu n-am zis niciodată aşa ceva.

— Arăt *bine*? întreb. Asta contează.

— Arăţi minunat! Stai, mama a mai găsit ceva: *Becky a ieşit din casă încălţată cu pantofi YSL.*

Pentru numele lui Dumnezeu! *Doar le-am spus* că pantofii nu sînt Yves Saint Laurent.

— Draga mea, eşti o vedetă în toată regula! spune tata. Să nu ne uiţi, da?

— Promit! Rîd, apoi tresar cînd văd pîlpîind pe ecran *Luke*.

— Trebuie să te las acum, tată. Vorbim mai tîrziu. Apăs pe tasta verde ca să răspund. Bună, Luke.

— Becky, draga mea, spune pe tonul ăla serios şi răbdător pe care şi-l ia cînd e foarte supărat. Nu mi-ai zis că te-ai dus drept la maşină şi te-ai urcat în ea?

— Ăăă… da. Cam aşa ceva.

— Atunci, lămureşte-mă de ce mă uit la o poză cu tine, pe site-ul *Daily World,* în care stai cu fundul pe capotă, îţi fluturi ochelarii de soare şi zîmbeşti larg spre aparat?

— Dădeam un telefon, spun încercînd să mă apăr. S-a întîmplat să mă aşez pe maşină. Probabil că au surprins exact momentul ăla.

— S-a întîmplat să te aşezi pe maşină? zice Luke uluit. Cum Dumnezeu *se întîmplă* să te aşezi pe maşină?

— Eu îmi vedeam de treburile zilnice, insist. Nu e vina mea că sînt urmărită şi hărţuită de presă.

— Becky! Luke expiră zgomotos. Ce fel de joc încerci tu să joci aici? Fiindcă e unul periculos. Odată ce-i inviţi pe oamenii ăştia în viaţa ta, e greu să le mai închizi uşa în nas.

Dar eu nu vreau să le închid uşa în nas, ripostez enervată în gînd. *Vreau să-mi înşfac şansa cît sînt încă incandescentă.*

Însă Luke n-ar putea înţelege, fiindcă a căpătat un fel de deformaţie profesională din cauza meseriei lui. I-am auzit părerile, după cîteva pahare de vin. El crede că faimei i se acordă o importanţă exagerată, că viaţa personală e cel mai mare lux al lumii moderne şi că tsunamiul reţelelor de socializare o să ducă la dezintegrarea pe vecie a interacţiunii umane. (Sau aşa ceva. Sinceră să fiu, cîteodată încetez să-l mai ascult.)

— Nu joc nici un joc, îi răspund, încercînd să-mi iau un ton pe drept cuvînt indignat. Mă străduiesc să fac faţă unei situaţii cît de bine sînt în stare. Şi ştii ce-ai putea face, Luke? Să mă susţii.

— Dar *te susţin*! Îţi dau sfaturi! Ţi-am zis să stai acasă! Acum eşti în toate ziarele…

— E pentru cariera mea! zic pe un ton defensiv.

La capătul celălalt al firului se lasă tăcerea şi îmi dau seama brusc că GPS-ul îmi vorbeşte.

— *Nu aţi virat la dreapta,* zice vocea feminină supărată. Întoarceţi cît de repede puteţi.

Fir-ar! Am ratat ieşirea. E numai vina lui Luke.

— E mai bine să închid, zic. Trebuie să mă concentrez la drum. Vorbim despre asta mai tîrziu.

Închid, supărată şi ţîfnoasă. Orice alt soţ ar fi *mîndru* de soţia lui. Vreau să vorbesc cu Aran. El ar înţelege.

— Întoarceţi cît puteţi de repede, insistă GPS-ul.

— Bine! Taci!

Chiar trebuie să mă concentrez la drum. N-am nici cea mai vagă idee unde sînt, doar că merg în direcţia greşită. La drept vorbind, condusul prin LA e încă o provocare. Vreau să zic, cum naiba să ajungi să cunoşti tot oraşul? LA-ul e absolut *uriaş*. E cam cît Franţa.

OK, bine, poate nu cît Franţa. Poate cît Belgia.

În orice caz, trebuie să acţionez rapid. Ajung, în fine, la un punct unde am voie să întorc. Virez, ignorînd claxoanele altor şoferi, total iresponsabili, care n-ar trebui să conducă atît de repede şi pornesc în direcţia corectă. Shining Hill Home Estate, sosesc!

Apropiindu-mă de destinaţie, mă uit după un deal frumos şi strălucitor[1], dar nu văd nici unul. Tot ce văd e o şosea lată, cu moteluri de o parte şi de alta, pe lîngă care trec întruna camioane, şi panouri publicitare. Nu e deloc ce m-am aşteptat să găsesc.

După un timp, GPS-ul mă pune să ies de pe şoseaua principală şi s-o iau pe un drum lateral şi mai puţin atrăgător, aşa că mă uit îngrijorată în jur. Nici o casă impozantă. Nici o maşină scumpă. Văd o staţie de benzină ca vai de ea şi un motel care oferă camere la 39 de dolari. Oare aici stă prietenul tatei?

— Destinaţia se află la două sute de metri în faţă, pe partea dreaptă, spune GPS-ul. Destinaţia se află la o sută de metri în faţă… Aţi ajuns la destinaţie.

Opresc pe marginea drumului şi mă uit pe geam, cu gura căscată de uimire. GPS-ul are dreptate: am ajuns la Shining Hill Home Estate. Dar nu e o reşedinţă de lux. E un parc de rulote. De o poartă galvanizată e prinsă cu lanţ o tăbliţă ştearsă de vreme, în spatele căreia se întind cît vezi cu ochii şiruri de rulote. Verific iar bileţelul de hîrtie: Shining Hill Home Estate nr. 431. Probabil că Brent Lewis locuieşte în rulota cu numărul 431.

O parte din mine vrea să-l sune pe tata imediat şi să-i spună cît de mult se înşală în legătură cu amicul lui, dar hotărăsc să cercetez cum stau lucrurile mai întîi, aşa că încui maşina şi intru cu prudenţă în parcul de rulote. Nu mă opreşte nimeni şi descopăr curînd unde e numărul 431, uitîndu-mă pe o hartă de pe un panou. Cînd îmi croiesc drum printre rulote, oamenii care stau lîngă casele lor mobile se zgîiesc la mine şi nu mă pot abţine să privesc şi eu curioasă în jur. Unele rulote arată chiar OK şi sînt bine întreţinute, cu plante şi perdeluţe frumoase, însă altele sînt groaznice. În faţa uneia zace un maldăr de mobilă de grădină ruptă, aproape blocînd uşa. Din alta se aud ţipete. Alta are toate geamurile sparte.

Ajung la numărul 431 şi mă apropii. E o rulotă foarte simplă – nici veche de tot, dar nici foarte atrăgătoare. Uşa e închisă, jaluzelele sînt trase şi nu se vede nici un semn de viaţă. De uşă e lipită o bucată de hîrtie şi citesc ce scrie pe ea în timp ce ciocănesc: *Înştiinţare de evacuare*.

Mă uit la hîrtie şi aflu totul despre domnul Brent Lewis de la Shining Hill Home Estate nr. 431, imposibilitatea lui de a plăti chiria restantă pe ultimele şase luni şi paşii ce trebuie urmaţi din această cauză, semnat *Herb Leggett, manager*.

— Eşti prietenă cu Brent? întreabă o voce şi, cînd mă întorc, văd o femeie numai piele şi oase stînd pe treptele rulotei de vizavi. Poartă jeanşi negri, are părul prins în coadă de cal şi ţine pe şold un băieţel.

— E pe-aici? zic. Nu sînt chiar o prietenă, dar aş dori să-l văd.

— Eşti asistentă socială? Îşi îngustează ochii. Poliţistă?

— Nu! zic şocată. Nimic de genul ăsta. Eu doar… tata l-a cunoscut acum mulţi ani.

— Eşti englezoaică?

— Da. Şi tata, la fel.

Femeia îşi trage nasul şi dă din cap.

— Păi, tocmai l-ai ratat. A şters-o ieri.

A *şters-o*? O, Doamne! Ce-o să zică tata?

— Aveţi cumva o adresă unde îl pot găsi? întreb.

Ea ridică din umeri.

— A zis că săptămîna viitoare trece fiică-sa pe aici să rezolve lucrurile. O pot întreba pe ea.

— Aţi putea? zic grăbită. Eu sînt Becky Brandon, ăsta e numărul meu… Scot o carte de vizită şi i-o întind. Dacă m-ar putea suna ar fi extraordinar sau poate mă sunaţi dumneavoastră. Sau…

Femeia ridică iar din umeri şi bagă cartea de vizită în blugi. Băieţelul o scoate imediat şi o aruncă pe jos.

— Nu! Mă reped şi o culeg imediat. Adică… să n-o pierdeţi. S-o pun undeva, la loc sigur?

Femeia ridică iar din umeri. Chiar n-am mari speranţe că o să-i spună ceva fiicei lui Brent. Totuşi bag cartea de vizită la loc sigur, în rama geamului de la uşă.

— Păi, aştept să primesc un semn de la fiica lui Brent, zic pe un ton cît mai vesel. Sau de la dumneavoastră. De la oricine. Aş fi foarte recunoscătoare. Oricum… ăăă… mă bucur că v-am cunoscut. Eu sînt Becky, apropo.

— Ai zis deja.

Dă din cap, însă nu consideră că merit să-i ştiu şi eu numele.

Nu pot să trăncănesc la nesfîrşit în faţa acestei femei, aşa că îi arunc un ultim zîmbet prietenos şi mă răsucesc pe călcîie. Încă nu-mi vine să cred că aici a ajuns prietenul tatei. Mare păcat.

Imediat ce ies din nou în şosea, formez numărul tatei.

— Tată!

— Scumpa mea! L-ai văzut?

— Nu chiar. Mă strîmb. Tată, mă tem că te-ai înşelat. Brent Lewis a locuit într-un parc de rulote şi acum tocmai a fost dat afară fiindcă nu şi-a plătit chiria. N-am putut să fac rost de-o adresă.

— Nu. Nu! Tata rîde scurt. Scumpa mea, trebuie să fie o greşeală. Nu poate fi vorba despre acelaşi Brent Lewis. Îmi pare rău că ţi-ai irosit timpul, dar…

— Păi, asta e adresa pe care mi-a dat-o sora lui. El trebuie să fie.

Se lasă o tăcere lungă.

— Locuieşte într-un parc de rulote? întreabă tata în cele din urmă.

— Da, rulota lui e destul de drăguţă, zic repede. Nu e stricată sau altceva. Dar acum a fost dat afară.

— Trebuie să fie o greşeală. Tata pare aproape furios. Cred că te-ai înşelat, Becky.

— Ba nu m-am înşelat deloc! zic enervată. Ce crede, că sînt o idioată? Am văzut cu ochii mei înştiinţarea de evacuare. Brent C. Lewis. Nu scria de la ce vine C-ul.

— Constantine. Mama lui era grecoaică.

— Poftim!

— Dar… Tata expiră lung. E imposibil.

— Uite ce e, tată, zic cu blîndeţe. A trecut mult timp. Cine ştie ce s-a întîmplat în viaţa lui? Poate a intrat în afaceri, a divorţat de şase ori, a ajuns infractor…

— Becky, nu înţelegi, replică el cu aprindere. Aşa ceva n-ar fi trebuit să se întîmple. Aşa ceva n-ar fi trebuit să se întîmple.

— Ai dreptate, nu înţeleg! exclam. Dacă-ţi era prieten atît de bun, de ce n-aţi păstrat legătura?

Se lasă tăcerea o clipă şi am senzaţia că am atins un punct dureros. Mă simt cam răutăcioasă luîndu-mă aşa de tata, dar zău dacă nu mă scoate din minţi. Mai întîi, n-a vrut să-l caute pe Skype sau pe Facebook sau în alt loc normal. După aia mă trimite să vînez cai verzi pe pereţi şi *pe urmă*, cînd îi spun ce-am descoperit, nu mă crede.

— Dacă vrei, îţi trimit prin SMS numărul surorii lui, zic. Dar, sincer, dacă aş fi în locul tău, aş uita toată povestea.

Pe ecranul telefonului apare numele *Aran* şi-mi dau seama că am un apel în aşteptare.

— Tată, trebuie să închid, zic. Vorbim mai tîrziu, OK? Sînt sigură că Brent Lewis e bine, adaug încercînd să-l liniştesc. În locul tău nu mi-aş mai face griji pentru el.

Închid şi apăs pe tasta verde ca să răspund.

— Aran! Bună!

— Becky! îi aud glasul relaxat. Ce faci? Ai scăpat de paparazzi?

— Aproape!

Rîd.

— M-ai spart cu poza cu telefonul de azi-dimineaţă. Frumoasă ţinută. Ochelari de soare super. Ai făcut senzaţie. Bravo!

— Mersi! Zîmbesc larg. *Ştiam eu* că Aran o să-mi aprecieze eforturile.

— Drept rezultat, telefonul sună întruna.

— Serios? Simt un fior de încîntare. Cine sună? Jurnalişti? Editori de modă?

— Jurnalişti, producători, tot felul de oameni. Cum ţi-am zis, eşti incandescentă. Şi am o superofertă pentru tine. Mi-am luat libertatea de-a mă ocupa de asta personal, deşi, dacă vrei, pot să-l rog pe Luke să preia totul…

— Nu, răspund un pic prea repede. Adică… el e soţul meu. Mi-e prea apropiat, nu crezi?

— Sînt de acord. Deci, oferta e un segment al tău în emisiunea *Breakfast Show USA*. Tocmai m-a sunat producătoarea şi e foarte nerăbdătoare să te aibă în emisiunea ei. I-am spus că eşti stilistă şi a zis că e super. Ar fi foarte fericiţi dacă ai face un segment de styling. Trenduri noi, lookuri noi, ce vrei tu. Discutăm pe urmă detaliile.

— O, Doamne! Mi se taie respiraţia. Un segment de styling în *Breakfast Show USA*. E ceva uriaş. E colosal!

— Aşa, o să ai nevoie de un agent, spune Aran. O să-ţi aranjez o întîlnire cu prietenii noştri de la CAA[2]. Asistenta mea o să te sune să-ţi dea amănuntele, OK?

CAA! Pînă şi eu ştiu că CAA e cel mai important nume de la Hollywood. Îl reprezintă pe Tom Hanks. Îl reprezintă pe Sting! Mă ia cu ameţeală. Nici într-o mie de ani nu m-aş fi aşteptat să fiu catapultată aici.

Mă izbeşte un gînd subit.

— Luke ştie toate astea?

— Sigur, normal.

— Şi ce-a zis?

— Că e decizia ta.

— Aha…

Mă simt un pic rănită. E decizia mea. Ce fel de răspuns de doi bani mai e şi ăsta? De ce n-a zis: „Doamne, e nemaipomenit, întotdeauna am ştiut că soţia mea va fi o stea“? De ce n-a pus mîna pe telefon să-mi spună că de-acum încolo viaţa mea se va schimba şi că o să-mi fie alături la fiecare pas?

— Deci, care e decizia ta? mă întreabă Aran.

Oare mai e nevoie să mă întrebe?

— Răspunsul meu e da, fireşte! zic veselă. E da! E un mare, uriaş, da!

1. Shining Hill Home Estate înseamnă Reşedinţa de lux de pe dealul strălucitor.
2. Creată în 1975, Creative Artists Agency este una dintre cele mai importante agenţii de talente de la Hollywood.

CINCISPREZECE

N-am fost în viaţa mea într-un loc cum e CAA. Clădirea e ca un fel de navă spaţială în care toţi bărbaţii sînt din *Bărbaţi în negru*, toate fetele sînt din *Vogue*, iar canapelele sînt din *Architectural Digest*. Să aştept pur şi simplu cinci minute în hol a fost o experienţă hollywoodiană mai plăcută decît turul pentru VIP-uri de la Sedgewood Studios. Am văzut trei fete din serialul *Intrigi la New York*, un rapper cool care-şi hrănea căţeluşul cu pipeta şi doi actori de comedie TV celebri, care se ciondăneau pe

un ton scăzut despre ceva numit „*back end*“[1], continuînd să-i zîmbească unei fete foarte drăguţe de la recepţie. (Nu sînt sigură cum îi cheamă. Poate că pe amîndoi îi cheamă Steve Nuştiucum.)

Iar acum stau într-un spaţiu foarte elegant, ca o sală de consiliu, la o masă frumos lustruită, din lemn deschis la culoare şi ascult două femei care îmi vorbesc. Pe una o cheamă Jodie, pe cealaltă, Marsha şi amîndouă sînt agente de „talente“. Se pare că eu sînt „talentul“. Eu! „Talentul“! Stai să-i spun asta lui Luke!

Sînt foarte inteligente şi foarte însufleţite. Amîndouă sînt îmbrăcate într-un fel de stil Prada-bleumarin-de-fiţe. Una poartă un diamant cît casa pe un deget şi sînt atît de vrăjită de el, că abia mă pot concentra la ce spune. Însă revin brusc la realitate cînd auzul mi-e zgîriat de cuvinte precum „număr uriaş de fani“ şi „interes global“.

— Realitatea, spune bruneta, care e ori Jodie, ori Marsha. Ce părere ai despre ea?

— Păi…

Îmi vine să răspund: „Am pierdut complet legătura cu ea“, dar ceva îmi spune că nu e răspunsul potrivit. Iau o gură din apa cu gheaţă, care e atît de rece, că mă apucă pe loc durerea de cap. De ce beau oare americanii băuturile atît de reci? Se trag din eschimoşi sau ceva de genul ăsta? Aaa, poate că da. Poate că au migrat din Alaska, în urmă cu milioane de ani. Acum totul se leagă. Oare oi fi descoperit o nouă teorie despre evoluţia omenirii?

— Becky?

— Da! Revin în prezent. Categoric! Ăăă, la ce anume te referi cînd spui „realitate“?

— La un reality-show, spune Jodie-sau-Marsha, răbdătoare. Credem că am putea pune la punct o superemisiune, cu tine ca vehicul media, cu familia ta, cu amicii tăi britanici excentrici…

— Adică o să ne urmărească în permanenţă camerele de filmat?

— O să fie parţial scenarizată. Nu e chiar atît de invazivă pe cît ai crede.

— Aha.

Încerc să mă văd stînd în bucătărie cu Luke şi jucînd o scenă parţial scenarizată pentru camerele de filmat. Hmm.

— Nu sînt *sută la sută* sigură că soţului meu i-ar plăcea, zic în cele din urmă. Dar îl pot întreba.

— Alt format pe care îl mai avem la dispoziţie e *BFF*[2] *la Hollywood*, spune Marsha-sau-Jodie. Ai lucra cu o actriţă tînără, Willa Tilton. Conceptul e: două prietene care reuşesc la Hollywood, au încredere una în cealaltă, merg la cumpărături, păşesc pe covorul roşu, dau dintr-un bucluc în altul. Tu ai fi cea măritată, iar Willa – cea necăsătorită. Cred că ar atrage multă lume.

— Sigur ar lucra excelent împreună ca foarte bune prietene, se arată de acord Jodie-sau-Marsha.

— Dar Willa Tilton nu e cea mai bună prietenă a mea, zic confuză. N-am întîlnit-o în viaţa mea. Cea mai bună prietenă a mea e Suze.

— Ea ar fi prietena ta cea mai bună *în faţa camerelor de filmat*, zice Marsha-sau-Jodie de parcă ar vorbi cu o retardată. E un *reality*-show.

— OK, zic, tot confuză. Păi, o să mă gîndesc.

Mai iau o gură de apă, încercînd să pun totul cap la cap. Cumva, nu reuşesc deloc să iau toate astea în serios. Eu? Într-un reality-show? Dar cînd mă uit de la Jodie la Marsha (sau invers), îmi dau seama că ele vorbesc serios. Nu mi-ar acorda atîta atenţie dacă n-ar vorbi serios

— Între timp, avem segmentul din *Breakfast Show USA*, spune Jodie-sau-Marsha, care o să fie de mare impact. Aşa, acum, ai o asistentă?

— Nu, zic, şi cele două femei schimbă o privire.

— Ar fi bine să te gîndeşti să-ţi iei una, spune Marsha-sau-Jodie.

— Viaţa ta o să înceapă să fie un pic diferită, adaugă Jodie-sau-Marsha.

— Ai grijă să ai pregătite mai multe ţinute pentru filmare.

— Gîndeşte-te dacă e cazul să-ţi albeşti dinţii.

— Şi poate mai dai jos măcar un kil. Marsha-sau-Jodie îmi zîmbeşte amabil. Zic şi eu.

— Aha… Mi se învîrte capul. OK. Păi… mersi!

— Ne-a făcut plăcere. Jodie-sau-Marsha îşi împinge scaunul în spate. Palpitant, nu?

În timp ce merg pe un hol stil muzeu, cu o asistentă pe nume Tori (îmbrăcată din cap pînă-n picioare în Chloé), aud un mic ţipăt în urma mea. Mă întorc şi o văd pe Sage grăbindu-se spre mine, cu braţele larg deschise.

— Beckiiiii! Mi-a fost dor de tiiiiine!

Clipesc uluită. Sage poartă cea mai sumară ţinută pe care am văzut-o vreodată. Maioul ei albastru intens cu buline e practic un sutien, iar pantalonii scurţi minusculi, cu franjuri sînt cît un slip de bikini.

Şi, în afară de-asta, ce vrea să spună cu „i-a fost dor de mine“?

Cînd îşi aruncă braţele în jurul meu, simt un miros de parfum Marc Jacobs Grapefruit şi de ţigări.

— Ce mult a trecut! Avem atîtea de vorbit! Ai terminat aici? Unde te duci acum?

— Acasă, zic. Cred că îmi pregătesc o maşină chiar acum.

— Nuuuu! Mergi cu mine! Îşi scoate telefonul şi tastează ceva pe el. Te duce şoferul meu acasă şi putem vorbi pe drum.

— Becky, deci pleci cu Sage? mă întreabă Tori. N-ai nevoie de maşină?

— Cred că nu, zic. Dar mersi.

— E în regulă, îi spune Sage fetei care o însoţea. Nu-i nevoie să ne conduci. Trebuie să vorbim! Sage apasă butonul liftului şi mă ia de braţ. Eşti atît de incandescentă acum. Amîndouă sîntem, adaugă cu satisfacţie cînd intrăm în lift. Ştii că producătorii mă imploră s-o joc pe Florence Nightingale? Soţul tău crede că ar trebui să accept. Dar, ştii, în clipa asta am o mie de oferte. *Playboy* e dispus să-mi dea *o căruţă de bani*. Scoate un pachet cu gumă de mestecat şi îmi oferă şi mie una.

— *Playboy*?

— Ştiu, OK? Rîde zgomotos. Dacă vreau să fac asta, trebuie să merg la sală.

Clipesc uluită. A acceptat? Nu pot să cred că Luke sau Aran vor ca Sage să apară în *Playboy*.

— Drăguţi ochelari, adaugă uitîndu-se la perechea de Missoni vintage, pe care am ridicat-o pe creştet. Pe ăştia îi purtai sîmbătă, nu? Jurnaliştii nu-i scăpau din ochi.

Are dreptate. Au apărut poze cu mine şi ochelarii Missoni în toate tabloidele şi pe milioane de site-uri. E atît de ireal! Cînd mă uit la poze, parcă n-aş fi eu. Parcă ar fi o altă persoană, care pozează drept „Becky Brandon“.

Dar *eu* sînt. Nu-i aşa?

O, Doamne! Totul e mult prea bulversant. Oare celebrităţile se obişnuiesc vreodată să fie două persoane, una privată şi una publică? Sau pur şi simplu uită complet de cea privată? Am s-o întreb pe Sage, însă nu sînt sigură că ea a avut vreodată o viaţă privată.

— Sînt atît de speciali! Sage e tot cu ochii la ochelarii mei. De unde ţi i-ai luat?

— Sînt vintage. Ţi-i dau, dacă vrei, adaug imediat şi i-i întind.

— Cool! Sage îi înşfacă şi şi-i pune, admirîndu-se în oglinda din lift. Cum arăt?

— Foarte bine. Îi aranjez un pic părul. Aşa. Drăguţ.

În sfîrşit! Stilizez o vedetă de la Hollywood, aşa cum mi-am dorit de la început.

— Eşti isteaţă, Becky, spune Sage. E o poveste de modă *super*. Eu port acum ochelarii pe care i-ai avut tu în urmă cu două zile. Presa o să se înnebunească după ea. O s-o preia toată lumea.

Nu de-asta i-am dat ochelarii, dar bănuiesc că are dreptate. Bănuiesc că ea gîndeşte totul în funcţie de cum va fi reflectat în presă. Oare aşa trebuie să încep să gîndesc şi eu?

Ajungem la parter, iar Sage mă conduce drept spre un tip masiv, într-un sacou albastru, care stă pe scaun într-un colţ. Are trăsături slave şi umeri laţi şi nu zîmbeşte deloc.

— El e Yuri, noul meu bodyguard, spune Sage veselă. Ai pază, Becky?

— *Eu?* Rîd. Nu.

— Trebuie neapărat să te gîndeşti să-ţi iei, mă sfătuieşte. A trebuit să-l angajez pe Yuri după ce au intrat fanii peste mine în casă. Nu poţi fi niciodată prea grijuliu. Se uită la ceasul de la mînă. OK, mergem?

Cînd ieşim din clădire, mă străbate un val de şoc. Un grup de fotografi care ne aşteaptă încep să strige imediat „Sage! Aici, Sage!“.

Nu erau acolo mai devreme.

— De unde au ştiut că o să fii aici? întreb uimită.

— Le dai programul tău, îmi explică ea în şoaptă. O să te prinzi tu. Mă strînge mai tare de braţ şi zîmbeşte, făcînd gropiţe în obraji. Picioarele ei lungi şi bronzate arată incredibil, iar ochelarii Missoni fac un contrast de vis cu maioul ei cu buline.

— Becky! aud un strigăt. Becky, aici, te rog! O, Doamne, am fost recunoscută! Beckiiiiii!

Strigătele s-au transformat într-un cor. Tot ce aud e „Becky! Sage! Aici!“.

Sage schimbă jucăuşă poză după poză, cele mai multe cu braţul în jurul meu. Se apropie un cuplu de turişti şi, cu un zîmbet fermecător, Sage le dă un autograf. Îmi ia cîteva clipe să-mi dau seama că vor şi autograful meu.

După un timp, apare un SUV cu geamuri fumurii, iar Sage porneşte cu paşi săltăreţi spre el, însoţită de Yuri. Ne urcăm pe bancheta din spate, cu fotografii încă adunaţi în jurul nostru, iar şoferul face cîteva manevre experte şi pornim.

— O, Doamne!

Mă las să cad pe bancheta de piele.

— Ar trebui să-ţi iei bodyguard, mă sfătuieşte Sage din nou. Nu mai eşti o persoană obişnuită.

E ireal. Nu mai sînt o persoană obişnuită! Sînt una dintre celebrităţi!

Sage schimbă canalele televizorului din maşină şi se opreşte cînd pe ecran apare chipul ei, iar dedesubt, titlul *Sage face dezvăluiri*.

— Hei! Ia să vedem!

Deschide o cola dietetică, îmi întinde şi mie una şi dă mai tare.

— Mă simt trădată de Lois, spune Sage cea de pe ecran. Simt că m-a dezamăgit, nu doar ca actriţă, ci şi ca femeie şi ca fiinţă umană. Dacă are probleme, îmi pare rău pentru ea, dar ar trebui să şi le rezolve în mod adecvat, nu să-i facă pe alţii să sufere din cauza lor. Ştii, mai demult eram prietene. Dar gata, s-a terminat. A dezamăgit toată tagma actoricească.

— E un pic prea dur spus, zic stînjenită.

— Mi-a furat poşeta, răspunde Sage, neclintită. E o psihopată.

— N-a furat-o. A fost o *greşeală*.

— Cuvinte dure spuse de Sage Seymour, zice o prezentatoare TV pe ecran. Alături de noi în studio, pentru a discuta despre acest scandal se află comentatorul hollywoodian Ross Halcomb, criticul de film Joanne Seldana şi…

— Sage, mai fac o încercare. Ştii că a fost o greşeală, da?

— Şşş! face Sage, fluturînd nerăbdătoare din mînă.

Stăm în tăcere şi ne uităm cum o groază de oameni din studio discută despre cariera lui Sage Seymour, dacă va avea un succes fulminant sau nu, după care, cînd aceştia termină, Sage dă la alt material despre ea. Mă simt tot mai jenată, însă Sage nu mă lasă să scot nici un cuvinţel. Parcă toate posturile TV sînt pline de materiale despre ea – pînă cînd dă peste un canal nou, unde apare brusc faţa lui Lois.

— Lois! strigă Sage aplecîndu-se cu însufleţire în faţă.

Camera oferă apoi o imagine panoramică şi văd că Lois e filmată din afara casei sale, o clădire uriaşă, în stil spaniol. Poartă o cămaşă de noapte vaporoasă, e desculţă şi pare să strige la cineva, dar nu există sunet.

— Ce *face*?

Sage se holbează la ecran.

— De ce nu stă înăuntru? Mă cutremur. Nu arată prea bine.

Lois arată groaznic. De-a dreptul *groaznic*. E palidă, are ochii adînciţi în orbite şi îşi răsuceşte pe degete părul lins.

Mă întreb dacă o fi căutat-o poliţia. Nimeni nu ştie dacă o va da cineva în judecată, nimeni nu ştie încă nimic. Mă aştept din clipă-n clipă să fiu chemată la poliţie, dar pînă acum, nimic. Cînd i-am pomenit de asta lui Aran, mi-a zis:

— Becky, nu-ţi face griji. Steaua ta e deja sus de tot pe firmament, cu sau fără proces.

Dar nu la asa mă gîndeam, ci la Lois.

— Lăsaţi-mă în pace, i se aude brusc vocea. Vă rog, lăsaţi-mă în pace.

Acum auzim clar strigătele fotografilor şi jurnaliştilor de dincolo de poartă.

— Eşti o hoaţă, Lois?

— Ai furat geanta lui Sage?

— Ai fost acuzată?

— Ai vreun mesaj pentru poporul american?

Lois are o privire întunecată şi disperată şi îşi muşcă buza atît de tare, încît văd cum îi dă sîngele. Pare la capătul puterilor – exact ca atunci cînd am prins-o pe stradă. Se întoarce în casă, uşa de la intrare se trînteşte şi imaginea revine în studio, unde o femeie în sacou roşu se uită serioasă la ecran.

— Am văzut primele imagini cu Lois Kellerton de la izbucnirea scandalului, zice. Doamnă doctor Nora Vitale, sînteţi expertă în sănătate mintală. Aţi spune că Lois Kellerton suferă o cădere nervoasă?

— Ei bine… Doamna doctor Nora Vitale e o femeie slăbuţă, într-o rochie roz surprinzător de frivolă, cu o expresie serioasă pe chip. În ziua de azi nu mai folosim expresia „cădere nervoasă“…

— Iisuse! Sage stinge televizorul. *Asta* o să facă înconjurul Hollywoodului în douăzeci de secunde. Ştii ce zic, de fapt?

— Ce?

— Că e o poveste veche, care a început cu ani în urmă. Că fură de-o viaţă.

— Poftim? zic îngrozită. Nu! Sînt sigură că a fost vorba de o singură dată. Era foarte stresată, a făcut o greşeală… oricine poate să facă o greşeală!

— Mă rog… Sage ridică din umeri, mulţumită. Orice-ai crede, încep să apară dovezi. Oameni cu care a lucrat. Machiori, asistenţi, care spun că le-a furat una sau alta. O să se umple de procese.

— O, Doamne!

Mi se strînge inima. Am frisoane de remuşcare. E numai vina mea.

— Ia zi, cînd ne mai *vedem*?

Spre mirarea mea, Sage mă îmbrăţişează cînd ne oprim în faţa casei.

— Vreau să te ocupi de următoarea mea apariţie publică. Din cap pînă-n picioare.

— Uau! exclam, luată prin surprindere. Mi-ar face plăcere!

— Şi trebuie neapărat să luăm prînzul împreună. La Spago, poate. Ce zici?

— Da! Super!

— Sîntem amîndouă implicate în povestea asta, Becky.

Mă îmbrăţişează din nou, cînd portiera din spate se deschide, ca prin farmec. În faţa porţilor mele e un grup de fotografi. Aproape că încep să mă obişnuiesc cu ei. Îmi verific machiajul în pudrieră, după care ies cu grijă din SUV. Deschid porţile cu telecomanda şi îi fac din mînă lui Sage. O clipă mai tîrziu, Minnie aleargă pe alee către mine. Poartă rochiţa ei galbenă superbă şi ţine în mînă o pictură pe care probabil tocmai a făcut-o. Azi n-am trimis-o la grădiniţă, fiindcă se plîngea c-o doare urechea. (Deşi poate pur şi simplu că o strînsese prea tare cordeluţa.)

— Mami!

Flutură victorioasă pictura în timp ce-o prind şi o îmbrăţişez.

— Şlori!

În momentul ăsta, Minnie e obsedată de flori, cărora le spune „şlori“. Plînge dacă Luke nu vrea să poarte zilnic aceeaşi cravată cu „şlori“, aşa că în fiecare dimineaţă el şi-o pune la gît şi o dă jos în maşină. Sinceră să fiu, pictura nu prea are legătură cu florile, sînt doar nişte pete mari, roşii, însă o privesc încîntată şi zic:

— Ce flori roşii frumoase!

Minnie se uită nepăsătoare la petele roşii.

— Nu alea şlori. *Alea* şlori.

Arată cu degetul spre o mică dungă albastră pe care nici n-o remarcasem.

— *Alea* şlori.

E încruntată şi mă priveşte poruncitor.

— ALEA ŞLORI! ţipă brusc, ca un comandant care ordonă o execuţie.

— Aha! mă repliez rapid. Proasta de mine. Sigur că alea-s şlorile.

— Ce drăguţ! E fiica ta?

Spre surprinderea mea, Sage s-a dat jos din SUV imediat după mine.

— Trebuie neapărat s-o salut. E adorabilă! Ce accent britanic drăguţ are! Vino aici, scumpa mea.

O ridică în braţe şi o leagănă pînă cînd Minnie începe să ţipe de plăcere. Camerele foto fac poză după poză, clic-clic-clic, atît de rapid că parc-ar fi o invazie de insecte.

— Sage, zic, nu vrem ca Minnie să fie fotografiată.

Dar ea nici nu mă aude. Aleargă pe alee cu Minnie, amîndouă rîzînd în hohote.

— Teee roooooog! Minnie întinde mîna după ochelarii Missoni. Teee roooooog!

— Nu, ăştia sînt ai mei! Dar îţi dau alţii.

Sage scotoceşte prin geantă şi scoate altă pereche de ochelari. Îi dă lui Minnie un pupic pe nas, după care îi pune ochelarii.

— Eşti adorabilă!

— Sage! mai fac o încercare. Gata! Minnie trebuie să intre imediat în casă!

Telefonul îmi bipăie brusc şi îl scot din geantă, deja agasată la culme. E un SMS de la mama.

Becky. Foarte urgent. Mama

Ce? Ce-i foarte urgent? Mă străbate un fior de panică, amestecată cu frustrare. Ce fel de mesaj e ăsta, „Foarte urgent“? Apăs pe *Speed-dial* şi aştept nerăbdătoare să se facă legătura.

— Mamă! zic imediat ce răspunde. Ce e?

— Vai, Becky! Îi tremură glasul. E vorba de tata. A dispărut!

— A dispărut? zic prosteşte. Cum adică, a dispărut?

— A plecat la LA! Mi-a lăsat un bilet! Auzi tu, *un bilet*! După toţi anii ăştia de căsnicie, *un bilet*! Eu am fost azi cu Janice la Bicester Village – mi-am luat o geantă drăguţă de la magazinul de outlet Cath Kidston – şi, cînd m-am întors, el plecase! În America!

Mă zgîiesc la telefon, perplexă.

— Dar ce… Vreau să spun, unde…

— În bilet scria că trebuie să dea de urma unui prieten. Brent Lewis? Nu e ăla pe care l-ai căutat şi tu?

Of, pentru numele lui Dumnezeu! Iar începe?

— De ce?

— Habar n-am! Vocea mamei devine isterică. Nici măcar nu ştiu cine e prietenul ăsta al lui!

În glasul ei se simte o uşoară urmă de panică, pe care pot s-o înţeleg. Chestia cu tata e că pare un om normal, familist, cu picioarele pe pămînt. Dar e mai mult de-atît. Acum cîţiva ani, am descoperit cu toţii că mai are o fiică – sora mea vitregă, Jess –, despre care nimeni n-a ştiut nimic.

Adică, dacă e să fiu corectă, nici el n-a ştiut nimic. Nu se poate spune că a păstrat un secret uriaş ani de zile. Dar înţeleg de ce mama e un pic paranoică acum.

— A zis că trebuie să „îndrepte nişte lucruri“, continuă mama. „Să îndrepte nişte lucruri“! Ce vrea să zică cu asta?

— N-am idee, spun neajutorată. Ştiu doar că a fost foarte şocat cînd i-am zis că Brent Lewis locuieşte într-un parc de rulote.

— Şi de ce să nu locuiască într-un parc de rulote? Mama ridică iar glasul. Ce-l priveşte pe taică-tu unde locuieşte omul ăsta?

— Zicea întruna: „Aşa ceva n-ar fi trebuit să se întîmple“, răspund eu, amintindu-mi. Dar habar n-am ce voia să zică.

— Nu ştiu cu ce zbor a plecat, nici unde o să stea… Ce să fac? Să vin şi eu? Să rămîn aici? Cu Becky, zice cu voce scăzută. *Sherry*-ul e pe al doilea raft, Janice. Revine la telefon. Becky, nu ştiu ce să fac. Janice a spus că e vorba de criza vîrstei a treia, dar i-am răspuns: Janice, pe asta am rezolvat-o deja cu lecţiile de chitară. Deci ce-i cu povestea asta?

— Mamă, calmează-te. O să fie bine.

— O să vină la tine, Becky. Fii cu ochii pe el, draga mea. Te rog.

— Aşa am să fac. Te sun imediat ce aflu ceva.

Închid şi mă apuc să-i scriu un SMS tatei.

Tată. Unde eşti? Sună-mă!!! Becky xxx

Doamne, ce mai dramă! Ce naiba *face* tata? Trimit SMS-ul şi mă răsucesc pe călcîie, întrebîndu-mă ce e cu toate rîsetele care se aud. Şi imediat îmi stă inima de groază.

Sage pozează pentru paparazzi într-o postură exagerată, de starletă, iar Minnie o copiază perfect. Are mîna în şold, capul înclinat şi-şi leagănă umerii încoace şi-ncolo, exact ca Sage. Toţi rîd în hohote şi camerele foto fac întruna ţac-ţac.

— Încetaţi! zic furioasă. O iau repede pe Minnie în braţe şi-i lipesc capul de pieptul meu, să nu-i mai vadă faţa.

— Vă rog, nu folosiţi fotografiile! le strig fotografilor. E doar o fetiţă.

— Vreau fac fluturat!

Minnie se zbate să scape din strînsoare.

— Vreau fac FLUTURAT!

— Gata, draga mea, nu mai fluturăm, zic pupînd-o pe creştet. Nu vreau să le faci cu mîna acestor oameni.

— Becky, relaxează-te! Mai bine se obişnuieşte de pe-acum, nu crezi? Oricum, îi place să fie în centrul atenţiei, nu-i aşa, scumpică mică? Sage îi ciufuleşte părul. Trebuie neapărat să-ţi luăm *şi ţie* un agent, bombonico. Nu-ţi lansezi propriul reality-show, Becky? adaugă către mine. Aşa mi-a zis Aran. Deşteaptă mişcare.

— Nu ştiu, îi răspund, simţindu-mă hărţuită. Trebuie să discut cu Luke. Uite ce-i, ar fi bine s-o duc pe Minnie în casă.

— Sigur, zice Sage veselă. Vorbim curînd, OK?

Cînd Sage dispare în SUV-ul ei, intru grăbită în casă şi închid uşa masivă. Inima îmi bubuie şi gîndurile îmi sînt cu totul confuze. Nu ştiu la ce să mă concentrez mai întîi. Mintea îmi sare înnebunită de la una la alta. Tata. Reality-show-ul. Minnie. Presa. Sage. Lois. Tata.

Nu pot să cred că vine la LA. E o nebunie. Tata n-are ce să caute în LA, locul lui e acasă. În grădină. La clubul lui de golf.

— Bex! Suze vine în hol şi mă priveşte mirată. Eşti OK?

Îmi dau seama că stau cu spatele lipit de uşa de la intrare, de parcă m-aş feri de un eventual atac.

— Tata vine la LA.

— A, ce frumos! I se luminează faţa. Şi mama ta?

— Nu e deloc frumos. A fugit de-acasă şi a lăsat un bileţel pentru mama.

— *Poftim?* Se zgîieşte la mine, nevenindu-i să creadă. A fugit taică-tu?

— Se întîmplă ceva. Clatin din cap. Nu ştiu ce. Are legătură cu călătoria pe care a făcut-o cînd era mult mai tînăr. Încearcă să dea de urma unuia dintre amicii de-atunci.

— Ce călătorie? Unde s-au dus?

— Habar n-am. Ridic din umeri. Au bătut toată California şi Arizona. Aveau o hartă. S-au dus în LA… Las Vegas… poate şi în Utah. Valea Morţii! îmi amintesc brusc. Am văzut poze cu ei în Valea Morţii.

Acum îmi pare rău că n-am fost mai atentă. La fiecare Crăciun, tata îmi povestea despre călătoria lui şi scotea harta aia veche, cu o linie roşie punctată care arăta locurile unde fuseseră.

— Păi, o să apară el, spune Suze liniştitor. Probabil trece prin criza vîrstei a treia.

Clatin din cap.

— Prin asta a trecut deja. A luat lecţii de chitară.

— A… Suze rămîne puţin pe gînduri. Păi, nu mai există altă criză şi mai spre bătrîneţe?

— Dumnezeu ştie. Poate că da.

Pornim spre bucătărie şi deschid frigiderul pentru a ne turna cîte un pahar cu vin alb. Nu-mi pasă cît e ceasul, simt nevoia să beau ceva.

— Suc, zice Minnie imediat. Suuuuuuuc! Suuuuuuuuc!

— OK! zic şi-i torn într-o cană nişte suc organic de morcov şi sfeclă.

Au învăţat-o cu el la grădiniţă. E cel mai dezgustător lucru pe care l-am gustat vreodată şi costă 10,99 dolari cutiuţa, dar se pare că e „detoxifiant şi are conţinut redus de zahăr“, aşa că am fost rugaţi să i-l cumpărăm, în loc de suc de fructe. Însă chestia cea mai aiurea e că lui Minnie îi place foarte mult. Dacă n-am grijă, o să se transforme într-o mică nazistă a sucurilor şi va trebui să-mi ascund toate KitKat-urile de ea şi să-i spun că portocalele în ciocolată sînt macrobiotice.

— Unde-i Tarkie? întreb cînd îi dau sucul lui Minnie.

— Chiar trebuie să întrebi? răspunde Suze cu gura pungă. Ştii c-a început să plece în fiecare zi dimineaţă, la ora şase, la o şedinţă de Validare personală cu Bryce? Abia dacă mai apuc să-l văd.

— Uau! Ce-i aia, Validare personală?

— Habar n-am! izbucneşte Suze. De unde să ştiu eu? Eu sînt doar *nevastă-sa*!

— Bea puţin vin, zic repede şi-i întind un pahar. Sînt sigură că e bine pentru Tarkie să facă asta. Adică, probabil e un lucru bun, nu crezi? Validare personală? Sună mai bine decît validare *im*personală, oricum.

— Dar ce-i aia *validare*? ripostează Suze.

— Păi… e…. să fii tu însuţi. Cam aşa ceva. Încerc să-mi iau un aer atotştiutor.

Trebuie să te descarci de tot ce te apasă. Şi… să fii fericit.

— Pe dracu’!

Suze mă străfulgeră cu privirea.

— Mă rog… în fine. Noroc!

Ridic paharul şi iau o gură de vin.

Suze ia o înghiţitură serioasă, apoi încă una, după care oftează, părînd un pic mai calmă.

— Deci, cum a fost cu agenta? mă întreabă şi mă binedispun pe loc – măcar un lucru merge bine.

— A fost incredibil! răspund. Mi-au spus că trebuie să planificăm cu atenţie viitorul meu, iar ele o să mă ajute să jonglăm cum trebuie cu toate ofertele. Şi că trebuie să angajez pe cineva să mă păzească, adaug dîndu-mi importanţă.

— Să te păzească? Suze se holbează la mine. Adică, cum ar fi, un bodyguard?

— Da. Mă străduiesc să-mi iau un ton firesc. E logic, dacă te gîndeşti că acum sînt o persoană faimoasă.

— Hai, că nu eşti chiar *aşa* faimoasă!

— Ba da! N-ai văzut fotografii din faţa porţii?

— O să se plictisească în curînd. Pe bune, Bex, faima ta o să dureze cam, să zicem, cinci minute. Eu n-aş irosi banii pe un bodyguard.

— Cinci minute? zic ofensată. Aşa crezi tu? Dacă vrei să ştii, mi s-a oferit un reality-show. O să fiu un brand global. Iar ăsta e doar începutul.

— O să faci un reality-show? Parcă a lovit-o cineva cu leuca în cap. Şi Luke e de acord?

— El… păi, sîntem în discuţii, o dau cotită.

— Luke ştie de bodyguard?

— Nu e nevoie să ştie! Mă apucă toţi dracii. La CAA, totul părea atît de strălucitor şi de incitant, iar acum Suze îmi strică toată plăcerea. *Eu* sînt vedeta, nu Luke.

— Nu eşti o vedetă! pufneşte Suze.

— Ba sînt!

— Nu eşti o vedetă în toată regula! Nu ca Sage.

— Ba da, sînt! zic furioasă. Toţi cei de la CAA aşa au zis. Pînă şi Sage a zis asta. Şi am nevoie de bodyguard. De fapt, o să mă ocup de asta chiar acum.

Ies din bucătărie, plină de indignare. Îi arăt eu lui Suze. O sun pe asistenta lui Aran şi aflu numele celei mari tari firme de pază şi protecţie şi-mi angajez un bodyguard. Nu-mi pasă ce părere are ea.

De la: Blake@firstmovesecuritysolutions.com
Pentru: Brandon, Rebecca
Subiect: **Necesităţile tale de securitate**

Dragă Rebecca,

Mi-a făcut plăcere să vorbim mai devreme. Găseşti ataşată la acest e-mail broşura în format digital referitoare la produsele şi serviciile noastre. Sînt sigur că îţi putem oferi gama de soluţii de securitate de care ai nevoie în noua ta poziţie, foarte importantă, indiferent că ar fi vorba de personal sau de securitatea casei/echipament de supraveghere.

În ceea ce priveşte scanerul de persoane DF 4000 Deluxe cu raze X despre care discutam, te asigur că nu cunosc nici un caz în care un soţ să-l „folosească pentru a descoperi pachete de cumpărături ascunse sub hainele soţiei sale“.

Aştept cu interes să-mi dai un semn ca să-ţi putem îndeplini toate necesităţile de securitate.

Cu cele mai bune urări,

Blake Wilson,
Vicepreşedinte Servicii de pază şi protecţie

1. Referire la bilanţul contabil făcut după finalizarea unui proiect.
2. Best Friends Forever – cele mai bune prietene pe vecie.

ŞAISPREZECE

E bine. Totul e bine. O să ne obişnuim.

Sînt sigură că tuturor familiilor li se pare ciudat, la început, să aibă un bodyguard. Mi-a luat doar douăzeci şi patru de ore să-mi fac rost de o echipă de pază şi protecţie. Cei de la firmă au fost cum nu se poate mai săritori şi au priceput *imediat* că am nevoie de protecţie suplimentară acum, că sînt în vizorul publicului. După o mică discuţie, am decis că poate n-am nevoie de o echipă înarmată douăzeci şi patru

de ore din douăzeci şi patru, dar aş putea începe cu ceea ce ei numesc „Nivel mediu de protecţie“. Echipa mea şi-a început munca în dimineaţa asta şi pînă acum s-a descurcat de minune. Cei doi bodyguarzi se numesc Jeff şi Mitchell, sînt îmbrăcaţi în costume închise la culoare şi au ochelari de soare negri. Mai e şi Echo, ciobănescul german dresat, se pare, în Rusia. Am avut o scurtă întîlnire pentru a-mi trece în revistă necesităţile şi am discutat itinerarul zilei de azi. Acum Mitchell face turul casei cu Echo ca să asigure „securitatea permanentă a locuinţei“, în timp ce Jeff stă în bucătărie ca să ofere „întăriri pentru asigurarea integrităţii personale“.

Singura chestie e că-i un pic aiurea să luăm micul dejun cu Jeff în bucătărie. Stă pur şi simplu într-un colţ al camerei, se uită fără să zîmbească la toată lumea şi murmură diverse în cască. Dar va trebui să ne obişnuim cu asta acum, că sîntem o familie de vedete.

Încă n-am nici o veste de la tata, în afară de un SMS pe care i l-a trimis aseară tîrziu mamei, în care scria:

Aterizat cu bine în LA. Am de rezolvat nişte treburi.
Să nu uiţi să uzi trandafirii. Graham xxx

Să nu uiţi să uzi trandafirii. Pe bune, acum. Mama era să facă apoplexie. Am vorbit deja cu ea azi la telefon şi am o groază de mesaje să-i transmit tatei, dacă-l văd. (Cele mai multe ar duce la divorţ pe loc, aşa că de alea cred că o să uit.) Sper doar că el e OK. Adică, ştiu că e om în toată firea, dar nu pot să nu-mi fac griji. Ce „treburi“ trebuie să rezolve? De ce nu i-a spus mamei? Care-i marele secret?

Îmi torn nişte cafea şi-i întind cafetiera lui Tarquin, dar el nici nu observă. Ronţăie o bucată de pîine prăjită şi ascultă ceva la iPod, noua lui chestie. Zice că trebuie să-şi înceapă ziua cu o oră de meditaţie ghidată, iar asta o scoate din minţi pe Suze.

— Tarkie! Îi trage un ghiont. Am zis că poate azi mă duc să mă văd cu agenta mea. Poţi să iei tu copiii?

Tarkie îi aruncă o privire goală şi muşcă iar din pîinea prăjită. Pare total diferit de la o vreme. E bronzat, are părul tuns foarte scurt (Suze urăşte tunsoarea asta) şi poartă un tricou gri moale, cu un logo cu un soare pe el. Le-am văzut în magazinul de suvenire de la Golden Peace. Există un curs special numit *Întoarce-te spre soare* şi în jurul lui s-au creat o mulţime de produse, însă nu ştiu despre ce-i vorba, fiindcă eu nu l-am urmat.

Trebuie să spun că nu mai sînt *chiar aşa* înnebunită după Golden Peace. Cred că e o etapă care s-a încheiat. E un proces firesc: extragi tot ce poţi dintr-un loc şi apoi treci mai departe. Adică, acum m-am vindecat complet de cumpărături, aşa că ce rost are să mă mai întorc? (Plus că magazinul de suvenire e şi online, aşa că, dacă am nevoie de ceva de-acolo, pot pur şi simplu să mă loghez.)

— Tarkie! Suze îi smulge o cască din ureche, iar el se strîmbă, iritat.

— Suze, trebuie să mă concentrez, spune şi-şi împinge scaunul înapoi cu un scîrţîit care-ţi zgîrie timpanul.

— Ba nu! Oricum, ce-ţi tot zice chestia aia? „N-o mai asculta pe nevastă-ta“? „Rupe orice legătură dintre tine şi lumea reală“?

Tarkie se încruntă la ea.

— E o meditaţie creată special pentru mine de Bryce. Zice că psihicul meu e agresat de interferenţa cu lumea şi că trebuie să mă retrag în mine.

— Să vezi ce-l agresez eu pe *el*, murmură Suze.

— De ce eşti atît de negativistă? Tarkie îşi ia capul în mîini. Suze, eşti toxică. Reuşesc şi eu, în sfîrşit, să-mi limpezesc mintea şi tu trebuie să… să… mă *sabotezi*.

— Nu te sabotez deloc! ţipă Suze. Şi să nu îndrăzneşti să spui că sînt toxică! Cine te-a adus la LA? Cine a zis că ai nevoie de-o vacanţă? Eu!

Îmi dau seama că Tarkie nu-i atent la ea. Îşi concentrează privirea în colţul îndepărtat al bucătăriei, respirînd adînc.

— Tarkie? Suze îi flutură o mînă prin faţă. Tar-*quin!*

— A zis Bryce că aşa o să se întîmple, spune ca pentru sine. Oamenii din afara metodei se tem de ea.

— Ce metodă? se stropşeşte Suze la el.

— Trebuie să te dezbraci de toate pînă rămîi gol, pentru a te putea reconstrui, spune Tarquin, de parcă simplul fapt de-a fi nevoit să explice e un chin. Trebuie să te dezbraci de fiecare strat. Ştii cîte straturi avem cu toţii? Se întoarce spre Suze. Îţi dai seama cît mai am de muncit?

— Ai muncit destul, spune Suze furioasă.

— Ba nu! Pentru că mă împiedici tu! Privirea lui face ocolul bucătăriei. *Toţi* mă împiedicaţi!

Îşi bagă iar casca în ureche, se răsuceşte pe călcîie şi iese furios din încăpere.

Rămîn mută de uimire. Nu l-am văzut în viaţa mea pe Tarkie atît de pornit împotriva cuiva. Practic se răstea la Suze. Vreau să zic, din anumite puncte de vedere e un progres, fiindcă ani de zile mi s-a părut prea timid. Pe de altă parte, Suze arată de zici că-i vine să-l ucidă. Nu, rectific: acum zici că vrea să mă ucidă pe mine.

Se întoarce spre mine.

— E numai vina ta.

— Vina *mea*?

— Tu l-ai dus în locul ăla! Tu i-ai făcut cunoştinţă cu Bryce! Şi acum îmi spune că sînt „toxică“! Mie, propria lui soţie! Nu vrea să vorbească cu mine, nu mă ascultă, doar se plimbă ca un somnambul pe-aici cu nenorocitul ăla de iPod. Dumnezeu ştie ce i-o fi zicînd…

— Probabil sînt doar chestii pozitive, care ajută, zic pe un ton defensiv. Adică, eu am fost la o tonă de cursuri la Golden Peace şi n-am nimic.

— Dar tu nu eşti atît de vulnerabilă ca Tarkie! izbucneşte Suze. Pe bune, Bex, îmi vine să te omor!

Jeff sare imediat în picioare.

— E vreo problemă aici?

Se apropie de Suze, cu mîna pe tocul de la brîu. (Nu e o armă. E un baston.)

Suze se holbează la el uluită.

— Mă *ameninţi*? Bex, chestia asta chiar se întîmplă?

— Doamnă, eu doar verific să nu apară probleme, spune Jeff implacabil. Rebecca, eşti OK?

— Da, mersi, zic jenată. E OK, Jeff.

Cînd el se întoarce la locul lui, Ernie, Clementine şi Wilfie vin alergînd în bucătărie. Adoră echipa cea nouă de bodyguarzi. S-au ţinut după Mitchell prin grădină şi acum s-au oprit în faţa lui Jeff. Ernest în frunte, Clementine ceva mai în spate, cu degetul mare în gură.

— Unde ţi-e cîinele? îl întreabă Wilfie pe Jeff.

— Jeff n-are cîine, îi explic.

— Sarabande, de la mine de la şcoală, are bodyguard tot timpul, zice Ernest dîndu-şi importanţă. Tatăl lui e miliardar. Pe bodyguardul ei îl cheamă Tyrell şi ştie să facă scamatorii.

— Păi, spune Suze înţepată, Sarabande e o norocoasă.

— Dacă te atacă cineva, atunci bodyguardul îi opreşte, adaugă Ernest sigur pe el. Ajutor! Jeff! Se prinde de gît. Sînt atacat de extratereştri! Ajutor!

— Ajutor! se bagă şi Wilfie. Se trînteşte pe podea şi începe să se zvîrcolească. Mă mănîncă un şarpe! Salvează-mă! Jeff! Întoarce spre Jeff o privire agonizată. Jeff! Am rămas fără picioare!

— Terminaţi, băieţi, spune Suze chicotind. Ridică-te, Wilfie.

Pe faţa lui Jeff nu s-a clintit nici un muşchi. Pare total neamuzat. Wilfie se ridică şi îl priveşte atent.

— Ai puteri speciale? îl întreabă. Poţi să te faci invizibil?

— Sigur că nu se poate face invizibil, spune Ernie cu dispreţ. Dar ştie Kung-fu. Ha-ya!

Scoate un ţipăt strident şi începe să facă mişcări de kung-fu prin toată bucătăria.

— Pot să stau pe genunchiul tău? întreabă Clementine bătîndu-l pe Jeff pe picior. Poţi să-mi spui o poveste? De ce ai mustaţă? Parcă-i o omidă.

— Clemmie, vrei nişte suc de portocale? zic repede. Vino şi stai la masă.

Tocmai vreau să-i torn un pahar, cînd Jeff sare în picioare. Înainte să-mi dau seama, e deja la uşa bucătăriei, blocînd accesul şi murmurînd preocupat ceva în cască.

— Domnule, sînteţi amabil să vă identificaţi? spune. Domnule, pot să vă rog să rămîneţi unde sînteţi?

— Sînt Luke Brandon, îl aud pe Luke spunînd agasat, în faţa uşii de la bucătărie. Sînt stăpînul casei. Iar ea e fiica mea, Minnie.

— Nu vă am pe lista mea, domnule. Sînteţi drăguţ să faceţi un pas în spate?

— E OK! zic repede. E soţul meu!

— Rebecca, nu e pe listă. Jeff îmi aruncă o privire plină de reproş. Avem nevoie ca toată lumea să fie pe listă.

— Scuze! Am crezut că el e inclus de la sine.

— Cînd e vorba de securitate personală, nu e nimeni inclus de la sine, spune Jeff sever. În regulă, domnule, puteţi intra.

— Nu m-ai pus pe listă? Cînd intră în bucătărie, ţinînd-o pe Minnie de mînă, Luke are nişte ochi cît cepele. *Nu m-ai pus* pe listă?

— Am vrut! Adică… N-am crezut că e nevoie.

— Becky, e ridicol. *Doi* bodyguarzi?

— Aşa mi-a recomandat Sage, răspund sfidătoare. Mi-a zis că nu poţi să fii niciodată prea prevăzător.

— Căţeluş! Minnie arată veselă spre fereastră, prin faţa căreia Mitchell trec cu Echo, vorbind înfierbîntat în cască. Văd căţeluş!

— Să nu te prind că te apropii de căţeluşul ăla, spune Luke ferm. Becky, cîinele ăla o s-o sfîrtece.

— Ba nu. E o căţea dresată. În Rusia, adaug mîndră.

— Nu-mi pasă unde a fost dresată! E cîine de atac!

Sună interfonul şi Jeff împietreşte.

— Mă ocup eu. Şopteşte în cască: Mitch, mă auzi? Securizează zona A pentru livrare. Repet, securizează zona A.

Cînd Jeff iese cu paşi mari din bucătărie, Luke şi Suze schimbă o privire.

— Nu putem trăi aşa. Luke îşi toarnă o ceaşcă de cafea. Becky, pentru cît timp ai angajat clovnii ăştia?

— Nu le mai spune clovni! I-am angajat pentru o săptămînă.

— O *săptămînă*?

— Aveţi un pachet.

Jeff se întoarce în bucătărie, împingînd o cutie imensă pe care scrie *Soluţii de Securitate First Move*.

— Soluţii de securitate? Luke se holbează la cutie. Ce-i asta?

— Păi, sînt… ăăă… nişte chestii pe care le-am cumpărat.

— O, Doamne!

Luke închide ochii.

— Ce-ai mai făcut acum?

— Nu e nevoie să-ţi iei tonul ăsta! Mi-au fost recomandate de experţi!

Iau un cuţit şi desfac capacul cutiei.

— Mi-au zis că ar fi bine să investesc în protecţie suplimentară pentru familia mea. Aşa că am

cumpărat…

Îmi pierd curajul cînd arunc o privire în cutie şi ezit puţin. Sînt un pic mai *militare* decît mă aşteptam.

— Ce? întreabă Luke. Ce-ai cumpărat?

— Protecţie pentru corp. Încerc să-mi iau un ton degajat. Doar ca o precauţie. O groază de celebrităţi poartă aşa ceva.

— Protecţie pentru corp? Luke ridică glasul uluit. Vrei să spui, vestă antiglonţ?

— Vestă antiglonţ? Suze mai că se îneacă cu ceaiul. Bex, *nu-mi vine să cred*!

— Asta e pentru tine.

Scot modelul Panteră pe gri-cîrtiţă, care m-am gîndit că o să i se potrivească perfect lui Suze.

— Eu nu port vestă antiglonţ! zice ea îngrozită. Ia drăcia asta de lîngă mine!

— Cît au costat toate astea?

Luke ridică cu două degete modelul Leopard pe kaki.

— Nu contează cît au costat, zic încercînd să mă apăr. Cine poate pune preţ de siguranţa celor dragi? Şi, oricum, era o ofertă specială. Cumperi patru veste şi primeşti gratis un pistol cu electroşocuri.

— Un *pistol cu electroşocuri*? Luke se trage un pas înapoi, îngrozit.

— Orice familie ar trebui să aibă un pistol cu electroşocuri, zic, mai încrezătoare decît sînt de fapt.

— Ai înnebunit. Luke se întoarce spre Suze. E nebună.

— Luke, nu mai sînt un om obişnuit! exclam. Viaţa s-a schimbat! Nu înţelegi asta?

Mă simt atît de frustrată. Oare de ce nu înţeleg? Sage înţelege, iar tipul de la firma de securitate a înţeles perfect. De fapt, el era de părere că ar trebui să cumpăr şi un scanner cu raze X pentru uşă, *plus* să schimb toate încuietorile cu „bare antipanică“.

— Becky, draga mea, spune Luke cu blîndeţe. Te înşeli complet şi amarnic, dacă crezi…

Amuţeşte cînd de-afară se aude un lătrat frenetic. Într-o clipă, Jeff e deja în picioare şi ascultă furios în cască.

— Stai unde eşti, îmi spune posac. Avem o problemă.

În timp ce iese în grabă din bucătărie, îl aud zicînd:

— Descrie intrusul.

Problema? *Intrusul?* Inima mi-o ia razna de frică.

Mă rog, dacă e să fiu sinceră, pe jumătate de frică, pe jumătate de triumf.

— Vezi? îi spun lui Luke. *Vezi?* Minnie, draga mea, vino aici. O trag protector spre mine, cu glasul tremurînd. Ea se uită la mine, cu ochii mari şi întrebători, iar eu o mîngîi pe frunte. Copii, staţi departe de ferestre. O să fie totul în regulă.

Încerc să-mi iau un ton curajos şi optimist. Hai să rămînem calmi şi să cîntăm „My Favourite Things“.

Ne trebuie o cameră de refugiu. *Asta* au vedetele. Şi, poate, mai mulţi cîini.

— E un hoţ?

Clemmie începe să plîngă.

— Mă bat eu cu el, spune Ernest viteaz. Ha-ya!

— Luke, zic încetişor. Scoate pistolul cu electroşocuri din cutie.

— Ai înnebunit de tot? Luke dă ochii peste cap. Ia o felie de pîine prăjită din toaster, întinde calm unt pe ea, după care muşcă. Mă holbez la el indignată, nevenindu-mi să cred ce văd. N-are pic de inimă? Nu-i pasă de siguranţa noastră?

— Hai să mergem! strigă o voce bărbătească de-afară.

O, Doamne, e intrusul!

— Potoliţi-vă cîinele! Potoliţi-vă cîinele!

— Identificaţi-vă!

Vocea lui Michael răsună asurzitor, iar Echo latră mai tare ca niciodată. Nu pot să nu mă simt îngrozită şi încîntată în acelaşi timp. Parcă sîntem la televizor!

— Hoţul e aici!

Clementine izbucneşte în noi hohote de plîns înspăimîntate şi, o nanosecundă mai tîrziu, i se alătură şi Minnie.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Suze şi îmi aruncă o privire tăioasă. Acum eşti fericită?

— Nu da vina *pe mine*!

— O să ne prindă! se tînguieşte Clementine. Vine!

Dinspre hol se aud zgomote de încăierare şi strigăte de bărbaţi, apoi o bufnitură şi o exclamaţie furioasă a unui bărbat a cărui voce mi se pare brusc că seamănă foarte bine cu…

Ia stai aşa. Doar nu e…

— *Tată?* ţip uimită exact cînd Jeff şi Mitchell apar în uşa bucătăriei, ţinîndu-l de braţe pe tata de parcă ar fi nişte poliţişti într-un film, iar el – vice-preşedintele escroc care a fost prins tocmai cînd voia să sară pe un geam.

— Becky!

— E *tata*!

— Bunicule!

— Am găsit acest suspect furişîndu-se pe aleea de acces…

— Nu mă furişam deloc…

— Daţi-i drumul!

Vorbim toţi odată şi bietul Wilfie şi-a dus mîinile la urechi.

— Daţi-i drumul! ţip iar, ca să acopăr vacarmul. E tata!

Fără prea mare chef, Mitchell îi dă drumul braţului pe care i-l ţinuse imobilizat la spate. Pe bune, acum. Cum au putut să creadă că tata e un intrus? Nu cred că poţi găsi pe cineva care să arate mai puţin suspect decît tata. Poartă pantaloni de vară, un sacou şi o pălărie panama, de parcă s-ar duce la un meci de crichet.

— Ce face Minnie? spune încîntat cînd Minnie i se aruncă în braţe. Ce mai face iubita mea?

— Tată, ce se întîmplă? îl întreb. De ce eşti aici? Mama e groaznic de îngrijorată!

— Eşti sigură că e tatăl tău? zice Mitchell neîncrezător.

— Sigur că sînt sigură.

— Ei bine, nu e pe listă.

Jeff îmi aruncă încă o privire plină de reproş.

— Rebecca, dacă vrei să lucrăm eficient, avem nevoie de toate informaţiile.

— Nu ştiam că vine!

— Atunci cum a ajuns pe alee? Cum a deschis porţile?

Jeff încă se uită încruntat la tata.

— Au acelaşi cod ca garajul de-acasă, spune tata vesel. M-am gîndit să încerc şi, ce să vezi?

— Folosesc întotdeauna acelaşi cod, îi explic lui Jeff. E acelaşi cu pinul meu. Şi cu al mamei. În felul ăsta putem să scoatem bani una de pe cardul celeilalte. E cît se poate de util.

— Foloseşti acelaşi cod pentru *absolut tot*? Jeff pare îngrozit. Şi mama ta are acelaşi cod? Rebecca, am *vorbit* despre siguranţa codului.

— A, da, zic vinovată. OK, o să-l schimb. Pe unul dintre ele. Pe toate.

(S-o creadă el, nu schimb nimic. E destul de greu să reţii patru cifre.)

— Bun venit, Graham. Luke îi strînge mîna tatei. Vrei să mănînci ceva? Stai la noi, fireşte.

— Dacă nu vă deranjează.

— Tată, unde *ai fost*? mă bag în vorbă nerăbdătoare. Ce se petrece? De ce eşti în LA?

În bucătărie se lasă tăcerea. Pînă şi Jeff şi Mitchell par interesaţi.

Tata zîmbeşte prudent.

— Pur şi simplu, am nişte treburi de rezolvat. Asta-i tot. Azi-noapte am stat la hotel şi iată-mă.

— E vorba de Brent Lewis, nu-i aşa? Tată, ce-i cu tot misterul ăsta?

— Nu-i nici un mister, spune tata. Pur şi simplu…, şovăie.

Trebuie să îndrept nişte lucruri. Pot să-mi fac un ceai?

Întinde mîna după ceainic şi se uită la el mirat.

— Ăsta se poate pune pe foc?

— Aşa fac americanii ceai, îi explic. Nu folosesc ceainice electrice. Dar, pe de altă parte, nici nu înţeleg conceptul de ceai. Stai aşa, că-ţi fac eu.

Umplu ceainicul cu apă, îl trîntesc pe plită, apoi îi scriu imediat SMS mamei: **E aici!!!**

Tata s-a aşezat la masă cu Minnie în poală şi joacă Incy Wincy Spider cu ea. Curînd, toţi ceilalţi copii se strîng în jurul lor, aşa că nu observă că scriu un mesaj. Un minut sau două mai tîrziu sună telefonul: e mama.

— Unde e? întreabă tăios. Ce face? Ştie cît de îngrijorată am fost?

— Sînt sigură că ştie, zic repede. Sînt sigură că îi pare foarte rău. O să aibă o explicaţie extraordinară, fără îndoială.

Tata ridică privirea fără nici o expresie şi eu gesticulez disperată ca să-i dau de înţeles că: „E mama!“.

— Păi, dă-mi-l la telefon!

— Ăă, tată, zic. E mama. Vrea să vorbească cu tine.

Îi întind prudent telefonul şi fac un pas în spate.

— Jane, spune tata luînd telefonul. Stai aşa, Jane. Jane, ascultă. Jane.

Aud vocea aspră şi ascuţită a mamei revărsîndu-se din telefon într-un flux constant. E clar că tata n-o să apuce să strecoare nici un cuvinţel.

Suze ridică din sprîncene spre mine şi eu dau din umeri neajutorată. Nu m-am simţit niciodată atît de neputincioasă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, spune tata. Ţi-am zis, e vorba pur şi simplu că am nişte treburi de rezolvat cu cîţiva vechi prieteni.

Toarnă apă fierbinte în ceainic.

— Nu, nu vin acasă cu primul avion! Trebuie să fac asta.

Tonul lui e brusc hotărît.

Mă uit întrebător la Luke, care ridică şi el din umeri. Chestia asta mă scoate din minţi.

— Vrea să vorbească cu tine, draga mea, spune tata întinzîndu-mi telefonul.

Pare total neafectat de tirada mamei.

— De ce nu vrea să-mi spună ce face? îmi sparge timpanul vocea mamei. Zice întruna că are „nişte treburi de rezolvat“ cu Brent Lewis ăla. L-am căutat pe Google, să ştii. N-am găsit nimic. Spuneai că stă într-un parc de rulote. Te-ai întîlnit cu el?

— Nu.

Mă uit la tata cum îşi bea ceaiul.

— Păi, fii cu ochii pe taică-tu.

— Sigur.

— O să vin şi eu imediat ce reuşesc să aranjez totul. *Nu se putea* să nu fie în aceeaşi perioadă cu bazarul bisericii. Mama oftează din rărunchi. Prefer de o mie de ori lecţiile de chitară poveştii de-acum. Măcar pe alea le lua la noi în garaj.

Cînd pun telefonul jos, mă întorc spre tata şi văd că se uită la colierul meu cu o expresie un pic tristă. E cel de la Alexis Bittar, pe care mi l-a luat din bonusul lui.

— Îmi place, zic atingîndu-l. Îl port tot timpul.

— Chiar, draga mea? Foarte bine.

Zîmbeşte, dar e ceva ciudat în zîmbetul lui. Îmi vine să strig. *Ce e?*

Îşi termină ceaiul, apoi se ridică în picioare.

— Trebuie să plec.

— Dar abia ai venit! Unde te duci? La rulota lui Brent? Ai sunat-o pe sora lui?

— Becky, asta e treaba mea, zice pe un ton definitiv.

Are un ton care nu admite comentarii. Mă întorc mai tîrziu.

Nimeni nu spune nimic pînă cînd el nu iese din bucătărie, apoi toată lumea pare că îndrăzneşte, în fine, să respire.

— Ce-o fi *făcînd*?

Mai că ţip de frustrare.

— Cum a zis şi el, comentează Luke, e treaba lui. De ce nu-l laşi în pace? Hai, păpuşico, spune către Minnie. Dinţişorii. Haidem! Toată gaşca, adaugă spre odraslele Cleath-Stuart. Şi voi vă puteţi spăla pe dinţi.

— Mersi, Luke, zice Suze recunoscătoare.

Pe cînd copiii ies în şir indian din bucătărie cu el, Suze scoate un oftat din rărunchi. Se uită pe geam şi văd pe fruntea ei o mică cută care înainte nu era acolo.

— Eşti OK?

— M-am săturat de LA, zice. Nu e bun pentru noi.

Mă holbez la ea uluită.

— Ba da, e! Uită-te la tine! Lucrezi ca figurantă, Tarquin e mai VIP ca VIP-urile, sînteţi toţi slabi şi bronzaţi şi…

— Nu e bun pentru noi, ca *familie*, mă întrerupe ea. În Anglia, da, aveam multe bătăi de cap, dar rezolvam totul împreună. Simt că încep să-l pierd pe Tarkie. Glasul îi tremură brusc. Bex, nu mai ştiu cine e.

Spre groaza mea, ochii i se umplu de lacrimi.

— Suze! mă duc repede la ea şi o îmbrăţişez. Nu trebuie să-ţi faci griji! Trece printr-o perioadă mai ciudată. Se regăseşte.

— Dar nu vorbeşte cu mine! Mă priveşte de parcă aş fi duşmanul lui de moarte!

Suze scoate un oftat tremurat.

— Bex, cînd copiii sînt la şcoală, ai chef să mergem să ne plimbăm şi să vorbim, pur şi simplu? Am putea să mergem la Runyon Canyon, poate să luăm prînzul…

— Suze, mi-ar face plăcere, zic cu regret. Dar trebuie să mă duc la cumpărături pentru noile ţinute ale lui Sage.

În ochii lui Suze se iveşte un licăr straniu.

— Aha. Expiră lung. Sigur. Trebuie să te duci la cumpărături.

— Nu pentru *mine*! zic jignită. Se apropie segmentul meu din emisiunea TV! Trebuie să găsesc haine pentru Sage! Trebuie să bat magazinele vintage şi să încep să-mi fac nişte relaţii! E foarte mult de muncă. Suze, asta e marea mea şansă. *Asta e!*

— Sigur, spune ea pe un ton pe care nu prea ştiu cum să-l interpretez. Altă dată?

— Altă dată.

Dă din cap şi se ridică de la masă. Rămîn singură în bucătărie cu Jeff şi-i arunc o privire. Stă în tăcere, privind implacabil în faţă, dar chiar şi aşa, mă simt judecată.

— *Trebuie* să mă duc la cumpărături, zic încercînd să mă apăr. Asta e marea mea şansă de-a deveni stilistă la Hollywood.

Jeff nu zice nimic. Dar ştiu că şi el mă judecă. Toţi mă judecă.

Aşa e cînd eşti celebră. Familia ta nu te înţelege. Nimeni nu te înţelege. Nu-i de mirare că se spune

că te simţi singur acolo sus.

Partea bună e că mersul la cumpărături pentru o stea de cinema e modul *perfect* de-a face cumpărături. Îmi doresc doar să fi cunoscut mai demult o stea de cinema.

Pe Melrose Avenue există cel mai fabulos magazin vintage, iar proprietăreasa, Marnie, e absolut pe lungimea mea de undă. Cu cîteva ore înainte de prînz, am încheiat deja cea mai rapidă şi mai eficientă escapadă la cumpărături din viaţa mea. Am cumpărat trei plicuri, două etole şi o parură vintage cu cristale Swarovski. Am pus deoparte trei mantouri de seară şi cinci rochii, plus pelerina asta fantastică, din catifea, pe care, dacă Sage n-o vrea, o iau imediat pentru mine.

Mi-am cumpărat şi eu cîteva lucruşoare – doar o rochie de seară cu paiete şi cîteva perechi de pantofi, fiindcă o să-mi trebuiască pentru noul meu stil de viaţă. Mi-am folosit chiar şi agenda de la Golden Peace, ca să mă asigur că nu fac cumpărături la modul nesănătos.

„De ce cumpăr?“, am scris. „Fiindcă acum sînt stilistă de vedete“. Adică, la asta n-ai ce să mai răspunzi.

Cînd ies din magazin, SUV-ul cu geamuri fumurii aşteaptă lîngă bordură. Mitchell stă în picioare, cu mîinile pe lîngă corp şi ochelarii strălucind în soare, iar Jeff mă escortează pînă la portiera SUV-ului. Văd cîţiva cumpărători privindu-mă curioşi şi-mi duc mîna la ochi pentru a-mi feri faţa, aşa cum face o vedetă de prim rang.

Cînd mă urc în SUV, înconjurată de sacoşe, mă simt în al nouălea cer. Cariera mea e lansată şi totul merge ca pe roate! Singura grijă minoră e că segmentul meu din *Breakfast Show USA* e mîine şi încă nu mi-au spus ce fel de stil doresc să prezint. Cum să pregătesc un articol de modă dacă nu am nişte linii generale? I-am lăsat deja vreun milion de mesaje despre asta lui Aran, dar hotărăsc să mai încerc încă o dată şi acum îmi răspunde.

— A, bună, Aran, zic. Ascultă, ai primit cumva vreun răspuns de la *Breakfast Show USA* despre ce fel de haine să pregătesc? Fiindcă e mîine! Trebuie să pun cap la cap cîteva ţinute!

— A! Aran rîde. Scuze. Da, am vrut să-ţi spun. Au zis să nu-ţi faci griji în legătură cu hainele. O să se ocupe ei de asta. Treaba ta e doar să intri în emisiune şi să vorbeşti.

Să nu-mi fac griji în legătură cu hainele? Mă uit prostită la telefon. Cum să nu-mi fac griji în legătură cu hainele dacă eu sînt stilista?

— Dar cum o să decurgă emisiunea? Cum să mă pregătesc?

— Becky, o să te descurci perfect, spune Aran. Comentezi hainele, intri într-o discuţie generală, laşi lumea să te cunoască, să vadă cine eşti şi cum gîndeşti.

— A, zic. Bine, OK. Mersi.

Închid, încă nedumerită. Toate astea sînt foarte ciudate. Dar poate că în State fac altfel lucrurile. De fapt, poate ar trebui să mă documentez un pic. Deschid televizorul din maşină şi zapez ca să văd dacă există vreun material de modă pe care îl pot urmări şi trec prin toate canalele, pînă cînd o imagine mă ţintuieşte locului. O clipă nici măcar nu reuşesc să-mi dau seama ce văd.

E o imagine înceţoşată a casei lui Lois în întuneric. Pe aleea din faţa casei ei pîlpîie girofarul unei ambulanţe, paramedicii aleargă cu o targă şi titlul articolului e: *ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ: Lois – tentativă de sinucidere?*

Sinucidere?

Tentativă de sinucidere? O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne… Cu inima bătîndu-mi să-mi sară din piept, dau volumul mai tare şi mă aplec neliniştită în faţă ca să aud ce spune prezentatorul.

— Există relatări neconfirmate pînă la această oră că Lois Kellerton a fost dusă de urgenţă la spital azi-noapte, din cauza a ceea ce un comentator a descris drept „gestul disperat al unui star disperat“. Dăm legătura reporterei noastre, Faye Ireland.

Imaginea se mută pe o reporteră care stă, din cîte-mi dau seama, în faţa casei lui Lois şi vorbeşte

grav în microfon.

— Vecinii confirmă că azi-noapte, în jurul orei douăzeci şi patru, a fost chemată o ambulanţă, iar un martor a văzut cum Lois Kellerton era urcată în ambulanţă, pe o targă. Puţin mai tîrziu, la primele ore ale dimineţii, se pare că Lois Kellerton s-a întors acasă, iar de atunci nu a mai fost văzută.

Ecranul arată o imagine înceţoşată, filmată de la distanţă, cu o fată înfăşurată într-un cearşaf care e băgată rapid în casă.

— De la recenta acuzaţie că ar fi furat dintr-un magazin, prietenii au fost îngrijoraţi în legătură cu starea mentală a actriţei multipremiate.

Imaginea revine la cadrul deja celebru cu Lois la gala ASAs, cutremurîndu-se pe scenă din cauza şocului.

— Purtătorul de cuvînt al domnişoarei Kellerton a refuzat să comenteze aceste ultime evenimente îngrijorătoare. Dau legătura în studio.

— Iar acum, sport…, spune o femeie în rochie mov şi sting televizorul.

Tremur din tot trupul. Nu m-am gîndit, nici într-un milion de ani, că o să se întîmple ceva de genul ăsta. Nu mi-am imaginat niciodată… nu m-am aşteptat…

Adică, nu e vina *mea*.

Nu e.

Chiar nu e.

Sau e?

Dintr-un impuls, formez numărul lui Sage. Dintre toţi oamenii, ea poate înţelege cum mă simt. De fapt, cred că ea se simte chiar mai rău.

— Sage? zic imediat ce răspunde. Ai văzut ştirile despre Lois?

— A. Pare total impasibilă. Chestia aia.

— Sage, noi i-am făcut asta! Îmi tremură vocea. Nu pot să cred că s-a ajuns atît de departe. Ai fost s-o vezi sau ai sunat-o sau ceva de genul ăsta?

— Să mă duc la dementa aia? replică Sage. Cred că glumeşti!

— Dar n-ar trebui să facem ceva? Cum ar fi… nu ştiu. Să ne ducem să-i cerem scuze?

— Nu, zice Sage sec. Nici gînd.

— Pur şi simplu, „nu“?

— Becky, e problema ei. O să se descurce ea. Trebuie să te las.

Şi-mi închide. Sage pare atît de sigură pe ea. Dar eu nu pot să mă simt aşa.

Îndoielile mă năpădesc precum furnicile. Nu mai pot suporta. Vreau să fac ceva. Trebuie să fac ceva. Să îndrept cumva lucrurile.

Dar cum le-aş putea îndrepta?

Închid ochii, gîndindu-mă intens o clipă, după care îi deschid şi-mi scot telefonul. Încă mai am numărul lui April Tremont şi îmi răspunde aproape imediat.

— Rebecca?

Nu pare chiar încîntată să mă audă.

— Hm, bună, April, zic stresată. Scuze că te deranjez. Însă am văzut ştirile despre Lois. Mă simt groaznic pentru tot ce s-a întîmplat şi vreau să-mi cer scuze din suflet lui Lois şi să îndrept cumva lucrurile. Poate s-o ajut. Sau ceva de genul ăsta…, închei lamentabil.

— S-o *ajuţi*? Vocea lui April e atît de sarcastică, încît tresar. Nu crezi c-ai ajutat-o deja destul?

— Ştiu că eşti prietena ei, zic cu glas pierit. Probabil crezi că sînt îngrozitoare. Dar trebuie să ştii că nu mi-am imaginat niciodată că se va ajunge aici, n-am avut niciodată de gînd s-o expun la aşa ceva. Şi mă întrebam dacă n-ai putea să mă ajuţi s-o văd? Să-i spun că-mi pare rău?

— Lois nu vorbeşte cu nimeni, spune April tăios. Am sunat-o de o mie de ori, dar n-a vrut să răspundă. Şi, chiar dacă ar fi făcut-o, eşti ultimul om cu care m-aş duce la ea. Da, are nevoie de ajutor.

Are nevoie de ajutor de mult timp, după părerea mea. Dar nu de la oportuniste care vor numai să se folosească de ea, ca tine.

— Nu sînt o oportunistă care vrea să se folosească de ea! zic îngrozită.

— Nu-mi spune că nu ţi-a priit de minune tot ce s-a întîmplat, mi-o taie April şi închide.

Mă holbez la telefon, cu obrajii în flăcări, simţindu-mă ca şi cum aş fi fost pălmuită. Cînd ridic ochii, văd în faţa mea ceafa groasă a lui Jeff şi mă străbate un nou fior de ruşine. Uită-te la mine, mă plimb într-un SUV, cu bodyguarzii şi sacoşele de cumpărături, am o carieră spectaculoasă. Şi uită-te la Lois, dusă cu ambulanţa la spital.

Jeff n-a scos o vorbă în tot timpul ăsta, dar ştiu că a ascultat. Şi că mă judecă iar. Îmi dau seama după muşchii gîtului.

— Nu sînt o oportunistă, zic pe un ton defensiv. Dacă voiam, nu puteam să vînd povestea cu săptămîni în urmă? Dar n-am făcut-o. Nu e vina mea că Sage nu-şi poate ţine gura. Şi am vrut de cînd mă ştiu să fiu stilistă la Hollywood. Cine mă poate condamna că am profitat de ocazie? Asta nu înseamnă că sînt o oportunistă.

Jeff continuă să tacă. Dar ştiu ce gîndeşte.

— Mă rog, şi acum ce *pot* face? zic, aproape furioasă. Dacă April nu vrea să mă ducă la Lois, atunci e imposibil! Nu pot nici să-mi cer scuze, nici să-mi ofer ajutorul, nici nimic. Nici măcar nu ştiu unde…

Amuţesc. Îmi amintesc o chestie pe care a spus-o April cînd ne-a invitat în rulota ei. *Amîndouă stăm pe Doheny Road de cînd ne ştim.*

— Mitchell, zic aplecîndu-mă în faţă. Schimbare de plan. Vreau să merg pe Doheny Road.

Ne ia vreo jumătate de oră să ajungem pe Doheny Road şi, imediat ce oprim, e clar care e casa lui Lois. Jurnaliştii stau în faţa porţilor sau se plimbă pe stradă, chiar văd că fac două interviuri cu lumea de pe stradă. Parcăm ceva mai departe, în faţa unei case ce aduce cu un templu grecesc.

— Rămîi în maşină, Rebecca, spune Mitchell. Trebuie să cercetăm zona.

— OK, răspund pe un ton cît pot de răbdător cînd ei trîntesc uşile şi pornesc spre casa lui Lois, atrăgînd imediat atenţia în costumele lor închise la culoare. Toată treaba asta cu „cercetatul“ şi „securizarea“ începe să mă cam calce pe nervi. După ce dispare noutatea, să ai un bodyguard e un adevărat chin.

Aştept o groază în timp ce ei iau la puricat tot cartierul. Cînd se întorc la maşină, au nişte feţe şi mai serioase ca de obicei.

— Clădirea e în prezent compromisă de prezenţa masivă a celor din media, spune Mitchell. Estimăm şanse ridicate de creare a unei situaţii de risc maxim. Recomandăm să nu acţionezi.

— Adică să nu intru în casă? încerc eu să traduc.

— Recomandăm să nu acţionezi. Mitchell dă din cap. În acest moment.

— Dar eu vreau să acţionez, zic.

— Ei bine, noi recomandăm să n-o faci.

Mă uit de la Jeff la Mitchell. Par la fel de serioşi, cu ochelarii lor negri care maschează orice expresie pe care ar putea-o avea (însă n-o au din capul locului).

— O să acţionez, zic sfidător. OK? Trebuie neapărat s-o văd pe Lois Kellerton. Nu pot trăi împăcată dacă nu încerc măcar.

— Rebecca, spune Mitchell sever. Dacă te apropii de intrare, nu îţi putem garanta securitatea.

— Situaţia e imposibil de controlat, întăreşte Jeff.

Mă uit peste umerii lor spre mulţimea de jurnalişti. E o gloată destul de impresionantă. S-ar putea să aibă dreptate.

— Bine, atunci trebuie să intru pe furiş, prin spate, zic. Îmi ţine unul dintre voi scăriţă?

Jeff şi Mitchell schimbă o privire.

— Conform clauzelor din contract, nu avem voie să te ajutăm, în calitate de clientă, în nici un demers ce poate fi socotit o încălcare a legii.

— Sînteţi aşa *rigizi*! zic frustrată. Nu vă plictisiţi să vă tot plimbaţi peste tot în sacourile voastre negre şi să vă prefaceţi tot timpul că totul e extrem de serios? OK, atunci am s-o fac singură. Şi cînd o să fiu arestată, o să zic: Domnule ofiţer, Mitchell şi Jeff n-au avut nimic de-a face cu asta. Mulţumiţi?

Îmi înşfac geanta, mă strecor afară din maşină şi pornesc spre casa lui Lois, ţăcănind cu tocurile pe asfalt.

— Rebecca, stai.

Glasul lui Jeff mă urmează.

— Acum ce mai e? Mă întorc. Ştiu, eşti de părere că nu trebuie să acţionez. Eşti mai rău decît nenorocitul ăla de GPS.

— Nu asta voiam să zic.

— Atunci, ce?

Ezită, apoi spune coborînd glasul:

— Există un punct slab în gard în zona pavilionului de lîngă piscină. Care scapă razei de acţiune a camerei video. Încearcă acolo.

— Mulţumec, Jeff!

Îi zîmbesc larg şi-i trimit o bezea.

Proprietatea lui Lois e atît de întinsă, că îmi ia un secol să ajung în spatele casei. Mergînd grăbită pe un drum lateral, mă simt tot mai stresată. N-am mai întîlnit în viaţa mea pe cineva care să fi încercat să se sinucidă. Adică, *nu chiar* să se sinucidă. Oare n-ar trebui să fi urmat un curs de pregătire sau ceva? Mă rog, acum e prea tîrziu. Trebuie să fiu cît pot de blîndă. Şi tonică, şi optimistă. Şi spăsită, evident.

Dacă o să dea vina pe mine pentru toate?

Mi se strînge inima. Vreau din tot sufletul ca Lois să înţeleagă că n-am spus tuturor. OK, m-am scăpat şi i-am spus lui Sage, dar *i-am spus să păstreze secretul*.

— Şi dacă Lois nu înţelege? Dacă ţipă la mine? Dacă ia un cuţit şi zice c-o să se înjunghie chiar acolo, în faţa mea, iar eu mă reped s-o salvez, însă e prea tîrziu? O, Doamne…

În ciuda acestor gînduri lugubre care îmi fac rău fizic, mă forţez să-mi văd de drum. În cele din urmă ajung la un gard înalt de vreo doi metri jumate, dincolo de care se află probabil pavilionul de lîngă piscină. Nu există nici o şansă să pot escalada gardul singură, dar după ce mă plimb încoace şi-ncolo de cîteva ori, văd la ce s-a referit Jeff. Două şipci sînt slăbite. Le dau deoparte, lăsînd în locul lor o gaură. Mă uit la ea uluită. Adică să mă strecor pe-acolo? Jeff îşi închipuie că sînt slabă ca o scîndură?

Dar altă alegere nu am, aşa că mă aplec şi încerc să mă strecor prin gaură. Simt cum lemnul îmi zgîrie spatele, părul mi se agaţă de cîteva ori şi preţ de o clipă cumplită cred că am să rămîn înţepenită acolo. Dar, în cele din urmă, reuşesc să trec dincolo. (Rupînd între timp încă două şipci. Adevărul e că am distrus bucata asta din gard. Bănuiesc că Lois o să mă dea în judecată pentru asta.)

Pavilionul de lîngă piscină e aproape cît casa părinţilor mei din Oxshott. Piscina e şi ea imensă. Mai e şi un soi de grădină ornamentală suspendată, care arată foarte ciudat şi pare cu totul nelalocul ei aici, şi terasă uriaşă cu scaune, şi – în fine – casa. În care te pierzi pur şi simplu, nici nu mai trebuie să spun.

OK, ce fac acum? Îmi amintesc brusc că Jeff a pomenit de camere de filmat şi îmi dau seama că probabil sînt filmată chiar acum. Of. Trebuie să mă mişc repede, înainte să mă ajungă cîinii de atac. Alerg într-o parte şi îmi croiesc drum cu grijă către casă. Inima îmi bate nebuneşte şi mă aştept să fiu oprită în orice moment. Dar, după cum văd eu lucrurile, dacă aş putea să ajung să vorbesc cu Lois – fie şi pentru o clipă –, o să ştie că am încercat. O să ştie că m-am gîndit la ea.

Ajung gîfîind la terasă şi mă ghemuiesc după un ghiveci masiv în care e o ferigă. La vrei cinci metri de mine sînt nişte uşi de sticlă. Sînt deschise. Ce să fac? Să intru pur şi simplu? Dacă o sperii de moarte?

Sau poate ar trebui să-i scriu un bileţel? Da. Mult mai bine. Nu ştiu de ce nu m-am gîndit la asta înainte. O să scriu un bilet, o să-l las pe terasă şi o să mă furişez afară, iar ea îl va putea citi cînd va dori. Scotocesc în geantă după agendă şi un pix, pe care le-am folosit ca să-mi fac notiţe de stilistă. Rup cu grijă o foaie şi scriu sus data.

Dragă Lois,

O, Doamne! Ce să-i scriu? Cum să-i scriu?

Îmi pare foarte, foarte rău pentru tot ce s-a întîmplat. Dar trebuie să ştii că şi eu am fost la fel de şocată ca şi tine cînd Sage te-a acuzat public. I-am povestit totul CONFIDENŢIAL.

Subliniez ultimul cuvînt de mai multe ori şi stau sprijinită pe călcîie ca să mai citesc o dată, cînd ceva îmi atrage atenţia. Pe un scaun e o pereche de ochelari de soare. O pereche de ochelari de soare Missoni. Au rotocoale roz şi verzi şi arată exact ca cei pe care i-am dat ieri-dimineaţă lui Sage. Nu se poate să fie aceeaşi. Evident, e imposibil. Dar…

Mă holbez la ochelari, complet bulversată. O parte a creierului meu spune: „E o coincidenţă“, iar cealaltă spune: „Nu poate fi o coincidenţă“. În cele din urmă, nu mai pot suporta. Trebuie să văd. Mă întind şi înşfac ochelarii de pe scaun – nu e nici o îndoială. Sînt cei pe care i-am cumpărat. „M“-ul aurit e un pic şters, iar un braţ e puţin ciobit.

Dar ce *caută* aici? Oare Sage i i-a trimis lui Lois? De ce? Şi nu mi-ar fi pomenit nimic mai devreme, la telefon? Oricum, de ce i-ar trimite ochelari de soare lui Lois?

Deja mi se învîrte capul, aşa că mă tîrăsc uşor ca să-i pun la loc – şi încremenesc. Prin sticla uşilor, văd drept în dormitorul lui Lois. Şi o văd pe Lois pe o canapea, rîzînd. Apoi o văd şi pe Sage, aşezată lîngă ea, întinzîndu-i un castron cu *nachos*.

Simt că paralizez din cauza şocului. *Sage?* În *casa* lui Lois? Dar… dar… dar…

Adică…

E pur şi simplu…

M-am aplecat atît de mult în faţă încercînd să văd, că-mi pierd brusc echilibrul şi ochelarii aterizează zăngănind pe o masă de sticlă. Fir-ar să fie. *Fir-ar să fie.*

— Cine-i acolo? strigă Sage tăios şi vine la geam. O, Doamne! *Becky?*

Mă uit la ea neajutorată, incapabilă să răspund. Mă simt ca şi cum lumea s-ar fi întors cu fundul în sus. Cu cîteva minute în urmă, Sage îmi spunea că nu vrea s-o vadă pe Lois. Dar probabil era în casa lui Lois *chiar şi cînd vorbea cu mine*. Ce se întîmplă aici? Ce-i asta?

— Intră imediat, spune Sage uitîndu-se în jur. Sper că nu te urmăreşte nici un jurnalist, da? Ce-ai făcut? Ai intrat prin efracţie?

— Da, zic ridicîndu-mă în picioare, încă perplexă. Am stricat puţin gardul. Poate ar trebui să chemaţi pe cineva să repare. Scuze, adaug către Lois, care a urmat-o pe Sage la uşile cu geam. Lois nu arată deloc în halul în care mă aşteptam s-o găsesc. Poartă nişte pantaloni lungi şi largi, verde pal şi un maiou negru care-i lasă spatele gol şi are părul strîns frumos în coadă într-o parte. Pe deasupra, fumează, lucru care mă şochează. Lois Kellerton nu fumează. Am citit în reviste de o mie de ori.

— Doamne, parc-ai văzut un strigoi!

Sage izbucneşte în rîs închizînd uşile în urma mea.

În cele din urmă, îmi recapăt vocea.

— Păi chiar *am văzut*! La ce te aşteptai?

— Biata Becky, spune Sage cu blîndeţe.

— Dar ce… Adică… Nici măcar nu ştiu de unde să încep. Dar voi…

— Credeai că ne urîm de moarte, aşa-i? spune Sage.

— Toată lumea crede că vă urîţi de moarte! protestez. Tot mapamondul!

— Păi, într-un fel, chiar aşa şi e.

Sage o împinge pe Lois, care nu se poate abţine să zîmbească.

— Totul e un joc, spune. Un joc pe care-l jucăm. Un joc lung, adaugă.

— Lois e foarte deşteaptă, conchide Sage.

Dau amîndouă din cap, de parcă asta ar explica totul.

— Nu înţeleg, zic, mai bulversată ca niciodată. Pur şi simplu nu înţeleg. Trebuie să începeţi cu începutul.

— A, bine, *începutul*.

Lois mă conduce la bucătărie, unde o masă uriaşă de stejar e acoperită cu laptopuri, reviste, căni de cafea şi ambalaje de catering. Am văzut chiar şi o cutie de gogoşi Krispy Kreme, la care mă uit de două ori. Lois nu ura zahărul?

— Cîţi ani aveam… vreo zece?

— Jucam amîndouă în *Salvaţi copiii*, încuviinţează Sage.

— Atunci am avut o ceartă uriaşă.

— Dar ne-am împăcat.

Eu tot nu pricep.

— S-a întîmplat recent?

— Nu! Aveam vreo şaişpe ani, cred, spune Sage. Eram atît de supărată pe Lois, că i-am distrus maşina. Mai ştii?

Lois clatină din cap cu tristeţe. E mult mai stăpînă pe ea decît Sage. Sinceră să fiu, aproape că nu-mi pot lua ochii de la ea. Are o manichiură perfectă. Mîinile nu îi tremură nici măcar un pic cînd face cafea. Nu arată nici pe departe ca un om care a vrut să se sinucidă.

— Chiar ai vrut să te sinucizi? îmi scapă fără să vreau, iar ea îmi aruncă drept răspuns un alt zîmbet misterios.

— Becky, nimic din toate astea nu-i adevărat! spune Sage. Nu-ţi dai seama? Acum eşti şi tu implicată. Îmi strînge mîna. Lois o să-ţi spună ce să faci. Ea a planificat totul.

— Ce vrei să spui? întreb siderată. Ce anume?

— Mîntuirea, spune Lois. Împăcarea… iertarea… *Camberly*. Face o pauză, apoi o spune iar, cu încîntare: *Camberly*.

— *Camberly*, încuviinţează Sage. Tocmai am aflat. O să fie cu noi două, numai cu noi. O emisiune specială. O să fie ceva colosal.

— *Colosal*, aprobă Lois.

— O să se difuzeze peste tot. Marele armistiţiu. Sage şi Lois se înfruntă. Ochii lui Sage strălucesc. Cine o să reziste să nu se uite? Lois are, pe de altă parte, şi toată povestea asta a ei cu păcătoasa care se căieşte. O să porţi alb, nu? spune către Lois.

— Rochie scurtă şi balerini, confirmă Lois. Îngerul penitent. Se pare că e posibil să apară şi proprietarul magazinului. Aşa că îi voi putea cere scuze.

— E un supermoment TV, spune Sage. O să-i ofer lui Lois ajutorul meu, îmi spune. Şi amîndouă o să plîngem. Trebuie să vorbesc cu tine despre o rochie, adaugă. Ceva aşa, cu aer inocent. Poate Marc Jacobs? Poate roz pal, ce zici?

Nu-mi vine să cred ce aud. E ca şi cum ar fi scris un scenariu. Probabil asta o să şi facă.

— Cei de la *Camberly* ştiu despre asta? îngaim. Că totul e o farsă?

— Nu! Sage pare şocată. Nimeni nu ştie. Lois chiar şi-a concediat echipa de PR ca să nu ne stea în cale, aşa că habar nu au.

— Ştiam că avem o mare şansă, spune Lois. Dar oamenii mei n-ar fi acceptat niciodată aşa ceva. Sînt atît de *convenţionali*.

Clatină nerăbdătoare din cap.

— Deci… Mă scarpin în cap, încercînd să-mi limpezesc gîndurile. Deci n-ai furat cu adevărat? Dar te-am prins în flagrant.

— A fost un experiment, răspunde Lois. Se aşază la masă, cu picioarele elegant încrucişate. Nu mă aşteptam să fiu prinsă. Dar totul a ieşit cum nu se poate mai bine.

— Lois are o imaginaţie de invidiat, spune Sage admirativ. Cearta a fost ideea ei. Ea a inventat şi chestia cu victima bolnavă de cancer. Tot ea a născocit şi chestia cu cele două rochii verzi. Mă rog, astea au fost doar nişte idei aruncate aşa, între noi. Nu ne-au adus cine ştie ce atenţie. Dar chestia asta cu sinuciderea e o treabă la un cu totul alt nivel. E genială, ce mai. Ne-a pus imediat înapoi pe prima pagină a ziarelor.

Cînd mă uit la faţa calmă a lui Lois, mă încearcă un sentiment de repulsie. Chiar a mimat, pe bune, o tentativă de sinucidere?

— Cum ai putut să faci asta? Lumea a fost sincer îngrijorată pentru tine!

— Ştiu, zice Lois. Tocmai asta-i ideea. Cu cît cazi mai jos, cu atît te iubesc mai tare cînd revii iar sus.

Oftează cînd îmi zăreşte expresia.

— Uite ce e, trăim într-o lume competitivă. Avem nevoie de publicitate. Şi tot ce-şi doreşte publicul e o poveste bună. *Ţie* nu-ţi place o poveste bună? Nu citeşti *US Weekly*?

— Ba da, dar…

— Şi crezi că fiecare cuvinţel de-acolo e adevărat?

— Nu, dar…

— Atunci care-i diferenţa?

— Păi, *măcar o parte* trebuie să fie adevărată! zic înfierbîntată. Altfel ce rost are?

— De ce? Contează? Atîta timp cît publicul e captivat?

Rămîn o vreme tăcută, gîndindu-mă la toate poveştile pe care Suze şi cu mine le-am citit în revistele de scandal. Contează dacă sînt sau nu adevărate? Sinceră să fiu, mie mi s-a părut întotdeauna un adevăr incontestabil că toţi membrii distribuţiei serialului *Timpul nostru* se urăsc de moarte. Şi dacă nu-i aşa? Dacă Selma Diavo nu e cîtuşi de puţin o ticăloasă în realitate? Am citit despre vedete de atîta timp, încît simt că parcă *le cunosc* de-o viaţă. Ştiu aproape totul despre lumea lor, despre prietenii lor, despre suişurile şi coborîşurile vieţii lor. Aş putea scrie o teză de doctorat despre viaţa amoroasă a lui Jennifer Aniston.

Dar adevărul e că tot ce *ştiu* de fapt sînt imagini şi titluri şi „citate“ din „surse“. Nimic real.

— Stai aşa, zic cînd îmi dau seama. Dacă toată lumea crede că eşti o epavă în pragul sinuciderii, cum o să te mai angajeze cineva?

— A, o să mă angajeze, răspunde Lois. A început deja să plouă cu oferte. O groază de roluri de hoaţă. Izbucneşte brusc în rîs. O să fiu pedepsită şi apoi iertată. Aşa funcţionează Hollywoodul.

Pare atît de relaxată că mă cuprinde un val de furie. Oare chiar nu-şi dă seama cîte griji mi-am făcut pentru ea? Şi nici măcar n-o cunosc. Dar prietenii ei? Dar părinţii ei?

A, părinţii ei nu mai trăiesc. Şi n-are nici un prieten. (Cel puţin, aşa scria în *National Enquirer*. Însă pe cine mai pot să cred acum?)

— Credeam că eşti pe punctul de-a avea o cădere nervoasă, zic acuzator. Tremurai… te prăbuşeai… nu puteai să respiri…

— Sînt actriţă, spune Lois ridicînd din umeri.

— Sîntem actriţe, încuviinţează Sage. Jucăm.

Dau filmul înapoi la ziua în care am prins-o pe Lois furînd din magazin, acum cîteva săptămîni – stafia timidă în hanorac cu glugă. Mîinile tremurînde, vocea şoptită, expresia crispată… Şi atunci *juca*? OK, ştiu că n-ar trebui să fiu mirată. Lois e una dintre cele mai bine cotate actriţe ale lumii. Totuşi. Părea atît de *veridică*. Mai că-mi vine s-o rog s-o mai facă o dată.

— Şi Luke? Mă întorc spre Sage. Are habar despre povestea asta?

— Nu cred, spune Sage după cîteva clipe. Deşi e un tip deştept. M-a întrebat direct: e vreo regie la

mijloc? Evident, i-am spus că nu. Ţi-a zis ţie ceva?

— Nimic.

— Nu trebuie să ştie, spune Lois. Nu trebuie să ştie nimic. Orice încercare de-a păcăli publicul american are nevoie de un nivel plauzibil de negare.

— *Femeia preşedintelui*, strecoară Sage, iar Lois bate palma cu ea.

Ştiam c-am mai auzit-o pe Lois spunînd asta atunci cînd a jucat rolul de vicepreşedintă şi a purtat toate costumele alea cu dungi fine.

— Luke e nivelul nostru de negare plauzibilă, o aud zicînd acum. El şi Aran. Sînt credibili, sînt de încredere…

— Luke e super, spune Sage întorcîndu-se către Lois. După ce se termină toată nebunia asta, îţi recomand cu căldură să-l angajezi. Are o tonă de idei de strategie. Şi e un gentleman adevărat.

— Dar, Sage… Nu ştiu deloc cum să pun în cuvinte ce am de zis. Treaba asta cu cearta cu Lois nu are nici o legătură cu strategia lui Luke, aşa-i?

— A trebuit să mai deviez un pic de la linia stabilită. Îşi dă părul pe spate. Dar a funcţionat, nu? *Să nu cumva* să-i spui, adaugă. Ştii ce crede el c-ar trebui să fac? Muncă de binefacere. Cum ar fi, o excursie în Darfur. Se strîmbă dispreţuitor. I-am spus că azi mă documentez despre minele de pămînt. Ştii ce, ai putea să mă susţii! Se luminează la faţă. Zi-i că m-ai sunat şi eram pe internet, căutînd site-uri de caritate.

— Nu pot să-l mint pe Luke! exclam îngrozită.

— Ei bine, nu poţi nici *să-i spui*, răspunde Sage.

— Becky, acum eşti şi tu parte din povestea asta, spune Lois sec. Şi, dacă eşti, eşti.

E o replică dintr-un film al ei, dar nu-mi amintesc care. Oare ăla cu mafia?

— O să te ajutăm în cariera de stilistă, continuă. Poţi să ne îmbraci pe amîndouă pentru evenimente. O să te ajutăm să faci rost de contacte, totul o să fie ca la carte. Dar nu poţi spune nimănui.

Mă priveşte intens. S-a ridicat de pe scaunul ei şi pare brusc intimidantă, aşa cum era cînd a jucat-o pe avocata aia, parteneră la firma de avocatură, care era şi criminală în serie.

— *Nu poţi spune nimănui*, repetă.

— Bine, zic înghiţind în sec.

— Dacă o faci, te distrugem.

Habar n-am ce vrea să spună cu „distrugem“, dar nu sună deloc bine.

— OK, zic, stresată.

Lois s-a întors deja cu spatele şi scrie la laptop.

— *Lois şi Sage urmează să apară în* Camberly, citeşte cu voce tare. E public! Ar trebui să pleci, Becky, adaugă întorcîndu-se spre mine. Cheamă-ţi şoferul. Paznicul o să-i dea drumul să intre şi poate să vină cu SUV-ul în spatele casei, chiar lîngă uşă. Presa n-o să te vadă. Aşa a făcut Sage ieri. Şi, dacă te întreabă şoferul, spune-i că nu m-ai găsit. Eram prea bolnavă. Vestea o să se împrăştie imediat.

— Şoferii ştiu tot, întăreşte Sage. Hei, uite, am ajuns şi pe Fox News!

Amîndouă sînt complet absorbite de laptop. N-are nici un rost să mai rămîn.

— Păi… atunci pa, zic şi-mi iau telefonul.

Cîteva clipe mai tîrziu, Mitchell şi Jeff sosesc la uşa de la intrare cu SUV-ul cu geamuri fumurii şi mă strecor rapid în maşină, aşa cum mi-a spus Lois. E ca şi cum casa ar fi fost proiectată pentru ieşiri discrete.

În timp ce ieşim pe poartă, jurnaliştii încep să lovească portierele SUV-ului şi să filmeze, strigînd „Lois! Lois“, pînă reuşim să scăpăm de ei şi să plecăm de-acolo.

Au crezut că e ea. Lumea a luat-o complet razna. Mi se învîrte capul şi-mi zvîcneşte sîngele în urechi. Ce naiba s-a întîmplat aici? *Ce-a fost asta?*

Pentru: Kovitz, Danny
Subiect: **mi-e atît de friggggg**

e atîtdefrigggg. nicinupotttsăscriiiu degetele înţepenite nu mă aşteptttamsăfie aşa

dddanananyyyy

ŞAPTESPREZECE

Cînd Luke ajunge acasă în seara cu pricina, sînt deja mai calmă. Ideea e că aşa-i Hollywoodul şi trebuie să te obişnuieşti cu asta. Da, pare complet dement şi aberant la început, dar treptat ţi se pare tot mai normal. Au dreptate. Totul *e* un joc. Toată lumea îl joacă, stelele de cinema, jurnaliştii, publicul, toţi. Şi dacă nu vrei să joci, poate n-ar trebui să vii la Hollywood.

Partea frumoasă e că Sage mi-a scris SMS-uri toată după-masa, iar eu i-am răspuns şi e ca şi cum

am fi cele mai bune prietene. Fac parte din gaşcă! Pînă şi Lois mi-a scris de cîteva ori. Interviul din *Camberly*, care urmează, e deja menţionat în toate ştirile, exact cum au spus ele că va fi. I se face reclamă pe toate site-urile de ştiri şi la televizor, iar telenovela Sage şi Lois e din nou subiect principal.

Au fost foarte inteligente. (Cel puţin, Lois a fost foarte inteligentă.) Iar acum sînt şi eu parte din joc! Cel mai haios a fost în după-masa asta, cînd i-am luat pe copii de la şcoală. Făcusem deja impresie cu Jeff şi Mitchell şi SUV-ul cu geamuri fumurii. După care, în timp ce aşteptam la uşa grădiniţei s-o iau pe Minnie, m-a sunat Sage şi am zis „A, bună, Sage, ce mai faci?“ un pic mai tare decît de obicei, aşa că toată lumea s-a întors să se holbeze la mine.

Singura chestie care mi-a mai ştirbit un pic statutul de VIP a fost că toţi fotografii au dispărut de la poarta noastră, ceea ce e cam urît din partea lor. Mă rog, nu *toţi*. Mai e un asiatic ciudat care bîntuie pe aici. Are părul blond oxigenat şi azi poartă o jachetă roz de aviator cu jeanşi negri strîmţi şi ghete de cauciuc pînă la gleznă. A început să pozeze şi a tras cîteva cadre, după care mi-a făcut semn să mă apropii şi mi-a zis surescitat:

— Eşti prietenă cu Danny Kovitz, aşa-i? Poţi să-mi faci rost şi mie de autograful lui?

Se pare că îl cheamă Lon, e student la design vestimentar şi îl adoră pe Danny. Iar acum mă adoră şi pe mine fiindcă sînt prietenă cu Danny.

OK, poate i-am cîntat şi eu un pic în strună. Poate i-am promis că mîine am să port o ţinută vintage Danny Kovitz (adică una de acum doi ani), care n-a ajuns niciodată pe podium, şi am să-l las s-o fotografieze. Ideea e că *îmi place* să am fotografi în faţa casei. E plicticos să nu fie nimeni prin preajmă.

Acum sînt în bucătărie şi pregătesc o cină demnă de VIP-esa care sînt, cînd intră Luke. Probabil că tata s-o fi întors la un moment dat şi o fi plecat împreună cu Tarquin să vadă oraşul – au lăsat un bilet –, iar Suze nu se zăreşte nicăieri, deci probabil o fi şi ea cu ei. Toţi copiii sînt în pat şi i-am trimis pe Jeff şi pe Mitchell să ia masa undeva în oraş, aşa că sîntem doar Luke şi cu mine, ceea ce e drăguţ.

Acum, că sînt o vedetă hollywoodiană în ascensiune, trebuie să şi gătesc adecvat. Probabil că va trebui să ne luăm un bucătar sau un storcător de fructe sau ceva de genul ăsta, dar deocamdată am încropit singură ceva. Supă de cereale. E cea mai nouă chestie. Toate vedetele de top mănîncă aşa ceva, plus că trebuie să fiu cît mai în formă pentru următoarele mele apariţii şi se pare că ar conţine nu ştiu ce combinaţie magică şi că ar accelera metabolismul.

— Bună!

Îl întîmpin pe Luke cu un sărut şi un *smoothie* din iarbă de grîu, şi ea foarte sănătoasă, după care se înnebunesc vedetele de top.

— Ce-i asta? Miroase paharul şi se trage înapoi. Eu beau un pahar de vin. Vrei şi tu unul?

— Nu, mersi, zic, convinsă. Încerc să ţin o cură de detoxifiere. Pun cu polonicul supă de cereale în două castronaşe şi le aşez pe masă. Asta e total organică şi macrobiotică. Are şi *chia*, adaug.

Luke se uită cu îndoială la supă şi vîră lingura în ea.

— OK, zice încet. Şi în afară de asta ce mai avem?

— Atît! Are proteine şi germeni şi tot ce trebuie. E o masă consistentă într-un singur castronaş.

Tocmai vreau să iau o lingură cînd îmi amintesc ceva. Îmi împing scaunul în spate şi mă apuc să fac genuflexiuni. Luke se uită la mine alarmat.

— Becky, ai păţit ceva?

— Sînt bine! zic cu respiraţia tăiată. Trebuie să faci genuflexiuni înainte să mănînci. Accelerează metabolismul. Toate starurile fac. Nouă… zece.

Mă aşez la loc pe scaun, gîfîind uşor. Luke mă priveşte un moment în tăcere, după care ia o gură de supă. Mestecă, dar nu spune nimic.

— Nu-i nemaipomenită? zic veselă şi iau şi eu o gură zdravănă.

Aoleu. Bah. Cîh.

Pe bune? Asta mănîncă vedetele de film? E o chestie foarte apoasă şi bruma de gust pe care o are

îmi aminteşte de un amestec de ciuperci, rumeguş şi pămînt. Mă forţez s-o înghit şi mai iau o gură. Nu îndrăznesc să mă uit la Luke. N-are cum să se sature cu un castronel cu aşa ceva. Nici eu. Nici măcar Minnie.

Dar *cum* reuşesc să fie vedetele de top atît de binedispuse dacă trebuie să mănînce supă de cereale tot timpul? Probabil ştiu cum să-şi controleze trupul cu ajutorul minţii. Probabil că stau posace în faţa farfuriei, spunîndu-şi: „Sînt lihnită de foame… dar joc într-un film! Îmi chiorăie stomacul şi mă ia cu leşin… dar sînt prietenă cu Leonardo DiCaprio!“.

Mai iau o gură şi încerc s-o mestec de vreo sută de ori, cum se recomandă pe blogul pe care îl citesc. Pe bune, acum. Cum poate să fie ceva bun? Mă dor maxilarele şi nu simt decît un gust de germeni. Aş ucide pentru un KitKat…

Nu, încetează. Vedetele de top nu mănîncă KitKat. Dacă vreau să fac parte din cercul lor, trebuie să învăţ să-mi placă supa de cereale.

— Luke, poate ar trebui să ne cumpărăm un iaht, zic ca să-mi abat gîndul de la supa de cereale.

— Poftim?

Pare stupefiat.

— Doar unul mic. Ca să ne putem petrece şi noi timpul cu altă lume care are iaht. Ca Ben şi Jennifer, adaug degajată. Genul ăsta de oameni.

Sage vorbea zilele trecute despre Ben ca şi cum ar fi cei mai buni prieteni. Ei, dacă ea poate să fie prietenă cu el, eu de ce să nu pot?

— Care Ben?

— Ben Affleck.

— Ben *Affleck*? Luke lasă lingura jos. De ce Dumnezeu ne-am petrece noi timpul cu Ben Affleck?

— De ce nu? zic pe un ton defensiv. Acum stăm în Los Angeles, lucrăm în industria filmului… pînă la urmă o să ne întîlnim cu Ben Affleck la o petrecere sau ceva…

— Mă îndoiesc, spune Luke sec.

— Atunci eu, mă rog! Poate îmi face Sage cunoştinţă cu el. Sau poate mă ocup de stilul lui ori al prietenilor lui.

Şi am să devin cea mai bună prietenă a lui Jennifer Garner, mă gîndesc în sinea mea. Am simţit *întotdeauna* că m-aş înţelege de minune cu ea.

— Becky, discuţia asta n-are absolut nici un rost.

Luke clatină din cap şi mă uit la el nerăbdătoare. Zău că uneori procesează cam greu informaţiile.

— Nu înţelegi că totul s-a schimbat? Acum sînt în vizorul publicului. Mă învîrt în cu totul alte cercuri.

— Nu poţi spune că eşti o vedetă de top, pufneşte el şi simt cum mă cuprinde indignarea.

— Ei bine, o să fiu! Am paparazzi în faţa casei… Sage Seymour mă sună întruna…

— Paparazzi au plecat, zice Luke impasibil. Iar Sage mă sună *şi pe mine* întruna. Asta nu mă face vedetă de top.

— *Aran* crede în mine, replic apăsat. Zice c-o să dau lovitura. Că la anul pe vremea asta aş putea să am propria emisiune TV.

Luke oftează.

— Draga mea, nu vreau să-ţi stric tot cheful, însă nu mai crede tot ce spune Aran. E un tip extraordinar, dar întotdeauna zice ce simte că vrea să audă celălalt. Poate chiar crede, poate nu. Aşa-i la Hollywood. Ia o gură de vin. Şi mai e ceva: trebuie să scăpăm de tembelii ăia doi. Nu putem trăi cu ei bîntuind pe-aici toată ziua.

— Mitchell şi Jeff? Las jos lingura, necăjită. N-aş putea trăi fără Mitchell şi Jeff.

Luke mă priveşte uluit preţ de o clipă, apoi începe să rîdă în hohote, dîndu-şi capul pe spate.

— Draga mea, ai bodyguarzi doar de o zi. Nu se poate să fii deja dependentă de ei. Şi, dacă eşti, mi-

e teamă că trebuie să-ţi vii cît mai repede în fire. Se ridică de la masă. Eu îmi fac un sendviş. Îmi pare rău. Se apucă să-şi ungă o felie de pîine cu maioneză şi mă uit la el cu invidie mută. Dacă tot ai început să vorbeşti non-stop cu cea mai bună prietenă a ta, Sage, adaugă, aş vrea să-mi spui ceva. Sînt sigur că are un plan complet sărit de pe fix. Ce ţi-a spus?

Mă panichez. Nu mă aşteptam să mă întrebe direct.

— Ce vrei să spui? întreb, încercînd să cîştig timp.

— Îmi ascunde ceva. Se aşază la masă cu sendvişul lui uriaş şi muşcă din el.

— Sincer să fiu, Becky, cred că parteneriatul meu cu Sage se cam apropie de sfîrşit. Credeam că putem lucra împreună, dar… Îşi şterge un strop de maioneză de pe bărbie şi mai ia o gură uriaşă.

— Dar ce?

— Dacă nu poate să joace cinstit cu mine, n-o să meargă.

— Vrei să spui… Am o presimţire urîtă. Luke, ce vrei să spui?

— Încă nu ştiu.

Desface o pungă de chipsuri, pe care probabil el le-a cumpărat. *Eu* sigur nu le-am cumpărat.

— Uite ce e, Becky. În curînd trebuie să iau nişte decizii.

— Legat de ce anume?

— Azi am vorbit cu biroul din Londra şi se petrec nişte lucruri ciudate acolo. Tocmai am primit un telefon de la Trezorerie. Va trebui să mă duc la o şedinţă. Şi, dacă progresăm cu asocierea aia, va trebui să fac parte din consiliu.

— La Londra?

Nu-mi pot ascunde dezamăgirea.

— Păi, e de bun-simţ. Ştiam amîndoi că excursia asta la LA e doar ceva temporar. A fost amuzant şi interesant, dar – sincer să fiu – prefer oricînd zece trezorieri enervanţi şi încăpăţînaţi unui singur star răsfăţat ca un copil de doi ani.

Luke rîde, însă eu nu-i ţin isonul. Simt cum mi se urcă sîngele la cap. Vorbeşte despre mutarea înapoi la Londra? Fără măcar să mă consulte?

— Nu putem să ne mutăm înapoi la Londra! izbucnesc. Cu mine cum rămîne? Cum rămîne cu noua mea carieră?

Luke pare surprins.

— Păi, nu poţi să fii stilistă şi la Londra? Doar acolo e patria stilului.

— Nu pot să fiu stilistă pentru vedetele de la Hollywood în Londra.

— Draga mea, există şi în Anglia industrie de film. Sînt sigur că putem găsi nişte contacte, putem vorbi cu oamenii potriviţi…

Cum poate să fie atît de greu de cap?

— Dar nu e Hollywood! strig. Vreau să stau la Hollywood şi să fiu celebră!

Imediat ce mă aud rostind cuvintele, mă simt un pic tembelă. Dar, chiar şi aşa, nu vreau să le iau înapoi. Asta am vrut să spun. N-am avut decît o foarte mică şansă de-a deveni faimoasă. Cum să renunţ?

Luke se uită la mine, cu o expresie ciudată pe chip.

— Eşti sigură de asta? zice în sfîrşit.

E ultima picătură. Cum poate să mă întrebe aşa ceva?

— Îmi doresc asta mai mult decît orice pe lume! strig. Ştii care e visul meu? Să ajung vedetă şi, cînd păşesc pe covorul roşu, să am tot dreptul să fiu acolo! Nu să fiu împinsă de la spate ca o fiinţă inferioară, care e acolo doar ca să umple un spaţiu… ci să fiu eu, *Becky*, vedeta.

— Nu mi-am dat seama că e atît de important pentru tine, spune Luke pe un ton lipsit de orice inflexiune, ceea ce mă enervează la culme.

— Ei bine, este. E visul meu dintotdeauna.

— Ba nu-i adevărat! Luke rîde scurt. Încerci să pretinzi că e împlinirea unei ambiţii din copilărie?

— Păi… Şovăi puţin. OK… Poate e un vis nou. Contează? Ideea e că, dacă m-ai fi *respectat*, Luke, nu ne-ai fi tîrît pe toţi în LA şi pe urmă înapoi la Londra, fără măcar să ne anunţi înainte. Ştiu că tu eşti marele şi tarele Luke Brandon, dar am şi eu o carieră! Am propria personalitate! Nu sînt doar „doamna Brandon“! Sau ai vrea să mă transform într-o soţioară corporatistă? Poate asta ţi-ai dorit în secret tot timpul ăsta! Zi, să mă duc şi să învăţ cum se face profiterol?

Mă opresc, oarecum şocată de ce spusesem. N-am vrut să spun toate astea: pur şi simplu mi-au scăpat. Îmi dau seama că l-am jignit după licărul din ochii lui. Vreau să zic „Scuze, n-am vrut să spun asta“ şi să-l îmbrăţişez – dar n-ar fi un lucru prea potrivit.

Adevărul e că am vrut să spun *o parte* din ele. Însă nu sînt sigură care parte.

O vreme, în bucătărie domneşte tăcerea. Nici unul din noi nu se uită la celălalt şi singurul sunet vine de la aspersoarele din grădina de afară.

— Eu nu tîrăsc pe nimeni după mine nicăieri, spune Luke în sfîrşit, cu vocea încordată. Sîntem căsătoriţi şi facem lucrurile împreună, după ce le discutăm înainte. Dacă, după toţi anii ăştia împreună, crezi că nu te respect, atunci… Tace şi clatină din cap. Bine, Becky, dacă chiar simţi că nu poţi să-ţi construieşti cariera dorită decît în LA şi nicăieri în altă parte, atunci fie. Găsim noi o soluţie. Vreau să ai parte de tot ce te face fericită. Orice-ar fi.

Cuvintele lui sînt optimiste şi încurajatoare. Ar trebui să fiu încîntată. Dar chipul îi e atît de încremenit, că mă enervează. De obicei, intuiţia îmi spune exact ce gîndeşte Luke – însă acum nu ştiu deloc să-l citesc.

— Luke… Spre groaza mea, vocea îmi tremură puţin. Nu e vorba că nu vreau să fim împreună. Eu doar… am nevoie…

— E în regulă, mi-o taie el. Am înţeles, Becky. Trebuie să dau nişte telefoane.

Fără să-mi mai arunce vreo privire, îşi ia sendvişul şi iese din bucătărie, paşii răsunîndu-i pe coridor. Mestec încet cu lingura supa de cereale, puţin şocată. Acum discutam normal, iar o clipă mai tîrziu eram… cum? Nici măcar nu ştiu cum au rămas lucrurile.

Nu-l mai văd pe Luke tot restul serii. Vorbeşte la telefon la el în birou şi nu vreau să-l deranjez, aşa că stau în bucătărie, schimbînd canalele la televizor, cu capul plin de gînduri negre care nu-mi dau pace. Asta e cea mai mare şansă a vieţii mele. Luke ar trebui să fie *încîntat*. Adică, Aran e mai încîntat decît el. E normal? Şi oricum, de ce mi-a aruncat privirea aia? Doar fiindcă el crede că se pune prea mare preţ pe faimă.

Şi Trezoreria. *Trezoreria*! Cine ar alege Trezoreria în locul Hollywoodului? Am fost la Trezorerie şi, credeţi-mă, nu prea am ce să zic despre ea. Pun pariu că, dacă i-ai întreba pe toţi angajaţii de la Trezorerie „Aţi prefera să fiţi la Hollywood?“, ar ieşi chiar în clipa aia să-şi ia bilet de avion.

Şi de ce trebuia să mă facă să mă simt vinovată? N-ar trebui să mă simt vinovată, dar mă simt. Nici măcar nu ştiu *de ce* mă simt vinovată. N-am făcut nimic greşit decît că am devenit celebritatea momentului şi vreau să profit de asta. Dacă Luke nu pricepe atîta lucru, atunci poate n-ar trebui să lucreze în media. Ar trebui să fie *în al nouălea cer*.

Tocmai îmi caut numele pe Google pentru a milioana oară, cînd se deschide uşa şi intră tata şi Tarkie. Nu, mai corect spus *intră împleticindu-se* tata şi Tarkie. Se ţin de braţ, iar tata se loveşte de masă şi Tarkie izbucneşte în rîs, apoi se împiedică de un scaun.

Mă holbez la ei mirată. Sînt beţi? Tata şi Tarquin au plecat în oraş şi s-au *îmbătat*? De ce nu i-a oprit Suze?

— Unde-i Suze? întreb. Tată, ce s-a întîmplat azi? L-ai găsit pe Brent?

— Habar n-am unde se află soţia mea, spune Tarkie, articulînd cu mare grijă cuvintele. Am prietenii mei şi de altceva nnici n-am nevoie. Îl bate pe tata pe spate. Tatăl tău e un om foarte, foarte, foarte… Preţ de o clipă, pare că a rămas fără suflu. Un om foarte interesant, conchide. Înţelept. Un om care înţelege.

Nimeni altcineva nu înţelege.

Tata ridică un deget, de parcă tocmai s-ar pregăti să ţină un discurs: *„A venit momentul“, zise morsa, „să vorbim despre multe lucruri“*[1].

— Tată, *unde* aţi fost? E totul în regulă?

— *„Despre pantofi – şi nave – şi ceară de sigilat“…*, continuă tata, ignorîndu-mă cu desăvîrşire.

O, Doamne! Doar n-are de gînd să-mi recite acum toată cartea *Alice în Ţara Minunilor* sau ce-o fi.

— Super! exclam veselă. Bună idee. Vrei nişte cafea, tată?

— *„Despre verze – şi regi.“*

Tarkie încuviinţează grav.

— Ştim unde sînt îngropate secretele.

Tata îl abandonează pe Lewis Carroll şi devine brusc serios.

— Ştim unde sînt îngropate *cadavrele,* îi ţine Tarkie isonul.

— Şi secretele.

Tata se întoarce cu faţa spre Tarkie şi se bate uşor cu degetul peste nas.

— Şi cadavrele, încuviinţează Tarkie cît se poate de convins.

Zău aşa, nu pricep un cuvînt din ce zic ei aici. Tata izbucneşte brusc în rîs, iar Tarkie i se alătură. Parcă sînt doi băieţei care chiulesc de la şcoală.

— Cafea, zic repede. Staţi jos. Mă îndrept spre ibric şi aleg cel mai puternic amestec de espresso. Nu-mi vine să cred că mă agit să-l trezesc din beţie pe tata. Ce se întîmplă aici? Mama ar leşina dacă l-ar vedea.

În timp ce torn apă în presa franceză, îi aud pe tata şi pe Tarkie şuşotind în spatele meu. Mă întorc brusc, dar ei nici măcar nu mă observă. Îl aud pe Tarkie spunînd „Bryce“ şi pe tata încuviinţînd:

— Da, da. *Da.* El e omul. Bryce e omul nostru.

— Poftim!

Pun cănile jos cu zgomot, încercînd să-i trezesc cumva la realitate.

— Vai, Becky! Cînd ridică ochii, tata are chipul scăldat într-o blîndeţe siropoasă. Fetiţa mea dragă, vedetă la Hollywood. Sînt atît de mîndru de tine, Becky, scumpa mea.

— Eşti celebră, se bagă şi Tarkie în vorbă. Celebră! Eram într-un bar şi ai apărut tu la televizor. Am strigat: „O cunoaştem!“, iar taică-tu a zis: „E fiica mea!“.

— Aşa am făcut, întăreşte tata dînd din cap ameţit.

— Aşa a făcut. Tarkie mă priveşte solemn. Ia zi, Becky! Cum e să fii celebră? *Fame!* începe să cînte tare dintr-odată. Preţ de o clipă cumplită, am sentimentul că o să cînte toată melodia „Fame“[2] şi o să danseze pe masă, însă e limpede că doar atîta ştie din cîntec, aşa că se mulţumeşte să cînte iar *„Fame!“*.

— Beţi-vă cafeaua, spun, dar mai puţin sever decît înainte. Interesul lor m-a cam înmuiat. Vedeţi? *Ei* au înţeles. *Ei* au priceput să sînt celebră. Păi… mă simt… cred că încep să mă obişnuiesc deja. Ridic din umeri nepăsătoare. Adică, e clar că viaţa mea nu va mai fi niciodată la fel…

— Eşti una dintre ei. Tata încuviinţează cu un aer înţelept. E una dintre ei. Se întoarce spre Tarkie, care aprobă la rîndul lui din cap. În fiecare zi are de-a face cu alţi oameni celebri. Spune-mi cu cine te-ai întîlnit, draga mea.

— Cu o groază de oameni, răspund, încîntată de admiraţia lor. Petrec o grămadă de timp cu Sage, am întîlnit-o pe Lois, evident, şi… ăă… Cine era moşul ăla de la gala de binefacere? L-am cunoscut pe Dix Donahue şi am numărul de telefon al lui April Tremont, e tipa care joacă în sitcomul ăla, *Unul dintre ei*, şi…

— Dix Donahue! Chipul tatei s-a încreţit tot de încîntare. Ăsta da nume important. E mare mahăr. Eu şi maică-ta ne uitam la emisiunea lui în fiecare săptămînă.

— Ne-am înţeles foarte bine, mă laud. Am stat de vorbă ore întregi. E un tip extrem de drăguţ.

— Mi-ai luat şi mie un autograf de la el?

Chipul tatei s-a luminat tot de încîntare.

— Arată-mi albumul, draga mea. Cred că e deja plin!

Simt un fior îngheţat pe şira spinării. Albumul cu autografe al tatei. Fir-ar. *Albumul cu autografe al tatei*. Am uitat complet de el. Nici măcar nu ştiu pe unde e. O fi rămas prin vreo valiză? Nu m-am gîndit la el nici o clipă de cînd am ajuns în LA.

— Eu… hm… Îmi scarpin nasul. Sinceră să fiu, nu i-am luat autograful, tată. N-a… fost momentul potrivit să i-l cer. Îmi pare rău.

— A. Tata pare complet dezamăgit. Mă rog, tu ştii mai bine, Becky. Ce autografe ai strîns?

— Adevărul e că… nu prea… am strîns nici unul. Înghit în sec. M-am gîndit să iau mai întîi pulsul locului. Fac greşeala să mă uit la tata şi văd, după expresia lui, că ştie că mint. Dar o să iau! adaug repede. O să strîng grămezi de autografe! Promit.

Mă ridic în picioare şi mă apuc să aşez la locul lor vasele din maşina de spălat, încercînd să umplu tăcerea din bucătărie. Tata nu spune nimic. În cele din urmă îi arunc o privire şi îl văd că stă pur şi simplu acolo, cu dezamăgirea întipărită clar pe chip. Tarquin pare să fi adormit cu capul pe masă, aşa c-am rămas doar eu şi tata şi nici unul din noi nu zice nimic.

Trîntesc farfuriile în teancuri, copleşită de vină, remuşcare şi frustrare. Ce-or avea toţi de vor să mă facă să mă simt vinovată pentru te miri ce?

— Becky, draga mea, vreau să-ţi spun ceva…

— Scuză-mă, tată, îl întrerup. Trebuie să mă duc să văd ce fac copiii. Mă întorc imediat, OK?

N-am puterea să suport o mică prelegere de-a tatei. Nu acum. Urc scările şi acopăr bine copiii cu păturile lor, după care mă strecor în camera scăldată în întuneric a lui Minnie şi stau acolo mult timp, cu capul lipit de materialul care acoperă barele pătuţului ei, ascultînd melodia cutiuţei muzicale cu balerină.

Nu vreau să-l văd pe tata. Nu vreau să-l văd nici pe Luke. Unde-i Suze? O sun, dar are telefonul închis. În pătuţul ei, Minnie scoate un fornăit somnoros şi se întoarce, sugînd urechea iepuraşului ei, învelit bine în cuvertură. O privesc cu invidie. Viaţa e atît de simplă pentru ea.

Aş putea să scriu eu nişte autografe false în albumul tatei. Da! Ce idee genială. O să mă fac că m-am întîlnit cu o groază de oameni celebri la filmare. Poate reuşesc să fabric o semnătură pentru Dix Donahue. Tata n-are cum să se prindă, nu? O să-i umplu albumele cu autografe, el o să fie fericit şi totul o să meargă ca pe roate.

Simţindu-mă mai bine, aprind lumina de veghe a lui Minnie şi iau *Fiecare piersică pară prună*[3]. E una dintre cărţile mele preferate. O s-o recitesc, poate recitesc şi *Ghici cît de mult te iubesc*[4], şi pe urmă mă duc să mă uit peste notiţele pentru filmarea de mîine. Mîine-dimineaţă mă trezesc la şase, aşa că trebuie să mă culc devreme în seara asta.

Partea bună e că sînt super pregătită pentru emisiune. Mi-am făcut cam douăzeci de pagini de însemnări, cu poze, panou de stări emoţionale şi tot ce trebuie. Am recitit toate poveştile de modă care mi-au venit în minte, aşa că o să pot discuta pe larg despre orice subiect ar alege. Numai cînd mă gîndesc simt un gol în stomac. Adică, e *Breakfast Show USA*! O să fie ceva uriaş! Cariera mea va fi lansată! Şi *atunci* o să vadă cu toţii.

1. Fragment din poemul în proză „The Walrus and the Carpenter“ („Morsa şi dulgherul“) de Lewis Carroll, din cartea *Alice în Ţara din Oglindă*, publicată în 1871.
2. Celebră melodie din 1975 a lui David Bowie.
3. *Each Peach Pear Plum* – carte pentru copii scrisă în 1978 de Allan Ahlberg şi ilustrată de Janet Ahlberg.
4. *Guess How Much I Love You* – carte pentru copii scrisă de Sam McBratney şi ilustrată de Anita Jeram, publicată în Marea Britanie în 1994.

GREENLAND ENDEAVORS

. . . acolo unde provocarea şi aventura se întîlnesc cu inspiraţia . . .

RAPORT OFICIAL

Client: Danny Kovitz
Subiect: Urgenţă medicală/Elicopter

Clientul a început să dea semne de epuizare luni dimineaţă. În ciuda încurajărilor din partea liderului şi a altor membri ai echipei, în cele din urmă s-a oprit din schiat, şi-a aruncat rucsacul din spate şi a început să plîngă. Clientul a fost preluat de elicopterul nostru la orele 15.00 şi dus la baza noastră din Kulusuk.
I s-a făcut o examinare medicală completă şi s-a stabilit că starea de sănătate a clientului nostru este bună, fără semne de degerături sau probleme respiratorii. Cu toate acestea, clientul a suferit tulburări mentale grave. Asistenta medicală Gill Johnson l-a ţinut sub observaţie trei ore, în timpul cărora şi-a notat următoarele remarci: „Gata, nu mai am degete la picioare"; „Va trebui să mi se amputeze degetele"; „Mi-au îngheţat plămînii"; „Am orbit de la zăpadă"; „ De ce eu?", „Simt cum îmi pierd elanul vital"; „Să spuneţi lumii că am fost curajos pînă în ultima clipă". În ciuda asigurărilor asistentei, a rămas convins, preţ de cîteva ore bune, că o să moară.
Apoi clientul s-a bucurat de o masă consistentă, a vizionat cîteva episoade din *America's Next Top Model* la televizorul sanatoriului şi a dormit confortabil toată noaptea, înainte de a fi transportat a doua zi la Reykjavík, iar de acolo la New York.

Greg Stein

Lider de grup

De la: Kovitz, Danny
Pentru: Kovitz, Danny
Subiect: **nu ştiu cum am supravieţuit**

dragi prieteni

în ciuda tuturor eforturilor, drumeţia mea peste calota glaciară s-a sfîrşit prematur cînd, împotriva dorinţei mele, am fost preluat de elicopter spre siguranţa mea. eu voiam să continui, dar liderul echipei mi-a zis că, făcînd asta, mă pun în pericol atît pe mine, cît şi pe ceilalţi. veţi fi şocaţi să aflaţi că am fost la un pas de moarte.

mă doare sufletul că a trebuit să părăsesc expediţia, dar îmi voi aminti toată viaţa acel peisaj impresionant şi îl voi recrea într-o serie de rochii de iarnă albe pentru noua mea colecţie de toamnă/iarnă, care se va numi „gheaţă şi durere“. voi folosi materiale din petice şi oase uscate, nb, tristan, te rog să ai deja pregătită o listă cu furnizori de oase cînd mă întorc.

deocamdată, la sfatul medicului, mă voi interna într-un centru de odihnă şi recuperare. îmi puteţi trimite flori şi cadouri prin intermediul biroului meu din new york.

va pup

danny xxx

OPTSPREZECE

Nu i-a interesat nici una dintre notiţele mele. Nu aveau nici măcar o haină în studio. N-am vorbit nici un pic despre modă. Acum sînt în limuzină, amorţită de şoc, şi plec de la studiouri cu Aran. Cum s-a putut întîmpla aşa ceva?

La început, totul părea perfect. Limuzina a sosit la şase dimineaţa, iar Jeff „i-a dat OK-ul de securitate“, în timp ce eu pozam pentru Lon şi amicii lui, care ţipau întruna „Becky! Beckyyy!“. Purtam

rochia mea unicat Danny Kovitz, cu un mic bolerou deasupra, şi mă simţeam ca o celebritate în toată regula. Apoi am plecat în trombă spre studiouri şi am fost machiată chiar lîngă Ebony-Jane Graham, care e ultrafaimoasă în rîndul celor ce urmăresc programele de slăbit.

Gazda emisiunii se numea Marie şi era toată numai zîmbete şi perle enorme. (Şi, pe deasupra, un posterior enorm, însă nu se vede fiindcă stă tot timpul aşezată.) Urma să încep filmarea la 7.20 şi muream de nerăbdare, dar mă rodea întruna întrebarea: unde îmi sînt hainele? Cînd am întrebat-o pe asistenta de producţie, s-a uitat la mine fără nici o expresie şi a zis: „Vorbeşti despre Lois, nu?“. N-am avut cînd să protestez fiindcă m-a împins repede în platou, unde am găsit-o nu doar pe Marie, ci şi o expertă în cleptomanie căreia îi zice Dr Dee.

Nici măcar atunci nu m-am prins. Mă gîndeam întruna: „O să mă întrebe despre modă în curînd. Poate că hainele sînt deja pe ecran. Poate că o să apară nişte modele purtînd nişte ţinute de ultima oră“.

Doamne, ce *proastă* am fost. A început segmentul meu şi Marie a citit introducerea, toată numai despre Lois şi Sage, după care s-a întors spre mine şi a zis:

— Deci, Becky. Hai s-o luăm de la început.

— Sigur!

I-am aruncat un zîmbet radios şi tocmai voiam să-i explic că trendurile principale ale sezonului constau aproape exclusiv în linii simple şi curate şi accesorii jucăuşe, cînd ea a continuat:

— Te aflai efectiv în magazin cînd Lois – din cine ştie ce motive, pe care le vom aprofunda mai tîrziu cu Dr Dee – a furat nişte articole vestimentare. Ne poţi relata acel moment?

Am început să povestesc, găsindu-mi cu greu cuvintele, cum am văzut-o pe Lois luînd şosetele, după care ea m-a întrebat despre seara premiilor, iar apoi s-a întors spre Dr Dee şi a zis:

— Deci, Dr Dee. Cum ajunge o stea de cinema de prim rang ca Lois Kellerton o infractoare?

Şi asta a fost tot. Partea mea s-a încheiat. Dr Dee a vorbit la nesfîrşit despre respectul de sine şi traumele din copilărie, bla-bla (la un moment dat am încetat s-o mai urmăresc), apoi segmentul s-a terminat. N-a existat nici măcar o singură referire la modă. Nici un cuvînt despre faptul că sînt stilistă. Nu m-au întrebat nici măcar cine a creat plicul cu cristale Swarovski.

— Deci. Aran ridică ochii de la telefon şi-mi aruncă un zîmbet de Hollywood. A mers bine.

— A mers *bine*? repet uluită. A fost groaznic! Credeam că o să aleg ţinute vestimentare! Mi-am făcut o tonă de notiţe, eram pregătită pînă-n dinţi şi trebuia să mă lansez ca stilistă…

— OK. Aran mă priveşte fără nici o expresie, apoi ridică din umeri. Dar ai avut parte de o expunere super. Chestia cu stilista o s-o construim pe urmă.

S-o construim pe urmă?

— Ai zis că e vorba despre un segment despre stil, îi atrag atenţia cît pot de politicos. Aşa mi-ai zis.

Nu vreau să fac pe diva. Ştiu că Aran mă ajută. Dar mi-a promis că vorbim despre stil vestimentar. Mi-a promis că vor fi haine în platou.

— Sigur. Are din nou privirea aia goală, de parcă deja a uitat ce i-am spus. Da, o să lucrăm şi la asta. Acum fii atentă, avem cîteva oferte noi, dintre care una e uriaşă. *Uriaşă*.

— Serios?

Îl privesc cu speranţă.

— Vezi? Ţi-am zis că o să fii regina zilei. Prima e o invitaţie foarte drăguţă la premiera *Marea Cupolă* de mîine. Vor să apari pe covorul roşu.

— Să apar pe covorul roşu? Mă cuprinde încîntarea şi radiez din nou. Şi… o să dau şi interviu?

— Sigur. Cred c-ar trebui să accepţi.

— Sigur c-o să accept! zic în al nouălea cer. Abia aştept! O să fiu pe covorul roşu la o premieră! Eu! Becky! Şi cealaltă propunere?

— E o chestie super, absolut confidenţială. Arată din cap spre telefon. Nici măcar ţie n-ar trebui să-ţi spun.

— Pe bune? Mă străbate un nou fior de încîntare.

— Dar despre ce-i vorba?

— Realitate. Dar e o nouă *formă* de realitate.

— Aha. Ezit puţin cînd aud cuvîntul „realitate“, dar n-am de gînd să-i arăt asta. Super! zic hotărîtă. Sună fantastic!

— E vorba… Se întrerupe. OK, nu e pentru mofturoşi. Dar tu nu eşti mofturoasă, nu-i aşa, Becky?

— Nu! Sigur că, nu!

O, Doamne! Te rog, nu spune că vrea să apar într-o emisiune în care trebuie să mănînci gîndaci. Nu pot să mănînc un vierme. *Nu pot*.

— Aşa credeam şi eu. Îmi aruncă iar zîmbetul lui de Hollywood. E o emisiune despre îmbunătăţire estetică. Titlul provizoriu e *Chiar mai frumoasă*. Fiecare vedetă va avea un mentor în persoana unei alte vedete şi mentorul va conduce cu grijă procesul de modificare estetică. Publicul american va urmări fiecare etapă şi va vota rezultatul. Evident, veţi avea la îndemînă experţi medicali care pot fi consultaţi în orice clipă, adaugă vesel.

Clipesc, nefiind prea sigură că am auzit bine.

— Modificări estetice? zic în cele din urmă. Adică, chirurgie plastică?

— E un show de pionierat, încuviinţează Aran. Superinteresant, nu?

— Da! răspund automat, deşi nu reuşesc deloc să mă obişnuiesc cu ideea. Deci… eu am să hotărăsc ce fel de operaţie estetică o să facă o vedetă, după care se votează? Dar dacă greşesc?

Aran clatină din cap.

— Noi te vedem ca pe o vedetă participantă care va *suferi* această schimbare. Ţi se va găsi drept mentor o vedetă care va încerca să facă din tine cea mai frumoasă lebădă. Nu că n-ai fi deja o lebădă, adaugă fermecător. Dar oricui îi prinde bine un pic de îmbunătăţire fizică, nu-i aşa? Îmi face cu ochiul. Operaţia în sine va costa mii de dolari, împreună cu taxele şi expunerea pentru prima oară… cum ţi-am zis, e o mare şansă.

Mi se învîrte capul. Sper că nu vorbeşte serios.

— Vrei să fac o operaţie estetică? îngaim.

— Crede-mă, o să fie cea mai tare emisiune TV care a existat vreodată pe pămînt, mă asigură Aran încrezător. Dacă ţi-aş spune cine a semnat deja… Îmi face cu ochiul. Hai să zicem doar că o să fii înconjurată de stele.

— O să… mă gîndesc.

Mă uit pe geam, ca în transă. Chirurgie plastică? Luke ar fi total… O, Doamne! Nici măcar nu-i pot *spune* lui Luke despre asta. Nici gînd să accept aşa ceva.

— Aran. Mă întorc spre el. Nu cred… Adică, ştiu că e o mare oportunitate şi aşa mai departe…

— Sigur. Crezi că e ceva grotesc. Eşti şocată pînă şi că te-am întrebat aşa ceva. Aran clipeşte iar. Desfac un pachet cu gumă de mestecat şi-mi oferă şi mie una, dar eu clatin din cap. Becky, vrei o cale mai scurtă spre faimă? Ăsta-i drumul cel mai rapid.

— Dar…

— Eu nu-ţi spun ce să faci, doar îţi dau informaţiile. Gîndeşte-te la mine ca la GPS-ul tău. Există drumuri lungi şi drumuri rapide spre celebritate. Apariţia în show-ul ăsta ar fi un drum superrapid. Aruncă trei bucăţele de gumă în gură. Dar, dacă nu-ţi place *cum arată* drumul ăsta foarte rapid, asta-i altă poveste.

Cît de firesc spune toate astea! Cît de detaşat! Cînd mă uit la chipul lui neted şi calm, mă simt mai confuză ca niciodată.

— Ai zis că sînt deja incandescentă. Ai zis că sînt incandescentă ca soarele. Atunci de ce am nevoie să apar într-un reality-show?

— Becky, nu *faci* nimic, spune Aran tăios. Nu apari în nici o emisiune. Nu eşti partenera unei

vedete. Dacă Lois pledează vinovat, nici măcar n-o să existe un proces. Dacă vrei să rămîi acolo, trebuie să fii acolo.

— Vreau să fiu acolo, ca *stilistă*.

— Păi, atunci fii stilistă. Ridică din umeri. Dar asta nu-i calea ultrarapidă, te asigur. Maşina opreşte în faţa casei mele şi el se apleacă să-mi dea un sărut uşor pe obraz. Ciao-ciao.

Cobor urmată de Jeff, maşina pleacă, dar eu nu mă apropii de casă. Mă duc şi mă aşez pe un zid scund, gîndind intens şi muşcîndu-mi buza. Îmi las gîndurile să fiarbă încetişor la foc mic pînă ajung la o concluzie, după care scot hotărîtă telefonul şi formez grăbită un număr.

— Becky? aud glasul somnoros al lui Sage la telefon. Tu eşti?

— Bună, Sage, te duci la premiera *Marea Cupolă* de mîine? Aş vrea să mă ocup de ţinuta ta. Ai zis că vrei să fac asta pentru tine, ţii minte? Ţii minte ce-am vorbit?

— A. Sage cască. Sigur.

— Deci… Te duci la premieră? Pot să te îmbrac eu? Strîng tare pumnii. *Te rog, te rog, te rog, spune da.*

— Cred că da.

— Super! Expir uşurată. Fantastic! Păi, mă duc să-ţi pregătesc cîteva variante. Te sun mai tîrziu.

Cînd mă îndrept spre casă, sînt mult mai binedispusă. Ce dacă interviul de azi n-a fost o reuşită? Mi-am luat viaţa în mîini. O să mă ocup de stilul lui Sage Seymour. Apar pe covorul roşu. Lucrurile încep să se lege!

Îl aud pe Luke în bucătărie şi mi se strînge stomacul de emoţie. N-am vorbit ca lumea cu el de ieri. A venit la culcare după ce eu adormisem şi, cînd m-am trezit pentru emisiune, el încă dormea. Aşa că nu ne-am văzut de cînd ne-am certat. Nu, nu ne-am *certat*. Am discutat.

— Ce-ar fi să stai acolo acum? îi zic lui Jeff şi-i arăt unul dintre fotoliile mari din hol. Bănuiesc că Mitchell patrulează prin grădină.

— Te-ai prins, răspunde Jeff, cu glasul lui lipsit de orice inflexiune, şi-şi instalează corpul masiv în fotoliu.

Inspir adînc, apoi intru veselă în bucătărie, fredonînd încetişor, ca o femeie care n-are nici o grijă, şi care n-a avut o discuţie tensionată cu soţul noaptea trecută.

— Bună!

Vocea mi-e un pic cam stridentă.

— Bună. Luke ridică ochii dintr-un document aflat într-o mapă de plastic. Cum a fost interviul?

— A fost… în regulă. Cum merge treaba?

— Cum merge treaba? Luke scoate un hohot de rîs scurt şi sec. Sincer să fiu, nu prea bine.

— Chiar? Mă uit la el alarmată. Ce e?

— *Ştiam eu* că nemernica aia de Sage coace ceva şi tocmai am descoperit ce anume.

— Serios? zic, inima bătîndu-mi deja mai tare. Hm, ce anume?

— Amîndouă. Sage şi Lois. Aruncă o privire spre uşă. Închide-o, te rog. Nu vreau să mă audă tembelii aia.

Fac cum îmi spune, cu mintea procesînd rapid. Ce-o fi aflat? Cum o fi aflat?

— Ele au pus totul la cale. Toată vrajba, povestea cu furtul, cearta din seara premiilor… O făcătură ordinară. Absolut tot.

— Nu! exclam, făcînd tot ce pot să par şocată. Glumeşti!

— Aran a descoperit azi-noapte. Ne vedem mai tîrziu. Evident, n-ai voie să scoţi un cuvînt… Tace şi mijeşte brusc ochii negri. Ia stai aşa, Becky?

— Ăă… da? îngaim.

Se apropie şi mă cercetează atent. Simt cum îmi tremură pomeţii sub privirea lui scrutătoare. Şi buzele. Cred că-mi tremură şi părul.

— Becky? zice iar şi am un presentiment oribil.

O, *Doamne*! Chestia cu Luke e că mă cunoaşte bine, bine de tot. Cum o să reuşesc vreodată să-i ascund ceva?

— Ştiai? zice în cele din urmă. *Ştiai* despre asta?

Pare atît de scandalizat, că înghit în sec.

— Cam aşa ceva. Adică, abia ieri după-masă am aflat.

— Şi nu mi-ai zis? Nici măcar cînd te-am întrebat direct?

— N-am putut! Sage a zis… I-am promis…, închei lamentabil.

Luke nu pare doar furios, ci şi rănit. Şi obosit. Pare că s-a săturat, mă gîndesc simţind un gol în stomac. Dar de ce s-a saturat? De Hollywood? De mine?

— Nu te teme, am priceput, spune cu glas obosit. Pui loialitatea faţă de Sage mai presus de loialitatea faţă de mine. E în regulă. Abia acum ştiu cum stau.

— Nu! strig necăjită. Nu e… eu doar… Glasul mă lasă iar şi-mi frîng degetele, neliniştită. Nu-mi pot găsi cuvintele. Poate nici nu există asemenea cuvinte, în afară de cele pe care nu vreau să le rostesc, pentru că atunci o să creadă că sînt superficială, şi *nu sînt*.

OK, poate că sînt. Un pic. Dar, pe de altă parte, toată lumea de la Hollywood e superficială. Adică, în comparaţie cu alţii, sînt beton. Sînt chiar profundă! Oare el nu-şi dă seama de asta?

— Au fost foarte inteligente, zic în cele din urmă. Trebuie să recunoşti. Lois e creierul. Şi nimeni nu bănuieşte nimic.

— Cred că o să descoperi că n-au fost chiar atît de inteligente pe cît crezi, replică Luke sec. Cînd o să se afle, nici presa şi nici publicul n-o să fie prea impresionaţi.

— Poate că n-o să se afle.

Chiar în timp ce spun asta, ştiu că sînt naivă. Toate se află.

— O să se afle. Şi atunci o să le fie şi mai greu să obţină rolurile pe care şi le doresc. Luke clatină din cap. Becky, trebuie să-ţi spun, n-o să mai lucrez cu Sage mai mult decît mă obligă contractul. O să închei civilizat, o să mă port profesionist pînă la capăt – dar s-a terminat. N-are nici un rost să mă chinui să dau sfaturi cuiva care ignoră absolut tot ce-i zic. N-am întîlnit în viaţa mea un om atît de lipsit de principii, de capricios, de *idiot*… Te sfătuiesc şi pe tine să nu te legi la cap cu ea. N-o să-ţi facă nici o favoare.

— Ba da, o să-mi facă! zic înfierbîntată. E prietena mea! E…

— Paşaportul tău către faimă şi bogăţie. Am înţeles.

— Nu e vorba de „faimă şi bogăţie“, zic pe un ton exagerat de defensiv. E vorba de *munca* mea. De *cariera* mea. Mă ocup de stilul ei la o premieră. E marea mea şansă! Aran zice…

— Aran nu te iubeşte, mă întrerupe Luke din nou, de data asta atît de furios că fac un pas înapoi, şocată. Însă eu da. Eu te iubesc. *Te iubesc*.

Ochii lui sînt la doar cîţiva centimetri de ai mei. Şi, cînd mă uit în adîncimea lor întunecată, e ca şi cum aş revedea într-o fracţiune de secundă toată viaţa noastră împreună. O văd pe Minnie născîndu-se. Văd nunta noastră la casa părinţilor mei. Îl văd pe Luke învîrtindu-mă pe ringul de dans la New York. Văd eşarfa mea Denny and George.

Nu ştiu ce vede Luke în ochii mei, dar se uită în ei la fel cum mă uit şi eu într-ai lui, fără să clipească, de parcă ar încerca să mă absoarbă cu totul.

— Te iubesc, spune iar, mai calm. Şi nu ştiu ce s-a întîmplat aici, dar…

Simt că sînt pe punctul de-a izbucni în lacrimi, ceea ce e pur şi simplu stupid.

— Nu s-a întîmplat nimic, zic înghiţind în sec. *Nimic*.

— OK. Bine.

Ridică din umeri şi se îndepărtează. Se lasă o tăcere grea, care mă apasă. Nu mai pot suporta. De ce nu înţelege?

Atunci Luke se întoarce şi chipul îi e iar plin de însufleţire.

— Becky, ascultă. Trebuie să mă întorc la Londra pentru cîteva zile. E vorba de chestia cu Trezoreria despre care ţi-am spus. Plec mîine. Ce-ar fi să vii şi tu? Am putea s-o luăm pe Minnie de la grădiniţă, să petrecem puţin timp împreună, să ne regrupăm, să mai discutăm una, alta, să luăm micul dejun la Wolseley…

Simt un junghi în inimă. Ştie bine că micul dejun la Wolseley e una din marile plăceri ale vieţii mele.

— Dacă mama ta vrea să stea cu Minnie peste noapte, putem chiar să ne luăm o cameră la Ritz, adaugă cu un licăr în ochi. Ce părere ai?

Hotelul Ritz e locul în care ne-am petrecut prima noapte împreună. E o idee fantastică. Parcă văd cum ne trezim într-un pat superb şi luxos, relaxaţi şi mulţumiţi, de parcă nimic din toate certurile astea nu s-ar fi întîmplat vreodată. Luke şi-a pus mîinile pe umerii mei. Mă trage încet spre el şi mîinile îi coboară pe spatele meu.

— Poate îi facem şi un frăţior sau o surioară lui Minnie, adaugă, cu vocea aia blîndă şi uşor guturală care mă topeşte de fiecare dată. Ce zici, rezerv trei bilete pentru mîine?

— Luke… Ridic privirea spre el, chinuită. Nu pot. Pur şi simplu nu pot. Mîine e premiera aia şi am zis că mă ocup de apariţia lui Sage, e…

— Ştiu, pufneşte Luke. E marea ta şansă. Văd că face un efort uriaş să rămînă binedispus.

— OK, altă dată.

Se desprinde de mine şi pielea mi se înfioară parcă de frig acolo unde au fost mîinile lui. Aş vrea să mă ţină iar în braţe. Aş vrea ca premiera să nu fie mîine. Aş vrea…

O, Doamne! Nu *ştiu* ce-aş vrea.

— Oricum, trebuie să mă gîndesc şi la tata, îi atrag atenţia, uşurată că am găsit un motiv de care să mă agăţ. Nu pot să-l părăsesc aşa, din senin.

— Ai şi tu dreptate. Luke şi-a reluat tonul detaşat, de fiecare zi. A, am tot vrut să-ţi spun. M-a sunat mama ta. M-a întrebat ce se întîmplă. Ce-ai făcut, n-ai sunat-o ieri?

Simt o nouă împunsătură de vinovăţie. Mama mi-a lăsat atîtea mesaje pe telefon, că de la un moment încolo nici nu le-am mai citit.

— O s-o sun. Ştiu ce are, se stresează din cauza tatei. Nu se poate abţine.

— Păi, cam are dreptate, spune Luke sec. Ce l-a apucat pe taică-tu? Ce caută aici, apropo? Ai aflat ceva?

— Încă nu, recunosc. N-am reuşit să vorbesc cu el.

— N-ai reuşit? spune Luke nevenindu-i să creadă. Stă la noi, pentru numele lui Dumnezeu!

— Am fost foarte ocupată! răspund jignită. Azi-dimineaţă am avut filmare şi a trebuit să mă pregătesc, iar acum trebuie să aleg nişte ţinute pentru Sage… nu mi-am văzut capul de treabă. Şi nu m-a ajutat deloc nici faptul că a ieşit cu Tarquin în oraş şi s-au îmbătat! Aseară, cînd au venit, spuneau numai prostii.

— Păi, în locul tău, eu aş vorbi cu el, sigur, cînd reuşeşti.

— Am s-o fac. Asta şi plănuiam. E aici?

Luke clatină din cap.

— Nu l-am văzut. Nici pe el, nici pe Tarkie. Probabil au ieşit iar. Se uită la ceas. Trebuie să pregătesc nişte chestii. Ne vedem mai tîrziu.

Mă sărută scurt şi iese. Mă prăbuşesc într-un scaun, total dezumflată.

Pînă acum, ziua de azi a fost exact *pe dos* de cum speram să fie. Credeam c-o să am parte de un interviu TV senzaţional. Credeam c-o să mă întorc de la studio plutind pe nori de glorie. Credeam că Luke o să mă aştepte, mîndru şi radios, poate chiar cu un pahar de şampanie, să toastăm. Primesc un SMS şi mă întind după telefon, fără nici un chef. Probabil e de la Luke, care îmi spune: **Şi apropo, ai fost îmbrăcată ca naiba**.

Dar SMS-ul nu e de la Luke, ci de la Elinor.

Mă ridic în capul oaselor, cu inima bătîndu-mi să-mi sară din piept. *Elinor.* Deschid SMS-ul şi citesc mesajul:

Dragă Rebecca, am sosit la Los Angeles.

O, Doamne! E aici? Deja?

O clipă mai tîrziu, apare şi restul mesajului:

Abia aştept întîlnirea cu Luke. Sper că ai pregătit terenul. Contactează-mă cît de repede poţi. Stau la Biltmore. Cu cele mai bune gînduri, Elinor Sherman.

E *tipic* pentru Elinor. Scrie SMS-uri ca şi cum ar mîzgăli cu o pană de gîscă pe un pergament.

Citesc mesajul de la cap la coadă de cîteva ori, încercînd să nu intru în panică. E în regulă. Totul e în regulă. Pot să mă descurc. De fapt, e un moment foarte bun. Poate că ăsta va fi răspunsul la toate. Luke şi cu mine trebuie să clarificăm lucrurile; Luke şi Elinor trebuie să clarifice lucrurile; toată lumea trebuie să clarifice lucrurile. Avem nevoie de-o lungă şedinţă cathartică, sinceră, după care toată lumea o să fie mult mai fericită.

Poate asta o să mă ajute chiar să mă împac cu Luke. Aşa o să-şi dea seama că *îmi pasă* şi de alte lucruri decît să apar pe covorul roşu. O să-şi dea seama că, în tot timpul ăsta, m-am gîndit la binele şi la fericirea lui. Atunci o să-i pară rău că m-a făcut „superficială“. (OK, poate că nu m-a făcut superficială în faţă, dar ştiu precis c-a gîndit-o.)

N-am pregătit deloc terenul, însă cum aş fi putut s-o fac? Dacă pomenesc numele lui Elinor, imediat se închide în sine. Cel mai bine e să-i pun în aceeaşi cameră şi să încui uşa. Aşa se face la intervenţii: iei oamenii prin surprindere.

Dar n-am stat *degeaba*: am scris o scrisoare. Fiindcă asta e altă chestie care se face la intervenţii. Notezi toate felurile în care cineva te răneşte prin purtările sale, citeşti cu glas tare şi el sau ea zice „O, Doamne, *acum* am înţeles“ şi imediat renunţă la alcool/droguri/ruperea relaţiei cu diverşi membri ai familiei. (Mă rog, cam asta-i ideea.)

O să cumpăr nişte lumînări şi nişte spray de cameră calmant şi… mai ce? Poate ar fi bine să începem cu toţii cu o incantaţie. Am urmat un curs extraordinar la Golden Peace, doar că n-am aflat niciodată ce cuvinte ar fi trebuit să repetăm în incantaţia noastră. Aşa că de obicei îngînam şi eu „Pra-daaaa…“ iar şi iar şi iar. Nimeni n-a părut să remarce.

Şi poate ar trebui s-o pregătesc puţin pe Elinor. Fiindcă, dacă apare şi-i aruncă lui Luke privirea aia de gheaţă, zicînd „Trebuie să te tunzi“, atunci mai bine nu ne mai obosim.

Mă gîndesc o clipă, apoi îi răspund:

Dragă Elinor, m-aş bucura să ne vedem azi, ceva mai tîrziu. Poate bem un ceai împreună înainte de-a te întîlni cu Luke diseară. Să zicem la ora trei?

L-am trimis înainte să-mi dau seama că habar n-am unde poţi bea un ceai în LA. În Londra e simplu. Nu poţi face un pas fără să te împiedici de ceainice şi tăvi de argint etajate şi biscuiţi fragezi cu gem şi frişcă din belşug. Dar în LA?

Mă gîndesc o clipă şi-i scriu lui Aran:

Ştii cumva care e cel mai bun loc unde să bei un ceai în LA?

Telefonul bipăie şi primesc imediat răspunsul:

Sigur. The Purple Tea Room. Cel mai în vogă. E mereu plin ochi. Să-ţi fac rost de o rezervare?

După alte cîteva SMS-uri, totul e pregătit. Mă văd cu Elinor la ora trei şi trecem totul în revistă. Pe urmă ea o să vină la noi să se vadă cu Luke la şapte şi bănuiesc că după aceea mai vedem.

Problema cu Luke e că-i foarte încăpăţînat. A hotărît că-şi urăşte mama şi cu asta, basta. Dar dacă *ar şti*… Dacă i-ar da măcar *o şansă*… Poate că Elinor a făcut o groază de chestii oribile cînd el era mic, dar în timp ce planificam petrecerea pentru ziua lui de naştere, am văzut cît de mult regretă. Am văzut cît de mult vrea să-şi răscumpere greşelile. Am văzut cît de mult îl iubeşte, în felul ei rece şi ciudat, cu accese vulcanice. Şi chestia e că n-o să trăiască o mie de ani, nu? Oare Luke chiar vrea să nu mai aibă chiar nici o legătură cu propria lui mamă?

Pe cînd mă uit pe fereastra bucătăriei, pe alee apare maşina lui Suze şi mă uit cum o parchează cu grijă sub un copac. Slavă Domnului! Suze o să mă ajute. Îmi dau seama că n-am mai văzut-o pe Suze decît în treacăt de nu ştiu cîte zile. Mi-a fost dor de ea. Ce-o fi făcut? Unde o fi fost azi-noapte?

Tocmai vreau să strig „Suze!“ pe geamul bucătăriei, cînd – spre uimirea mea – portiera din dreapta se deschide şi se ivesc două picioare lungi, în colanţi trei sferturi, urmate de un trup tonifiat şi un părul blond imposibil de confundat.

Mă holbez uluită. E Alicia. Ce caută Suze cu Alicia?

Suze e îmbrăcată în blugi şi maiou negru, ca de obicei, Alicia poartă o ţinută de yoga fabuloasă. Bluza portocalie are nişte fante pe laturi şi îi văd trunchiul bronzat şi zvelt. Of. Ce-i mai place să epateze! Cele două vorbesc cu însufleţire. Spre groaza mea, Suze se apleacă şi o îmbrăţişează lung pe Alicia, care o mîngîie pe spate şi pare să-i spună cuvinte de mîngîiere. Privelişte mă înfurie pe loc. Ba chiar aproape că îmi face greaţă. Suze şi Alicia Scorpia Cu Picioare Lungi? Îmbrăţişîndu-se? Cum *poate* să facă aşa ceva?

Suze se întoarce şi porneşte spre casă şi o clipă mai tîrziu îi aud cheia răsucindu-se în uşă.

— Suze! o strig şi îi aud paşii îndreptîndu-se spre bucătărie.

— A, bună.

Stă în prag, dar nici nu intră, nici nu zîmbeşte, nu face nici un gest firesc. Pare încordată. Se ţine de tocul uşii şi îi văd tendoanele mîinii încordîndu-se.

— Cum a fost la TV? întreabă, de parcă nici c-ar putea să-i pese mai puţin. Eşti şi mai celebră acum?

— A fost OK. Suze, pe unde naiba ai umblat? Unde-ai fost azi-noapte, cu Alicia?

— Da, cu ea am fost – dar ţie ce-ţi pasă? spune, cu un zîmbet rigid. Dacă te simţi singură, de ce nu ieşi cu amica ta Sage? Sau poate trebuie să mergi la vreun eveniment de-al vostru, al vedetelor?

— Nu fi aşa! zic jignită. Am nevoie de tine. Ghici ce s-a întîmplat. A venit Elinor şi trebuie să-mi pun la cale intervenţia, nu prea sînt pregătită şi…

— Bex, sincer, nu-mi pasă, mi-o taie Suze cu brutalitate. Am alte griji pe cap. De fapt, am venit doar să-mi iau nişte lucruri, după care plec. Se răsuceşte pe călcîie şi mă grăbesc în urma ei.

— Unde te duci? o întreb, ţinîndu-mă după ea pe scări pe scări.

— La Golden Peace.

— De-asta ai venit cu Alicia? Mă străduiesc să nu-mi iau un ton de reproş, însă nu prea reuşesc. Te-am văzut cu ea. Am văzut-o îmbrăţişîndu-te.

— Îmi închipui.

— O îmbrăţişai pe Alicia Scorpia Cu Picioare Lungi? *Intenţionat?*

— Corect. Din nou, Suze pare că nici că-i pasă. Ia o geacă şi o bagă în geanta de pînză, împreună cu un set de notiţe care par scrise de Tarquin. OK, gata, am plecat.

Trece pe lîngă mine şi iese grăbită din cameră. Mă uit după ea, împietrită. Se poartă ca şi cum nici

n-aş exista. Ce-i cu ea?

— Suze! Alerg pe scări după ea. Ascultă-mă. La ce oră te întorci? Fiindcă aş vrea foarte mult să vorbim. Am nişte probleme cu Luke, iar acum, că a venit şi Elinor, o să fie cam naşpa şi mă simt un pic…

— Ai nişte probleme cu Luke? Se răsuceşte pe călcîie, cu ochii albaştri scăpărînd de furie şi fac un pas în spate, speriată.

— Ştii ceva, Bex? Şi eu am nişte probleme cu Tarquin! Dar nu te interesează deloc, aşa-i? Atunci de ce m-ar interesa pe mine problemele tale idioate?

Preţ de o clipă sînt prea şocată ca să pot răspunde. I s-a scurs tot sîngele din obraji. Sinceră să fiu, arată ca naiba. Are ochii roşii, observ acum. S-a întîmplat ceva de care eu nu ştiu?

— Despre ce vorbeşti? întreb îngrijorată.

— Vorbesc despre faptul că omul ăla diabolic mi l-a răpit, zice tremurînd. Vorbesc despre faptul că l-a spălat pe creier.

Doar n-a rămas setată pe povestea asta!

— Suze, zic cît pot de calm. Bryce nu e diabolic…

— Nu pricepi deloc, Bex! explodează Suze. L-au dat afară!

— *Ce?*

Mă holbez la ea.

— Comisia de sănătate e de părere că a introdus practici nesănătoase la Golden Peace. Cei de-acolo sînt sincer îngrijoraţi. Vor ca Tarkie să vină la Golden Peace şi să le spună ce se petrecea în timpul acelor şedinţe individuale. Azi mă văd cu un expert în istoria religiilor. El o să mă sfătuiască ce să fac. Acolo mă duc acum cu Alicia. Ea m-a susţinut ¨în întregime şi s-a purtat minunat, adaugă cu glas tremurător. De fapt, Alicia l-a alertat pe soţul ei şi a avut grijă ca Bryce să fie dat afară.

Am amuţit de uimire. Mi se învîrte capul de atîtea informaţii noi. Bryce concediat? Alicia minunată? Tarquin spălat pe creier?

— Suze, îngaim în cele din urmă. Suze, habar n-am avut…

— Sigur că n-ai avut, zice cu o asprime care mă face să tresar. Erai prea ocupată să alegi plicuri.

— Era pentru serviciu, zic ca să mă scuz. Nu pentru distracţie!

— A, da, pentru *serviciu*. Uitasem. Tonul îi e şi mai usturător. Noua ta supercarieră în jurul căreia toţi trebuie să păşim pe vîrfuri, fiindcă eşti celebră. Ei bine, Becky, sper că-ţi savurezi visul. Pe mine mă scuzi, trebuie să văd cum ies din coşmarul ăsta.

Îşi ia cheile de la maşină cu mîinile tremurînd.

— Suze! zic îngrozită. Stai! Uite, hai să bem un ceai…

— Nu se rezolvă cu un ceai! aproape că ţipă. Nu pricepi atîta lucru? Nu, sigur că nu. Din fericire, Alicia a fost lîngă mine. A fost incredibilă. Atît de săritoare şi de amabilă… Glasul îi şovăie brusc. Ştiam că ceva e în neregulă, *ştiam*…

Mă uit la ea, îndurerată. Nu m-am simţit în viaţa mea atît de rău. Toate astea sînt doar din vina mea. Eu l-am dus pe Tarquin la Golden Peace şi n-am ascultat-o pe Suze cînd îmi spunea că e îngrijorată…

— Îmi pare atît de rău… Înghit în sec. Nu mi-am dat seama… Suze, spune-mi ce vrei să fac şi fac… Înaintez să apuc s-o îmbrăţişez, ridică mîinile, oprindu-mi avîntul.

— Trebuie să plec. Mă aşteaptă Alicia.

— Unde-i Tarkie?

— Nu ştiu. Cu Bryce, bănuiesc. Care-i bagă în cap numai prostii şi răutăţi.

Deschide uşa de la intrare, dar eu pun un picior în prag.

— Te rog, Suze, zic disperată. Spune-mi. Ce pot să fac?

Ea mă cîntăreşte tăcută din priviri şi, preţ de o clipă plină de speranţă, cred că o să revină la sentimente mai bune şi o să mă trateze din nou ca pe cea mai veche şi mai bună prietenă a ei. Dar apoi, cu un oftat obosit, clatină din cap.

— Nu, Bex. Tu ocupă-te de problemele tale. Eu o să mă ocup de ale mele.

A plecat. Pîndesc pe geamul lateral, avînd grijă să nu mă observe. O văd grăbindu-se spre maşină. O văd destinzîndu-se la faţă cînd îi strigă ceva Aliciei. Mi se pune un nod în gît şi simt o arsură în piept.

Maşina porneşte pe alee şi-mi lipesc capul de geam, aburindu-l. Ce s-a întîmplat cu viaţa mea? Din seara galei, cînd totul a luat-o razna, simt că trăiesc într-un caleidoscop. Imaginile se rotesc în jurul meu, creînd noi modele în fiecare clipă şi, imediat ce mă obişnuiesc cu unul, se schimbă iar. De ce nu pot lucrurile să rămînă la fel *măcar* pentru *o clipă*?

Porţile electrice se închid încet. Maşina a plecat. Simt că-mi plesneşte inima, doar că nu ştiu sigur din ce cauză: nelinişte în legătură cu Luke, grijă pentru Tarkie, dor după Suze sau ură faţă de Alicia. Fiindcă, orice-ar spune Suze, nu cred că Alicia s-a schimbat. E un alt joc al ei. Dacă acum a fost drăguţă cu Suze şi a sprijinit-o e doar pentru că vrea s-o distrugă mai tîrziu. Are ea vreun plan odios în mînecă, ştiu sigur. Şi Suze are mai multă încredere în ea decît în mine… Suze o place mai mult decît pe mine…

Ochii mi se umplu de lacrimi şi una dintre ele mi se prelinge de-a lungul nasului. Alta o urmează chiar în clipa în care sună telefonul şi mi le şterg repede pe amîndouă în timp ce răspund.

— Aran! Bună! Ce mai faci?

— Hei, fată dragă, spune cu glasul lui relaxat. Aud că te ocupi de stilul lui Sage pentru premiera *Marea Cupolă*. Felicitări, e mare lucru!

— Mersi! Mă forţez să-mi iau un ton cît mai vesel. Sînt atît de încîntată!

— I-ai zis lui Luke? E în delir?

— Oarecum, răspund după o clipă.

Nu doar că nu e în delir, îmi vine să mă tînguiesc, nu e deloc mîndru. Crede c-ar trebui să-i dau afară pe bodyguarzi. Nu vrea să mănînce supă de cereale. Nu vrea să fie vedetă de prim rang. Adică, dacă nu vrei să fii vedetă de prim rang, de ce-ai mai venit la Hollywood?

— Ei, ghici cine vrea să te cunoască la premieră? Nenita Dietz.

— Nu se poate! Mi se taie respiraţia. Nenita Dietz a auzit de mine?

Cu toate problemele, mă binedispun pe loc. Am colindat tot studioul în timpul turului ăluia stupid ca să dau de Nenita Dietz. Şi acum ea încearcă să dea de mine!

— Sigur c-a auzit de tine. Aran rîde. O să stabilim o întîlnire, o ocazie de-a face poze împreună pe covorul roşu, poate discutaţi la petrecere… Cum îţi sună?

— Incredibil!

Respir adînc. Cînd închid, mă simt ameţită. Eu şi Nenita Dietz pe covorul roşu. Devenind prietene şi discutînd despre modă. Nu îndrăzneam nici să *visez* la aşa ceva.

— Hei, ia ghici! strig înainte să-mi dau seama că nu e nimeni prin preajmă să mă audă. O clipă mai tîrziu, de după uşă apare Jeff.

— Eşti OK? mă întreabă.

— O să mă întîlnesc cu Nenita Dietz! zic. Pe covorul roşu! *Ea* a cerut să mă întîlnească. Ştii cît de importantă e chestia asta? Chipul lui Jeff e impasibil, dar văd că încearcă să găsească un indiciu în expresia mea.

— Bravo, zice în fine, dînd din cap. Dispare iar şi eu îmi înăbuş sentimentul de dezamăgire că n-a fost măcar un pic mai impresionat. Nimeni nu e mîndru de mine, nici măcar bodyguardul meu. Altă lacrimă mi se rostogoleşte pe obraz şi mi-o şterg repede. E stupid. *Stupid*. Viaţa e minunată. De ce mă simt aşa?

O s-o sun pe mama, îmi vine soluţia din senin. Mama o să mă facă să mă simt mai bine. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta de nu ştiu cînd. Şi o s-o liniştesc şi eu în legătură cu tata. În Anglia e seară. Perfect. Mă las pe spătarul scaunului, formez numărul şi, cînd îi aud glasul familiar, un sentiment plăcut de relaxare îmi cuprinde tot trupul.

— Mamă! Ce faci? Auzi, o să mă ocup de ţinuta lui Sage pentru o premieră de mîine! Şi mă întîlnesc

cu Nenita Dietz! L-a sunat pe Aran special ca să-i spună că vrea să mă cunoască! Îţi vine să crezi?

— Ce drăguţ, Becky. Mama pare încordată şi distrasă. Auzi, draga mea, unde-i taică-tu? Pot să vorbesc cu el?

— Nu-i acasă acum. Îl rog să te sune.

— Dar unde e? Detectez o urmă de panică în vocea ei. Unde a plecat? Becky, ai zis că eşti cu ochii pe el!

— Păi, *sînt* cu ochii pe el! îi răspund un pic cam enervată. Pe bune, acum, ce se aşteaptă, să-mi urmăresc propriul tată? A tot ieşit în oraş cu Tarquin, mamă. S-au împrietenit la cataramă. E aşa drăguţ. Ieri s-au dus să vadă oraşul şi au luat masa la restaurant şi… Mă opresc chiar înainte de-a rosti cuvintele „s-au îmbătat“. S-au simţit bine, mă corectez. Mamă, nu trebuie să-ţi faci griji.

— Totuşi *care-i treaba*? De ce-a luat aşa, din senin, avionul spre LA? Pare să fie încă supărată. Ai aflat? Ce ţi-a spus, scumpa mea?

Simt o împunsătură de vinovăţie. Ar fi trebuit să găsesc timp ieri să discut cu tata. Chiar aşa. Şi ar fi trebuit să-i fac rost de autografe. Mă simt groaznic.

— Nu mi-a zis *mare lucru*, recunosc. Dar îţi promit că diseară avem o discuţie serioasă şi scot tot ce trebuie de la el.

Cînd pun telefonul jos, zece minute mai tîrziu, mă simt şi mai bine, şi mai rău. Mai bine, fiindcă întotdeauna mă înveselesc cînd vorbesc cu mama. Mai rău, fiindcă îmi dau seama că am lăsat lucrurile s-o ia razna. Am fost prea distrasă. Ar fi trebuit să mă ocup de tata… Ar fi trebuit să fiu acolo pentru Suze… Închid ochii, îngropîndu-mi capul în mîini. Totul doare şi totul e greşit. Am dat greş pe toate planurile odată şi nici măcar nu mi-am dat seama, iar acum nu ştiu de unde să încep ca să îndrept lucrurile… Ce să *fac*?

Stau pur şi simplu acolo, pierzînd noţiunea timpului şi lăsîndu-mi gîndurile să se învîrtă încet în cerc şi, treptat, să se aşeze. Apoi, hotărîtă, iau o foaie din carnetul pentru notiţe din bucătărie şi scriu un titlu: *Hotărîri*. Am să-mi schimb viaţa şi am s-o fac să meargă cum trebuie. N-am s-o las să se mai învîrtă aiurea ca un caleidoscop. E viaţa *mea*, ceea ce înseamnă că *eu* hotărăsc cum merge. Chiar dacă asta înseamnă să dau cu ea de pămînt, să-i trag pumni în cap şi să-i spun „Ia de-aici, viaţă!“.

Notez repede tot ce-mi trece prin minte, după care mă sprijin de spătar şi mă uit hotărîtă la listă. Sînt destul de multe – o să fie o provocare –, dar le pot face pe toate. *Trebuie* să le fac pe toate.

Hotărîri:

1. Să-i împac pe Luke şi pe Elinor. (Ca Sf. Francisc.)
2. Să apar pe covorul roşu şi să strîng un milion de autografe pentru tata.
3. Să găsesc ţinuta perfectă pentru Sage şi să fiu angajată de Nenita Dietz.
4. Să mă împrietenesc din nou cu Suze.
5. Să-l salvez pe Tarkie de pericolul de-a fi absorbit de un cult religios.
6. Să găsesc motivul călătoriei tatei şi s-o liniştesc pe mama.
7. Să-mi cumpăr un sutien fără bretele.

OK, aşa e, ultima nu e tocmai o chestie care să-ţi schimbe viaţa, dar chiar am nevoie de un sutien fără bretele.

NOUĂSPREZECE

Pînă la ora trei după-amiază mă simt mult mai calmă. Mi-am cumpărat sutien şi i-am trimis lui Sage la probat trei rochii, şase perechi de pantofi şi un costum cu smoching. (Nu cred că o să aleagă smochingul, dar ar trebui. Ar arăta incredibil.) În afară de asta, am luat-o pe Minnie mai devreme de la grădiniţă şi am îmbrăcat-o în cea mai dulcică rochiţă frez, cu bentiţă lată în talie şi mîneci bufante. Are şi chiloţei asortaţi şi, sinceră să fiu, sînt de-a dreptul invidioasă. Rochiile pentru femei de ce n-au şi ele

chiloţei asortaţi? Toată lumea le-ar cumpăra. Poate le scriu cîtorva designeri să le propun asta.

Jeff ne-a condus la Purple Tea Room, care se află pe Melrose Avenue, pe la mijloc şi are o firmă mare, pictată de mînă, cu litere înflorate. O ajut pe Minnie să se dea jos din SUV, îi aranjez rochiţa şi zic:

— Ne vedem mai tîrziu, Jeff. Te sun.

Apoi pornim spre ceainărie şi deschid uşa de sticlă.

Vai de mine şi de mine.

OK, nu cred că Aran şi cu mine înţelegem acelaşi lucru prin „ceai de după-masă“. Eu, cînd spun „ceai de după-masă“, mă refer la ceainice de argint, chelneriţe în şorţuri albe cu volănaşe şi la mini-sendvişuri cu castraveţi. Mă refer la feţe de masă apretate, poate şi o harfă care cîntă, şi la doamne gen Miss Marple care stau la masa de alături.

The Purple Tea Room n-are nimic din toate astea. În primul rînd, nu există nici scaune şi nici mese, doar perne şi fotolii-puf şi taburete cu forme ciudate făcute din lemn. Încăperea e mare, însă e foarte slab luminată, cu lumînări ce aruncă umbre tremurătoare pe pereţi. Se aude muzică, un cîntec oriental interpretat la *sitar*, şi aerul pare parfumat, însă nu miroase a biscuiţi fragezi şi scorţişoară. Ci, mai degrabă, a…

Mă rog. Hmm. Ai crede că sînt mai subtili. Adică nu sîntem la Amsterdam, nu?

Oriunde mă uit, văd hipsteri tineri, întinşi care cum are chef, sorbind ceai din ceşti şi tastînd la Mac-urile lor, în timp ce tălpile sau umerii le sînt masate de nişte inşi care par terapeuţi îmbrăcaţi în şalvari indieni. Iar în mijlocul tuturor stă Elinor, cu spatele perfect drept, în veşnicul ei taior rigid din *bouclé*, cu o expresie rece pe chip. E aşezată pe un taburet în formă de ciupercă, ţine în mînă un pahar cu apă şi se uită în jur de parcă ar fi regina Victoria, iar ceilalţi – nişte sălbatici, supuşii ei. Îmi muşc buza, străduindu-mă să nu chicotesc. Biata Elinor. Probabil că şi ea se aştepta la feţe de masă apretate.

E cam palidă şi cam slabă, dar părul ei brunet e coafat impecabil, stil coif, ca întotdeauna, şi spatele îi e drept ca o vergea.

— Doamnaaa! strigă Minnie cînd o zăreşte pe Elinor.

— Mami! Se întoarce spre mine fericită. E *Doamnaaaa*!

Apoi se smuceşte din strînsoarea mea, aleargă spre Elinor şi se aruncă drăgăstoasă la picioarele ei. Toţi cei din ceainărie se întorc să ne privească şi aud cîteva „Aaa“-uri. Adică, orice părere ai avea despre Elinor, scena e adorabilă.

De fapt, nici nu mai ştiu de cînd n-am mai văzut-o pe Minnie atît de încîntată. Tremură din tot trupul de emoţie, ochii îi strălucesc şi ridică întruna privirea spre mine, de parcă ar vrea să împărtăşesc cu ea acest moment minunat. Elinor pare şi ea destul de încîntată s-o vadă pe Minnie. Obrajii i-au devenit trandafirii şi chipul îngheţat i s-a însufleţit.

— Măi să fie, Minnie, o aud spunînd. Ia să te văd, Minnie. Ai crescut.

Minnie scotoceşte în geanta din piele de crocodil a lui Elinor şi scoate victorioasă un puzzle. De fiecare dată cînd se întîlnesc, Elinor aduce un alt puzzle, pe care îl rezolvă sub privirile pline de admiraţie ale lui Minnie.

— O să-l facem împreună, spune Elinor. E o imagine a clădirii Wellesley-Baker din Boston. Pe vremuri, era a străbunicului meu, strămoşul tău.

Minnie dă din cap automat, după care se întoarce spre mine.

— Mami, Doamnaaa!

Bucuria ei e atît de contagioasă, că mă trezesc zîmbind şi eu larg şi zicînd:

— Da, draga mea, Doamna! Nu-i aşa că-i drăguţ?

Toată treaba asta cu „Doamna“ a început fiindcă a trebuit să păstrăm întîlnirile cu Elinor secrete faţă de Luke şi nu puteam risca s-o auzim spunînd „Azi ne-am văzut cu buni Elinor.“

Adică, întîlnirile continuă să fie secrete. Întîlnirea de azi e secretă. Şi, uitîndu-mă cum Minnie şi Elinor se privesc încîntate, simt o hotărîre bruscă. Ruptura asta dintre ei e stupidă şi tristă şi trebuie să

înceteze imediat. Luke şi Elinor trebuie să se împace. Au o *familie* împreună.

Ştiu că Elinor a spus ceva lipsit de tact sau chiar mai rău despre mama vitregă iubită a lui Luke, lucru care l-a deranjat profund. (N-am aflat niciodată detaliile exacte.) Aşa a început toată cearta asta. Dar viaţa nu înseamnă să te agăţi de lucrurile rele. Ci trebuie să însemne să prinzi din mers toate lucrurile bune şi să dai uitării lucrurile rele. Cînd mă uit la Elinor cum deschide puzzle-ul în faţa unei Minnie în extaz, ştiu că ea e un lucru bun. Pentru Minnie, pentru mine şi pentru Luke. Mă rog, nu e perfectă, dar cine e?

— Pot să vă ofer nişte ceai?

O fată cu aer nepăsător, şorţ de olandă şi pantaloni albi cu turul lăsat s-a apropiat de noi fără zgomot, aşa că prezenţa ei bruscă mă face să tresar.

— O, da, vă rog, spun. Minunat. Pentru mine un ceai obişnuit, mulţumesc. Iar pentru fiica mea, lapte.

— „Ceai obişnuit“? repetă fata, de parcă aş vorbi în swahili. V-aţi uitat la meniul nostru de ceai? Arată din cap spre o broşură din poala lui Elinor, care pare să aibă cam patruzeci de pagini.

— Am renunţat, spune Elinor înţepată. Aş dori apă caldă şi lămîie, vă rog.

— Hai să ne uităm un pic…

Mă apuc să frunzăresc broşura, dar nu trece mult şi mi se înceţoşează privirea de la atîtea rînduri scrise mic. Cum pot să existe atîtea feluri de ceai? E stupid. În Anglia ţi se dă pur şi simplu *ceai*.

— Avem ceaiuri pentru diverse necesităţi, spune fata săritoare. Cu fenicul şi mentă pentru digestie sau cu trifoi roşu şi urzică pentru probleme de ten…

Probleme de ten? Mă uit la ea bănuitoare. Oare încearcă să sugereze ceva?

— Ceaiurile albe sînt foarte populare…

Pe bune, acum, ceaiul n-ar trebui să fie *alb*. Nu ştiu ce i-ar spune mama fetei ăsteia. Probabil ar scoate un pliculeţ de Typhoo şi i-ar zice: „*Ăsta* e ceai, draga mea“.

— Aveţi vreun ceai care să-ţi facă viaţa splendidă din toate punctele de vedere? zic, doar aşa, ca s-o zgîndăresc puţin.

— Da, răspunde ea fără să clipească. Ceaiul nostru de hibiscus, portocală şi sunătoare induce o stare de bine generată prin stimularea dispoziţiei. Noi îi spunem ceaiul fericirii.

— Aha, zic surprinsă. Păi, atunci eu unul din ăsta aş dori. Vrei şi tu unul, Elinor?

— Nu doresc să-mi stimulez dispoziţia, mulţumesc.

Îi aruncă fetei o privire severă. Ce păcat. Mi-ar plăcea să o văd pe Elinor luînd pastile de fericire. Poate că, o dată în viaţă, ar zîmbi şi ea ca toţi oamenii. Dar, îmi dau brusc seama, poate că i-ar crăpa faţa. Din colţurile gurii i-ar cădea pudră albă şi faţa i s-ar dezintegra pe loc în praf de ipsos sau ce-o fi chestia aia cu care au retuşat-o.

Fata i-a predat comanda noastră unui tip care trece prin apropiere, îmbrăcat într-un costum ce aminteşte de cel al unui călugăr tibetan, şi acum se întoarce.

— Vă pot oferi o şedinţă gratuită de reflexologie sau altă terapie holistică?

— Nu, mulţumesc, refuz politicos. Vrem doar să vorbim.

— Sîntem foarte discreţi, insistă fata. Vă putem lucra tălpile, capul sau punctele de presiune de pe faţă…

O văd pe Elinor oripilîndu-se la simplul gînd.

— Nu doresc să fiu atinsă, spune înţepată. Mulţumesc.

— Putem lucra fără să vă atingem, o asigură fata. Putem să vă oferim o şedinţă de tarot sau o meditaţie melodică sau să lucrăm cu aura dumneavoastră.

Îmi vine să izbucnesc în rîs cînd văd expresia lui Elinor. Cu aura ei? Se referă cumva la norul ăla de dezaprobare îngheţat ce o urmează în permanenţă, lăsînd impresia că are propria atmosferă?

— Eu nu am aură, zice, glasul ei căpătînd inflexiuni ascuţite ca nişte ţurţuri. Mi-a fost extrasă chirurgical.

Se uită pieziş la mine şi apoi, spre totala mea uimire, clipeşte abia sesizabil.

O, Doamne! Oare am auzit bine? Elinor tocmai a făcut o glumă?

Pe seama propriei persoane?

Sînt atît de uluită, că nici nu pot vorbi, iar fata pare şi ea un pic perplexă, fiindcă se retrage fără să mai încerce să ne bage pe gît alte terapii. Minnie n-a scăpat-o din ochi pe Elinor în tot acest timp, iar acum Elinor se întoarce către ea.

— Ce e, Minnie? spune intransigentă. Nu-i frumos să te holbezi la oameni. Nu stai jos?

Elinor vorbeşte întotdeauna cu ea de parcă ar fi om în toată firea, iar Minnie e înnebunită după asta. Nu răspunde, dar se apleacă în faţă şi culege o aţă de pe fusta lui Elinor.

— Gata, zice nepăsătoare şi aruncă aţa jos.

Ha! Ha-ha-ha!

De cîte ori n-a cules Elinor cîte o scamă sau o firimitură de pe hainele mele? Iar acum Minnie m-a răzbunat. Doar că Elinor nu pare cîtuşi de puţin afectată.

— Mulţumesc, îi spune sobră lui Minnie. Camerista de la hotelul meu e cam lasă-mă să te las.

— Las, încuviinţează Minnie, la fel de serioasă. Las bas… *Ghici* cât de mult te iubesc, adaugă fără nici o legătură.

Ştiu că Minnie citează din cartea din care îi citim înainte de culcare, dar Elinor nu ştie – şi sînt uluită de reacţia ei imediată. Pometii încep să-i tremure şi în ochii ei se iveşte o sclipire ciudată.

— Măi, spune cu glas scăzut. Măi, măi, Minnie.

E aproape insuportabil să-i privesc chipul încordat, alb ca creta, luptîndu-se cu emoţia. Pune mîna ridată şi inelată pe capul lui Minnie şi o mîngîie de cîteva ori, de parcă asta ar fi tot ce e în stare să facă.

Doamne, ce mi-ar plăcea s-o văd destinzîndu-se. Ar fi trebuit să comand ceai-schimbător-de-dispoziţie-pentru-femei-în-vîrstă-reprimate-în-costume-Chanel.

— Elinor, trebuie să te împăcăm cu Luke, zic impulsiv. Vreau să faci parte din familie. Aşa cum se cuvine. O să pun la cale o intervenţie şi n-o să vă las pe nici unul din voi să plecaţi pînă nu sînteţi prieteni.

— Nu cred că „prieteni“ e cuvîntul potrivit, spune ea cu un aer perplex. Sîntem mamă şi fiu, nu avem aceeaşi vîrstă.

OK, de-asta nu se poate ajuta singură.

— Ba da, este! o contrazic. E cît se poate de potrivit. Eu sînt prietenă cu mama şi la fel de bine poţi şi tu să fii prietenă cu Luke. Cînd o să-i spun tot ce-ai făcut penru petrecere…

— Nu. Elinor mă întrerupe, cu vocea brusc tăioasă ca oţelul. Ţi-am spus, Rebecca, Luke nu trebuie să afle niciodată despre implicarea mea.

— Dar ai făcut un lucru incredibil! spun frustrată. Iar el crede că au fost Suze şi Tarkie! E o nebunie!

— Nu trebuie să afle niciodată.

— Dar…

— Nu trebuie să afle niciodată. Nu am să-i cumpăr dragostea, adaugă, atît de încet că abia o aud.

— Elinor, nu înseamnă că-i „cumperi dragostea“, zic cu blîndeţe. Nu e vorba doar de bani. E vorba de toate gîndurile şi eforturile pe care le-ai investit.

Fata soseşte cu băuturile noastre şi rămînem amîndouă tăcute în timp ce ea aranjează ceainicele, ceştile, sitele şi micile cristale de zahăr pe un cărucior făcut din bambus. Îi torn lui Elinor apa ei fierbinte şi ea ridică ceaşca, fără să bea.

— Deci, Elinor, zic pe un ton blînd, încercînd s-o înduplec. O să-i spui?

— Nu, zice ea pe un ton categoric. Şi nici tu n-ai să-i spui. Mi-ai promis.

Aoleu. Femeia asta e făcută din granit. Intervenţia n-o să fie deloc uşoară.

— Bine, atunci. Găsim noi o altă cale.

Scotocesc în geantă după notiţele mele despre „rezolvarea conflictelor“. Le-am printat de pe Google

şi au fost destul de folositoare, doar că mi-am dat seama un pic cam tîrziu că sînt despre rezolvarea conflictelor în cazul unei greve. Mă uit rapid peste pagini, încercînd să găsesc ceva util. *Pichetare*, nu… *reprezentare sindicală*, nu… *Director Sănătate şi securitate*, nu… *tehnici de cooperare*… aaa, hai că ne-apropiem. *Strategia de negociere: cîştigător/cîştigător*.

Da! Asta-i foarte bună. E e exact ce ne trebuie. De fapt, nu pricep de ce-ar alege cineva vreodată altceva. Adică, de ce-ar opta pentru o strategie *necîştigător/necîştigător*?

Citesc paragraful şi expresia care îmi sare întruna în ochi e „teren comun".

— Trebuie să găsim un teren comun, spun ridicînd privirea. Ce teren comun aveţi tu şi Luke?

În afară de încăpăţînarea asta de catîr, *nu* adaug.

Elinor mă priveşte în tăcere. De parcă n-ar fi înţeles întrebarea.

— Munca de binefacere, zice în fine.

— OK… Mă încrunt puţin sceptică. Altceva? Aţi făcut vreodată ceva amuzant împreună? Trebuie să fi făcut! Cînd era la New York.

Cînd l-am cunoscut pe Luke, era foarte apropiat de Elinor. Nesănătos de apropiat, deşi n-aş zice niciodată asta cu glas tare. Nu vreau să înceapă iar s-o divinizeze, dar oare chiar nu pot să revină, măcar în parte, la relaţia de-atunci?

— Aţi fost vreodată în vacanţă împreună? întreb, mînată de o inspiraţie subită. Şi v-aţi distrat?

Mi-o închipui pe Elinor dansînd limbo în vreo staţiune turistică din Caraibi, în timp ce Luke chiuie cu cocktailul în mînă, şi fac un efort să nu chicotesc.

— Am stat la Hamptons, spune după ce se gîndeşte puţin. Vechiul meu prieten Dirk Greggory avea o căsuţă pe plajă. L-am luat pe Luke acolo de mai multe ori.

— Super. Poate reuşiţi să rememoraţi acele clipe… să mai planificaţi o altă vacanţă…

— Dacă am face-o, ar trebui să fie curînd, spune Elinor cu asprime. Dirk a murit acum doi ani şi fiica lui vinde casa de pe plajă. O greşeală, după părerea mea. Ca şi modificările oribile pe care le-a adus verandei…

— Stai aşa, o întrerup, simţind că mi se învîrte capul. Stai aşa. Deci există o căsuţă în Hamptons de care vă leagă pe amîndoi amintiri plăcute… şi care e pe punctul de-a fi vîndută… şi asta e ultima voastră şansă de-a vă mai duce acolo? De ce n-ai zis asta de la început?

— Urs maro, urs maro, zice Minnie ridicînd privirea de la laptele ei. Ce vezi?

— Nu pricep.

Elinor se încruntă cît poate, adică aproape deloc.

— Ce vezi, mami? întreabă poruncitor Minnie. Ce veeezi?

E bine că-i ştiu toate cărticelele pe de rost.

— O pasăre roşie. Mă întorc spre Elinor. E perfect. Poţi să zici că de-asta ai venit să-l vezi. N-o să-ţi poată întoarce spatele.

— Pasăre roşie, pasăre roşie, ce vezi?

— Un cal albastru.

— Nu! strigă Minnie, aruncîndu-şi paharul pe jos. Nu cal albastru! Raţă galbenă!

— Bine, raţă galbenă, zic stresată. Mă rog. Elinor, aşa trebuie să facem! Încearcă să-ţi aminteşti toate clipele extraordinare pe care le-aţi petrecut împreună şi să-i vorbeşti despre ele lui Luke. Încearcă să regăseşti legătura pe care o aveaţi atunci.

Elinor mă priveşte sceptic şi oftez. Ce bine-ar fi dacă ar arăta şi ea mai normal. (Şi cînd spun asta, *nu mă refer* la manichiura perfectă şi la pantofii asortaţi.)

— Ai putea să porţi ceva mai puţin formal diseară? îi sugerez. Poate chiar să-ţi dai drumul la păr? Şi să vorbeşti un pic altfel?

Practic, să faci un transplant de personalitate, vreau să spun.

— Să vorbesc un pic altfel?

Elinor pare jignită.

— Încearcă să repeţi după mine. Mă aplec un pic în faţă.

— Luke, dragostea mea, dacă am putea să petrecem puţin timp împreună… Amuţesc cînd îi zăresc expresia rigidă. Văd că n-are de gînd să meargă pe varianta cu „Luke, dragostea mea“. Bine, hai să încercăm altfel. Ai putea spune „Luke, îngerul meu…“ Chipul ei devine şi mai rigid. „Luke, scumpul meu… dragul meu“. Tac. OK, cum *ai spune* tu?

— Luke, fiul meu, răspunde Elinor.

— Parc-ai fi Darth Vader, zic sec.

Elinor nici nu clipeşte.

— Asta e, zice şi ia o gură de apă.

N-ar fi putut spune ceva *mai tipic* pentru Darth Vader. Zici că acum o să ordone uciderea a o mie de novici Jedi nevinovaţi.

— În fine, fă tot ce poţi. Mă întind obosită după ceaşca de ceai. Şi eu am să fac la fel. E tot ce putem face.

De la: Yeager, Mack
Pentru: Brandon, Rebecca
Subiect: Re: **Darth Vader**

Dragă Rebecca,

Îţi mulţumesc pentru e-mail.

Există multe teorii privind sursa de inspiraţie pentru Darth Vader, aşa cum am scris şi în cartea mea *De unde se trage Anakin?*, disponibilă în toate librăriile care se respectă.

Dacă se bazează pe o „persoană din viaţa reală“, aşa cum sugerezi, sau dacă această persoană şi-a lăsat „genele din viaţa reală să-şi facă de cap în bazinul genetic al umanităţii ca să se servească din ele cine doreşte“ rămîne însă discutabil.

Pe scurt, cred că e puţin probabil ca soacra ta să fie înrudită cu Darth Vader.

Cele mai bune urări şi Forţa fie cu tine,

Mack Yeager
Preşedinte SWGS
STAR WARS GENEALOGY SOCIETY

DOUĂZECI

Am stabilit ca Elinor să vină la noi pe la şapte seara şi la şapte fără zece beau puţin vin, încercînd să rămîn calmă. Nu ştiam că e atît de stresant să fii negociator de pace. Oare aşa se stresează şi dalai-lama înainte de-a răspîndi pacea în toată lumea? Oare se dă şi el cu balsam de buze de trei ori ca să se mai liniştească? (Mă rog, cred că e puţin probabil.)

Măcar Minnie s-a culcat fără să facă scandal, iar ceilalţi copii se uită fericiţi la *Wall-E*. Intervenţia

ar trebui să se încheie înainte de ora lor de culcare. Sau aşa sper. Oare cît durează o intervenţie?

O, Doamne! De ce m-am băgat eu în treaba asta?

Partea bună e că Locul Intervenţiei (adică bucătăria) arată super. Am aprins vreo douăzeci de lumînări pentru a crea o atmosferă blîndă şi caldă, am pus muzică relaxantă în fundal şi port o rochie de un verde liniştitor. Mă rog, ar fi liniştitor dacă n-aş fi dat pe ea 280 de dolari săptămîna trecută la Intermix şi azi n-aş fi văzut-o redusă la 79,99! Ar fi putut să mă avertizeze şi pe mine. Ar fi putut să-mi transmită un semnal secret. Cred că vînzătoarea murea de rîs în sinea ei în timp ce mi-o împacheta.

În fine. Nu contează. Luke n-are nevoie să ştie toate astea.

Chestia e că locul e pregătit, eu sînt pregătită şi acum nu mai trebuie decît să sosească Elinor. Nu mă pot preface că nu sînt încordată. Şi nici că atmosfera nu e încordată. Mă uit întruna la Luke, întrebîndu-mă cum o să reacţioneze.

Stă la masa din bucătărie şi bea o bere, cu spatele la mine. Cînd mă uit la el, simt că mi se strînge inima. Nu ne e bine. Nu mai sîntem *noi*. Nu e vorba că ne-am fi certat iar, parcă e şi mai rău. Nu ne privim în ochi şi nici unul dintre noi n-a pomenit azi-dimineaţă de discuţia noastră. Singurul moment în care l-am văzut pe Luke zîmbind azi a fost mai devreme, cînd vorbea la telefon cu Gary, colegul lui.

Gary e în New York acum, dar mîine-dimineaţă se întoarce la Londra. Vorbeau despre întîlnirea cu cei de la Trezorerie şi Luke părea extrem de surescitat. Repeta întruna „numărul 10“ şi „politică“ şi îmi dădeam seama că mintea îi zbîrnîia, plină de idei. Rîdea întruna la ce spunea Gary şi părea într-o dispoziţie mai bună decît a fost de zile întregi.

Nu-mi place, nu-mi place *deloc* că trebuie s-o spun… dar adevărul e că domeniul finanţelor i se potriveşte mai bine decît cel al filmului.

Tata e tot plecat, ceea ce îmi pică destul de bine, fiindcă dacă ar fi aici, sigur ar vrea să participe şi el la intervenţie şi ar începe să-i spună lui Elinor că ar arăta mult mai bine dacă ar pune ceva cărniţă pe ea. N-am nici o veste de la Suze de cînd am văzut-o azi-dimineaţă, în afară de un SMS prin care mă ruga să iau copiii de la activităţile lor de club. Ştiu că s-a întors mai devreme acasă, fiindcă mi-a spus Mitchell. Se pare că era tot cu Alicia şi încă îl mai căuta pe Tarquin. A cutreierat toată casa strigînd „Tarkie! Tarquin, unde eşti?“, după care a plecat iar. Asta-i tot ce-a avut de spus despre Suze. După care a început să-mi dea un raport complet despre punctele slabe din sistemul de securitate pe care le-a descoperit peste zi (două, ambele constînd în faptul că băieţelul vecinilor îşi tot arunca Frisbee-ul la noi în grădină).

Cred că Mitchell o să fie fericit să plece. Azi era atît de plictisit, că ne-a reparat grătarul, după care mi l-a arătat foarte mîndru. Nici măcar nu ştiam că e stricat, sinceră să fiu. De fapt, ar trebui să-i spun lui Luke.

— Apropo, Mitchell a reparat grătarul, zic rupînd tăcerea, puţin jenată.

— Făceam eu asta, zice Luke imediat, cu glasul încordat. Nu era nevoie să-l rogi pe Mitchell.

— Dar nu l-am rugat! Nici nu ştiam că e stricat…, îngaim, cam disperată. Trebuie neapărat să-l binedispun cumva înainte să apară Elinor.

— Ascultă, Luke… Îmi muşc buza. Sîntem OK?

O clipă se lasă tăcerea, după care Luke ridică din umeri.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, asta! răspund frustrată. Faptul că nici nu ne uităm unul la altul! Că ne sare ţandăra imediat!

— Şi te miră? întreabă Luke înfierbîntat. Mi-am petrecut toată ziua încercînd să văd cum să închei civilizat povestea asta cu Sage şi Lois. Treabă care ar fi fost mult mai simplă dacă aş fi ştiut de la început că e o făcătură.

— Şşşş! zic uitîndu-mă spre uşa deschisă. Poate te aude Jeff!

— În clipa asta chiar nu-mi pasă cine mă aude, zice Luke tăios.

Pare complet sătul de toate, şi ştiu că în parte e din vina mea.

— Luke, îmi pare foarte rău, zic întinzînd o mînă ca s-o apuce pe-a lui. Îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să-ţi spun despre Lois şi Sage cînd m-ai întrebat. Dar, te rog, uită-te la mine.

Luke mai ia o gură mare de bere şi mă priveşte, în fine, în ochi.

— Becky, viaţa e şi aşa destul de grea, nu e cazul să mai avem şi secrete unul faţă de celălalt, zice. Ar trebui să fim de aceeaşi parte a baricadei.

— Dar sînt de partea ta! zic cu ardoare. Evident că sînt. Doar că nu am judecat bine. Am încercat să fiu independentă… să-mi pun cariera pe picioare…

— Am înţeles asta. Oftează. Nu vreau să spun că nu putem face fiecare ce dorim. Dacă trebuie să petreci ceva timp în LA pentru cariera ta, atunci asta trebuie să faci şi o să ne străduim să funcţionăm cumva. Îmi aruncă un zîmbet încordat. Nu pot pretinde că abia aştept o viaţă fără tine, dar dacă ăsta e visul tău, n-am să-ţi stau împotrivă. Şovăie, răsuceşte sticla de bere între degete, apoi o aşază ferm pe masă. Dar trebuie să fim sinceri unul cu altul. *E vital*, Becky. Sinceritatea e baza, fără ea nu putem construi nimic.

— Ştiu, zic cu un nod în gît. Ştiu asta.

O, Doamne, oare să-i spun repede că în seara asta vine Elinor? Să-i explic tot? Să-i explic motivele mele, să-i spun întreaga poveste, să încerc să-l fac să înţeleagă…

Dar e prea tîrziu. Pe cînd trag adînc aer în piept ca să încep, se aude soneria şi mi se strînge stomacul de nelinişte. A venit. Ajutor! A venit.

— Mă duc eu, zic cu respiraţia tăiată şi pornesc repede spre uşă, înainte ca Luke să facă vreo mişcare. Jeff, mă duc eu! strig cînd îi aud paşii grei apropiindu-se dinspre camera cu televizorul. Ştiu cine e!

I-am dat mai devreme lui Elinor codul de la poartă şi i-am spus lui Mitchell să-l închidă pe Echo.

Inima îmi bate nebuneşte cînd deschid larg uşa grea de la intrare. Şi iat-o. Soacra mea. Primul lucru pe care îl văd e licărul de nelinişte din ochii ei. Iar al doilea e rochia. E îmbrăcată în rochie. O rochie petrecută. Elinor Sherman e îmbrăcată într-o *rochie petrecută*?

Clipesc uluită. N-am văzut-o niciodată pe Elinor în altceva decît în taior sau poate într-o rochie de seară cu o croială extrem de simandicoasă. Oare de unde şi-o fi luat-o? Trebuie să se fi dus să şi-o cumpere special.

Nu-i vine ca turnată. E atît de slabă, că flutură un pic pe lîngă corp. Iar eu n-aş fi ales niciodată imprimeul ăsta cu maro şi crem. Însă ideea e că o poartă. A făcut efortul. E ca şi cum şi-ar fi dat jos armura.

Şi părul ei are ceva diferit. Nu-mi dau seama ce, pentru că părul lui Elinor a fost întotdeauna un mare mister pentru mine. Nu e propriu-zis păr, mai degrabă un coif. (Uneori mă întreb chiar dacă n-o fi cumva o perucă.) Dar în seara asta e mai moale şi mai lejer.

— Arăţi super! şoptesc strîngîndu-i mîna uscăţivă. Bravo! OK. Eşti pregătită?

Pe cînd ne îndreptăm spre bucătărie, simt că mi se face rău de teamă, dar mă forţez să merg mai departe. Pot s-o fac. Trebuie s-o fac. Nu ne putem petrece restul vieţii ignorînd-o pe Elinor ca pe-o proscrisă.

Intrăm. Iau cheia grea din sertarul în care am ascuns-o de Minnie şi încui repede uşa. Apoi mă întorc cu faţa spre Luke, respirînd precipitat.

Nu ştiu la ce mă aşteptam… Nu ştiu ce speram…

OK, *ştiu* ce speram. În adîncul sufletului, speram că Luke o să ridice ochii şi expresia o să i se schimbe de la înţelegere tristă la acceptare înţeleaptă, după care o să spună ceva simplu cum ar fi: „Mamă. E timpul să facem pace. Acum îmi dau seama“. Şi n-am mai avea nevoie de nici o intervenţie.

Dar nu se întîmplă deloc aşa. Se uită uluit la Elinor, însă expresia nu i se schimbă. Sau se schimbă în mai rău. Cînd se întoarce spre mine, uluiala se transformă în furie îngheţată. Pentru prima oară în viaţă,

chiar mi-e frică să mă uit la el.

— Glumeşti, zice pe un ton mai rece ca niciodată. Spune-mi că glumeşti.

— Nu glumesc deloc, răspund cu vocea tremurînd.

Luke mă priveşte încă o clipă, apoi se îndreaptă spre uşă, fără să-i arunce măcar o privire lui Elinor.

— Am încuiat-o, strig după el. E o intervenţie!

— O ce?

Se răsuceşte pe călcîie, cu mîna pe clanţă.

— O intervenţie. Avem o problemă şi trebuie s-o rezolvăm, nu ieşim din încăperea asta pînă n-o facem, zic mai curajoasă decît mă simt.

Cîteva clipe, nimeni nu se mişcă. Luke se uită drept în ochii mei – e ca şi cum am avea o discuţie intimă pe muteşte. E ca şi cum i-aş putea auzi cuvintele: *Nu pot să cred că ai făcut-o. Nu pot să cred.*

Iar eu răspund: *Am făcut-o. Ba chiar am făcut-o.*

În cele din urmă, Luke se duce la frigider şi scoate o sticlă de vin. Toarnă un pahar, i-l întinde lui Elinor şi o întreabă scurt:

— Ce vrei?

Îmi stă inima. Are un ton de ţînc supărat.

— E mama ta, zic. Nu-i vorbi aşa.

— *Nu e* mama mea, spune Luke cu asprime.

— *Nu sînt* mama lui, repetă şi Elinor cu şi mai multă asprime decît el şi zăresc un licăr de uimire în ochii lui Luke.

Doamne, cum seamănă! Ce ironie! Zici că au ieşit amîndoi dintr-un set de matrioşti, cum stau băţoşi, cu bărbia ridicată şi privirea dură ca oţelul.

— Mi-am pierdut dreptul de-a fi mama ta cu mulţi ani în urmă, spune Elinor mai calm. Ştiu asta, Luke. Dar aş vrea să fiu bunica lui Minnie. Şi… prietena ta.

Îmi aruncă o privire şi eu dau uşor din cap a încurajare.

Ştiu cît de greu trebuie să-i fie lui Elinor. Ştiu că nu-i vine *deloc* uşor. Dar pe bune, acum, cu părul coafat mai lejer, cu un pahar de vin în mînă, folosind cuvîntul „prieten“, pare aproape normală. Face un pas timid către Luke şi îmi doresc să o vadă şi el aşa cum o văd eu. Însă el e încordat ca un arici şi o priveşte bănuitor. *Nu vrea* să vadă.

— Tot nu pricep, zice. De ce eşti aici?

— E aici fiindcă toate astea sînt complet aiurea! izbucnesc, incapabilă să mai păstrez tăcerea. Prin venele voastre curge acelaşi sînge. Sînteţi legaţi unul de altul, OK?, fie că vă place sau nu. Şi într-o zi o să muriţi amîndoi!

OK, aici am exagerat puţin. Nu ştiu ce mi-a venit să zic asta.

— *O să murim amîndoi*? repetă Luke uluit. Şi ce legătură are asta?

— Păi are…, şovăi un moment. Fiindcă o să ajungeţi în rai sau o să plutiţi în ceruri sau mai ştiu eu unde, OK?

Luke ridică dintr-o sprînceană.

— O să plutim în ceruri.

— Da. Atunci o să vă gîndiţi la viaţa voastră şi n-o să vă mai amintiţi nici o ceartă şi nici o vorbă dureroasă, o să vă amintiţi doar *relaţiile* pe care le-aţi avut. O să vedeţi tiparul vieţii voastre. Tiparul vieţii tale e complet greşit, Luke. Nu lăsa un ochi de andrea scăpat să-ţi strice tiparul.

Luke nu reacţionează. Oare mă ascultă?

— Îţi dai seama că, rupînd legătura cu mama ta, strici şi tiparul vieţii lui Minnie? Mă las purtată de val. Şi cum rămîne cu tiparul vieţii mele? Ştii, viaţa ta nu se rezumă doar la tiparul propriei vieţi, Luke. Toate tiparele se întreţes şi creează, cum să spun, o reţea mondială de tipare, un *über*-tipar, şi…

— Dumnezeule! explodează Luke. Mai lasă-mă naibii cu tiparele astea nenorocite!

Mă uit la el, rănită. Eram destul de mîndră de teoria mea cu tiparele. Atunci, cu coada ochiului, o zăresc pe Elinor retrăgîndu-se către uşă. Doar nu încearcă să scape!

— Unde te duci? O înşfac de braţ. Spune-i despre căsuţă.

— Despre căsuţă?

Luke reuşeşte să facă pînă şi cuvîntul „căsuţă“ să sune suspect şi sinistru. Îi dau un ghiont lui Elinor să vorbească. Pe bune, acum, oamenii ăştia doi chiar nu vor să facă nici un efort.

— A murit Dirk Greggory, spune Elinor. Cred că îţi plăcea mult căsuţa lui. Am putea să o mai vizităm pentru ultima oară înainte ca fiica lui s-o vîndă. Dar trebuie să anunţ familia.

— A. Luke pare surprins. Înţeleg.

— Am o fotografie cu tine acolo, spune Elinor spre mirarea mea şi-şi deschide geanta.

Scoate un portofel vechi, din piele de crocodil şi desface clamele metalice. Zăresc imediat o poză veche, alb-negru, cu un tip superb, pe care Elinor o ascunde repede. Trece rapid peste alte cinci fotografii, după care scoate una şi i-o întinde lui Luke.

— Ţi-o aminteşti pe asta?

Mă uit la fotografie curioasă şi văd un Luke mai tînăr stînd în picioare pe o plajă nisipoasă, în tricou polo şi pantaloni de bumbac suflecaţi, desculţ. Ţine în mînă o lopată de lemn şi rîde. Are părul mai lung decît acum şi ciufulit de vînt. Simt o mică împunsătură de gelozie. Îmi pare rău că nu l-am cunoscut pe-atunci.

Luke abia dacă aruncă o privire la fotografie.

— A fost acum foarte mult timp.

— Aveai douăzeci şi trei de ani. Mie mi se pare că a fost acum un an sau doi.

Elinor pune o altă fotografie deasupra, fără să spună nimic. De data asta e şi ea în poză. Poartă o bluză muştar, fără spate, *atît de oribilă* şi pantaloni largi, că îmi vine rău. Dar ochelarii de soare sînt cool, iar decorul e incredibil. Stau amîndoi în picioare într-o barcă, cu nimic altceva decît oceanul în fundal.

— Porţi fotografii cu tine? nu mă pot abţine s-o întreb, nevenindu-mi să cred. Elinor îşi ia imediat o expresie de parcă i-aş fi descoperit slăbiciunea secretă.

— Cîteva, spune, şi chipul i se închide iar, devenind de nepătruns. Cîteodată.

E ca un melc, mă gîndesc fascinată. Cum o atingi, cum se retrage. Dar ideea e că melcii pot fi dresaţi.

Oare chiar *pot* fi dresaţi? OK, nu e un melc, e o… broască-ţestoasă. Nu. O suricată? Nu. Ei, dracu ştie ce e. Chestia e că poza asta pare să-l fi captivat pe Luke. Nu-mi dau seama dacă se uită la mare sau la barcă sau la ţinuta oribilă a lui Elinor, dar ceva l-a atins la coarda sensibilă.

— Lui Minnie i-ar plăcea acolo. Ridică privirea spre mine. Şi ţie la fel. E un loc magic. Nisipul, marea… Nu-ţi vine să crezi că poate exista aşa ceva.

— Ai putea fără probleme să închiriezi o barcă, spune Elinor.

— Minnie ar trebui să înveţe să navigheze. Luke are privirea aia scînteietoare, pierdută în zare, pe care o scoate la iveală cînd face planuri. Becky, trebuie să înveţi şi tu să navighezi.

Nu e prima oară cînd Luke pomeneşte de navigat după căsătorie, dar pînă acum am reuşit să mă fofilez.

— Abia aştept! zic veselă.

Cuptorul începe să piuie şi sărim cu toţii ca arşi. De parcă am fi revenit dintr-odată la viaţă. Preţ de o clipă îngrozitoare mi-e teamă ca Luke să nu devină iar rece şi furios, iar Elinor să plece. În schimb, el ridică ochii de la fotografie şi ne priveşte pe rînd pe fiecare. Se duce la fereastră, oftează din rărunchi şi îşi masează faţa cu palmele.

Ştiu ce se petrece în mintea lui. Urăşte să-l grăbească cineva. Trebuie doar să-l ajutăm să ajungă acolo. Elinor îmi urmează sfaturile. Aşteaptă complet nemişcată, abia respirînd.

— Uite… poate că toate astea au durat deja prea mult, spune Luke în sfîrşit. Aş vrea să… o luăm de la început.

Cînd îl aud vorbind, practic mă prăbuşesc de uşurare. Elinor nu se prea exteriorizează de felul ei, dar am învăţat s-o citesc şi pe ea. Cele două cute din bărbie i-au dispărut, ceea ce e acelaşi lucru ca dacă aş auzi-o scoţînd un „Uuf!“.

— Mi-ar plăcea, zice cu glas scăzut. Am vorbit serios.

— Ştiu. Iar eu n-am vrut să spun ce-am spus. Luke zîmbeşte, un zîmbet de băieţel trist, care-mi strînge inima. Nu i-a fost uşor să piardă o mamă şi s-o urască pe cealaltă. Vino aici. O sărută pe Elinor scurt pe obraz. Rămîi la cină?

— Păi…

Elinor îmi aruncă o privire întrebătoare şi eu încuviinţez.

— Acum îmi dai cheia? mă întreabă Luke.

— *Cred că da*, zic jucăuş şi i-o întind.

— Trebuie neapărat s-o cunoşti pe Minnie, spune el către Elinor. Cred că nu doarme încă. Mă duc s-o aduc. Minnie! strigă descuind uşa de la bucătărie. E cineva aici pe care vreau să-l cunoşti! N-ai mai văzut-o de cînd era bebeluş, îi spune lui Elinor în timp ce iese. O să fii şocată.

Minnie.

Fir-ar. Minnie. Din punctul de vedere al lui Luke, Minnie şi Elinor nu se cunosc. Eu mă uit la Elinor şi ea la mine şi îmi dau seama că ne trece prin minte acelaşi gînd.

OK. Nu intra în panică. O să fie bine. Trebuie doar să gîndesc rapid… Trebuie s-o scot cumva la capăt… gîndeşte… gîndeşte…

O aud pe Minnie tropăind pe scări apoi pe Luke, care vine în urma ei, zicînd:

— Stai să vezi, Minnie. Am o surpriză pentru tine.

— Surpriză! repetă Minnie. Cadou?

— Nu, nu e un cadou, e o persoană, şi iat-o…

Uşa bucătăriei se deschide şi Minnie rămîne în prag, o siluetă micuţă în cămăşuţa ei de noapte albă cu volănaşe şi papuci cu iepuraş.

— Doamnaaa! strigă veselă.

— Asta e bunica ta! spune Luke fluturînd dintr-o mînă. Minnie, doamna asta e mama *mea*. Vrei s-o saluţi?

Dar ea nu-l ascultă. Aleargă spre Elinor, se aruncă la picioarele ei, după care se chinuie să-i deschidă geanta.

— Doamnaaa! zice. Tati, e Doamnaaa!

Găseşte un puzzle în geanta lui Elinor şi îl scoate victorioasă.

— Puzzle, Doamnaaa! Facem la masă, spune cu grijă, cocoţîndu-se pe un scaun.

— La *masă*. Luke se uită de la una la cealaltă complet buimac. O… cunoaşte, zice. Minnie, draga mea, o cunoşti pe bunica ta?

— Nu „punica“, zice Minnie cu dispreţ. E *Doamnaaa*.

— Te cunoaşte. I se adresează direct lui Elinor. De unde te cunoaşte? Nu te-a mai văzut de cînd era mică de tot.

— N-o cunoaşte pe Elinor! zic repede. Nu fi ridicol! E doar prietenoasă.

Dar explicaţia asta îmi sună fals chiar şi mie.

Văd cum Luke îşi dă seama, în fine, despre ce e vorba.

— Tot îmi povestea cum s-a întîlnit cu „Doamna“, zice încet. Nu ştiam despre ce vorbeşte. Se întoarce spre mine, brusc livid de furie. Era mama mea, nu-i aşa? Becky, ce-ai făcut pe la spatele meu? Şi, te rog, nu mă mai minţi.

Pare atît de convins că numai el are dreptate, încît mi se urcă sîngele la cap. Habar n-are. *N-are nici*

cea mai mică idee.

— OK, aşa e, am dus-o pe Minnie s-o vadă pe Elinor! strig. Fiindcă e bunica ei şi ar trebui să se cunoască! Şi, înainte să te răţoieşti aşa la mine, vrei să ştii ce altceva am mai făcut, Luke?

— Rebecca, spune Elinor îngrozită, încercînd să mă avertizeze, dar eu o ignor.

— Ţi-am planificat împreună petrecerea-surpriză! Tu ai crezut că au fost Suze şi Tarquin? Ei bine, n-au fost ei! A fost mama ta. Ea a organizat toată chestia şi a plătit pentru ea, dar n-a vrut să-şi asume nici un merit, deşi ar trebui! Fiindcă ea a fost. Elinor a dat petrecerea.

Mă opresc, respirînd precipitat. În sfîrşit. *În sfîrşit.* Car secretul ăsta după mine ca pe-o piatră de moară din seara petrecerii.

— E adevărat? Luke pare de-a dreptul şocat.

Nu sînt sigură dacă mă întreabă pe mine sau pe Elinor, dar – în orice caz – Elinor nu răspunde. Pare complet împietrită. Orice urmă de căldură a dispărut din fiinţa ei şi ochii i s-au micşorat pînă au ajuns doar nişte puncte negre care ard ca nişte tăciuni.

— Nu de asta am venit aici, ca tu să afli lucrul ăsta, Luke, spune cu glasul asprit de mînie. *Nu* de asta am venit aici. Tu *nu* trebuia să descoperi… nu trebuia să afli *niciodată*…

Faţa îi tremură şi, cînd mă uit la ea, rămîn dintr-odată perplexă. Oare…

Nu.

Îi vine *să plîngă*?

— Elinor, zic disperată. Elinor, îmi pare rău, dar trebuia să afle…

— Nu. Nu vrea să se uite în ochii mei. Nu, Rebecca. Ai stricat tot. La revedere, Minnie.

Spre groaza mea, îşi ia geana cu mîinile tremurînd şi iese.

— Doamnaaa! strigă Minnie. Nu să pleci!

O privesc împietrită, incapabilă să mă duc după ea. Doar cînd aud uşa grea de la intrare trîntindu-se mă mişc. În sufletul meu creşte un sentiment cumplit de vinovăţie şi nu mă pot abţine să-mi revărs frustrarea asupra lui Luke.

— Eşti fericit acum? tabăr asupra lui. Ai reuşit să-i distrugi viaţa mamei tale. Sper că te simţi bine.

— I-am distrus viaţa? Nu prea cred.

— Ba da! Tot ce vrea e să-şi îndrepte greşelile, să facă parte din familie şi s-o vadă pe Minnie. Nu pricepi asta, Luke? Nu vrea să-ţi cumpere dragostea. N-a vrut să mă lase să-ţi spun despre petrecere. Ne-a privit toată seara dintr-un loc ferit, însă n-a vrut să iasă. Iar pe urmă tu te-ai ambalat în ultimul hal, mulţumindu-le lui Suze şi lui Tarquin. *Ei* ştiau de Elinor. S-au simţit groaznic.

— Deci toată lumea ştia, în afară de mine, spune Luke furios. Normal, nu mă mir.

— Doamnaaa! se tînguieşte Minnie, cînd BlackBerry-ul lui Luke scoate un bip de SMS. Unde Ladiii? Se dă jos de la masă, cu un aer hotărît. Găseşte Doamnaaa.

— Minnie, Doamna a trebuit să se ducă la ea acasă, zic repede. Dar am să-ţi spun o poveste despre Doamna cînd te bagi în pat, ce zici? Pe urmă o să te culci şi mîine o să facem ceva drăguţ… Amuţesc, zărind un licăr ciudat în ochii lui Luke. Ce e?

Luke nu spune nimic. Se uită la telefon. Îmi aruncă o privire, apoi se concentrează iar asupra ecranului. OK, nu-mi place treaba asta.

— Ce e? întreb. Spune-mi!

Fără o vorbă, Luke întoarce telefonul spre mine. Mijesc ochii la ecran şi văd o fotografie cu Minnie stînd pe aleea noastră, într-o poză sexy, ca de om mare.

— E pe site-ul *USA Today*, zice şi simt că mi se opreşte inima-n loc.

— Dă-mi să văd. Iau telefonul şi mă uit oripilată la imagine. Au reuşit s-o facă pe Minnie să pară matură şi atotştiutoare şi… îngrozitoare. Sînt *sigură* că i-au retuşat gura ca să pară că e dată cu ruj.

— E vina lui Sage, zic dîndu-i telefonul înapoi. Ea a încurajat-o pe Minnie. Am oprit-o imediat ce am văzut ce fac. Cine ţi-a trimis-o?

— Aran. Dar cred că ne-a încurcat numerele, fiindcă mesajul îţi era adresat. Pare să creadă că o să fii încîntată. Toate astea „construiesc profilul familiei“, cum spune el.

În vocea lui Luke se simte o notă acuzatoare, îmi dau seama subit.

— *Încîntată?* repet oripilată. Evident că nu sînt încîntată. Eram lividă de nervi! Le-am spus să înceteze! Luke, doar nu-ţi închipui… Amuţesc cînd îi zăresc expresia. Se uită iar la telefon, dezgustat.

— Aran mi-a mai trimis din greşeală un SMS pentru tine, zice. Ar trebui să-i dai numărul tău corect.

— A, zic stresată. Ce zice?

— Că a stabilit întîlnirea despre care aţi discutat, cu producătorii de la *Chiar mai frumoasă*, spune Luke pe un ton straniu, fără nici o inflexiune. Le-a spus că eşti superîncîntată şi abia aşteaptă să te cunoască.

Nu pot să cred. *I-am zis* lui Aran că nu sînt interesată.

— Nu-i nimic, spun repede. Nu-ţi face griji. E doar o…

— Ştiu exact ce e, zice Luke pe acelaşi ton ciudat. E un reality-show cu chirurgie plastică. Eşti chiar atît de disperată după faimă, Becky? Eşti gata să-ţi măcelăreşti corpul ca să devii o celebritate? Eşti gata s-o laşi baltă pe Minnie şi să rişti să rămîi cu sechele sau chiar să mori, doar ca să păşeşti pe covorul roşu?

— Nu! zic îngrozită. Luke, n-aş face asta niciodată…

— Şi atunci de ce aţi stabilit întîlnirea?

— N-am stabilit nimic! I-am zis lui Aran că nu fac aşa ceva! E o neînţelegere, zău.

— Şi de ce-ar stabili Aran o întîlnire dacă tu nu ţi-ai manifestat interesul?

Vocea îi e necruţătoare.

— Nu ştiu! spun disperată. Luke, te rog să mă crezi! I-am zis lui Aran că nu sînt interesată. Nu te-aş minţi…

— Serios? Hai că asta-i bună, Becky. Rîde scurt, sarcastic. Nu m-ai minţi. Hai că asta-i bună rău.

— OK. Mă iau cu mîinile de păr. Ştiu că ţi-am ascuns că Minnie a văzut-o pe Elinor. Şi povestea cu Sage şi Lois. Dar a fost altceva. Luke, doar *nu crezi* că aş fi în stare să-mi fac operaţii estetice la televizor!

— Becky, sincer să fiu, spune cu chipul împietrit, habar n-am cum funcţionează mintea ta de la o vreme.

— Dar…

— Unde Doamnaaa? ne întrerupe Minnie. Unde plecat Doamnaaa?

Feţişoara ei e atît de inocentă şi de încrezătoare, că izbucnesc din senin în plîns. Niciodată, *dar niciodată*, nu m-aş folosi de ea pentru publicitate. Niciodată, *dar niciodată*, nu mi-aş pune viaţa în pericol pentru un reality-show stupid. Cum poate Luke să creadă aşa ceva?

Îşi pune geaca şi porneşte spre uşa bucătăriei, cu aceeaşi expresie distantă.

— Să nu mă aştepţi cu masa.

— Unde te duci? întreb.

— Asistenta mea mi-a rezervat un loc la zborul de noapte spre New York. După care am hotărît că plec dimineaţă. Dar nu văd ce rost ar mai avea să pierd timpul aici. Mă duc s-o întreb dacă poate aranja să plec totuşi în seara asta, ca să mă întîlnesc cu Gary.

— Pleci? zic perplexă.

— Îţi pasă?

— Sigur că-mi pasă! Glasul îmi tremură periculos. Luke, nu mă asculţi! Nu înţelegi!

— Nu, ripostează tăios. Ai dreptate. Nu înţeleg. Nu ştiu ce vrei sau de ce vrei ce vrei şi nici ce e important pentru tine. Eşti pierdută, Becky. Complet pierdută.

— Ba nu sînt! Fără voia mea, îmi scapă un hohot de plîns. Nu sînt *pierdută*!

Însă Luke a plecat. Mă las să cad în scaun, tremurînd de nervi. S-a ales praful de intervenţia mea.

Elinor a plecat ca o vijelie. Luke a plecat ca o vijelie. Am înrăutăţit lucrurile de o mie de ori mai mult.

Cum poate să creadă că mi-aş face vreo operaţie estetică? Cum poate să creadă că m-aş folosi de Minnie?

— Unde Doamnaaa? întreabă Minnie iar. Se uită curioasă la mine. Mami plînge, adaugă cîtuşi de puţin impresionată.

— Haide, draga mea. Cu un efort uriaş, mă ridic din scaun. Hai să mergem la culcare.

Minnie nu e prea încîntată de ideea de-a se culca şi, sinceră să fiu, nici n-o pot condamna. Îmi ia o grămadă pînă o conving să se bage în aşternut şi sfîrşesc prin a-i citi de vreo zece ori *Ghici cît de mult te iubesc*, fiindcă de fiecare dată cînd terminăm, strigă: „Iar! Mai mult! Mai muuuuult! şi nu pot rezista rugăminţilor ei. Cred că să citesc cuvintele alea familiare mă linişteşte la fel de tare ca pe ea.

Apoi, chiar cînd mă strecor în vîrful picioarelor din camera întunecată, aud trîntindu-se uşa de la intrare. Parcă-mi trece un junghi prin inimă. A plecat şi nu şi-a luat la revedere. *Întotdeauna* îşi ia la revedere.

Mă simt ca în transă. Nu ştiu ce să fac. Într-un tîrziu, mă întorc în bucătărie, dar nu reuşesc să înghit nimic, iar asta nu doar fiindcă mîncarea e o chestie cu quinoa la cuptor după o reţetă de pe idiotul ăla de site, Eat Good & Clean, pe care n-am să-l mai vizitez în viaţa mea. Aşa că stau pur şi simplu la masă, cu gîndurile învîrtejindu-mi-se în minte, încercînd să-mi dau seama din ce punct a luat-o totul razna atît de tare.

Atunci se aude o cheie răsucită în yală şi tresar, plină de speranţă. S-a întors. S-a întors! Ştiam eu c-o s-o facă.

— Luke! Mă reped în hol. Luke… A…

Nu e Luke, e Suze. Are un aer obosit şi, cînd îşi dă jos geaca, văd că şi-a ros pieliţele de la unghii, lucru pe care-l face ori de cîte ori e stresată.

— Bună, zice tăios. Copiii sînt OK?

— Se uită la *Wall-E*. Dau din cap. Am senzaţia că l-au mai pus o dată, dar n-am să-i spun asta lui Suze. Ce-i cu Tarkie? L-ai găsit? E OK?

Suze mă cîntăreşte o clipă din ochi. De parcă aş fi făcut o glumă, care nici nu e amuzantă, de fapt, e chiar nesărată.

— N-am idee dacă e OK, Bex, zice în fine, pe un ton straniu. Fiindcă se pare că Tarkie nu era la Golden Peace. Nici nu e în LA. Mi-a trimis un SMS de la un popas de pe autostradă.

— Un popas de pe autostradă? repet uimită. De unde?

— N-a zis. Îmi dau seama că Suze face eforturi să nu-şi iasă din fire, dar nu prea reuşeşte.

Nu mi-a spus nimic. Iar acum nici nu răspunde la telefon. N-am idee unde e, n-am idee ce face, ar putea fi oriunde… Ridică glasul acuzator. Şi e numai vina tatălui tău!

— Vina *tatălui* meu? zic nedumerită.

— L-a tîrît după el la nu ştiu ce vînătoare de cai verzi pe pereţi. Suze mă priveşte scăpărînd din ochi acuzator. Se pare că trebuie să „îndrepte nişte lucruri“. Ce-i asta? Ce are de îndreptat? Unde s-au dus?

— Nu ştiu.

— Trebuie să ai o idee.

— N-am! Nu ştiu nimic!

— N-ai vorbit cu tatăl tău, Bex? Nu ştii ce face aici? Nu *te-a interesat*?

Vocea îi e atît de usturătoare că tresar. Mai întîi mama, apoi Luke, iar acum Suze.

— Aveam de gînd să vorbesc cu el. Ştiu ce aiurea sună asta şi mă copleşeşte încet vinovăţia. *De ce* n-am stat să discut cu tata cum se cuvine? Tot ce ştiu e că era ceva legat de un vechi prieten de-al lui dintr-o excursie de acum mulţi ani.

— Un vechi prieten, repetă Suze sarcastică. Poţi fi mai vagă de-atît?

Tonul ei e atît de muşcător, că-mi sare şi mie ţandăra.

— De ce dai vina pe mine? Nu e vina mea!

— Ba e vina ta! L-ai ignorat complet pe taică-tu, aşa că l-a găsit pe Tarkie! Aseară s-au îmbătat, ştiai asta? Tarkie e foarte vulnerabil în clipa asta. N-ar trebui să se îmbete. Taică-tu e un beţivan.

— Ba nu e! Sînt sigură că Tarkie l-a îmbătat *pe el*.

— Pe dracu'!

— Nici un pe dracu'!

Ne privim încruntate şi îmi dau seama brusc că, dacă mai stăm şi mai urlăm una la alta, o s-o trezim pe Minnie.

— Uite, zic mai calmă. Uite, o să aflu. O să aflu unde s-au dus. O să-i găsim noi.

— Unde-i Luke?

Simt o împunsătură de durere, dar o ascund. Nu-mi vine să-i împărtăşesc lui Suze evenimentele serii.

— S-a întors în Anglia, zic degajată. Trebuie să discute cu cei de la Trezorerie.

— Super! Perfect! Suze ridică mîinile şi le lasă să cadă, disperată. Mă gîndeam că poate ne ajută el.

Pare atît de devastată, că mă şi enervez. Ce dacă Luke e plecat? N-avem nevoie de el. N-avem nevoie de nici un bărbat. Poate că am cam încurcat lucrurile, dar pot să le îndrept şi singură.

— Te ajut eu, zic hotărîtă. Te ajut eu. O să-i găsim, Suze. Îţi promit.

PLEASEGIVEGENEROUSLY.COM

Dăruiţi lumii... împărtăşiţi lumii... faceţi lumea mai bună...

AŢI AJUNS PE PAGINA LUI:

DANNY KOVITZ

Mesaj personal de la Danny Kovitz

Dragi prieteni,

Aşa cum mulţi dintre voi ştiu deja, acesta este anul în care am hotărît să „dau înapoi ce-am primit“, „anul provocărilor“, anul în care „încerc locuri şi lucruri noi“.

Din cauza unor împrejurări independente de voinţa mea, a trebuit să anulez, din păcate, planul acestor întreprinderi personale. Totuşi, în curînd voi aborda o serie diferită – deşi la fel de dificilă – de provocări, pe care le enumăr mai jos. Vă rog, accesaţi linkurile şi donaţi generos, dragii, minunaţii mei prieteni.

Provocarea Miami cocktail
Provocarea Spa (Chiva Som)
Provocarea Spa (Golden Door)
Provocarea croazieră (Caraibbi)

Dacă vreunul dintre voi doreşte să mi se alăture în aceste aventuri, vă rog, nu ezitaţi. Haideţi să schimbăm lumea împreună.

Cu multă dragoste,
Danny xxx

DOUĂZECI ŞI UNU

Oare de unde ar trebui să încep? Vreau să zic, cum găseşti un bărbat de vîrsta a doua şi un aristocrat cam debusolat care ar putea să se afle oriunde în LA sau în California sau… *oriunde*?

Suze a sunat la poliţie aseară, dar fără cine ştie ce succes. Nu pot să zic că s-au grăbit să vină la noi acasă, cu sirenele şi girofarul pornite. De fapt, nu s-au grăbit nicăieri. Suze nu mi-a povestit ce-au zis, dar am auzit-o cum îşi iese din pepeni la telefon. Cred că i-au răspuns că tata şi Tarkie se află probabil într-

un club de noapte şi că o să apară dimineaţă, aşa că n-ar trebui să-şi mai facă griji degeaba.

Ceea ce, cum să zic, ar putea fi adevărat.

Am scotocit prin camera tatei după indicii, evident. Primul lucru pe care l-am găsit a fost un bileţel vesel pe perna lui, în care-mi spunea că pleacă într-o „mică excursie“ şi că are „nişte lucruri de îndreptat“, dar să nu-mi fac griji, fiindcă o să se întoarcă cu Tarquin „cît ai zice peşte“. În afară de asta, am mai găsit:

1. Harta din călătoria lui de acum o mie de ani.
2. Un număr al revistei Vanity Fair din 1972.
3. Un şerveţel de la Dillon’s Irish Bar. (Relevant?)

Mă uit din nou la hartă. O ţin cu mare grijă, fiindcă e extrem de fragilă şi urmăresc cu degetul linia roşie veche ce marchează ruta lor. Los Angeles… Las Vegas… Salt Lake City…

Ce are „de îndreptat“? Ce se întîmplă aici?

Îmi doresc pentru a mia oară să fi ascultat mai cu atenţie cînd tata îmi povestea despre călătoria lui. Îmi amintesc detalii vagi şi poveşti – cum ar fi momentul cînd şi-au pus maşina închiriată drept miză la o partidă de pocher sau ziua cînd s-au rătăcit în Death Valley şi au crezut că o să moară –, însă nimic de care să mă pot agăţa. Nimic care să ne ajute cu adevărat.

Nici mama nu ştia mare lucru despre asta cînd am vorbit cu ea la telefon. De fapt, era într-o asemenea stare, că n-am reuşit să scot aproape nimic de la ea. Îşi făcea bagajele, ajutată de Janice, şi amîndouă intraseră într-o mare fierbere gîndindu-se unde să-şi ţină banii ca să nu fie jefuite. Ea şi Janice vin la LA cu primul avion, lăsîndu-l pe Martin „la comanda telefoanelor de-acasă“, cum s-a exprimat mama. E convinsă că tata zace mort prin vreun şanţ şi m-a înnebunit cu „dacă se întîmplă ce-i mai rău“ şi „*dacă* e în viaţă, Doamne ajută“, pînă cînd am clacat şi am ţipat la ea: „Mamă, nu e mort!“. Apoi ea m-a acuzat că nu-mi pasă.

Am lăsat vreo cinci mesaje pentru sora lui Brent Lewis, Leah, dar nu mi-a răspuns. Singura soluţie care-mi vine în minte e să mă duc din nou în parcul de rulote unde a locuit Brent Lewis. Ştiu c-a fost evacuat şi că n-am primit nici un semn de la fiica lui, dar poate vreun vecin are numărul lui sau ceva, nu? E singura mea legătură cu călătoria tatei şi cu toată povestea.

— Dacă duci copiii la şcoală, merg chiar acum la parcul de rulote, îi zic lui Suze. O să mă ducă Jeff.

— Bine.

Suze nu se uită atent la mine. Nu s-a uitat atent la mine de azi-noapte. Ţine telefonul lipit de ureche şi cu cealaltă mînă amestecă obsesiv în ceai, iar şi iar şi iar.

— Pe cine suni? îndrăznesc s-o întreb.

— Pe Alicia.

— A.

Îi întorc spatele.

— Bună, spune Suze la telefon. Nu. Nimic.

Mă simt uşor jignită. Vorbeşte în felul ăla monosilabil pe care-l foloseşti cînd eşti foarte apropiat de cineva. Aşa cum vorbim noi. Cum vorbeam noi.

Aproape că-mi dau lacrimile la gîndul că Suze şi Alicia sînt atît de apropiate, dar adevărul e că n-am dormit decît vreo două ore azi-noapte. Mi-am tot verificat telefonul după mesaje de la Luke, dar n-am nici unul. I-am scris vreo mie de SMS-uri, dar n-am trimis nici unul. De fiecare dată cînd mă gîndesc la el, mă copleşeşte un val de tristeţe, încît nici nu ştiu de unde să încep.

Îmi şterg ochii şi dau cafeaua pe gît.

— OK, Jeff, strig. Mergem?

Cînd intră în bucătărie, Jeff are o mină mai posomorîtă ca niciodată. N-a reacţionat prea bine la

vestea că tata şi Tarkie au dispărut. Pare să creadă că totul e din vina lui, deşi îl asigur întruna că nu e.

— Locaţia e sigură, zice. Mitchell patrulează prin curte cu Echo.

— Super, spun. Mersi.

Jeff porneşte spre uşa bucătăriei şi o verifică, apoi se duce la fereastră şi îşi trece un deget peste geam. Murmură ceva în cască, după care se duce şi verifică iar uşa. Doamne, ce mă enervează omul ăsta!

— Bucătăria e în regulă! zic. Sîntem în siguranţă. Uite ce e, Jeff, tata pur şi simplu şi-a luat tălpăşiţa. Nu-i vina ta.

— N-ar fi trebuit să se întîmple, răspunde cu asprime. Nu în tura mea.

— Ei bine, hai să mergem şi poate reuşim să aflăm ceva. Împing scaunul în spate cu un scîrţîit. Suze, te ţin la curent.

— Bine. Privirea îi e aţintită cu hotărîre dincolo de mine. Are maxilarul încordat şi părul vîlvoi. Ştiu că n-a închis un ochi.

— Ei, Suze, zic timid. Te rog, nu-ţi face griji. Sînt sigură că totul e OK.

Ea nici măcar nu-mi răspunde. Văd cum i se învîrt întruna în minte cele mai cumplite scenarii. N-am ce să-i mai spun.

— OK. Îmi muşc buza. Păi… vorbim mai tîrziu.

Conducem de vreo douăzeci de minute cînd îmi sună telefonul şi scotocesc grăbită după el. Dar nu e nici Suze, nici tata, nici măcar Luke, ci Sage.

— A, bună, Sage.

— Hei, Becky! se aude vocea ei fericită din telefon. Eşti superîncîntată?

— Poftim? zic absentă.

— Show-ul nostru *Camberly*! Începe în vreo zece minute! Abia aştept. Tocmai am vorbit cu Aran. Mi-a zis, fata mea, deja aţi făcut senzaţie. Adică, ai *văzut* numărul de accesări de pe YouTube? Şi ăla a fost doar trailerul!

— A, da. Încerc să mi-l scot cîteva clipe din cap pe tata şi să mă reconectez cu lumea lui Sage. Da, am văzut. E fenomenal!

E adevărat, chiar e fenomenal. În ultimele două zile s-au difuzat reclame panoramice, anunţînd *Marea confruntare: Lois faţă în faţă cu Sage*. Chiar şi dimineaţă, cînd făceam cafea, însă am închis televizorul, fiindcă era deja mult prea mult.

(Mă rog, de fapt, Suze a aruncat cu telefonul în televizor şi a ţipat „Taci! *Taci!*“. Aşa că l-am închis.)

— Zi, te uiţi?

— O să mă uit! răspund deschizînd repede televizorul. Sînt în maşină, dar o să mă uit aici. Abia aştept. Sînt sigură că o să fii extraordinară.

— Păi sînt, zice Sage cu satisfacţie. A, mai vreau să-ţi spun ceva, mi-a venit o super-idee pentru ţinuta mea din seara asta. Trebuie să vii să mă ajuţi. Unde eşti acum? Poţi să ajungi aici în, să zicem, un sfert de oră?

— *Un sfert de oră?* Mă holbez la telefon. Păi… nu. Scuze. Am ceva de făcut în dimineaţa asta. E un fel de urgenţă de familie.

— Dar tu eşti stilista mea! spune Sage cu un ton jignit.

— Ştiu. Vin mai tîrziu, cum am stabilit, ţii minte? Nu putem discuta atunci?

La celălalt capăt se lasă tăcerea. O, Doamne! S-a supărat?

— Care-i ideea? zic repede. Pun pariu că-i super.

— Nu pot să-ţi *spun*. Trebuie să-ţi *arăt*. Oftează înciudată, ca un copil. OK, dacă chiar nu poţi veni, atunci ne vedem mai tîrziu. O să vezi, ai să cazi pe spate.

— Uau! Sună incredibil. Ne vedem mai tîrziu. OK?

Închid şi dau volumul televizorului mai tare. Se difuzează un buletin meteo pentru coasta de est şi mă

trezesc întrebîndu-mă dacă tata şi Tarkie ar fi putut să ia avionul.

Nu. N-ar face asta. Sau ar face-o?

Deşi sînt sigură că şi mama, şi Suze reacţionează exagerat la situaţia asta, şi pe mine mă trec fiori pe şira spinării. Oamenii pe care-i iubeşti n-ar trebui să dispară pur şi simplu, după ce-ţi spun vag că au „nişte lucruri de îndreptat“. N-ar trebui să facă aşa ceva.

Dintr-odată îmi dau seama că începe *Camberly*. Pe ecran apar în zoom genericele şi cadre cu Camberly în rochie de seară sau alergînd pe plajă cu cîinele ei, întretăiate de cadre ale celebrei ei case albe, unde „e filmată emisiunea“. (De fapt, e filmată în LA, într-un studio. Toată lumea ştie asta.) În mod normal, emisiunea are mai multe secţiuni. Un interviu, o melodie, un segment de cooking, adesea şi un concurs. Dar azi e o emisiune „specială“. Toată numai despre Lois şi Sage. Imediat ce muzica se stinge, camera de filmat se opreşte asupra lui Camberly, care are un aer sobru, în timp ce pe fundal apar, mărite în gros plan, privindu-se furibunde, Sage şi Lois. Totul are un aer foarte dramatic.

— Bine aţi venit în casa mea, spune Camberly pe un ton grav. La o emisiune specială, unică şi spectaculoasă, care va dura o oră. Sage Seymour. Lois Kellerton. Faţă în faţă pentru prima oară de la întîlnirea lor cu scîntei de la ASAs. Revenim imediat.

Muzica începe iar şi genericul pîlpîie pe ecran. Mă holbez la el enervată. Pauză de reclamă? Deja? N-am să mă obişnuiesc niciodată cu stilul american de televiziune. Ieri m-am apucat să mă uit la o reclamă care a durat cam douăzeci de minute. Douăzeci de minute întregi! (Totuşi a fost destul de bună. Era despre nu ştiu ce grătar de barbecue genial, care îţi oferă „calitatea şi aspectul de grătar de restaurant“, fără caloriile aferente. Adevărul e că mi-am notat numărul.)

Mă uit nerăbdătoare la un milion de reclame la analgezice, după care Sage apare pe ecran, aşezată pe canapea, lîngă o Camberly vrăjită. La început e foarte plicticos, fiindcă o pune pe Sage să-i povestească ce s-a întîmplat la gală în cele mai mici amănunte, arată de vreo zece ori momentul filmat şi o întreabă întruna: „Şi cum te-ai simţit?“.

Sage se preface a fi pur şi simplu distrusă. Foloseşte întruna expresii de genul „M-am simţit atît de trădată“ şi „Chiar n-o înţeleg pe Lois“ şi „De ce eu?“, cu glasul frînt. Părerea mea e că exagerează.

Apoi urmează o *altă* pauză de publicitate – şi e momentul să apară Lois. Deşi ştiu că ele au pus toate astea la cale, inima îmi bate mai tare la gîndul că vor sta una lîngă alta pe canapea. Dumnezeu ştie cum se simte publicul american. Chiar e un eveniment TV important.

Brusc, revenim în studio şi Lois intră în platou, purtînd nişte pantaloni-ţigaretă strîmţi şi o cămaşă vaporoasă din mătase albă şi… ţinînd în mînă plicul cu cristale Swarovski! Fără să vreau, îmi scapă un icnet şi Jeff se uită în oglinda retrovizoare.

— Scuze, zic. Mă uitam la televizor.

Sage şi Lois se uită una la alta ca două pisici zbîrlite, cu un soi de încordare care stă să răbufnească şi nu admite zîmbete. Camerele se mută întruna de la una la alta, într-o cascadă de prim-planuri. Camberly le priveşte în tăcere, cu mîinile la gură.

— Poftim, ia-ţi plicul.

Lois arunca poşeta pe jos. Camberly tresare uluită şi eu scot un icnet revoltat. O să distrugă cristalele Swarovski!

— Crezi că vreau poşeta ta? zice Sage. Poţi s-o păstrezi.

Ia stai aşa. Mă simt jignită. E un plic foarte drăguţ. Pentru care, apropo, nu m-a plătit nici una din ele.

— Voi două nu v-aţi văzut de la gala ASAs, spune Camberly aplecîndu-se în faţă.

— Nu, răspunde Sage, fără să-şi ia ochii de la Lois.

— De ce aş vrea *s-o văd*? adaugă Lois.

Deodată îmi pierd răbdarea cu toată povestea. E de-a dreptul suprarealistă. O să se bată şi o să fie rele şi probabil că la final o să se îmbrăţişeze şi o să plîngă.

— Am ajuns, spune Jeff oprind maşina. Vrei să te mai uiţi?

— Nu, mersi, zic şi închid televizorul. Mă uit pe geam, încercînd să mă orientez. Uite porţile galvanizate. Uite şirurile de case mobile. OK. Să sperăm că găsesc nişte răspunsuri aici.

— Asta e adresa corectă? mă întreabă Jeff, care se uită sceptic pe geam. Eşti sigură?

— Da, asta e.

— Păi, cred că ar fi bine să vin şi eu cu tine, zice ferm şi coboară din maşină.

— Mersi, Jeff, spun cînd îmi deschide portiera.

O să-mi fie dor de Jeff.

De data asta mă duc direct la nr. 431, fără să mă uit în dreapta si-n stînga. Anunţul de evacuare e încă lipit pe uşă, iar rulota de vizavi e închisă. Văd cartea mea de vizită prinsă încă în rama geamului. Perfect. E limpede că femeia n-a transmis mesajul meu.

Trec de un bătrîn care stă în faţa unei rulote, cam a treia la rînd, dar nu-mi vine să mă apropii de el. În parte fiindcă îmi tot aruncă priviri ciudate, în parte fiindcă are un cîine uriaş legat cu lanţ. Nu mai văd alţi vecini în afară de el. Şi-acum ce fac? Mă aşez pe un scaun de plastic ce pare lăsat la întîmplare în mijlocul aleii şi oftez adînc.

— Ai venit în vizită la cineva? zice Jedd, care m-a urmat fără nici un comentariu.

— Nu. Adică da, dar a fost evacuat. Îi arăt anunţul din uşă. Vreau să aflu unde s-a dus.

— Aha.

Jeff pare să digere informaţia preţ de cîteva clipe.

— Speram să vorbesc cu un vecin, îi explic. Mă gîndeam că aş putea să fac rost de adresa la care s-a mutat sau ceva…

— Aha, zice Jeff iar, după care dă din cap spre rulotă. Poate că e aici. Uşa din spate e deschisă.

Poftim? Nici măcar nu *mi-a dat prin cap* aşa ceva. Poate s-a întors. Poate că tata e înăuntru cu el! Entuziasmată la culme, mă îndrept grăbită spre uşa rulotei şi bat.

— Bună ziua! strig. Brent? Eşti acolo?

Nu se aude nimic, după care uşa se deschide larg. Dar nu e Brent. E o femeie. Puţin mai în vîrstă decît mine, aş zice, cu păr nisipiu ondulat şi o faţă pistruiată, bătută de vînt. Are ochi albaştri, spălăciţi, inel în nas şi o expresie neprietenoasă. Simt miros de pîine prăjită şi în fundal îl aud pe Michael Jackson cîntînd „Beat It“.

— Ce e? zice.

— A, bună, zic şovăitor. Scuze de deranj.

Un căţeluş iese alergînd şi-mi linge degetele de la picioare. E un Jack Russell şi poartă cel mai drăguţ ham verde-lime pe care l-am văzut vreodată.

— E superb! exclam şi mă las pe vine să-l mîngîi. Cum îl cheamă?

— Scooter. Fata nu se înmoaie deloc. Ce doreşti?

— A. Scuze. Mă ridic şi-i zîmbesc politicos. Bună ziua.

Îi întind mîna şi ea mi-o strînge prudent.

— Caut un tip pe nume Brent Lewis. Îl cunoşti?

— E tata.

— Of! răsuflu uşurată. Super! Ei bine, era prieten cu tatăl meu şi cred că tata s-a dus să-l caute, dar nu ştiu încotro a plecat.

— Cine-i tatăl tău?

— Graham Bloomwood.

Parcă aş fi zis „Anticristul“. Tot corpul i se cutremură. Dar privirea îi rămîne aţintită asupra mea, neclintită. Ochii ei au o duritate de sfredel care începe să mă bage în sperieţi. Care-i problema? Ce-am zis?

— Tatăl tău e *Graham Bloomwood*? zice în cele din urmă.

— Da! Îl cunoşti? întreb timid.

— Deci, ai venit să savurezi momentul? De-asta ai venit?

Îmi cade faţa. Oare îmi scapă ceva?

— Să… savurez momentul? repet după ea. Nu. Ce-ar fi de savurat?

— Cine-i tipul?

Ochii i se opresc brusc asupra lui Jeff.

— A. El. Tuşesc, uşor jenată. E bodyguardul meu.

— Bodyguardul tău. Rîde amar, de parcă nu i-ar veni să creadă şi clatină din cap. Normal.

Normal? De ce e normal? Nu ştie nimic despre mine…

A, m-a recunoscut! *Ştiam eu* că sînt celebră.

— Îl am de cînd cu povestea aia ridicolă de la TV, zic cu un oftat modest. Cînd eşti în situaţia mea, trebuie să ai grijă de siguranţa ta. Adică, sînt sigură că îţi imaginezi cum e.

Poate vrea un autograf, mă gîndesc. Ar trebui să-mi fac şi eu nişte poze din alea mari şi lucioase pe care să le port mereu cu mine.

— Aş putea semna pe un şerveţel, îi propun. Sau pe o bucată de hîrtie?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, zice femeia, cu tonul neschimbat. Nu mă uit la televizor. Eşti şi tu vreo vedetă?

— A, spun, simţindu-mă brusc stupid. Am înţeles. Am crezut… Păi… nu. Adică, oarecum… Conversaţia asta e chinuitoare. Ascultă, putem să vorbim?

— Să vorbim? repetă ea, atît de sarcastic că tresar. E un pic cam tîrziu *să vorbim*, nu crezi?

Mă holbez la ea nedumerită.

— Scuză-mă… Dar nu pricep nimic. S-a întîmplat ceva?

— Iisuse!

Închide o clipă ochii şi inspiră adînc. Uite ce-i, ia-ţi bodyguardul şi pantofiorii de designer şi vocişoara asta cu care nu păcăleşti pe nimeni şi du-te. OK?

Discuţia asta mă supără tot mai tare. De ce e atît de furioasă? Nici măcar n-o cunosc. De ce m-a întrebat dacă am venit aici să savurez momentul?

Şi cum adică „vocişoara asta cu care nu păcăleşti pe nimeni“? N-am o vocişoară cu care nu păcălesc pe nimeni.

— Uite ce e. Fac un efort să-mi păstrez calmul. Putem să o luăm de la capăt? Tot ce vreau e să-l găsesc pe tata, sînt foarte îngrijorată şi ăsta e singurul loc în care m-am gîndit că ar putea fi… Tac. Îmi cer scuze. Nici nu m-am prezentat cum trebuie. Numele meu e Rebecca.

— Ştiu. Mă priveşte ciudat. Sigur.

— Pe tine cum te cheamă?

— Tot Rebecca. Pe toate ne cheamă Rebecca.

E ca şi cum timpul ar sta pe loc. Mă zgîiesc la ea, perplexă, preţ de cîteva clipe, încercînd să procesez cuvintele ei. Dar nu înţeleg nimic. *Pe toate ne cheamă Rebecca.*

Pe toate… poftim?

Poftim?

— Dar sigur ştiai asta. Pare uimită de reacţia mea. Nu se poate să nu fi ştiut.

Oare îmi scapă ceva? Oare am intrat fără să ştiu într-un univers paralel straniu? Cine sîntem *noi*? *Ce naiba se petrece AICI?*

— Tatăl tău s-a întîlnit cu tata. Acum vreo două zile. Îmi aruncă o privire provocatoare.

— Cred că şi-au spus, în fine, tot ce aveau de spus.

— Despre ce? zic disperată. *Ce anume?* Te rog, spune-mi!

Cîteva clipe se lasă tăcerea. Cealaltă Rebecca se mulţumeşte să se uite lung la mine cu ochii albaştri

mijiţi de parcă n-ar reuşi să mă citească.

— Ce ţi-a spus tatăl tău despre excursia aia? mă întreabă în cele din urmă.

Excursia din ’72.

— Nu mare lucru. Adică, mărunţişuri. Că au fost la rodeo, că au mîncat îngheţată, că l-a ars soarele…

— Atîta tot? Pare că nu-i vine să creadă. Că l-a ars soarele?

— Da, zic neputincioasă. Ce mai era de spus? Ce vrei să spui cu „Pe toate ne cheamă Rebecca“?

— Dumnezeule. Clatină din cap. Păi, dacă nu ştii, eu n-am de gînd să-ţi spun.

— Trebuie să-mi spui!

— Nu trebuie să-ţi spun *nimic*. Mă cîntăreşte din priviri şi văd în ochii ei dispreţul. Nu ştiu unde-i taică-tu. Acum cară-te, prinţeso.

Ia în braţe căţelul şi, spre groaza mea, închide cu zgomot uşa rulotei după ea. O clipă mai tîrziu, o aud încuind şi uşa din spate.

— Întoarce-te! Bat furioasă în uşă. Te rog, Rebecca! Trebuie să vorbesc cu tine! În loc de răspuns, melodia „Beat It“ dinăuntru se aude mai tare. Te rog! Simt că-mi dau lacrimile. Nu ştiu despre ce vorbeşti! Nu ştiu ce s-a întîmplat!

Bat în uşă pînă mă plictisesc, dar nu primesc nici un răspuns. Deodată simt o mînă imensă şi blîndă pe umăr.

— N-o să-ţi deschidă, spune Jeff cu blîndeţe. Eu zic s-o laşi în pace. Hai să mergem acasă.

Nu pot să-i răspund. Mă uit lung la rulotă, cu o senzaţie dureroasă, de preaplin, în piept. S-a întîmplat ceva. Nu ştiu ce anume. Iar răspunsul se află acolo, înăuntru, însă nu pot ajunge la el.

— Hai să mergem acasă, repetă Jeff. Aici nu mai avem ce face.

— Bine, zic în cele din urmă. Ai dreptate. Ar trebui să plecăm.

Mă ţin după el pe lîngă rulote, pe lîngă bărbatul cu cîine fioros şi apoi pe poartă afară. Nu ştiu ce-am să-i spun lui Suze. Nu ştiu ce-am să fac, punct.

Cînd Jeff porneşte maşina, se deschide şi televizorul şi sînt asaltată de hohote de plîns. Lois şi Sage sînt una în braţele alteia în prim-plan, cu rimelul scurgîndu-li-se pe obraji, în timp ce Camberly le priveşte încîntată, acoperindu-şi gura cu ambele mîini.

— Întotdeauuuuna te-am respectat…, spune Sage printre sughiţuri.

— Mi-am distruus viaţa, hohoteşte Lois la rîndul ei.

— Te iubesc, ştii asta, Lois?

— Am să te iubesc întotdeaunaaaa…

Amîndouă sînt total desfigurate de emoţie. Probabil că şi-au dat special cu rimel care curge. Lois prinde faţa lui Sage în mîini şi îi spune cu tandreţe: „Eşti minunată“, iar eu nu mă pot abţine să pufnesc în rîs. Oare o să creadă cineva în „împăcarea“ asta? Habar n-am. Şi, în clipa asta, chiar nu-mi pasă. Tot ce-mi trece prin minte e: unde-i tata? Ce se întîmplă? Ce naiba *se întîmplă*?

Cînd mă întorc, Suze e plecată. Probabil e cu Alicia. Probabil că au nişte discuţii extrem de lungi şi de sincere, fiindcă Suze nu poate vorbi cu mine, cea mai veche prietenă a ei, care a ajutat-o să nască primul copil, oare mai ţine minte *asta*? Şi care şi-a petrecut o săptămînă întreagă legănîndu-l în braţe în timp ce Suze dormea, oare mai ţine minte *asta*? Unde era Alicia atunci? Dădea pe gît cocktail după cocktail şi făcea planuri cum să îmi distrugă viaţa, acolo era.

Mă rog. Dacă Suze vrea ca Alicia să fie cea mai bună prietenă a ei, n-are decît. Cum pofteşte. Poate mă împrietenesc şi eu cu Robert Mugabe, ca să ştim o treabă.

Îi las un mesaj în căsuţa vocală, prezentîndu-i pe scurt situaţia, la fel şi mama. Dar pe urmă nu mai ştiu ce să fac. Nu pot să pornesc aiurea în căutarea tatei. N-am nici un alt indiciu.

Aşa că, în cele din urmă, îmi fac bagajul şi îl rog pe Jeff să mă ducă acasă la Sage, care e

înconjurată de paparazzi (Unii adevăraţi, nu ca Lon şi amicii lui.) Cînd ne apropiem, îmi dau seama că n-o să poată vedea înăuntrul SUV-ului cu geamuri fumurii. Cobor geamul şi fotografii încep să facă poze cu mine în maşină, în timp ce eu îi ignor cu graţie şi Jeff strigă: „Închide geamul!“! (Nu-i nevoie să fie atît de supărat. Nu voiam decît să iau puţin *aer*.)

Cînd intru în sfîrşit, locul duduie de muzică şi vreo zece asistenţi mişună întruna, făcînd *smoothie*-uri şi spunîndu-le celor care sună la telefon că Sage nu e disponibilă. Sage e îmbrăcată în colanţi gri şi un tricou pe care scrie *SUGE-O*, şi pare superagitată.

— Ia zi, nu-i aşa că a fost super *Camberly*? zice de vreo cinci ori înainte chiar să apuc s-o salut. N-a fost incredibil?

— A fost extraordinar! V-aţi dat special cu rimel nerezistent la apă? nu mă pot abţine s-o întreb.

— Da! Arată cu degetul spre mine de parcă aş fi găsit răspunsul corect la un quiz-show. A fost ideea lui Lois. Cei de la machiaj ne ziceau întruna „S-ar putea să plîngeţi, se întîmplă des la emisiunea asta“, iar noi am răspuns: Ei şi ce? Vrem să fim *sincere*, înţelegeţi?“. Îmi face cu ochiul. Vrem să fim *reale*. Rimelul curge, asta-i realitatea, iar dacă nu e chiar lookul tău cel mai îngrijit, atunci, ghinion.

Strîng din buze ca să nu rîd. *Reale?* Însă nu pot să spun nimic fiindcă e clienta mea, aşa că doar o aprob serios din cap.

— Uau! Cîtă dreptate ai!

— Ştiu, zice cu satisfacţie. Aşa, au venit nişte rochii. Oare unde le-am pus?

După îndelungi căutări, găsesc în colţul camerei o cutie Danny Kovitz. A fost trimisă azi-dimineaţă din showroomul lui Danny din LA şi înăuntru sînt trei rochii. E aşa un dulce. (Am vorbit azi cu Adrian de la biroul central Danny Kovitz. Se pare că Danny s-a cazat la hotelul Setai din Miami şi zice că n-o să mai meargă în viaţa lui în vreun loc unde să fie sub 24°C. Eu, una, nici n-am crezut *vreodată* că are ce să caute în Groenlanda.)

Scutur puţin rochia albă cu mărgele, care e absolut superbă, şi mă îndrept spre Sage.

— E splendidă. Aşez rochia pe braţ ca s-o poată vedea. Dar e foarte strîmtă, aşa că va trebui s-o probezi.

— Mişto! exclamă Sage pipăind-o. O probez imediat.

— Ia zi, care era ideea aia senzaţională?

— A, aia. Îmi aruncă un zîmbet secretos. N-am de gînd să-ţi spun.

— Pe bune? Mă holbez la ea, perplexă. Nu-mi spui?

— O să vezi diseară.

Diseară? Oare e o coafură nouă? Un tatuaj nou?

— OK! zic. Abia aştept! Deci, în afară de asta albă, mai am şi alte variante…

— Stai!

Sage e distrasă de un televizor de pe perete.

— Uite! Se dă din nou interviul. Hai să ne uităm. Hei, oameni buni! strigă către asistenţii ei. Se dă iar emisiunea! Aduceţi floricele!

— Huuu! strigă cîţiva asistenţi. Bravo, Sage! Tare de tot!

— Staţi s-o sun pe Lois. Hei, scumpo, zice imediat ce i se face legătura. Iar e reluare. E şi Becky aici. O să ne uităm.

Bate palma cu mine în timp ce vorbeşte şi observ că are un piercing în limbă pe care nu i-l ştiam. Asta o fi chestia cea nouă?

— Vino! Sage îmi face semn să mă aşez pe canapeaua ei albă, uriaşă şi moale. Relaxează-te!

— OK!

Mă uit pe furiş la ceas. O să fie bine. Ne uităm la emisiune şi pe urmă ne apucăm de lucru.

Doar că nu ne uităm o singură dată, ci de patru ori.

De fiecare dată, Sage comentează întruna, spunînd lucruri de genul: „Vedeţi cum am captat emoţia

aici?“ şi „Lois arată atît de bine din unghiul ăla“ şi, o dată, „Oare unde şi-a făcut Camberly *sînii*? Sînt super“. La care, un asistent tînăr sare în picioare şi zice „Mă ocup imediat“, apoi se apucă să tasteze la BlackBerry.

La a patra reluare sînt amorţită de plictiseală. Partea ciudată e că, dacă m-aş putea vedea, aş fi verde de invidie. Adică, uită-te la mine! Stau tolănită pe o canapea moale şi albă cu o vedetă de cinema… bem cîte un *smoothie*… îi ascult glumiţele… Ai crede că sînt în al nouălea cer. Însă nu vreau decît să mă duc acasă şi s-o văd pe Suze.

Dar deocamdată nu pot, fiindcă încă n-am ajuns la haine. De fiecare dată cînd aduc vorba de ele, Sage zice „sigur“ şi flutură absentă din mînă către mine. I-am spus de vreo cincizeci de ori că trebuie să mă duc s-o iau pe Minnie de la grădiniţă în curînd şi n-am toată ziua la dispoziţie, însă nu pare să fi băgat la cap.

— OK, hai să mergem să ne facem unghiile! Sage se ridică brusc de pe canapea. Trebuie să mergem la spa. Avem cu toţii rezervare, da?

— Da, spune un asistent. Maşinile ne aşteaptă afară.

— Cool! Sage începe să caute în jurul măsuţei de cafea. Unde-mi sînt *pantofii*? Oare au alunecat sub canapea? Christopher, găseşte-mi pantofii, îi zice pisicos celui mai frumuşel dintre asistenţii ei, iar acesta începe imediat să se tîrască pe podea.

Nu pricep nimic. Cum să se ducă la spa?

— Sage? încerc să-i atrag atenţia. Nu hotărîm ce-o să porţi diseară? Nu încerci rochiile?

— A, sigur, zice Sage în treacăt. O să facem şi asta. Vorbim la spa.

— Nu pot să vin la spa, zic cît de răbdătoare pot. Trebuie s-o iau pe Minnie de la Muzeul de Artă Contemporană, unde s-a dus cu grădiniţa.

— Are o puştoaică *super*dulce, îşi anunţă Sage asistenţii şi aceştia lălăie în cor „Vai, ce drăguţ! Adorabil!“.

— Şi cum rămîne cu rochiile?

— A, o să le probez eu. Pare că în sfîrşit se concentrează. Nu e nevoie să fii şi tu aici. Ai făcut o treabă foarte bună, Becky, mersi! Şi ţie îţi mulţumesc, Christopher, eşti un înger! Îşi pune pantofii cu toc în picioare.

Nu e nevoie să fiu şi eu aici? Mă simt ca şi cum mi-ar fi tras o palmă.

— Dar încă nu ţi-am explicat fiecare ţinută în parte, zic perplexă. Voiam să le încerci, să vedem împreună ce accesorii se potrivesc sau dacă trebuie făcute modificări…

— Mă descurc eu. Se dă cu parfum, apoi întoarce privirea spre mine. Du-te! Distrează-te cu fiica ta!

— Dar…

Dacă n-o ajut să-şi creeze lookul, atunci nu sînt deloc stilistă. Mai degrabă fata care livrează hainele.

— Ai maşină să te ducă, da? Ne vedem diseară!

N-apuc să mai zic ceva, că a şi ieşit pe uşă. Aud vacarmul pe care îl fac paparazzii afară şi huruitul motoarelor – balamucul general care o înconjoară pe Sage.

Am rămas doar eu şi menajera, care se plimbă tăcută de colo-colo, adunînd castroane şi măturînd floricelele de pe canapea. Şi, preţ de o clipă, mă simt complet dezumflată. Nu aşa mi-am închipuit c-o să fie. Aveam atît de multe idei pe care voiam să i le împărtăşesc lui Sage, iar ea nu pare nici măcar *interesată* de haine.

Dar, cînd îmi scot telefonul şi formez numărul lui Jeff, mă forţez să văd partea bună a lucrurilor. Totuşi. Situaţia nu e chiar dezastruoasă. Am fost la ea acasă. I-am dat piesele importante ale garderobei. Cînd lumea o s-o întrebe cine s-a ocupat de ţinuta ei, o să zică „Becky Brandon“. E, totuşi, marea mea şansă. Trebuie să mă ţin cu dinţii de ea. Orice altceva s-ar întîmpla, asta e, totuşi, marea mea şansă la Hollywood.

Cînd ne apropiem de casă, Lon încă mai bîntuie prin faţa porţilor şi gesticulează agitat spre maşină. Azi poartă o bandană verde-lime şi cizme peste genunchi.

— Pirat! ţipă Minnie, care ţine în braţe pictura „inspirată de Rothko“ pe care a făcut-o la muzeu. (E chiar bună. Am s-o înrămez.) Vezi pirat!

— Becky! îl aud strigînd cînd trecem pe lîngă el. Becky, stai! Ascultă! Ia ghici!

Chestia cu mine e că de fiecare dată marşez automat atunci cînd cineva spune „Ia ghici!“.

— Hei, Jeff, zic cînd porţile încep să se deschidă. Stai o clipă.

— Să *stau* o clipă?

— Vreau să vorbesc cu Lon. Tipul de colo.

I-l arăt. Jeff opreşte maşina şi se răsuceşte în scaun. Are expresia „dezamăgită“.

— Rebecca, am discutat despre interacţiunile stradale, zice. Nu recomand să ieşi din vehicul în acest moment.

— Pe bune, Jeff. Dau ochii peste cap. E Lon. E student la design vestimentar! Doar nu crezi că are vreo *armă*! OK, am greşit scăpînd cuvîntul „armă“. Jeff încremeneşte pe loc. E în superalertă de cînd au dispărut tata şi Tarkie.

— Dacă vrei să te apropii de această persoană…, zice sever, mai întîi să securizez zona.

Îmi vine să rîd cînd îi văd expresia dezaprobatoare. Se poartă de parc-ar fi un valet rigid, cu plastron, din anii ’30 şi tocmai i-aş fi zis că vreau să vorbesc cu un vagabond.

— Bine, securizează zona.

Jeff îmi aruncă încă o privire de reproş, după care coboară din maşină. O clipă mai tîrziu, îl văd percheziţionîndu-l pe Lon. Percheziţionîndu-l!

Totuşi Lon nu pare să se supere. De fapt, are o expresie radioasă şi încîntată şi îl văd pozîndu-l pe Jeff cu telefonul. În cele din urmă, Jeff se întoarce la maşină şi zice:

— Zona e sigură.

— Mulţumesc, Jeff! Îi zîmbesc larg şi sar din maşină. Bună, Lon! îl salut. Ce mai faci? Frumoase cizme! Scuze pentru controlul de securitate.

— A, nici o problemă, e în regulă! zice Lon cu respiraţia tăiată. Bodyguardul tău e foarte cool.

Încuviinţez.

— Aşa-i, e un drăguţ.

— Bănuiesc că trebuie să ai mare grijă cu nebunii, spune Lon cu respect. Am văzut şi cîinele de pază patrulînd zona.

Lon mă priveşte cu nişte ochi atît de strălucitori, încît simt că înfloresc pur şi simplu.

— Păi, ce să zic. Îmi dau părul spre spate. Cînd eşti în situaţia mea, trebuie să ai grijă. Nu ştii peste cine dai.

— Au fost multe atentate la viaţa ta? întreabă Lon făcînd ochii cît cepele.

— Ei, nu chiar *atît* de multe. Înţelegi. Ca de obicei. Schimb repede subiectul. Oricum, ce voiai să-mi spui?

— A, da! Lon dă din cap cu însufleţire. Am văzut c-ai primit o livrare specială de la Danny Kovitz. A venit mai devreme dubiţa şi am vorbit cu şoferul. Lucrează la showroom. Ştia totul. E o rochie pe care s-o porţi diseară.

— Mi-a trimis Danny o rochie?

Sînt atît de mişcată, că nu pot să nu zîmbesc cu gura pînă la urechi.

— E din noua lui colecţie, *Copaci şi sîrme*? Adică, o rochie care încă n-a fost prezentată nicăieri. Lon e în extaz. Cea despre care Danny spune că e izvorîtă direct din sufletul lui?

Toate colecţiile recente ale lui Danny s-au numit *Ceva şi ceva*. Una a fost *Metal şi filosofie*. Alta a fost *Invidie şi stacojiu*. Jurnaliştii de modă şi bloggerii scriu pagini întregi despre semnificaţia titlurilor, dar – după părerea mea – alege pur şi simplu două cuvinte la întîmplare din dicţionar şi două fonturi

diferite şi pe urmă pretinde că sînt pline de semnificaţie. Dar n-am să-i spun asta lui Lon, care parcă mai are puţin şi leşină de emoţie.

— Nimeni n-a văzut nimic din colecţia asta, zice Lon, atins de limbariţă. Circulă zvonuri online, dar nimeni *nu ştie* nimic. Mă întrebam, o s-o porţi diseară? Putem să facem nişte poze? Prietenii mei şi cu mine?

Faţa îi e crispată de speranţă şi îşi împătureşte bandana în pătrăţele tot mai mici.

— Sigur! zic. Plec la ora şase, dar o să ies cu cinci minute mai devreme şi o să puteţi vedea cu toţii rochia.

— Uraaa! Faţa lui Lon se destinde într-un zîmbet larg. O să fim acolo! Se apucă deja să tasteze pe telefon. Mersi, Becky! Eşti cea mai tare!

Cînd intrăm, sînt mai binedispusă decît am fost de multă vreme. Danny mi-a trimis o rochie! O să fiu un subiect fierbinte! Nenita Dietz o să fie impresionată cînd o să mă vadă. Dar euforia mea de moment se preschimbă într-o ceaţă rece în clipa cînd o văd pe Suze. Stă în bucătărie, înconjurată de hîrtii pe care îi văd scrisul. Are părul prins într-un coc dezordonat. Aud în camera alăturată tema din *Mica sirenă* şi simt miros de pîine prăjită, pe care e limpede că le-a dat-o copiilor ei la ceai.

Pe masă stă o sacoşă de pînză Golden Peace nouă-nouţă. Probabil că i-a dat-o Alicia, împreună cu tricoul care se iţeşte din ea. Ştiu ce face. Încearcă să-i cumpere dragostea lui Suze.

— Frumoasă sacoşă, zic.

— Mersi, spune Suze abia ridicînd ochii. Deci te-ai întors. Are un ton acuzator, care mă deranjează.

— Am trecut şi mai devreme pe-acasă, răspund cu emfază. Dar tu erai plecată. *Cu Alicia*, mă abţin să adaug. Vreo veste?

Ştiu că nu e nici o veste, fiindcă mi-am verificat mobilul la fiecare cinci minute, dar nu strică să întrebi.

— Nimic. Am vorbit la telefon cu toţi prietenii lui Tarkie, dar nimeni n-a putut să-mi spună nimic. Tu ce-ai făcut? Ai vorbit cu prietenul tatălui tău?

— M-am dus la parcul de rulote. Am făcut nişte cercetări la faţa locului.

— A, da, am primit mesajul tău. Se opreşte din scris şi îşi ridică picioarele pe scaun, cu genunchii la piept. E trasă la faţă de griji şi simt un impuls subit de-a o strînge în braţe şi a o bate pe spate, cum făceam pînă nu demult. Dar cumva… nu pot… Totul pare atît de protocolar între noi. Te-ai întîlnit cu o altă Rebecca? E ciudat.

Îi povestesc totul despre parcul de rulote, iar ea mă ascultă în tăcere.

— Se întîmplă ceva cu tata, închei. Dar nu ştiu ce.

— Totuşi ce *înseamnă*? Suze îşi masează fruntea. Şi de ce l-a implicat şi pe Tarquin?

— Nu ştiu zic neputincioasă. La ora asta mama trebuie să fie în avion, aşa că n-am cum s-o întreb şi, oricum, nu ştie nimic…

Mă opresc. Atenţia mi-e atrasă de ceva aflat pe blatul de bucătărie. E o cutie mare pe care scrie *Danny Kovitz*. E clar că rochia mea nu e prioritatea numărul unu în clipa asta. Însă abia aştept s-o văd. Nu ştiu nici măcar dacă e o rochie lungă, medie sau mini…

— Am încercat iar la poliţie, zice Suze. Degeaba! Mi-au spus să fac o sesizare. Ce rost are o sesizare? Am nevoie să iasă pe teren şi să caute! Dar ei ziceau întruna: „Şi unde să căutăm, doamnă?“. Le-am răspuns: „Păi, asta voi trebuie să aflaţi! Puneţi nişte detectivi să se ocupe!“. La care ei au zis: „N-ar fi posibil ca aceşti doi domni să fi plecat totuşi într-o mică excursie?“. Le-am răspuns: „Ba da! Chiar au plecat într-o excursie! Tocmai asta-i problema. Dar nu ştiu *unde*!“.

În timp ce Suze vorbeşte, mă apropii de blatul de bucătărie. Ridic uşor capacul şi aud foşnetul hîrtiei de împachetat. Dinăuntru vine o adiere plăcută de parfum. Danny dă întotdeauna hainele cu parfumul semnat de el înainte de-a le trimite. Ridic puţin hîrtia fină, gri-argintie şi zăresc o bretea făcută din

cerculeţe de aramă legate unul de altul. Uau!

— Ce faci? zice Suze cu o voce fără inflexiuni.

— A. Tresar şi las să cadă capacul. Mă uitam puţin.

— Mai multe „cumpărături esenţiale“ pentru Sage, bănuiesc.

— Nu e pentru Sage, e pentru mine. O s-o port diseară. Mi-a trimis-o Danny special. E din colecţia lui *Copaci şi Sîrme*…, zic cu glas tot mai pierit, simţind apăsarea tăcerii încordate din bucătărie. Suze se holbează la mine cu o privire pe care n-o pot descifra.

— Deci tot te duci la premieră, spune în sfîrşit.

— Da.

— Înţeleg.

Se lasă din nou o tăcere lungă. Atmosfera e tot mai încordată, încît îmi vine să ţip.

— Ce e? întreb în cele din urmă. Ce e? Nu crezi c-ar trebui să mă duc?

— Doamne, Bex! Chiar trebuie să întrebi? Vehemenţa subită a lui Suze mă ia prin surprindere. Tatăl tău a dispărut, Tarkie la fel, şi tu te duci la o nenorocită de premieră? Cum poţi să fii atît de egoistă? Zău aşa, care-ţi sînt priorităţile?

Mă cuprinde indignarea. M-am săturat ca Suze să mă facă să mă simt prost. M-am săturat ca *toată lumea* să mă facă să mă simt prost.

— Tatăl tău a dispărut fără urmă şi l-a luat şi pe Tarkie cu el! repetă Suze, continuîndu-şi tirada. E clar că-i un mister la mijloc; ar putea să aibă probleme mari…

— Aşa, şi ce-ar trebui să fac eu? explodez. Nu e vina mea că şi-au luat tălpăşiţa! Am o singură şansă la Hollywood, Suze, *o şansă*, şi asta e! Dacă n-o prind din zbor, o să regret toată viaţa.

— Covoarele roşii o să fie mereu acolo, zice Suze tăios.

— Dar interviurile TV nu! Nenita Dietz n-o să fie mereu acolo! Nu văd de ce-ar trebui să pierd vremea aiurea, fără să fac nimic, aşteptînd veşti. Tu n-ai decît să faci asta dacă vrei. Poate îţi ţine companie şi Alicia, adaug cu amărăciune.

Apoi înşfac cutia Danny Kovitz şi ies valvîrtej din bucătărie, înainte ca Suze s-apuce să mai spună ceva.

În timp ce mă pregătesc, în capul meu se ceartă două voci. Una e a mea, cealaltă, a lui Suze. Sau poate una din ele e a lui Luke. Sau poate amîndouă sînt ale mele. O, Doamne, nu ştiu *ale cui* sînt, dar pînă la şase fără un sfert mă satur de amîndouă. Nu vreau să mă gîndesc dacă fac ce trebuie. Pur şi simplu vreau s-o fac.

Mă privesc încrezătoare în oglindă şi-mi iau o poză de covor roşu. Arăt bine. Cred. M-am machiat un pic cam tare, însă nu vreau să arăt spălăcită pe lîngă atîtea celebrităţi, nu? Iar rochia lui Danny e genială. E scurtă şi mulată, dintr-un material negru care îmbracă frumos corpul, iar unica bretea e făcută dintr-o masă de inele brute de aramă. (Îmi intră un pic în carne şi probabil că o să lase urme, dar nu-mi pasă.) Port cei mai ascuţiţi pantofi negri cu toc cui, şi plicul e micuţ, cu un chenar de aramă (era în cutie, împreună cu rochia.) Arăt, categoric, ca o stilistă de vedete de top.

Simt adrenalina în tot corpul. Parcă m-aş pregăti să intru în ringul de box. Asta e. *Asta e*. Pe cînd mă rujez cu grijă, sună telefonul şi îl dau pe speaker.

— Alo?

— Becky. Vocea lui Aran umple încăperea. Pregătită pentru diseară?

— Absolut! zic. Abia aştept!

— Super! Voiam doar să te pun la curent. Toată lumea te vrea în seara asta, fată dragă. Rîde. O să vorbeşti la NBC, CNN, Mixmatch, ăsta-i un canal de modă…

În timp ce el continuă, abia dacă mă pot concentra. Totul mi se pare suprarealist. O să apar la NBC!

— Aşa că rămîi veselă şi optimistă, zice Aran. Pune-ţi la bătaie farmecul tău englezesc şi o să te descurci de minune. Ne vedem mai tîrziu!

— Ne vedem acolo!

Mă dau pentru ultima oară cu parfum şi mă privesc în oglindă. Farmec englezesc. Cum să-mi pun la bătaie farmecul englezesc?

— Ptiu, acu' să vezi! zic tare.

Hmm. Poate că nu. Cînd cobor scările, o aud pe Suze apropiindu-se. Încep să mă aricesc fără să vreau şi strîng bine poşeta. Ea apare în hol, ţinînd-o pe Minnie pe şold, şi mă cîntăreşte din priviri fără pic de entuziasm.

— Arăţi uluitor, zice sec.

— Mersi, îi răspund pe acelaşi ton.

— Te face slabă.

Reuşeşte să facă remarca să sune ca o acuzaţie.

— Mersi. Scot telefonul şi-mi verific mesajele. E unul de la Jeff, care-mi spune că mă aşteaptă afară, dar nimic de la Luke. Nu că m-aş fi aşteptat să fie unul, dar tot mi se strînge inima de dezamăgire. O să ţin telefonul aproape, adaug. În caz că… ştii. Afli ceva.

— Păi, distracţie plăcută.

O mută pe Minnie pe celălalt şold şi o privesc necăjită. O ţine pe Minnie în braţe doar ca să mă facă să mă simt prost. Ar putea foarte bine s-o lase jos.

— Uite adresa unde sînt. Îi întind o foaie printată. Mersi că ai grijă de Minnie.

— A, cu plăcere, oricînd.

Glasul îi e atît de sarcastic, că tresar. N-a fost cu intenţie, îmi spun. E doar stresată în legătură cu tata şi cu Tarkie.

Adică, şi eu sînt stresată. Dar emoţia evenimentului de diseară reuşeşte să depăşească stresul. E incitant. NBC… covorul roşu… ţinută exclusivă de designer… Cum să *nu fiu* entuziasmată? Cum de nu înţelege Suze?

— Păi, sper să te distrezi mai bine ca niciodată, zice cînd deschid uşa.

— Aşa am să fac, îi răspund pe un ton rebel. Ne vedem mai tîrziu.

Păşesc afară şi aud larma ce vine dinspre porţi. Încremenesc şi clipesc uimită. O, Doamne! Cred că Lon şi-a adus toată clasa să vadă rochia. O mulţime de tineri stau strînşi ciorchine, cu camerele de filmat, aparatele foto şi telefoanele îndreptate spre mine printre barele de fier ale porţilor.

— Deschide porţile, îi spun lui Jeff şi mă apropii de mulţime făcînd din mînă, ca o prinţesă.

— Becky! strigă Lon.

— Beckyyy! strigă o fată în rochie neagră scurtă, fără mîneci. Aici!

— Arăţi incredibil!

— Cum te simţi în rochia asta?

— Te întorci puţin şi cu spatele?

— Ţi-a spus Danny ceva despre rochie? Ce l-a inspirat?

În timp ce pozez, uitîndu-mă într-o parte şi-n alta, arunc priviri furişe spre casă. Sper că Suze se uită pe geam şi aude toate ţipetele astea. Poate că *atunci* o să priceapă şi ea.

DOUĂZECI ŞI DOI

În cele din urmă, toată lumea a făcut poze, am dat şi două interviuri scurte despre Danny pentru nişte bloguri de modă, iar acum sînt în maşină, în drum spre premieră. Mă simt un pic ameţită. O să fie de vis. Deja *e* de vis.

Premiera se ţine la El Capitan şi ştiu că ne apropiem după zgomote. Muzica bubuitoare practic clatină SUV-ul, mulţimea strigă şi, cînd încetinim, cineva bate în maşină, ceea ce mă face să tresar,

speriată.

— Eşti OK? mă întreabă Jeff imediat.

— Da! răspund binedispusă. E ditamai evenimentul, nu-i aşa?

Filmul e unul de acţiune, despre doi artişti de circ care dejoacă un atac terorist. Se pare că folosesc toate animalele şi toate talentele lor pentru treaba asta, iar la filmări totul era să fie dat complet peste cap cînd un elefant a luat-o puţin razna.

Jeff trebuie să le prezinte tot soiul de legitimaţii celor de la pază şi, în timp ce el face asta, mă uit pe geam. Văd chipurile lipite de el, încercînd să vadă prin sticla fumurie. Probabil cred că sînt Tom Cruise sau cineva de genul ăsta.

— Iisuse! spune Jeff, încercînd să-şi croiască drum prin vacarm. E un haos aici. Vrei să mergem mai departe?

Pe bune, acum. Să nu înceapă şi el.

— Da, zic convinsă. Caut în geantă albumul cu autografe al tatei. L-am adus cu mine şi sînt hotărîtă să obţin cît de multe autografe pot. *Atunci,* Suze n-o să mai poată să mă facă egoistă.

Ne aflăm într-o coadă de maşini şi văd cum se desfăşoară lucrurile. Maşina opreşte în locul în care va lăsa pasagerul, portiera se deschide, vedeta coboară şi mulţimea înnebuneşte. În faţa noastră se află două limuzine. În curînd urmez eu!

— Deci îmi dai SMS imediat ce vrei să ieşi, spune Jeff. Sau mă suni. La cea mai mică problemă, mă suni pur şi simplu.

— Aşa o să fac, îi promit şi mă uit în oglindă pentru ultima oară. Inima începe să-mi bată cu putere. Asta e. Trebuie să cobor din maşină cu eleganţă, să rămîn calmă, să-mi amintesc cine mi-a făcut rochia…

— OK, tu urmezi. Jeff opreşte şi un tip cu căşti deschide uşa şi ies. Stau pe covorul roşu. Pe adevăratul covor roşu. Sînt una dintre vedete!

Sînt atît de înmărmurită de atmosferă, că preţ de o clipă nici nu mă mişc. Muzica se aude şi mai tare acum, că sînt afară. Totul e atît de mare şi de strălucitor şi de spectaculos. Intrarea de la El Capitan e decorată ca o cupolă de circ şi peste tot prin jur mişună artişti de circ. Înghiţitori de flăcări, jongleri, o contorsionistă în bikini cu strasuri şi un maestru de manej care pocneşte din bici. Chiar şi un elefant! Un elefant în carne şi oase, care se plimbă încoace şi-ncolo cu dresorul lui. Mulţimea intră în delir cînd apar nişte tipi în blugi, care cred că fac parte dintr-o formaţie, şi o văd pe Hillary Duff la vreo zece metri de mine… şi cine-i ăla care dă autografe, nu cumva Orlando Bloom?

— Rebecca? O fată în costum negru cu pantaloni se apropie de mine cu un zîmbet profesionist. Eu sînt Charlotte. O să te escortez pe covorul roşu. Hai să mergem.

— Bună, Charlotte! Îi zîmbesc radios în timp ce dăm mîna. Nu-i aşa că e *nemaipomenit*? Uită-te la jonglerii ăştia! Uită-te la elefant!

Charlotte pare nedumerită.

— A, da, zice. Mă rog. Hai să mergem.

Bliţurile camerelor foto scînteiază întruna pe cînd înaintăm. De zile întregi exersez poza adecvată de vedetă, însă acum trebuie să mai şi merg. N-am exersat mersul de vedetă. Fir-ar. Oare cum reuşesc?

Cred că pur şi simplu alunecă înainte. O să alunec şi eu. Poate cu genunchii puţin îndoiţi?

— Eşti OK? Charlotte îmi aruncă o privire ciudată şi îmi îndrept imediat picioarele. Poate nici nu arată prea bine poza asta. Deci, avem sesiunea foto şi apoi interviurile… Se uită la ceas şi-şi consultă blocnotesul. Pare total neimpresionată de elefant sau de înghiţitorii de flăcări şi de celebrităţi. De fapt, pare complet neimpresionată de întregul eveniment.

— Gata, tu urmezi.

Fără nici un avertisment, mă împinge spre o zonă liberă de pe covorul roşu, în faţa unui şir de fotografi, care încep să strige cu toţii: „Becky! Becky, aici!“.

Îmi iau repede poziţia. Picioare încrucişate, bărbia în jos, zîmbet radios, de vedetă…

Aştept să simt bucuria pe care o simţeam înainte… dar e ciudat. Nu simt aproape nimic. Apoi, aproape înainte să înceapă, totul se termină, iar Charlotte mă trage după ea, către şirurile de camere TV.

Părea mult mai distractiv cînd eram cu Suze, amuzîndu-ne de toată chestia, îmi trece razant prin minte.

Nu. Nu te prosti. E fantastic. Sînt o vedetă în toată regula! Sînt o parte din toate astea! Am o tonă de chestii de spus despre ţinutele lui Sage, despre rochia mea şi despre modă… Abia aştept.

— Deci, primul interviu este pentru Fox News, îmi spune Charlotte în ureche şi mă împinge către o cameră TV. Îmi netezesc rapid părul, sperînd că nu mi s-a luat rujul pe dinţi, şi-mi iau cea mai veselă şi mai inteligentă expresie.

— Bună, Betty! spune o femeie coafată sofisticat, în costum cu pantaloni. Sîntem încîntaţi că ni te-ai alăturat!

— Mulţumesc! răspund zîmbind. Deşi, numele meu e *Becky*.

— Betty, continuă femeia de parcă n-ar fi auzit, ai fost, martora furtului comis de Lois Kellerton. Ai mai văzut-o pe Lois de-atunci?

Preţ de o clipă, rămîn blocată. Ce să zic? Nu pot răspunde: „Da, am intrat prin efracţie în casa ei şi am găsit-o făcînd planuri cum să păcălească publicul american“.

— Ăăă… nu, zic cu glas pierit.

— Dacă o vezi în seara asta, ce-o să-i spui?

— O să-i urez toate cele bune.

— Ce frumos! Păi, mulţumesc, Betty! Vizionare plăcută!

Spre uimirea mea, Charlotte mă apucă de braţ şi mă împinge mai departe. Asta a fost tot? Ăsta a fost interviul? Nu vor să ştie cu ce mă ocup? Nu vor să ştie cine mi-a făcut rochia?

— Iar următorul este pentru TXCN, îmi spune Charlotte în ureche.

Altă cameră de filmat se aţinteşte asupra mea şi un tip cu păr roşu îmi zîmbeşte.

— Bună, Betty! zice cu accent sudic. Ce faci?

— Mă numesc *Becky*, îi atrag atenţia politicos.

— Deci, furtul din magazin. E un delict sau o boală?

Poftim? De unde naiba să ştiu eu? Bîlbîi un răspuns, simţindu-mă absolut tembelă şi, înainte să-mi dau seama, sînt împinsă în faţă, spre următorul interviu. Reporterul doreşte să ştie dacă Lois mi-a sărit la beregată cînd am înfruntat-o, iar reportera care vine după el mă întreabă dacă sînt de părere că Lois a furat fiindcă e gravidă. N-am avut nici o şansă să vorbesc despre rochia mea sau despre faptul că sînt stilista lui Sage. Şi nici unul nu m-a scos din Betty.

— Mă numesc *Becky*! strig spre Charlotte în timp ce înaintăm. Nu Betty!

— A, zice ea netulburată. Bănuiesc c-a fost scris greşit în kitul de presă.

— Dar…, mă opresc, fără să-mi duc propoziţia pînă la capăt.

— Dar ce?

Tocmai voiam să întreb: „Dar nu-mi *ştie* toată lumea numele?“.

Însă, văzînd expresia lui Charlotte, mă răzgîndesc. Poate că nu sînt chiar atît de faimoasă cum credeam. Mă simt un pic dezamăgită, deşi cred că reuşesc să ascund asta destul de bine. Charlotte mă conduce spre un alt reporter, care îmi bagă în faţă un microfon de radio, şi tocmai am bălmăjit cîteva fraze despre cît de mult mă bucur că Lois şi Sage s-au împăcat şi cît de interesant a fost interviul cu ele… cînd izbucneşte un vacarm de nedescris şi nu mă pot abţine să mă întorc să mă uit.

E Sage.

Stă în faţa fotografilor, care au înnebunit. Pe bune. Strigătele devin asurzitoare, bliţurile sînt ca un soi de furtună cu fulgere, iar mulţimea se repede spre ea, împingîndu-se în barierele de metal şi întinzînd telefoane şi albume de autografe.

Sage pare absolut încîntată. Pozează în rochia albă de la Danny, care arată senzaţional, şi-şi flutură

părul în toate părţile, trimiţînd bezele mulţimii. Şi atunci se întîmplă. Trimite o bezea cu o mişcare energică din corp… şi, cumva, cusătura laterală a rochiei cedează. Mă uit şocată cum rochia se desface, dezgolindu-i o bucată bună de corp.

Sage rămîne cu respiraţia tăiată şi-şi prinde rochia, iar fotografii mai să leşine, încercînd să surprindă momentul.

Îmi cade faţa de groază în clipa în care mărgelele albe încep să se rostogolească pe covorul roşu. Rochia era perfectă în după-masa asta. Era *perfectă*. Probabil c-a umblat la ea. Ăsta era planul secret despre care nu voia să-mi spună. Un defect intenţionat al garderobei. O fată în costum negru cu pantaloni încearcă să-i ofere lui Sage o haină, dar ea îi ignoră oferta şi zîmbeşte larg către camere.

Danny o să *mă omoare*. E foarte stresat de ideea că hainele lui s-ar putea desface, de la nefericitul incident de la Barney's cînd nu le cususe cum trebuie. O să mă întrebe de ce nu m-am asigurat că rochia îi vine bine şi că e OK şi va trebui să-i spun că nu m-a lăsat să fac asta, iar el o să spună că trebuia să insist…

Acum nu pot spune nimănui că sînt stilista lui Sage. Revelaţia mă izbeşte în moalele capului. O să rîdă de mine. Tot planul meu s-a dus pe apa sîmbetei.

Charlotte a ascultat în cască şi acum ridică privirea.

— Rebecca, ai terminat, zice cu un zîmbet profesionist. Acum poţi intra. Vizionare plăcută.

— A, zic, surprinsă. Asta-i tot?

— Asta-i tot, răspunde ea politicos.

— Dar am crezut că o să am tone de interviuri.

— Planul s-a schimbat. Dacă intri în sală, cineva o să te conducă la locul tău. Îţi doresc o seară frumoasă!

Simt o împunsătură de dezamăgire. Nu vreau să intru în sală. Odată ce-am intrat, s-a terminat.

— Pot să mai stau un pic aici? o întreb. Vreau… mă înţelegi. Să savurez un pic momentul.

Charlotte se uită la mine ca la o nebună.

— Sigur.

Ridică din umeri şi îmi întoarce spatele, lăsîndu-mă singură. Mă simt cam aiurea aşa, fără nimic de făcut, dar mă răsucesc hotărîtă pe călcîie şi privesc şirurile tot mai groase de oameni, de camere TV şi de vedete care dau interviuri. Haide, Becky. Uite-mă, sînt pe covorul roşu. Poate că Sage mi-a dat puţin planul peste cap, dar încă pot să mă bucur. Încă pot să fiu optimistă.

Pe covor a apărut întreaga distribuţie a serialului Heaven Sent 7 şi o ceată de adolescente ţipă isteric. Nu pot să nu simt un fior. Sînt ditamai vedetele! Cît aş vrea să împărtăşesc momentul cu cineva. Scot automat telefonul şi încep să scriu un mesaj, după care mă opresc în mijlocul unui cuvînt. Nu pot să i-l trimit lui Luke. Sau lui Suze. Sau mamei.

Sau tatei, evident.

Sau… cuiva.

Fără voia mea, scot un oftat lung şi trist, după care imediat îmi trag un zîmbet larg, ca să-mi acopăr încordarea. Nu pot să oftez pe covorul roşu. E o idee ridicolă! Toate-s bune şi frumoase. Toate-s de vis. Toate…

A, uite-l pe Aran, impecabil în smoching negru şi cămaşă albastră cu gulerul desfăcut. Mă grăbesc spre el, uşurată. Îşi ţine mîinile în buzunare şi se uită la Sage cu expresia aia a lui ilizibilă şi detaşată. Sage a găsit undeva un trenci scurt pe care şi l-a pus peste rochie şi vorbeşte plină de însufleţire cu un şir de reporteri.

— Hei, Becky. Aran mă sărută scurt pe fiecare obraz. Te distrezi?

— Da! zic automat. E minunat!

— Bine. Zîmbeşte. Mă bucur.

— Deşi, ce să zic, ai văzut rochia lui Sage? S-a desfăcut de tot.

Dă ochii peste cap.

— Am văzut-o, crede-mă.

— Rochia aia i-a fost împrumutată de un prieten de-al meu. Un designer foarte cunoscut. Iar ea a stricat-o intenţionat.

Mă străduiesc să nu-mi iau un ton acuzator, dar nu prea reuşesc.

— A. Aran se crispează. Sînt sigur că găsim o cale să-i oferim o compensaţie…

— Nu e vorba de bani! Dar nu s-a gîndit deloc în ce lumină proastă îl pune. Şi acum nu pot spune nimănui că sînt stilista ei. Adică, asta era ideea serii: să mă lansez ca stilistă! Eu i-am găsit rochia şi ar fi arătat splendid în ea, însă Sage a ales să o distrugă intenţionat…

Îmi tremură vocea. Cred că sînt mai supărată decît îmi închipuiam.

— Îhîm. Aran mă priveşte de parcă ar încerca să găsească o ieşire din situaţia asta. Te-ai întîlnit cu Nenita Dietz?

— Nu.

— Bine, o să ne ocupăm imediat.

— OK. Mersi.

Spre groaza mea, mi-a dat o lacrimă. O şterg repede şi zîmbesc, dar Aran a observat.

— Eşti bine, Becky?

— Aşa şi-aşa. Înghit în sec. Nu prea. Tata a dispărut, m-am certat cu Luke, pe urmă m-am ciondănit şi cu cea mai bună prietenă a mea… Nimeni *nu înţelege*. Asta.

Desfac braţele larg, arătînd în jur.

— Nu mă mir, spune Aran.

— Serios?

— Se mai întîmplă. Nu mai eşti o persoană obişnuită, ţii minte?

Pare total netulburat şi brusc mă simt frustrată de reacţia lui relaxată, foarte cool. Dacă lumea s-ar sfîrşi, probabil că Aran s-ar mulţumi să ridice din umeri şi să spună „Aşa merge roata“.

Şi ce-a vrut să spună cu „Nu mă mir“?

— Mă duc s-o caut pe Nenita.

Mă bate uşor pe umăr.

În timp ce Aran se îndepărtează, mă uit din nou în jur, încercînd să savurez ceea ce trăiesc, dar totul mi se pare, din senin, cam strident. Totul e mult prea strălucitor. Zîmbetele de porţelan, bliţurile camerelor foto, paietele şi bijuteriile şi ţipetele. Parcă pînă şi aerul s-a încărcat de electricitate. Simt că mi s-a electrizat părul şi mă furnică un picior…

A, de fapt, e telefonul meu, care vibrează. Îl scot repede din poşetă – e Suze. Simt un junghi de spaimă şi apăs repede pe tasta verde să răspund.

— E totul OK? întreb. S-a întîmplat ceva?

— O, Doamne, Bex. Suze pare disperată şi mă cuprinde instantaneu frica. Alicia a aflat ceva: au plecat cu Bryce.

— Cu *Bryce*? Mă holbez la telefon, parcă fără să înţeleg. Bryce de la Golden Peace?

— Tatăl tău avea nu ştiu ce misiune şi l-a rugat pe Tarkie să-l ajute s-o îndeplinească. Iar Tarkie l-a rugat pe Bryce să vină cu ei. Pe Bryce! Alicia e de părere că vînează banii voştri. Vrea să înfiinţeze o clinică rivală şi o să-l spele pe Tarkie pe creier să-l finanţeze şi habar n-avem unde s-au dus…

— Suze, calmează-te, zic disperată. O să fie bine.

— Dar e diabolic! Suze pare aproape isterică. Şi-au plecat cu el în mijlocul deşertului!

— O să-i găsim. O să-i găsim, Suze. Încearcă doar să obţii cît de multe informaţii poţi…

Dă să mai zică ceva, însă n-o aud bine. Vocea îi e înecată de pîrîituri şi legătura se întrerupe.

— Suze?

Telefonul mi se închide şi mă uit la el stupefiată. Bryce. Tarquin. Tata. În mijlocul pustietăţii. Ce-o

să zică mama? Ce-o să facem?

— Becky. Aran e din nou lîngă mine. Hai să te conduc la Nenita. Îi sticlesc ochii. E un nume mare în domeniul tău, nu?

— Îhm… da. Uriaş.

Îl urmez pe covorul roşu ca în transă, împiedicîndu-mă uşor din cauza tocurilor. E cel mai mare moment al carierei mele. Întîlnirea cu Nenita Dietz. Trebuie să las deoparte viaţa personală. Trebuie să mă concentrez.

Nenita Dietz vorbeşte cu un grup de oameni şi aşteptăm răbdători pînă cînd termină. Arată *incredibil*. Poartă o haină de blană albastră imensă şi cizme metalice cu ţinte. Şuviţele roşii şi aurii din părul ei lung, negru şi ondulat strălucesc în lumina reflectoarelor şi cred că poartă cel puţin trei perechi de gene false. De aici, arată ca o prinţesă din poveşti.

— Nenita Dietz, spune Aran volubil. Lasă-mă să ţi-o prezint pe Becky Brandon.

— Becky!

Cînd îi strîng mîna, am sentimentul că o întîlnesc pe regină. Adică, tipa *chiar e* regina stiliştilor de la Hollywood.

— Bună! îngaim stresată. Ador ţinutele tale. Sinceră să fiu, şi eu tot din modă vin. Am fost consilier de shopping personalizat la Barneys şi mi-ar plăcea să mă lansez în styling. Îţi admir munca. Mai ales la *Clover*. Costumele au fost senzaţionale.

Am pomenit de *Clover* fiindcă e un film cu buget redus pe care l-a făcut acum cîţiva ani şi de care cei mai mulţi nici n-au auzit, aşa că sper să punctez serios. Dar Nenita nu pare deloc interesată de părerea mea despre *Clover*.

— Tu. Mă arată cu degetul, mijindu-şi ochii. Tu eşti tînăra care a văzut-o pe Lois furînd şi a spus lumii întregi.

— Îhm, da, adică nu. Am spus unei singure persoane… poate două…

— Lois e o *fată minunată*, zice apăsat. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Cuvintele ei sînt ca o palmă peste faţă şi mă trag un pas înapoi.

— N-am vrut să-i fac nici un rău, zic repede. Şi, sincer, n-am spus lumii întregi…

— Făcînd asta ţi-ai atras o karmă negativă, îţi dai seama, da?

În timp ce se apleacă uşor în faţă, văd că are ochii galbeni şi mîinile mult mai bătrîne decît faţa. Adevărul e că te cam sperii cînd te uiţi la ea.

— Lois e bine, Nenita, spune Aran. Ştii asta.

— Karma negativă. Mă priveşte cu privirea ei galbenă şi mă împunge iar cu degetul. Ai adus karma negativă în viaţa ta.

Fac eforturi să nu mă trag înapoi de groază. Mă simt de parcă m-ar blestema.

— Şi, apropo, rochia ta e demodată, adaugă cu dispreţ, iar eu simt că mă înfurii în numele lui Danny. Cu toate astea, zice, de parcă mi-ar face o onoare uriaşă, văd că eşti exact ca mine. Cînd vrei ceva cu adevărat, trebuie neapărat să ai lucrul ăla. Mă cîntăreşte iar cu atenţie. Poţi să mă suni.

Îmi întinde o carte de vizită cu margine argintie şi un număr de telefon pe ea, iar Aran ridică dintr-o sprînceană.

— Bravo, Becky! şopteşte. Felicitări!

Mă uit la cartea de vizită uşor ameţită. Am reuşit. Am făcut cunoştinţă cu Nenita Dietz.

Mulţimea se îndreaptă spre intrarea în sala de cinema, înconjurîndu-ne din toate părţile, şi un tip solid se loveşte de mine, făcîndu-mă să-mi scap poşeta pe jos. Cînd mă ridic, văd că m-am pierdut de Nenita şi Aran, iar lumea se împinge tot mai tare. Peste tot umblă fete în costume negre cu pantaloni, care le spun oamenilor că filmul începe în curînd şi că ar fi bine să se grăbească spre locurile lor. Simţindu-mă cam ca un zombi, îi urmez şi eu. Foaierul e ticsit de oameni, camere de filmat şi jurnalişti şi las pur şi simplu mulţimea să mă împingă înainte. Un tînăr drăguţ mă conduce la un scaun din sală, unde găsesc o

sticlă cu apă, nişte popcorn şi o punguţă cu cadouri pe tema circului.

Sînt aici! Sînt printre ei! Stau pe un scaun de VIP la premieră! Am în geantă cartea de vizită a Nenitei Dietz şi o invitaţie de-a o suna!

Atunci… de ce mă simt atît de goală pe dinăuntru? Care-i problema?

Fotoliul de piele pare rece şi aerul condiţionat mă face să tremur. Cînd muzica răsună din difuzoare, tresar. Îmi spun întruna că ar trebui să fie cel mai important eveniment din viaţa mea profesională. Aud întruna în cap vocea lui Suze: *Sper să te distrezi mai bine ca niciodată* – şi răspunsul meu sfidător: *Aşa o să fac*.

Dar adevărul e că nu mă distrez deloc. Stau într-o sală rece şi întunecată, plină de străini, pe punctul de a viziona un film pe care nu doresc să-l văd, fără vreun prieten sau vreo rudă cu care să-l împărtăşesc. Nu sînt faimoasă. Toată lumea îmi spune Betty. Nu mă cheamă Betty, ci *Becky*.

Pipăi cartea de vizită a Nenitei ca să mă liniştesc. Dar pînă şi ea mi se pare malefică. Oare chiar vreau să lucrez cu vrăjitoarea asta care te bagă în sperieţi? Vreau să fiu ca ea? Mă simt ca şi cum aş fi ajuns la o oază-miraj din deşert. Bag mîna în nisip şi îmi spun că e apă proaspătă şi limpede… însă nu e.

Respir tot mai greu; gîndurile mi se învîrt întruna în cap; strîng braţele fotoliului pînă cînd mă dor degetele. Deodată, simt că-mi ajunge. Nu mai pot sta aici. Nu mai vreau să fiu aici. Am alte lucruri mult mai importante în viaţă decît covorul roşu şi vedetele. Am familia şi prietenii mei, o problemă de rezolvat şi un soţ de recîştigat şi o foarte bună prietenă de ajutat. *Asta* am. Şi nu pot să cred că mi-a luat atîta să-mi dau seama.

Trebuie să plec. Chiar acum.

Cerîndu-mi scuze în şoaptă de la cei din jur, mă ridic şi-mi croiesc loc spre o margine a sălii. Scaunele s-au ocupat deja şi un bărbat în smoching a început să ţină un discurs în faţă, iau plasatorii îmi aruncă priviri ciudate… dar nu-mi pasă. Trebuie să ies. Trebuie să vorbesc cît mai repede cu Suze. Probabil că mă urăşte. N-o condamn. Şi eu mă urăsc.

Nenita e încă în hol cu Aran şi alte cîteva persoane şi, cînd mă uit din nou la ea, mă cuprinde subit repulsia. Nu, şi mai rău, revolta. Cum îndrăzneşte să mă blesteme? Cum îndrăzneşte să-i dea cu flit lui Danny? Cînd se întoarce să intre în sală, o bat uşor pe umăr.

— Scuză-mă, Nenita, zic cu voce uşor tremurătoare, aş vrea doar să fac cîteva corecţii la lucrurile pe care le-ai spus. În primul rînd, poate că n-ar fi trebuit s-o trădez pe Lois – dar e bine să ştii că nu este chiar fata care crezi tu că e. În al doilea rînd, cred că oamenii care încearcă să arunce karma negativă asupra altora se aleg *ei înşişi* cu karma negativă. În al treilea rînd, rochia mea nu e demodată. Danny Kovitz e un designer foarte talentat şi toţi bloggerii tineri din zona modei sînt înnebuniţi după el, aşa că, dacă nu-ţi place, poate că *tu* eşti aia demodată.

Aud cîteva exclamaţii stupefiate dinspre acoliţii Nenitei. Dar nu-mi pasă. Deja nu mă mai pot opri.

— Cît despre faptul că am semăna… Şovăi. Ai dreptate. Cînd îmi dau seama ce-mi doresc în viaţă, încerc să obţin lucrul ăla.

Mă uit în jur la toate fetele de la PR, la camerele de filmat, la şirurile de pungi lucioase cu cadouri, cu mînere în dungi, pe care scrie *Marea Cupolă* şi care aşteaptă să fie distribuite. Cu puţin timp în urmă, m-aş fi dat peste cap să primesc aşa ceva. Dar acum mă uit la ele ca şi cum ar fi ciumate.

— Iar adevărul e că… Nu vreau toate astea.

— Becky! spune Aran începînd să rîdă.

— Nu le vreau, Aran. Îl privesc drept în ochi. Nu vreau faimă şi incandescenţă.

— Scumpa mea, nu exagera! Îmi pune o mînă pe braţ. Nenita glumea în legătură cu rochia ta.

Doar de asta crede el că-mi pasă? De *rochia mea*?

Dar, pe de altă parte… de ce n-ar crede?

Brusc, mă văd aşa cum m-a văzut toată lumea în ultimele cîteva săptămîni. Şi nu-i o imagine prea plăcută. Mi se pune un nod oribil în gît şi simt că-mi dau lacrimile. Dar n-am să plîng în faţa Nenitei

Diez, orice-ar fi.

— Nu e vorba doar de rochie, zic cît pot de calmă şi-i scutur mîna de pe braţul meu. Pa, Aran.

Un grup de fete în costume negre stau la bîrfă lîngă uşi şi, cînd mă apropii, una dintre ele mă întreabă, serviabilă:

— Plecaţi deja de la film? Vă simţiţi bine?

— Mă simt bine. Dar trebuie să plec. E o urgenţă. Îmi chem şoferul.

Bîjbîi după telefon şi-i scriu un SMS lui Jeff:

Putem pleca acum? Msc. Cu drag Becky x

Aştept stînjenită lîngă uşi o vreme, întrebîndu-mă unde o să tragă Jeff – pînă cînd nu mai pot suporta. O să ies şi o să mă uit după maşină.

Împing uşile şi ies pe covorul roşu. E gol acum, nu se mai zăresc decît cîteva programe tipărite aruncate, o cutie de cola şi un pulover pe care probabil cineva l-a uitat pe jos. Cîteva mărgele albe din rochia lui Sage încă licăresc pe fundalul roşu. Nu ştiu *cum* am să-i explic asta lui Danny. Erau cusute de mînă. Cred că le-a luat un secol să le coasă. Şi totul a fost distrus într-o secundă.

Cînd mă uit la mărgele, mă apucă şi mai tare depresia. Parcă *totul* a fost distrus în seara asta. Visurile mele hollywoodiene stupide, planul meu de-a fi o vedetă, prietenia mea cu Suze… Mă copleşeşte un nou val de durere şi trag adînc aer în piept, abia ţinîndu-mă pe picioare. Trebuie să-mi păstrez cumpătul. Trebuie să-l găsesc pe Jeff. Trebuie să…

Stai aşa. Înghit în sec şi mă holbez înainte, incapabilă să mă mişc. Nu-mi vine să cred.

Pe covorul roşu se apropie – pe covorul roşu acum pustiu – Luke. Păşeşte încet şi hotărît, uitîndu-se drept în ochii mei. Poartă pardesiul lui negru Armani şi văd că pe dedesubt e îmbrăcat de seară.

În timp ce se apropie, încep să tremur. Chipul îi e încordat şi sever, indescifrabil. Are mici cearcăne sub ochi şi, cînd ajunge lîngă mine, nu zîmbeşte. Preţ de o clipă cumplită, am sentimentul că a venit să-mi spună că divorţează.

— Credeam că ai plecat la New York, îngaim aproape în şoaptă.

— Am plecat. Dă din cap grav. Am plecat. Dar pe urmă m-am întors. Becky, m-am purtat oribil. Îmi pare rău. Şi cu tine, şi cu mama mea. E de neiertat.

— Ba nu! zic imediat, copleşită de uşurare.

— Ai tot dreptul să fii supărată pe mine.

— Ba nu. Zău că nu. Înghit în sec. Să ştii că… sînt foarte bucuroasă că te văd.

Îi iau mîna şi i-o strîng tare. Nu m-am aşteptat să-l văd pe Luke aici. Nici într-o mie de ani. Mîna lui e caldă şi simt că mă ancorează de pămînt. Nu vreau să-i mai dau drumul niciodată.

— De ce nu eşti înăuntru? Arată din cap către sală. Eşti mulţumită de cum a decurs seara?

O parte din mine ar vrea să spună „Da! A fost de vis!“ şi să-l epateze cu povestea mea de succes. Dar o parte şi mai mare din mine nu-l poate minţi. Nu pe Luke. Nu cînd e aici, lîngă mine. Nu cînd s-a întors de la New York pentru mine. Nu cînd e singurul om de la premieră căreia îi pasă cu adevărat de mine.

— Nu e cum am crezut, zic într-un final. Nimic nu e cum m-am aşteptat.

— Mm.

Încuviinţează, de parcă mi-ar putea citi gîndurile.

— Poate… Înghit în sec. Poate c-ai avut dreptate. Poate că am rătăcit puţin drumul.

O clipă, Luke nu spune nimic. Ochii lui intenşi şi întunecaţi îi întîlnesc pe-ai mei şi e ca şi cum n-am avea nevoie de vorbe. Înţelege totul.

— M-am gîndit mult la asta tot drumul spre New York, zice în cele din urmă, cu vocea lui profundă şi uşor răguşită. Iar la un moment dat m-a pocnit revelaţia. Eu sînt soţul tău. Dacă te-ai rătăcit, eu trebuie

să vin şi să te caut.

Din senin, ochii mi se umplu de lacrimi. După tot ce am făcut, după cît l-am enervat şi supărat. A venit să mă caute.

— Păi… uite-mă, reuşesc să îngaim cu un nod imens în gît, iar Luke mă ia în braţe şi mă strînge tare.

— Vino aici, zice lipit de obrazul meu ud de lacrimi. Nimeni n-ar trebui să se ducă la o premieră singur. Îmi pare rău, fata mea scumpă şi dragă.

— *Mie* îmi pare rău, murmur eu drept răspuns, cu nasul în gulerul lui alb. Cred că m-am cam îndepărtat de scenariu.

Luke îmi întinde batista lui şi îmi suflu nasul, încercînd să-mi repar machiajul în timp ce el aşteaptă răbdător.

— Toţi reporterii nu m-au scos din Betty, îi spun. *Betty.*

El ridică din sprîncene.

— Betty? Nu, nu mi se pare că ţi se potriveşte. Se uită la ceas. Ia zi, ce facem? Vrei să intri la film?

— Nu, zic hotărîtă. Vreau să-l găsesc pe tata. Vreau să mă împac cu Suze. Vreau s-o strîng în braţe pe Minnie. Vreau să fac orice altceva *în afară* de a intra la film.

— Serios? Mă priveşte… şi văd că îmi pune, de fapt, o întrebare mult mai importantă. Aceeaşi pe care mi-a pus-o şi înainte. Pare să fi trecut atît de mult de-atunci.

— Serios. Dau din cap. Gata… s-a terminat.

— Bine, atunci. Privirea i se îmblînzeşte. OK.

Mă ia de mînă şi coborîm încet pe covorul roşu pustiu.

DOUĂZECI ŞI TREI

Se vorbeşte despre ochelari cu lentile roz. Ei bine, cred că eu am avut ochelari cu lentile de covor roşu. Vreau să zic, covorul ăsta roşu e de fapt destul de uzat, acum că-l văd fără nici o vedetă pe el. Pe cînd eu şi Luke păşim, mînă în mînă, de-a lungul barierelor încă mai sînt instalate camere de filmat, dar covorul a rămas doar al nostru. Asta îmi aminteşte de plimbarea noastră pe Aleea celebrităţilor, cu cîteva săptămîni în urmă, cînd eram nou-veniţi în LA şi aveam în faţă o mare aventură. Nu-mi vine să cred cîte

s-au întîmplat de atunci.

— Trebuie să-mi refac relaţia cu mama, zice Luke.

— Da, aşa e, încuviinţez. Şi o s-o faci. O să fie minunat. Luke, ar trebui s-o vezi pe mama ta cu Minnie. Sînt incredibile! De fapt, seamănă foarte mult.

— Îmi închipui.

Îmi aruncă un zîmbet reţinut şi am o viziune subită cu noi stînd împreună, eu, Luke, Elinor şi Minnie, o familie fericită în jurul mesei de ceai. O să se întîmple, îmi spun. În curînd. Totul o să se schimbe.

— Cumpără-i un puzzle, îi sugerez. Adoră puzzle-urile.

— OK. Luke zîmbeşte. O s-o fac. Sau poate îi cumpăr o sută. Am o groază de lucruri de îndreptat.

— O, Doamne! Şi eu la fel. Fac o grimasă în clipa cînd îmi amintesc iar de toate necazurile. Suze… Tarquin… Tata… M-am certat nasol cu Suze. Îl strîng tare de mînă. A fost groaznic. E foarte supărată pe mine…

— Becky. Mă întrerupe cu blîndeţe. Ascultă-mă. Trebuie să-ţi spun ceva. Suze e aici.

— Poftim? Întorc capul siderată. Cum adică? Unde?

— Am lăsat maşina la cîteva străzi de-aici. A parcat acolo. S-a hotărît să plece în deşert după tatăl tău şi vrea să mergi şi tu cu ea.

— Ce? Mă holbez la el. Vorbeşti serios?

— Absolut. Cînd i-am spus unde mă duc, m-a rugat s-o iau cu mine. Dacă nu reuşeam eu, avea de gînd să vină ea şi să te scoată cu forţa afară de la premieră.

— Dar… Încă nu reuşesc să procesez informaţiile. În *deşert*?

Luke oftează.

— Suze e în ultimul hal. Credem că tatăl tău şi Tarquin se îndreaptă spre Las Vegas. Suze îşi face griji pentru Tarquin şi, sincer să fiu, cred că are şi motive.

— Aha. Mi se învîrte capul. Şi… copiii unde sînt?

— Mitchell face pe babysitterul. E clar că trebuie să hotărîm ce avem de pierdut. Trebuie să ne ducem acasă, să vedem ce ştim exact, să alegem o rută… Şi trebuie să te gîndeşti foarte bine, Becky. Adică, e tatăl tău. Dacă cineva poate să-şi dea seama unde a plecat…

— Am harta aia veche a lui. Mintea începe să mi se învîrtă ca un titirez. Oare am putea să aflăm ceva din ea?

— Becky! strigă o voce şi, cînd mă răsucesc pe călcîie, îl văd pe Jeff la cîţiva metri de noi, aplecîndu-se peste geamul şoferului şi fluturînd din mînă. Nu mă pot apropia mai mult!

— Jeff! Mă grăbesc către chipul lui prietenos. În mai puţin de-un minut, Luke şi cu mine stăm pe bancheta din spate a SUV-ului, iar Luke îi dă instrucţiuni pe unde s-o ia.

— S-a terminat aşa devreme filmul? întreabă Jeff, făcînd manevre de ieşire din parcare.

— Pur şi simplu am hotărît că mi-a ajuns.

— Bună alegere, încuviinţează Jeff.

— Am făcut tot ce trebuia să fac. În afară de… stai aşa. Mă întorc spre Luke, împietrită. Autografele! N-am luat nici unul!

— Becky, nu contează…

— Ba da! I-am promis tatei că-i fac rost de nişte autografe şi n-am obţinut nici măcar unul. Mă uit lung la Luke, cu tristeţe. Sînt *ultimul om*.

— Draga mea, nu ele sînt prioritatea acum…

— Dar i-am promis. Şi l-am dezamăgit *iar*. Simt remuşcarea în tot trupul. Voia autograful lui Dix Donahue, iar eu nu i-am făcut rost de el şi acum am uitat din nou şi…

— Vrei nişte semnături? Pot eu să te-ajut să umpli albumul tatălui tău, aud vocea lui Jeff din faţă şi clipesc mirată.

— Poţi *tu*? spun prostită.

— Zi o vedetă şi ai să vezi că am lucrat pentru ea. Îmi sînt cu toţii datori măcar cu atîta lucru. Îţi fac eu rost de autografe.

— Pe bune? zic cu ochii cît cepele. Ale cui?

— Zi o vedetă, repetă Jeff.

— John Travolta.

— Nu pot să spun.

— Brad Pitt!

— Nu pot să spun.

Chipul îi e impasibil dar ochii îi sclipesc în oglinda retrovizoare. Cred că îl iubesc pe Jeff.

— Ar fi nemaipomenit. Mulţumesc foarte mult.

Scot cu grijă preţiosul album cu autografe al tatei şi-l pun pe scaunul pasagerului. Vreo treizeci de secunde mai tîrziu, Jeff opreşte pe o stradă laterală şi Luke spune:

— Chiar aici am parcat. Mulţumesc, Jeff.

— Pa, Jeff. Mă aplec şi-l îmbrăţişez. Ai fost minunat.

— Sînteţi o familie drăguţă, spune Jeff puţin morocănos. Ne mai vedem să vă dau autografele.

Coborîm din SUV şi o adiere uşoară îmi înfoaie rochia. Mă privesc în geamul maşinii şi ochii mei mă fixează, mari, exagerat machiaţi şi cam agitaţi. Brusc, gîndul de-a da ochii cu Suze mă nelinişteşte. Mă simt ca şi cum aş fi trăit într-un univers paralel. Dar nu pot fugi. Nu am scăpare. Portiera se deschide şi ea coboară.

Preţ de o clipă stăm acolo, uitîndu-ne una la alta în aerul serii. O ştiu pe Suze de mulţi ani şi nu s-a schimbat nici un pic. Acelaşi păr blond; aceleaşi picioare lungi, interminabile; acelaşi rîs zgomotos, obraznic; acelaşi tic de a-şi roade unghia degetului mare atunci cînd e stresată. Nu pot decît să-mi imaginez în ce hal arată în clipa asta degetul ei.

— Bex, ştiu că eşti foarte ocupată. Vocea îi e răguşită. Ştiu că ai toate şansele alea uriaşe şi aşa mai departe. Dar am nevoie de tine. Te rog, am nevoie de tine.

Sînt atît de surprinsă că nu urlă la mine, că-mi dau iar lacrimile.

— Şi eu am nevoie de tine.

Alerg spre ea pe tocuri, într-un echilibru precar, şi o cuprind într-o îmbrăţişare strînsă. Oare cînd am îmbrăţişat-o ultima oară pe Suze? Acum o mie de ani.

Îmi dau seama că şi ea plînge. Plînge în hohote pe umărul meu. E la pămînt de atîtea griji, şi eu n-am fost acolo pentru ea. Mă încearcă un sentiment cumplit de vinovăţie, care îmi strînge stomacul. Am fost o prietenă rea. O prietenă rea, rea de tot.

Ei bine, am să mă revanşez acum.

— Mi-a fost dor de tine, îmi şopteşte în păr.

— Şi mie mi-a fost dor tine. O strîng tare în braţe. Covorul roşu n-a fost la fel fără tine. Nu m-am distrat mai bine ca niciodată, de fapt, a fost groaznic.

— Vai, Bex. Îmi pare rău.

Şi îmi dau seama că vorbeşte serios. Chiar dacă m-am purtat în ultimul hal cu ea, tot îi pare rău că nu m-am distrat. Atît de drăguţă e Suze.

— S-au dus la Las Vegas, adaugă.

— Am auzit.

Ridică faţa spre mine şi-şi şterge nasul cu mîneca.

— Mă gîndeam să pornim după ei, ce zici?

— OK. Îi strîng mîna.

— Hai s-o facem. Orice vrei să faci, Suze, eu am să fiu lîngă tine.

Habar n-am la ce mă înham spunînd asta, dar nici că-mi pasă. E vorba de Suze, care are nevoie de mine, aşa că accept.

— I-am trimis un SMS lui Danny, adaugă, vorbind puţin pe nas. Vine şi el.

— Vine şi Danny? zic uimită.

Ea întoarce telefonul spre mine şi-mi arată ecranul.

Suze, draga mea, crezi că e cazul să mai ÎNTREBI???
O să fiu acolo într-o nanosecundă şi o să-l găsim pe soţul ăla al tău.
Danny xxxxx

Danny e aşa un băiat de zahăr. Deşi n-am nici cea mai vagă idee cum o să-l ţinem sub supraveghere în Las Vegas.

— Păi, atunci asta e. O mai îmbrăţişez o dată. Totu-i stabilit. Avem o echipă. O s-o facem, Suze. O să-i găsim.

Cum? Nu pot să nu mă întreb. Cum o să-i găsim? Toată povestea asta mi se pare cam dementă. Dar Suze vrea s-o facem, aşa că asta-i tot ce contează.

Tocmai vreau să propun să mergem cu toţii acasă, să comandăm mîncare la pachet şi să ne punem toate ideile cap la cap, cînd se deschide cealaltă portieră din faţă. Mă cutremur cînd se iveşte un alt cap blond. Alicia? Pe bune? *Alicia?*

— O să vină şi Alicia. Suze se şterge la ochi. A fost atît de drăguţă. Ea e cea care a aflat de Las Vegas. Bryce i-a spus unui prieten de la Golden Peace că se duce acolo. Alicia i-a luat la întrebări pe toţi cei care lucrează la Golden Peace pînă a obţinut nişte informaţii… Pe bune, Bex, a fost incredibilă.

— Super! zic după o pauză. Ce… frumos din partea ei.

— O să fiţi prietene, da? Suze mă priveşte neliniştită. Ai lăsat toate chestiile alea din trecut în urmă?

Ce pot să zic? Nu pot să-i mai dau lui Suze şi alte motive de stres.

— Sigur, răspund în cele din urmă. Sigur că da. O să fim foarte bune prietene, nu-i aşa, Alicia?

— Becky. Alicia se apropie de mine, cu paşi uşori în şlapii ei trendy de yoga, din piele moale, şi cu expresia aia stăpînă pe sine şi senină a ei pe chip. Bine ai venit.

Îmi sare imediat muştarul. Nu ea trebuie să spună bine ai venit. *Eu* trebuie să spun bine ai venit.

— Şi bine ai revenit. Îi zîmbesc dulce. Şi *tu*, bine ai revenit.

— Avem în faţă o mare provocare. Mă priveşte serioasă. Dar sînt sigură că, dacă ne unim eforturile, îi putem găsi pe Tarquin, pe tatăl tău şi pe Bryce înainte… Amuţeşte.

În sfîrşit. Ne îngrijorează faptul că Bryce e un… animal de pradă. Asta-i marea noastră teamă.

— Am înţeles. Dau din cap. Ei bine, haideţi să ne întoarcem în Peştera lui Batman şi să facem un plan. Nu-ţi face griji, Suze. Îi mai strîng o dată mîna. Lucrăm la asta.

— Urcaţi. Suze tastează ceva pe ecranul telefonului. Vin şi eu imediat.

Urc în maşină, urmată de Alicia, şi rămînem o clipă tăcute. Apoi, chiar cînd Alicia trage aer în piept ca să spună ceva, mă întorc spre ea.

— Ştiu că nu te-ai schimbat, zic repede cu voce apăsată, furioasă. Ştiu că dincolo de toată dulceaţa şi mierea, nu vrei decît să-ţi urmezi interesele. Dar să ştii că, dacă îi faci lui Suze cel mai mic rău, îţi dau foc. O pironesc atît de furibund cu privirea, încît am senzaţia c-o să-mi iasă ochii din orbite. Îţi dau foc. Cu mîna mea.

Portiera se deschide şi Suze se aşază pe scaunul din faţă.

— Totul e OK? întreabă cu respiraţia tăiată.

— Perfect! zic veselă şi, o clipă mai tîrziu, Alicia repetă şi ea:

— Perfect.

Pare uluită. Păi, foarte bine. Nu-mi pasă de mine, mie mi-a făcut deja destul rău. Dar n-am de gînd s-o las să-i facă rău lui Suze.

Luke se aşază pe scaunul şoferului, trînteşte portiera şi se întoarce cu o faţă comică spre mine.

— Eşti gata, Betty?

— Ha-ha. Mă strîmb la el. Ce amuzant! Hai să mergem acasă.

Porneşte motorul şi, în timp ce demarăm, mă uit pe geamul din spate, întinzînd gîtul, orbită de felinarele de pe stradă. Ne îndepărtăm de camerele TV, de luminile strălucitoare, de celebrităţi. Ne îndepărtăm de toate lucrurile care pînă de curînd mă făceau să mă entuziasmez. S-ar putea să nu mai păşesc niciodată pe un covor roşu, îmi dau seama brusc. Poate că asta a fost ultima mea şansă. Poate că în momentul ăsta îmi iau rămas-bun de la Hollywood.

Dar nu-mi pasă. Mă îndrept în direcţia corectă. Şi nu m-am simţit niciodată atît de bine.

DE LA BIROUL LUI DIX DONAHUE

Pentru Graham Bloomwood

Cu cele mai calde aprecieri pentru tine şi minunata ta fiică, Rebecca.
Eşti bine-venit la orice spectacol al meu şi te aştept oricînd să-mi faci o vizită în culise.

Cu cele mai bune gînduri,
Amicul tău,

Dix Donahue

PS: Mulţumeşte-i lui Jeff!

PPS: Am auzit c-ai dispărut. Sper că la ora asta te-ai întors deja, viu şi nevătămat!!

Becky se întoarce în curînd!

GENERIC

Producători asociaţi (Marea Britanie)
Araminta Whitley, Peta Nightingale, Jennifer Hunt,
Sophie Hughes

Echipa din Londra
Linda Evans, Bill Scott-Kerr, Larry Finlay,
Polly Osborne,
Claire Evans, Suzanne Riley, Sarah Roscoe şi echipa ei,
Claire Ward, Kate Samano şi Elisabeth Merriman,
Jo Williamson, Bradley Rose

Producători asociaţi (Statele Unite)
Kim Witherspoon, David Forrer

Echipa din New York
Susan Kamil, Deborah Aroff, Kelsey Tiffey,
Avideh Bashirrad,
Karen Fink, Theresa Zoro, Sally Marvin, Loren Novek,
Benjamin Dreyer, Paolo Pepe, Scott Shannon, Matt Schwartz

Producători asociaţi (restul lumii)
Nicki Kennedy, Sam Edenborough & toată echipa de la ILA

Primii asistenţi ai maşinistului-şef: Freddy, Hugo, Oscar şi Rex
Prima asistentă: Sybella
Maşinist-şef: Hestia Labradorul
Catering: Carol şi Edith
Asistenţă copii: Greena şi Grub-Grub
Suplimentele nutriţionale ale doamnei Kinsella au fost furnizate de: Rolo & Mint Aero

Director de producţie: #HenrytheManager

Premiul pentru întreaga activitate: Barb Burg RIP, 29 aprilie 2014

Table of Contents

Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Şase
Şapte
Opt
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Şaisprezece
Şaptesprezece
Optsprezece
Nouăsprezece
Douăzeci
Douăzeci şi unu
Douăzeci şi doi
Douăzeci şi trei
Generic